

Giới thiệu Mau Xuyên: Cứu Vớt Nữ Phụ Xinh Đẹp

Thể loại: Ngôn tình, OE, Tình cảm, Xuyên nhanh, Nữ cường, Hệ Thống

Ngày bắt đầu: 02/03/20 - chưa kết thúc

Văn án:

Từ cổ chí kim, cái đẹp luôn khiến người khác chú ý. Một số hâm mộ, đa phần ganh tỵ.

Phụ nữ đẹp thì mang tiếng hồ ly tinh, hồng nhan hoạ thủy. Nhẹ thì bị xem như bình hoa, không tài không đức, nặng thì bị chửi bới là yêu nữ, gây họa cho người, mang tai vạ cho đất nước....

Vu Yên cần phải làm chính là thay đổi vận mệnh của các nàng, giúp các nàng tránh đi thảm kịch, rời xa tra nam!

Hoàng đế mặt phần nộ: Nàng từng nói cùng trẫm đi ngắm thế gian phồn hoa, vì sao lại rời bỏ trẫm mà đi!

Thầy giáo bức bối: Muốn chạy? Không dễ vậy đâu!

Đại lão xã hội đen mặt lạnh: Đừng hòng trốn thoát!

Vu Yên:.... Cô rốt cuộc chọc phải những kẻ gì nha?????

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Cứu Vớt Nữ Phụ Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Thế giới 1: Hồng nhan bạc mệnh (1)

(1)

Nơi bia rừng hoang vu, nữ tử nằm trên mặt đất, tay chân run rẩy muốn đứng lên mà không được, cố lùi người về phía sau. Cho dù khuôn mặt lúc này bầm tím dơ dáy, cũng không thể che giấu được dung mạo khuynh quốc chi tư của nàng. Chỉ là hiện tại, trên gương mặt xinh đẹp chỉ còn hoảng sợ và tuyệt vọng thấu xương.

"Hắc hắc, tiểu mỹ nhân, mau tới đây, đại gia ta sẽ hảo hảo yêu thương nàng!"

Ha tên côn đồ gương mặt đầu dâm loạn, đáy mắt sáng lên nhìn nữ tử.

"Kéo ả lại đây!"

"Đừng!" Nữ tử liều mạng cầu xin, nước mắt từ khóe mắt cuộn cuộn rơi xuống.

"Cầu xin các người... Buông tha cho ta... Buông tha ta!"

Mỹ nhân rơi lệ tự nhiên là cảnh cực mỹ, tên đại hán răng vàng lập tức tỏ vẻ đau lòng, vươn một tay nâng cằm nữ tử lên, "Chắc chắc, ngoan ngoãn nghe lời, bằng không lát nữa người muốn khóc cũng không thể đâu, ha ha!"

Nói xong hắn kéo mạnh tay áo của nữ tử. Tay áo bị xé nát để lộ ra cánh tay nõn sen thon dài tuyết trắng của nữ tử, khiến ánh mắt hai tên đại hán như tỏa sáng, cơ hồ như ác lang chuẩn bị chụp lấy con mồi.

Trong màn đêm tăm tối, nữ tử dần dần không giãy giụa nữa, đôi mắt nhắm lại, giọt nước mắt theo khóe mắt nàng rơi xuống, từ bên miệng nàng cũng một giọt máu đỏ tươi uồn lượn chảy xuống.

~

Trong gian phòng trang nhã lịch sự lượn lờ mùi đàn hương, chỉ thấy thân hình gầy yếu của cô gái. Lúc này, cô một tay chống cằm, khó chịu xoa xoa giữa trán.

Ngũ quan cô gái tinh xảo lại không điểm lệ, tựa mỗi đường nét trên gương mặt cô đều rất hài hòa xinh đẹp, dường như cái gọi là mỹ nhân băng cơ ngọc cốt cũng chỉ đến vậy. Trên gương mặt trắng nõn nà còn hơi ửng đỏ sau khi ngủ dậy, chỉ là trong đôi mắt thanh triệt sáng ngời lại có chút bất đắc dĩ.

Trong đầu cô lúc này đau đớn vì ký ức của nguyên chủ tràn vào, Vu Yên chỉ có thể vừa ngồi xoa đầu vừa sửa sang lại ký ức hỗn độn trong đầu, bây giờ

cô mới phát hiện, nguyên lai trên thế gian lại có nhiều người đáng thương đến như vậy.

Hệ thống: Trên đời không thiếu người đáng thương, cô đồng tình không hết được.

Vu Yên...

Vu Yên vốn là một thanh nữ thanh niên ba tốt của thế kỷ 21, không bệnh không tật không đau không yếu. Thời điểm nhanh chóng chạy ra sân bay để không lỡ chuyến thì gặp tai nạn xe, liên đụng phải cái hệ thống hồng nhan này. Theo như lời Hệ thống, nó đến từ một không gian song song khác, mục đích là xuyên thời không, cùng với ký chủ cứu vớt những hồng nhan bạc mệnh khỏi số phận bi đát.

Bất hạnh thay, ký chủ được chọn lần này là Vu Yên.

Cũng theo lời hệ thống, bản thể của Vu Yên đã rơi vào trạng thái sống thực vật, chỉ cần cô hoàn thành nhiệm vụ hệ thống phát ra, tích lũy đủ năng lượng là có thể tỉnh lại. Tuy rằng Vu Yên không tin lắm, nhưng nhìn khuôn mặt mới khuynh quốc khuynh thành này, cô không thể không tin.

Cuộc đời nguyên chủ có thể tóm gọn trong bốn chữ "hồng nhan bạc mệnh". Nguyên chủ vốn là đích nữ của Lễ Bộ Thượng Thư, bất quá mẹ đẻ mất sớm, phụ thân lại tục huyền. Sau khi nàng ta ra đời, phụ thân cùng mẹ kế luôn muốn bồi dưỡng các loại tài nghệ cho nàng, chờ đến tuổi cập kê là có thể gả cho hoàng thất tông thân, cũng cố con đường làm quan của phụ thân. Nguyên chủ tâm địa thiện lương, tuy rằng phụ thân và mẹ kế luôn yêu cầu nàng học này học kia, nhưng nàng ta vẫn rất biết ơn, rốt cuộc ông ta cũng là phụ thân nuôi lớn dạy mình từ nhỏ. Cho đến một ngày, tất cả mọi thứ đều thay đổi.

Một lần hoa yến, diện mạo cực mỹ của nguyên chủ bị hoàng đế và Thái tử nhìn thấy, hai người thấy sắc nảy lòng tham, lập tức trong đầu tính toán làm sao bắt người về tay. Không bao lâu sau, hoàng đế liền đem nguyên chủ tiến cung phong phi. Nhìn thấy mỹ nhân thành phi tử của phụ hoàng, tâm tưởng vốn đang rục rịch của Thái tử lại chìm xuống. Ai ngờ, hoàng đế già sau một lần thị tẩm thì chết bất đắc kỳ tử, Thái tử bao cô sau đó thuận lợi kế vị ngôi hoàng đế.

Phụ hoàng đã chết, hấn lại bắt đầu không an phận, không màng triều cương, còn muốn giữ nguyên chủ, người vốn phải mang đi chôn cùng hoàng đế, lưu nàng lại hoàng cung. Ngôi hoàng đến ngôi không xong còn vì phạm luân lý đạo đức, cho phân tặc lí do chính đáng tạo phản. Cũng ngày đó, nguyên chủ chuẩn bị thị tẩm cho hoàng đế thì Tam hoàng tử tạo phản, thẳng tay giết hoàng đế lên ngôi, giang sơn lại một lần đổi chủ.

Nguyên chủ lúc này bị người đời phi nhỏ, là hồng nhan họa thủy, là sao chổi, là khắc tinh, mà phụ thân nàng suốt quá trình cũng chỉ khoanh tay ngồi nhìn, vạch định rõ ranh giới với nàng. Kết quả không bao lâu sau đó nguyên chủ đã bị đưa tới nơi hoang man hòa thân, trên đường đi bị cướp, vì bảo vệ trinh tiết cắn lưỡi tự sát.

Vu Yên cũng không biết nên đồng tình nguyên chủ như thế nào. Ở thời đại nam nhân vi tôn, nữ nhân phải bảo vệ thanh danh như vàng, nếu không sẽ bị người đời phi nhỏ, càng đáng sợ hơn, hôm nay là ngày diễn ra hoa yến, gặp được hoàng thượng và Thái tử kia. Hoa yến còn chưa bắt đầu, các thiên kim thế gia khác đều xa lánh nguyên chủ. Bị các nàng gây khó dễ, nguyên chủ buồn bã ngồi trong một lầu các nhỏ nghỉ ngơi, sau đó hoa yến bắt đầu, sẽ đụng phải gả hoàng đế, vận mệnh bi thảm của nguyên chủ cũng sẽ bắt đầu.

Vu Yên cảm thấy cô nhất định phải rời xa lão hoàng đế và Thái tử, chưa chắc về sau dung mạo của nguyên chủ có bị người mơ ước nữa không, cô nhất định phải tránh khỏi kiếp hầu hạ một lão già hôn quân đáng tuổi cha chú mình. Vô luận thế nào, hôm nay cô không thể bị hai người kia dòm ngó đến.

Thấy đã nghỉ ngơi đủ, Vu Yên lúc này mới đứng dậy, mở cửa phòng bước ra ngoài. Những tia nắng ấm lặn dài trên gương mặt nàng, tuyệt sắc tư dung làm người nghỉ đến nảy cầu

Nhất cố khuynh nhân thành,

Tái cố khuynh nhân quốc.

**Trích Giai nhân ca:*

Bắc phương hữu giai nhân,

Tuyệt thế nhi độc lập.

Nhất cố khuynh nhân thành,

Tái cố khuynh nhân quốc.

Ninh bất tri, khuynh thành dữ khuynh quốc,

Giai nhân nan tái đắc.

Dịch nghĩa

Phương bắc có người giai nhân,

Đẹp tuyệt trần nhưng vẫn còn đơn độc.

Ngoảnh lại một lần thì làm nghiêng thành của người ta,

Ngoảnh lại hai lần thì làm nghiêng nước của người ta.

Há nào người không biết, vẻ nghiêng thành nghiêng nước,

Người đẹp ấy đâu dễ gặp lại.

Sách Hán thư phần Lý phu nhân truyền chép rằng Hán Vũ Đế thấy Lý Diên Niên hát bài ca này, hỏi thiên hạ lại có người đẹp như vậy sao. Lý Diên Niên đáp rằng chính là em gái của mình rồi tiến cử lên Hán Vũ Đế, được phong là phu nhân, sau trở thành hoàng hậu. Bài ca này không rõ do Lý Diên Niên sáng tác hay là một bài dân ca do ông sưu tập. Sau Nhạc phủ thì tập xếp bài này vào Tạp ca dao từ với tên Lý Diên Niên ca 李延年歌.

Từ bài ca này mà đời sau thường dùng chữ "khuyên quốc khuyên thành" (nghiêng nước nghiêng thành) để chỉ những tuyệt thế giai nhân. Bài thơ này cũng có ảnh hưởng lớn tới thơ ngũ ngôn của thi nhân về sau.

Nữ tì đứng ngoài cửa nhìn thấy nàng cũng nhìn đến ngây người, tuy rằng đã nhìn qua vô số lần, nàng vẫn không thể không cảm thán dung mạo tiểu thư nhà mình.

"Mẫu thân ở đâu?" Vu Yên nhàn nhạt hỏi.

Lấy lại tinh thần, nữ tì lập tức cúi đầu, cung kính trả lời: "Thưa tiểu thư, phu nhân đang ở đình hóng gió cùng Vương phu nhân phẩm trà."

Nghe vậy, Vu Yên lúc này mới nhấc làn váy xanh nhẹ nhàng đi tới đình hóng gió, nữ tì theo sát đằng sau.

Đây là nơi để nữ quyến vào cung nghỉ ngơi thay y phục, cho nên Vu Yên đi không được bao xa thì đụng phải một nhóm thiên kim thế gia từ phía đối diện đi tới, rớt cuộc ngắm hoa thưởng trà còn một hồi lâu, bọn họ đi một cũng cần tìm chỗ nghỉ ngơi.

Có lẽ là thấy Vu Yên, trên mặt đám người kia có chút không tự nhiên, đích nữ thừa tướng đứng đầu nhóm người này mở lời "Lúc trước ta nghe thấy muội muội một, đã nghỉ ngơi tốt rồi sao?"

Từ Thanh Thanh chậm rãi đánh giá nữ tử trước mặt mình, trên người nàng một thân váy lụa thêu hoa xanh biếc, da như ngưng chi, eo thon nhỏ nhắn, mặt dù không có phấn son tô điểm nhưng cũng đủ để kỳ hoa trong Ngự Hoa Viên này hổ thẹn. Chỉ tiếc nhan sắc kia không thuộc phải là của nàng ta.

"Đa tạ Từ tỷ tỷ quan tâm, Yên nhi đã khỏe, đang đi tìm mẫu thân." Vu Yên trả lời.

Cô vừa dứt lời, nữ tử áo lam đứng sau thiên kim Thừa tướng không khỏi khẽ cười một tiếng, "Đều nói mỹ nhân như phát liễu, muội muội quả thật nhu nhược động lòng người, ta không phải nam tử mà nghe muội nói thôi tâm cũng muốn động."

Nàng ta nói xong, những thiên kim thế gia còn lại che miệng cười nhẹ.

Phát liễu luôn được dùng để hình dung những kỹ nữ phiêu bạt nay đây mai đó. Nhưng mà trước những lời châm chọc của đám người nay, Vu Yên tỏ vẻ bình tĩnh, như cũ cười nhạt, "Luu tỷ tỷ quá khen, muội muội sao so được với mấy vị tỷ tỷ đây."

"Cái gì cơ?" Áo lam nữ tử vừa mới thốt lên định nói, lại hối hận ngậm miệng, nếu cô ta nói lại, còn không phải thừa nhận mình ngang với nữ nhân chốn hoa liễu?

Những người khác cũng đều che miệng nhin cười làm nữ tử áo lam có chút cáu giận, trừng mắt lên nhìn Vu Yên, bất quá lúc này Vu Yên cũng cất bước, hơi hành lễ, nhẹ giọng nói, "Yên nhi đi trước, các vị tỷ tỷ cứ từ từ."

Nói xong, Vu Yên lập tức rời đi. Làm cho Từ Thanh Thanh, thiên kim thừa tướng không khỏi quay đầu lại nhìn cô một cái, trước đây nghe nói thiên kim Lễ Bộ Thượng Thư tính cách dịu dàng hiền lành, xem ra, nữ nhân bề ngoài mềm mại như đoá hoa này tựa hồ mang theo gai trên mình.

Đi được một đoạn đường, nữ tì phía sau cô không nhin được mà hỏi, "Tiểu thư, lão gia dặn dò phải quan hệ tốt với các thiên kim thế gia khác, tiểu thư đắc tội các nàng như vậy có phải có chút không tốt?"

Không hiểu tại sao, dù bề ngoài chủ tử vẫn là chủ tử trước kia, nhưng Tiểu Tinh cảm thấy tiểu thư nhà mình có chút thay đổi. Nếu là trước kia, bị người nói như vậy, tiểu thư khẳng định sẽ im lặng nhẫn nhịn.

"Ta chưa từng đắc tội các nàng, là các nàng có tình kiếm chuyện với ta, từ trước đến nay cũng chưa giao hảo qua, kiểu quan hệ này kém đi một chút cũng không chết đâu." Vu Yên nghịch chiếc khăn lụa trên tay, nhẹ nhàng đáp. Không biết nhìn thấy cái gì, đột nhiên cô dừng chân, giọng nói có vẻ hốt hoảng, "Tiểu Tinh, hình như vừa rồi ta làm rớt một chiếc trâm trong phòng, người mau đi xem có còn ở đó hay không?" Trang sức vật phẩm nữ nhi tuyệt đối không thể vứt loạn, Tiểu Tinh nghe vậy lập tức gật đầu xoay người về hướng căn phòng tiểu thư nghỉ lúc này, nhanh chóng đi qua.

Đến khi bóng dáng Tiểu Tinh đã khuất hẳn, Vu Yên mới nhìn xung quanh, đi tới hồ hoa sen cách đó không xa. Nếu lúc này cô vô tình rơi xuống nước, hoàng hậu nương nương khẳng định sẽ không bắt cô ở lại tham gia hoa yến, cũng có nghĩa là hôm nay cô sẽ không phải chạm mặt lão hoàng đế.

Hồ sen lúc này yên tĩnh, chỉ có từng bông từng bông nở rộ, còn có từng trận hương thơm nhẹ thoang thoảng trong không khí, thấm vào ruột gan. Vu Yên

đứng bên cạnh ao sen đưa mắt quét bốn phía một lần, phát hiện gần đây một tên thái giám cũng không có. Chìm xuống hồ một phút đồng hồ, người không biết bơi có khả năng sẽ sặc nước nghiêm trọng mà đuối nước, chết. Tuy rằng nguyên chủ không biết bơi, nhưng mà Vu Yên tin rằng bằng trình độ bơi cũng không quá tệ của mình, làm bộ làm tịch khẳng định là không thành vấn đề.

Cô đứng đợi một lúc, nhìn thấy bên kia ao có một đám thái giám đang tới gần, cô cố ý đi đến gần ao, giả bộ như muốn hái bông hoa sen gần đó. Bông hoa càng lúc càng gần trong tầm với, Vu Yên nghiêng mình rơi thẳng vào hồ nước, cả người ngay tức khắc "Bùm!" một tiếng, rớt vào trong làn nước mát lạnh.

"Cứu với!"

Vu Yên không ngừng quơ đôi tay trên mặt nước, sợ đám thái giám không nghe thấy còn cố tình hét lớn thêm "Cứu!..Cứu mạng!..."

Nhưng mà lúc này, cẳng chân Vu Yên tê rần, cô trợn mắt, nghĩ thầm cô sẽ không xui xẻo đến vậy đi?

Vu Yên càng cố di chuyển chân thì nơi cẳng chân càng truyền đến từng trận đau đớn như rút gân, hai cô đau tới há mồm, húp mất hai ngụm nước to, cả người lúc này mới thực sự điên cuồng, cựa quậy trên mặt nước, cũng không màng cái gì mà thực nữ với không thực nữ, "Cứu mạng..Cứu với..."

Không nghĩ tới mình có thể xui xẻo như vậy!

Lúc này Vu Yên đã ngâm mình trong nước một lúc lâu, dần dần thân mình càng chìm sâu hơn trong nước, thì đột nhiên vạt áo cô như bị người nhấc lên, cả người bị nhấc bổng lên trên không, cô sợ đến mức không kịp hét lên tiếng nào thì đã thấy mình rơi vào trong một lồng ngực rộng lớn.

Trái tim Vu Yên nhảy lên "Bùm Bùm" trong lồng ngực.

Lúc này, một giọt nước trong không trung rơi thẳng xuống trán cô, Vu Yên mới lấy lại tinh thần, lại phát hiện mình đang nằm ngửa trên mặt đất, còn dựa vào lòng một nam nhân.

Trời! Bị phát hiện thì cô chỉ còn đường chui vào lòng heo, xuống sông ở.

Chỉ là, cô vừa ngẩng đầu, lại nhìn thấy một đôi mắt đen trầm, sâu không thấy đáy. Vu Yên ngẩn ngơ, lần đầu tiên cô nhìn thấy người lớn lên có mùi vị nam nhân như vậy...

Nữ tử khuôn mặt tinh xảo, tư dung thoát tục, tuy cả người có chút chật vật nhưng đôi mắt sáng ngời lại thanh triệt trong sáng nhìn hấn, tựa hồ như chịu kinh hách, cả người có chút đại ra. Tần Diễn thần sắc bình tĩnh, thanh âm trầm thấp êm dịu, "Đã muốn tìm chết, vì sao còn kêu cứu?"

Vu Yên...

Màn diễn vừa rồi của cô bị người phát hiện rồi?

Vu Yên suy yếu khụ khụ hai cái, cô còn chưa kịp cất lời "Ta..."

Thì mấy thái giám bên kia cũng đã chạy tới. Tần Diễn nhìn người đang nằm trong lòng mình, nhẹ nhàng đem nàng đặt xuống mặt đất, thuận tiện cởi áo ngoài che trên người nàng, nhanh chóng rời đi.

**Trời ** chương đầu 3000 chữ ở ở ở*

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Cứu Vớt Nữ Phụ Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Hồng nhan bạc mệnh (2)

(2)

Vu Yên sặc nước ho thêm hai tiếng, cô mơ mơ màng màng ngồi bên ao sen. Xấu hổ hơn là bị người ta nhìn thấy mình giả vờ ngã xuống hồ, cô chỉ muốn đập đầu vào gỏi chết.

Bất quá, cảm nhận được người kia suy nghĩ đến chút thanh danh ít ỏi của mình, có thể thấy đối phương cũng hiểu được hai từ tị hiềm, bằng không cô thật sự phải nhảy xuống Hoàng Hà ở với cá.

Sau đó, từng trận âm ỉ vang lên, tiếng thái giám gọi âm ỉ, đầu cô lại đau đớn một trận rồi sau đó chuyện gì xảy ra, Vu Yên cũng không nhớ rõ.

~

Lần nữa tỉnh lại, cô đã nằm trong chăn đệm sạch sẽ thơm mềm, gian phòng tràn ngập mùi hương an thần thơm nhẹ, hơi ngẩng đầu nhìn, lọt vào mắt là bố trí tao nhã thanh lịch gọn gàng.

"Tiểu thư đã tỉnh! Mau đi báo cho lão gia, phu nhân."

Tiểu Tình ngồi ghé ở bên mép giường, thấy cô đã tỉnh lại, lập tức cao hứng dặn dò tiểu nha hoàn bên ngoài.

Kỳ thật Vu Yên không sao cả, bất quá ngâm nước một hồi, cô cũng nên làm bộ một chút, suy yếu đưa tay để Tiểu Tình cẩn thận đỡ mình dậy, dựa người vào giường.

"Ta ngủ bao lâu rồi?"

Tiểu Tình cẩn thận đưa một ly nước ấm đến miệng cô rồi mới trả lời, vẻ mặt đầy sợ hãi, "Tiểu thư ngủ có một đêm, hôm qua tiểu thư rơi xuống nước, hù chết nô tỳ, cũng may Tàn tướng quân cứu được tiểu thư, Hoàng Hậu nương nương biết tin ban thưởng không ít đồ,...nhưng mà lão gia và phu nhân có vẻ hơi...tức giận."

Tiểu Tình bộ dáng muốn nói lại thôi, Vu Yên cũng không có ý nói thêm. Hai người kia muốn dùng đợt yến hội này cho nguyên chủ lộ mặt trước Hoàng Hậu nương nương mà hiện giờ bởi vì cô, không những chưa thấy được Hoàng Hậu mà còn rơi xuống ao, ném mặt mũi phủ Thượng Thư của ông ta, không tức giận mới là lạ.

Vu Yên quan tâm chính là người đã cứu cô, Tàn tướng quân kia.

"Sao người biết Tàn tướng quân đã cứu ta?" Cô nhàn nhạt hỏi.

"Đương nhiên là biết được, trên người tiểu thư còn có áo ngoài của Tàn tướng quân nha. Bất quá Tàn tướng quân là nam nhân, người biết việc hôm qua đều bị dặn giữ kín mồm miệng, mấy tên thái giám chắc cũng không dám loạn truyền." Nói đến đây tiểu tình vẻ mặt thần thần bí bí thò đầu đến gần, "Nô tì nghe nói Tàn tướng quân này tàn nhẫn độc ác, không sợ hoàng quyền, hần vậy mà lại cứu tiểu thư?"

Trên phố nghe đồn, Tàn Diễn luôn thủ vệ biên cương, chưa từng bại trận, trong tay là mấy chục vạn binh mã, công cao chấn chủ, có người nói hần muốn tạo phản. Nhưng mà từ kí ức của nguyên chủ, cô biết người này căn bản không thêm để tâm ngôi hoàng đế, phải biết rằng lúc trước nếu không có hần, Tam hoàng tử cũng không thể trong một đêm kéo Thái tử bao cô khỏi ngôi hoàng đế. Nghe nói, ngày Tam hoàng tử đăng cơ, Tàn Diễn đem binh quyền trong tay giao ra, làm một vị tường nhân văn dã hạc, cũng không biết về sau Tam hoàng tử có nhớ cô tận gốc Tàn Diễn hay không, bởi vì lúc đó nguyên chủ đã bị đưa đi hòa thân rồi.

Cô lấy tay đưa ly nước qua, nhẹ giọng hỏi "Người ngoài có nói gì khác không?"

Dứt lời, Tiểu Tình chậm rãi cười nói "Cái này..."

"Yên nhi!"

Cửa phòng đột nhiên bị người đẩy ra, trước mặt xuất hiện một hình bóng quen thuộc, nhìn người trước mặt, Vu Yên lại nhu nhu nhược nhược gọi một tiếng "Phụ thân!" "Mẫu thân!"

Nhìn nàng suy yếu như vậy, trong lòng Quốc Hoa dù bức bối không vui nhưng cũng không biết phát tiết như thế nào, vung tay áo, ngồi bên giường nàng.

"Đang yên đang lành người chạy đến hồ sen làm cái gì? Hoàng cung là nơi người có thể đi loạn sao?"

Ngữ khí vị phụ thân này thật sự không tốt, nhưng mà ông ta vẫn luôn dùng giọng điệu này nói chuyện với nguyên chủ. Bất quá, không đợi nàng giải thích, Trịnh thị đã một bộ dáng khuyên giải an ủi vỗ vỗ vai lão gia "Đều tại thiếp thân không tốt, không bởi ở bên người Yên nhi, hại Yên nhi rơi xuống nước, lão gia muốn trách thì cứ trách thiếp thân đi."

Nhìn bộ dáng ra vẻ của bà ta, Vu Yên có chút khó chịu, lúc trước cũng là hai người này kẻ xướng người họa, làm nguyên chủ ăn năn, lợi dụng nàng, đưa nàng lên giường của hoàng đế, rồi cả thái tử, đến lúc nguyên chủ bị đưa đi hòa thân, hai người này đem quan hệ phải sạch, còn nói phủ Thượng Thư tuyệt đối không có loại nữ nhi như vậy, đối đãi nguyên chủ giống như đồ vật, vô giá trị, vô dụng rồi thì thẳng tay vứt đi.

"Việc này là Yên nhi không đúng, đi ngang qua hồ sen thấy hoa quá đẹp, muốn cúi xuống lấy một bông cho mẫu thân, ai ngờ..." Nàng cúi đầu, âm thanh có chút nghẹn ngào "Làm cha và mẫu thân lo lắng, là Yên nhi không phải."

Hiện giờ cô còn cần ăn nhờ ở đậu bọn họ, vẫn là cúi đầu làm người đi.

Nhìn bộ dáng nàng, Quốc Hoa nhất thời không tiện trách tội nàng, ngược lại hỏi "Nghe nói là Tàn tướng quân cứu người, hai người xưa nay không quen biết, sao hần lại cứu người?"

Người họ Tàn kia tuyệt đối không phải là người hảo tâm gì, sao vô duyên vô cớ lại đi cứu nữ nhi ông?

"Cái này... Yên nhi cũng không rõ, vừa rơi xuống nước, mọi chuyện đều không nhớ được rồi." Nàng vẻ mặt mê mang trả lời, dù sao cũng không biết gì thật.

Thấy vậy, Quốc Hoa trầm ngâm một lát, rồi mới đứng dậy "VẬY NGƯỜI NGHĨ NGÔI CHO TỐT ĐI, VỀ SAU CHÚ Ý HƠN."

Nói xong liền xoay người nhanh chóng rời đi, Trịnh thị giữ ông ta, hỏi thăm thêm mấy lời dài dòng nữa rồi mới đi khỏi.

Hai người kia vừa đi, Vu Yên gọi Tiểu Tình bảo nàng ta mang cơm tối, tuy rằng nguyên chủ và phụ thân chỉ tồn tại lợi ích được mất, ông ta chưa bao giờ bạc đãi nguyên chủ ở khoản cơm áo.

Nhưng nếu cô không thoát ly khỏi cặp cha mẹ này, cuộc đời nguyên chủ chắc chắn sẽ khó đổi hướng. Bất quá cô cảm thấy Tần Diễn kia rất phù hợp với yêu cầu của cô, có thể làm cho Hoàng Đế kiêng kị, nếu gả cho hắn, về sau khẳng định không lo bị lão hoàng đế mơ ước, chẳng qua đây là cổ đại, muốn đi quyền rũ nam nhân dường như có chút khó khăn.

Nửa tháng sau khi rơi xuống ao sen, Vu Yên vẫn luôn quanh quẩn trong khoảng sân nhỏ đường sức, hầu như không bước ra khỏi cửa, bất quá hôm ấy Trịnh thị không biết lên con thần kinh gì, đột nhiên bắt cô đi ra ngoài. Trước kia nguyên chủ nói muốn đi ra ngoài thì còn nói cái gì mà nữ nhi không nên xuất đầu lộ diện ngoài đường, hiện giờ lại bắt cô ra ngoài, nói là ở lâu trong nhà sẽ buồn chán.

Không biết đối phương tính toán chuyện gì, Vu Yên vẫn ngoan ngoãn nghe lời, theo ý Trịnh thị cùng một đại nha hoàn khác ra ngoài. Để tránh phiền toái, cô còn có ý bịt khăn che mặt. Đến khi xe ngựa dừng trước một quán trà, cô không nhận được hỏi người bên cạnh, "Sao lại dừng?"

Nha hoàn Đông Ha Trịnh thị phải đi theo, vẻ mặt khôn khéo, cung kính nói, "Đại tiểu thư lâu không ngồi xe ngựa, chắc là bị choáng váng rồi, không bằng tiểu thư vào quán trà ngồi một lát, nghe nói điểm tâm trong quán trà này đặc biệt ngon, tiểu thư vẫn là nên đi vào thử đi."

Một câu trần thuật liền mạch khiến người ta không ngắt lời, không phản kháng lại được. Nghĩ đến tình cảnh ăn nhờ ở đậu của mình, Vu Yên đành phải gật đầu, thử nhìn một chút xem trong hồ lô của đối phương có cái gì.

Vu Yên xuống xe ngựa, liếc nhìn đường phố náo nhiệt đông đúc rồi theo Đông Hoa vào quán trà, chỉ thấy bên trong chật kín người ngồi, có thể thấy sinh ý của quán trà rất tốt, dường như Trịnh thị cũng đã chuẩn bị, cho cô một bàn riêng.

Chờ đến khi cô đi vào lầu hai cùng Đông Hoa, người ngồi dưới lầu đều là vẻ mặt tò mò xem thân ảnh bí ẩn sắc động lòng người kia, không biết dưới lớp khăn che kia như thế nào, phải chăng là một tuyệt thế mỹ nhân?

Bên trong vách ngăn, Đông Hoa mới mang đến trước mặt cô một ít trà bánh, tựa hồ nhớ ra cô mới là chủ tử. Vu Yên đến trước cửa sổ, nhìn cảnh tượng náo nhiệt bên ngoài, không chút để ý hỏi, "Trong phủ buồn chán, sao mẫu thân không cùng ta ra ngoài dạo phố chứ?"

Đông Hoa đứng phía sau lưng cô cười gượng, "Phụ nhân còn chút chuyện chưa xử lý xong, có nô tì bồi tiểu thư, ắt cũng giống nhau."

"Không giống." Cô lấy tay chơi đùa với những lọn tóc đen trước ngực.

Đông Hoa sắc mặt biến đổi, vẻ mặt hồ nghi nhìn bóng hình xinh đẹp bên kia, "Đúng là không giống, nô tỳ sao có thể so sánh cùng phụ nhân." Nói xong lại gật gao nhìn bóng dáng trước mặt mình, tựa hồ muốn nhìn ra điểm bất đồng nào đó.

"Đông Hoa tỷ tỷ kia, nếu mẫu thân cùng đi, tỷ cũng không thể tự do thoải mái nói chuyện với ra được đâu." Vu Yên quay đầu lại, nhoen miệng cười.

Đông Hoa phụ họa cười một cái, vẻ nghi ngờ trên mặt cũng mất đi không ít.

Bên ngoài đường phố không hề bớt nào nhiệt chút nào. Khắp nơi đều là tiếng hét lớn của những người bán rong, rốt cuộc nơi đây cũng là kinh thành, trình độ sinh hoạt của người dân cũng cao hơn, phòng tầm mắt nhìn có thể thấy quần áo lụa là trên người không phải loại bình thường, dưới chân thiên tử, quan to hiển quý không thiếu.

Từ xa bỗng truyền lại tiếng vó ngựa, người trên đường nhanh chóng dạt sang hai bên. Ngay sau đó là vài nam tử cầm y hoa phục khí thể không tầm thường. Chỉ là nhìn đến nam nhân cầm đầu đám người, Vu Yên không khỏi nhìn nhiều hơn vài lần gương mặt quen thuộc lại xa lạ kia.

Có lẽ cảm nhận được một ánh mắt chăm chú kỳ dị, Tần Diễn cũng thuận thế nhìn lại, đôi mắt bắt được hình bóng quen thuộc dựa vào cửa sổ lầu trên quán trà. Bất đồng với dáng vẻ chật vật ngày hôm ấy, hôm nay nàng một thân váy xanh ngọc bích linh động, tư dung thoát tục, tóc đen nhẹ như khê đung đưa theo gió, chỉ liếc mắt một cái đã làm người khó có thể quên.

Bốn mắt nhìn nhau, có lẽ ánh mắt đối phương quá mức chăm chú, nàng lại nghĩ tới ngày hôm ấy, lui ra sau vài bước. Lại nhớ chưa đóng cửa sổ lại, tay chân luống cuống làm rớt chiếc khăn tay ra ngoài cửa sổ, nàng chạy theo, vurun tay ra ngoài cố bắt lấy nhưng khăn tay vẫn cứ theo chiều gió đưa bay xuống, rơi vào tay nam nhân kia.

Nàng cả kinh hít sâu một ngụm, hơi nhướn ra ngoài cửa sổ, thấy nam nhân trong tay còn cầm chiếc khăn tay hồng nhạt của mình, hai mắt lại chạm nhau.

"Đông Hoa"

Vu Yên vẻ mặt xấu hổ không biết nên như thế nào, nói "Nơi này buồn chán quá, không bằng chúng ta đổi chỗ khác đi."

Dù sao lần trước đã mất mặt trước hắn ta một lần, nếu cô bây giờ bảo Đông Hoa xuống lấy, trước mặt nhiều người như vậy, khó tránh khỏi sự chú ý, hơn nữa đây có thể là cơ hội để lần sau nói chuyện với hắn ta.

"Nhưng điểm tâm chưa lên xong mà tiêu thư." Đông Hoa câu này, tỏ vẻ không muốn rời đi.

"Ta không thích ở chỗ này, đi thôi." Vu Yên nói xong hướng về phía cửa mà đi, dù sao đợi hay không đợi thì thế nào, Đông Hoa có ý đồ xấu, cô cũng không muốn vừa chịu xấu hổ vừa chịu nhục ở đây.

Thấy cô muốn đi, người đằng sau sốt ruột tiến lên ngăn cô lại, "Không được! Thái tử điện hạ còn chưa đến đâu!"

Nói xong, Đông Hoa lập tức ảo não cúi đầu, Vu Yên nhanh chóng bắt được cái đuôi của nàng ta, mày nhíu chặt, "Thái tử điện hạ?"

Dù sao cũng giấu không được nữa, Đông Hoa đành ngẩng đầu lên, vẻ mặt nghiêm túc nói, "Thái tử điện hạ giờ này mỗi ngày đều sẽ cũng người đến đây uống trà, lấy tư sắc của tiêu thư, nhất định có thể hấp dẫn sự chú ý của Thái tử, đây cũng chính là ý tứ của lão gia và phu nhân."

**Chương này cũng dài gôm 2400 chữ~ gõ vội nên thấy lỗi chính tả lỗi dùng từ comment góp ý nha ~*

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Cứu Vớt Nữ Phụ Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Hồng nhan bạc mệnh (3)

(3)

Vu Yên biết được ý đồ của Trịnh thị cũng không khỏi bất ngờ, không ngờ bà ta gấp đến vậy, khoong chờ được muốn cô đi gặp tên Thái tử kia. Tên phụ thân kia ánh mắt cũng thiện cận, Thái tử bao giờ vô tài vô đức, háo sắc thành tính, thế mà lại đem tiền cọc đặt trên người hắn.

Cô ra vẻ ngượng ngùng cúi đầu, rồi bỗng u sầu nói, "Khó trách mẫu thân muốn ta ra ngoài, nhưng mà Đông Hoa tỷ, ta vừa rồi làm rơi khăn tay xuống lầu, không biết có thể phiền Đông Hoa tỷ đi nhặt giúp ta không?"

Dứt lời Đông Hoa cũng lại cau mày tỏ vẻ không muốn, đứng nửa ngày mới không tình nguyện gật gật đầu, đi rồi dặn dò, "Tiêu thư chó nên rời đi, nó tỷ rất nhanh sẽ quay lại."

"Cảm ơn Đông Hoa tỷ tỷ." Vu Yên nghiêm túc gật đầu.

Thấy vậy, Đông Hoa ra khỏi phòng, còn nhỏ tâm đóng mạnh cửa lại, mà Vu Yên thì lập tức bịt kín khăn che mặt, thật cẩn thận đi ra, dù sao Đông Hoa tuyệt đối không thể biết được khăn tay ở đâu, lúc này cô mà không đi liền không có cơ hội.

Dưới gác, chờ Đông Hoa đi khỏi quán trà, Vu Yên lập tức chạy đi, thế nhưng chưa đi được mấy bước đã đụng phải nghiệt duyên của nguyên chủ.

"Ha ha, lần này nghe nói Kim Hoa quốc dâng lên mấy tiểu mỹ nhân tuyệt sắc, Hoàng thượng sủng ái điện hạ như vậy, nhất định sẽ đem các nàng cho ngài."

"Đó là đương nhiên, ai không biết hoàng thượng sủng ái nhất là Thái tử điện hạ chứ, chính là không biết các mỹ nhân có bao nhiêu sinh đẹp!"

Đám hậu duệ công tử quý tộc vỗ mông ngựa Thái Tử làm cho hắn tâm tình thật sự không tồi, lập tức hướng lên lầu, ngữ khí vui vẻ, "Nịnh nọt là giỏi, chờ bốn điện hạ chơi chán rồi sẽ thưởng cho các người chơi chơi."

Dứt lời, chúng công tử đều có vẻ hưng phấn hô lên, "Đa tạ Thái Tử điện hạ!"

Đang nói chuyện, dường như một sợi thanh hương xẹt qua mũi, Thái Tử động động cái mũi của mình, bắt đầu tìm kiếm khắp nơi, vừa quay đầu, liền nhìn thấy một nữ tử đeo khăn che mặt đứng ngay gần đó, nhìn dáng người kia, lấy kinh nghiệm hắn từng thử qua vô số nữ nhân, đây nhất định là một vụ vật hiếm có!

Thấy hắn nhìn chằm chằm bóng lưng nữ tử kia, mọi người đều biết Thái Tử bệnh cũ tái phát, lập tức liền có người hướng về phía nữ tử hô: "Đứng lại!"

Vu Yên đang định chạy đi, chớp mắt cảm thấy tim đều sắp nhảy ra ngoài, không nghĩ tới cô trốn không thoát tên thái tử chó chết này.

"Cô nương nhà ai? Mau tới đây bản công tử nhìn một cái." Nam tử ngữ khí ngạo mạn, hiển nhiên là gia thế hiển hách, hoành hành ngang ngược đã thành thói.

Vu Yên đưa lưng về phía đám người này, tựa hồ suy xét xem nên ứng đối như thế nào, cho đến khi một hình bóng quen thuộc xuất hiện, cô mới khẽ cắn môi, nhanh chóng chạy ra.

"Thật to gan! Người còn dám chạy!"

Vị công tử kia thấy nữ nhân này thật không dễ hấn vào mắt thì lập tức bước nhanh đuổi theo. Thái tử đứng sau mặt cũng nổi lên vẻ hứng thú, khóe miệng câu lên không nhanh không chậm bước theo sau.

Tần Diễn vừa bước vào quán trà, liền cảm giác được một làn hương thoang thoang, tiếp đầu đó một thân ảnh quen thuộc chạy nhanh ra đằng sau lưng hấn, túm ống tay áo của hấn.

Thủ hạ Tần Diễn đứng đằng sau lộ ra vẻ mặt quái dị. Một màn nữ tử nhào vào ngực tướng quân này, hấn đã thấy nhiều lần, nhưng đây vẫn là lần đầu tiên tướng quân bọn họ không phản ứng lại, cũng không đẩy người ra.

"Người còn chạy tiếp!...A...Tần..Tần tướng quân..."

Thấy người trước mặt,, vị công tử kia lập tức ngập chặt miệng, mắt nhìn xuống đôi tay đang bám lấy Tần Diễn của nữ nhân kia..

Tần Diễn nhớ rõ công tử này là con trai Lại Bộ Thượng Thư, hấn lại đưa mắt quét về phía đám người Thái tử, ánh mắt chột lóe, quay đầu nhìn nữ tử vẫn đang nắm chặt tay áo mình không chịu buông ra.

Bốn mắt nhìn nhau, Vu Yên lúc này vẫn đeo khăn che mặt, chỉ lộ ra đôi mắt long lanh, nhìn hấn khẽ lắc đầu, lộ ra vẻ cầu xin, tay vẫn bám lấy tay áo Tần Diễn.

"Tần tướng quân?" Nhìn thấy người này, Thái tử cũng không cảm thấy có gì không ổn, ánh mắt lúc này cũng dừng trên người Vu Yên, "Nghe nói Tần tướng quân suốt ngày bận rộn, vô tâm ngoạn nhạc, sao hôm nay lại có tâm tình mang mỹ nhân đến uống trà?"

Những người xung quanh bắt chợt nhìn về phía này, thấy đám người toàn thân là khí chất, không phú cũng quý, không thể trêu vào bèn kéo nhau rời đi, sợ họa tới thân.

Lời vừa dứt, đại hán to lớn nhiều râu đứng sau Tần Diễn cười nhạo một tiếng, nói, "Tướng quân chúng ta bận rộn quanh năm, ngẫu nhiên muốn đi ra ngoài thả lỏng một chút là điều bình thường, đâu được như Thái tử nhân hạ, thê thiếp thành đàn, ở bên ngoài vui chơi náo nhiệt không ngừng!"

"Vương Nguyên Chi!" Thái tử nghe vậy giận giữ đỏ mặt, mày nhảy dựng lên.

Người đằng sau lập tức đem hấn trấn an, cẩn thận khuyên nhủ, "Điện hạ, người hà tất phải so đo với loại mềnh phu thô lỗ này?"

Vương Nguyên Chi kia là một trong những tướng lĩnh dưới quyền Tần tướng quân, tay nắm binh quyền, hoàng thượng còn phải kiêng kị, lúc nào nháo lên tuyệt đối là không cần thiết!

Thái tử nghe vậy cũng tỉnh ra phần nào, lí trí quay lại, hấn hừ nhẹ một tiếng, sửa sửa y phục, vẻ mặt không vui liến đoàn người một cái, phát tay áo bỏ đi.

Nhìn lũ người kia kéo nhau đi lên lầu hai của trà quán tâm Vu Yên vốn vồn vồn treo lơ lửng lúc này cũng bình tĩnh lại.

Thấy gương mặt nàng đã dần thả lỏng, Tần Diễn lại nhìn xuống đôi tay vẫn cầm chặt lấy tay áo hấn, thấp giọng nói, "Tiểu thư đây là có ý gì?"

Vu Yên lúc đầu cũng không hiểu hấn đang nói gì, chợt nhận ra hành động của mình, lúc này lập tức thu tay trở về, vội vàng lui ra sau vài bước, "Vừa rồi đa tạ Tần tướng quân hỗ trợ."

Giọng nói nàng thanh thoát như tiếng chuông, đôi mắt trong sáng thanh triệt nhìn hấn, Tần Diễn thanh âm trầm trầm đáp lời, "Tiểu thư lấy bản tướng quân làm tâm khiến che?"

Ánh mắt lại lơ đãng giao nhau trong không trung, Vu Yên thấy biểu tình trên mặt hấn nghiê túc, cho rằng hấn tức giận, cô hơi nhú mày, nhẹ giọng giải thích, "Ta..."

"Ta thấy lá gan tiểu thư có chút lớn đấy." Khóe miệng hấn bỗng nhiên kéo lên một độ cung rất nhỏ, sau đó bước ra ngoài.

Vu Yên có chút xấu hổ, biết là hấn đang nói đến chuyện cô nhảy xuống ao hôm ấy, lúc này cũng chỉ biết nhanh chóng bước theo, thuận tiện hỏi hấn lấy chiếc khăn tay.

"Tướng quân?"

Đám người Vương Nguyên Chi đằng sau vẻ mặt ngây ngốc, không phải tướng quân nói đi thần cơ doanh tập luyện cho binh lính sao? Như thế nào đột nhiên lại muốn đi vào quán trà? Sao giờ lại đi theo cô nương nhà người ta rồi?

"Gọi cái gì mà gọi!" Nam tử da trắng đứng bên cạnh bức bối mắng hấn một câu, "Không có mắt nhìn gì cả!"

Vương Nguyên Chi...

Hấn cảm thấy hình như có chuyện mờ ám ở đây.

Đi trên đường lớn, Vu Yên cũng không có gan cởi khăn che mặt, chỉ là tóm lấy cơ hội này nói với người bên cạnh, "Hôm ấy, đa tạ tướng quân cứu giúp."

Tần Diễn cũng là lần đầu bước chân chậm rãi đi trên đường lớn như thế này, để ý thấy cô nương đi sau mình vẫn phải cố gắng đuổi theo bước chân mình, Tần Diễn không tự giác cũng thả chậm bước chân, bất quá, loại cảm giác này cũng không làm người ta thấy phản cảm.

"Tiểu thư đã muốn tìm cái chết, vì sao còn kêu cứu?" Hắn quay đầu đi, ánh mắt âm trầm.

Vu Yên chớp chớp đôi mắt, ra vẻ kinh ngạc, "Tướng quân ngài là có ý gì? Hôm ấy ta chỉ là không cẩn thận, sơ sẩy rơi xuống nước, sao lại là tìm chết chứ?"

Ánh mắt nàng thanh triệt lại đầy vẻ khó hiểu, nếu không phải ngày hôm ấy nhìn thấy nàng cố ý đi về phía ao sen, lại nhìn quanh ngó quất kiểm tra, Tần Diễn chắc cũng sẽ tin lời nàng. Bất quá nàng từ chối giải thích, hắn cũng không muốn truy vấn thêm. Chỉ là bước chân lại lần nữa bước nhanh hơn làm người bên cạnh lại phải xách làn váy đuổi theo hắn.

"Cái kia...ta...khăn tay..."

Vu Yên cố gắng đuổi theo hắn, chỉ là đối phương bước quá nhanh, đường lại đông, cô phải chạy mới đuổi kịp. Đột nhiên dưới chân như dẫm phải cái gì, cả người Vu Yên ngã về phía trước.

Tần Diễn đi trước nhưng vẫn luôn chú ý tới nàng, hắn theo bản năng quay lại, ôm lấy nàng, người trong lòng mềm mại ấm áp, hương thơm thanh nhã lại vờn quanh chớp mũi hắn, vòng eo nhỏ nhắn mềm mại phảng phất như dùng một chút lực cũng có thể bẻ gãy.

Cả người Vu Yên nằm trong vòng tay Tần Diễn, cô phát hiện đối phương như ngăn người, còn chưa buông tay. Vu Yên thực sự không ngại cho hắn ôm thêm, nhưng đây cũng là nơi công cộng, cô ho nhẹ một tiếng rồi nói, "Đa tạ tướng quân."

Tiếng nói làm Tần Diễn lấy lại tinh thần, lập tức buông nàng ra, rồi lại nhanh chóng đi tiếp, chỉ là biểu tình Tần tướng quân lúc này có chút khác thường.

Vu Yên mệt mỏi rồi, cô có chút nói lớn, gọi với theo hắn, "Khăn tay của ta?"

Người đang trước ngừng lại một chút, quay đầu về mặt nghiêm túc, "Khăn tay nào?"

Vu Yên...

Cô chớp chớp mắt, dùng vẻ nghiêm túc đáp lại hắn, "Khăn tay màu hồng nhạt có thêu hoa văn thược dược của ta, lúc này ta làm rơi từ cửa sổ xuống."

Người đi xung quanh thấy hai người dừng lại ở giữa đường, đều lơ đãng nhìn qua nhưng cũng không định lên tiếng nói gì, nhìn y phục hai người này đều là thượng đẳng, nữ tử trang sức hồng nhiều nhưng tinh xảo, nam tử thân hình cao lớn đầy quý khí, nhất định là quý nhân đây.

"Ta không thấy." Tần tướng quân mặt không đổi sắc đáp lời.

Vu Yên có chút cạn lời, lần đầu thấy người nói dối không chớp mắt lại đường hoàng như vậy, cô nhún mày, "Ta chính mắt thấy tướng quân cầm khăn tay của ta."

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Cứu Vớt Nữ Phụ Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Hồng nhan bạc mệnh (4)

(4)

Cô tận mắt nhìn thấy, hắn cũng đã biết, vậy mà còn chối?

Tần tướng quân cúi đầu, mắt sáng như ngọn đuốc nhìn cô, "Tiểu thư hoài nghi ta?"

Vu Yên...

Cô chớp chớp mắt, dứt khoát không tiếp chuyện hắn nữa, chân bước về phía phủ Thượng Thư, hừ, chỉ là một cái khăn tay, hắn thích thì cho hắn cầm đi.

Nhìn nàng bộ dáng giận dữ kia, khóe miệng Tần Diễn khẽ nhấc lên, không nhanh không chậm đi phía sau nàng, vẫn là lần đầu tiên có người nhìn mặt giận dữ với hắn như vậy.

Phát hiện người đi đằng sau mình Vu Yên không khỏi quay ra sau nhìn trộm một lần, rồi quay người lại, khẽ véo lên đuôi mình mấy cái thật mạnh, đau đến mức cô chảy cả nước mắt, sau đó dùng một bên tay áo lau nước mắt trên khóe mắt.

Thấy nữ tử đi trước mặt mình có chút khác thường, Tần diễn bước nhanh hơn đi đến bên cạnh nàng, lại thấy đôi mi nàng uрон ướn, gương mặt nhỏ vẻ ủy

khuyết, làm hấn thật sự không biết phải làm sao.

Nghĩ cũng đúng, khăn tay là vật bất li thân của nữ nhi, một đại nam nhân như hấn cảm như vậy, nàng khăn trương mới là bình thường. Nghĩ một hồi, hấn vẫn đưa tay vào ngực áo lấy ra chiếc khăn tay hồng nhạt để trước mặt nàng.

Nàng hơi nhìn hấn, chớp chớp mắt rồi lại quay đầu đi không để ý hấn nữa.

"Sao, khăn này không phải là của cô nương sao?" Tần Diễn nghi hoặc nhìn cô.

Vu Yên trừng mắt nhìn hấn, khóe mắt vẫn còn đọng nước, "Tướng quân không phải nói không cảm sao?"

Nàng nói xong định duỗi tay lấy về thì Tần Diễn đã nhanh tay đem đồ nhét lại vào người, về mặt không để ý, "Đã vậy ta hấn là không nhìn thấy khăn của tiểu thư."

"Người..."

Nhìn nhìn bộ dáng treu chọc con gái nhà lành của hấn, Vu Yên lại căm giận đi trước, xa xa đã có thể nhìn thấy cổng chính phủ Thượng Thư.

Thấy nàng tức giận, Tần Diễn bất đắc dĩ cười một tiếng, lại nhanh chân đến bên cạnh người nàng, một tay đưa khăn cho nàng, thấp giọng nói, "Ta chỉ là đùa tiểu thư một chút, ta muốn khăn tay của tiểu thư làm gì."

Liếc nhìn nam nhân giờ về mặt chính trực nhìn cô, Vu Yên cũng không nhận lấy đồ, xoay người nhìn hấn, nói, "Ta thấy tướng quân đây là có ý đồ chiếm tư vật nữ nhi."

Đôi mắt thanh triệt lúc trước còn tràn ngập vẻ thương tâm, túi thân thì lúc này lại lộ ra tia giao hoạt, tựa hồ đây mới thật sự là con người thật của nàng.

Tần Diễn bỗng nhiên cầm lấy cánh tay mảnh khảnh của nàng, trên mặt biểu tình nghiêm túc, "Lại bị tiểu thư nhìn ra tâm tư của ta?"

Bốn mắt nhìn nhau, lần này Vu Yên cũng không thềm né tránh hấn, liếc xuống bàn tay to lớn vẫn còn cầm tay mình, thanh âm nhẹ nhàng cất lên, "Nam nữ thụ thụ bất thân, tướng quân đây là có ý gì?"

Nàng vừa dứt lời, Tần Diễn cũng buông tay, người trước mắt cũng không đợi hấn chặn chừ chạy về phủ thượng thư, hấn cảm giác như đã bị tiểu hồ ly giao hoạt lừa mất rồi.

Tần Diễn không đuổi theo nàng, chỉ là nói với theo, "Đồ của tiểu thư."

Vu Yên đứng trước cửa lớn phủ thượng thư, xoay người, cười với hấn một cái, giọng nói không lớn không nhỏ, "Đó không phải đồ của ta."

Nói xong nàng bước vào phủ đệ, để lại Tần Diễn tay vẫn còn chiếc khăn hồng nhạt, đứng ngẩn người một lúc lâu, sau đó tựa như nghĩ đến điều gì, ánh mắt đen nhánh tức khắc nhiễm ý cười.

~

Trở lại phủ thượng thư, Vu Yên phát hiện Đông Hoa đã về phủ trước cả mình, hơn nữa còn có Trịnh thị và phụ thân kia ngồi trong viện của cô, bộ dáng hung dữ muốn vắn tội.

Vu Yên quyết định không nhường phần thắng, lập tức đánh đòn phủ đầu, vừa đi vào đã quỳ gối, nước mắt lưng tròng, giọng nghẹn ngào ủy khuất, "Phụ thân... Yên nhi... yên nhi vừa rồi... vừa rồi suýt bị người khinh bạc."

Quốc Hoa vốn trung sẵn vẻ mặt tức giận, định mở lời, nhưng thấy Vu Yên nước mắt ngấn nước mắt dài khóc lóc, lại có chút bất ngờ, "Cái gì?"

Vu Yên tiếp tục ủy khuất khóc nức nở, tay tháo khăn che mặt xuống, trên gương mặt nhỏ nhắn là biểu tình sợ hãi hoảng hốt.

"Lúc ở quán trà... Yên nhi không cẩn thận làm rơi mất khăn tay nên nhờ Đông Hoa tỷ tỷ xuống tìm, đợi mãi không thấy tỷ tỷ quay lại, Yên nhi có chút lo lắng, cho nên ra ngoài tìm nàng... ai ngờ... một tên ác bá to lớn nhìn thấy Yên nhi, muốn khinh bạc Yên nhi, nếu không phải Yên nhi lấy lệnh bài ra... chỉ sợ..."

Nàng lúc này khóc tới nghẹn ngào, nói không thành câu, làm Quốc Hoa vốn đang tức giận cũng nguôi đi chút ít, ngược lại, quay ra hỏi Đông Hoa bên cạnh Trịnh thị, "Có đúng như vậy không?"

"Dạ..." Đông Hoa cúi đầu, trong đầu rối loạn không biết nên giải thích như thế nào, chỉ có thể thành thật trả lời, "Nô tỳ đúng là có ra ngoài thay tiểu thư tìm khăn tay, tìm hồi lâu cũng không thấy cho nên quay lại trả quán tìm tiểu thư nhưng lại không tìm thấy tiểu thư nữa."

Nàng ta vừa nói xong, Quốc Hoa chưa kịp phản ứng thì Trịnh thị đã cướp lời, cười hòa ái, tay vỗ vỗ người ông ta, "Được rồi, chỉ cần Yên nhi không sao là được, cơ hội còn nhiều, dù sao cũng không vội."

Nghe vậy, sắc mặt Quốc Hoa cũng hòa hoãn đi, ông ta liếc Vu Yên, bảo cô nghỉ ngơi cho tốt, không được chạy đi làm loạn rồi nhanh chóng rời đi.

Chờì Trịnh thị đi nốt, Vu Yên mới có thể thở phào nhẹ nhõm, gọi Tiểu Tinh bảo nàng ta dọn com lên.

~

Ban đêm, Đông Cung một mảnh yên tĩnh không tiếng động, riêng trong trăn điện lại là một đoàn oanh oanh yến yến nào nhiệt. Trên giường lớn, mấy thị thiếp mỹ mạo tuyệt sắc vây quanh người Thái tử, mớm rượu cho hắn, sờ tay nắm chân, bất quá đám người này đêm nay không làm Thái tử cao hứng được, hắn vẫn là một vẻ mặt suy tư, mặc cho đám cơ thiếp hầu hạ mình.

Đến lúc này, từ bên ngoài bỗng xuất hiện một hắc y thị vệ, thấy hắn, Thái tử lập tức vẫy vẫy tay, không kiên nhẫn cho đám oanh yến này lui xuống. Không nghĩ tới có một hôm Thái tử không cao hứng như vậy, một đám hãm hực lui xuống. Nội điện chỉ còn lại hai người, Thái tử mới gấp gấp hỏi, "Thế nào?"

Nghe vậy, thị vệ cung kính tiến lên một bước, trả lời, "Bẩm điện hạ, thuộc hạ cho người nghe ngóng, xác nhận cô nương kia hẳn là đích nữ phủ Lễ Bộ Thượng Thư, nghe nói là cực kỳ xinh đẹp, mỹ mạo tuyệt sắc, ôn nhu động lòng người, không biết có phải là người điện hạ muốn tìm?"

"Nhất định là nàng!"" Thái tử ngay lập tức hai mắt sáng ngời, tay cầm chén rượu, tưởng tượng đến dáng người yếu điệu đầy dụ hoặc của nàng, còn có hương thơm ngọt ngào kia, hẳn cả người khô nóng.

Thấy điện hạ vẻ mặt dâm tà mơ ước đến người ta, thị vệ không nhịn được nói, "Nhưng theo lời điện hạ, người kia và Tàn tướng quân có quan hệ không rõ ràng, không phải..."

"Mặc xác hắn!" Thái tử bùng chén rượu lên uống cạn, trong mắt là ham muốn, "Đồ bọn điện hạ nhìn trúng, cho dù là trời, lão tử cũng không sợ!"

Thấy vậy, thị vệ không khỏi thảm than một tiếng, Tàn tướng quân chính là người bên phe Tam hoàng tử, không chỉ tay cầm trọng binh, công cao chấn chủ, trên dưới triều đình uy tín cực cao, ngay cả Hoàng Thượng cũng kiêng kị ba phần, nếu là nữ nhân kia cùng Tàn tướng quân không có quan hệ thì tốt, chỉ sợ là bọn họ thật sự có gì đó...

"Người lại đây." Thái Tử không biết nghĩ ra cái gì, bỗng nhiên vẫy tay gọi thị vệ lại gần.

Dứt lời, thị vệ vẫn là nghe lời đi qua, Thái Tử ở bên tai hắn nói nhỏ vài câu, trong mắt tràn ngập đắc ý.

~

Vu Yên ở yên trong phủ thượng thư vài ngày, không biết Trịnh thị lại nghĩ ra cái chủ ý gì, nói phủ Trường Hoa công chúa có một viên dạ minh châu đến từ Tây vực, ban đêm có thể phát ra ánh sáng long lấp như ánh trăng, muốn mời thiên kim các phủ đến chiêm ngưỡng.

Nghe vậy, Vu Yên có chút nghi hoặc. Trong trí nhớ của nguyên chủ không hề có chút chi tiết nào về cái này, sao tự nhiên lại lòi ra một viên dạ minh châu gì chứ?

"Trường hoa công chúa tính tình không tốt, hôm ấy con nhất định không được đến trễ, ta sẽ để Đông Hoa đi cùng con." Trịnh thị gương mặt tỏ ra tin cậy, nói.

Vu Yên không phản đối, chăm chú nghe lời gật gật đầu. Trường Hoa công chúa là vị công chúa Hoàng Thượng sủng ái nhất, từ nhỏ đã được nuông chiều thành tính, nghe nói Phò mã thường xuyên bị nàng đánh chửi, cũng không dám cãi lại, nếu cô lấy lý do không đi, thì phụ thân kia cũng sẽ ép cô đi ho bằng được.

Đi thì đi thôi, cùng lắm thì trốn ở trong đám đông không lộ mặt ra là được, dù sao những quý nữ ở kinh thành này đều chán ghét nguyên chủ, cô liền an tĩnh làm người tàng hình cũng được.

Để tránh thu hút ánh nhìn của người khác, hôm ấy cô trang điểm hết sức đơn giản, cố sửa nét mặt cho bình dị hơn, trên đầu cũng không cài nhiều trâm, xiêm y vàng nhạt như váy của cung nữ. Làm cho Đông Hoa có chút bất mãn, cảm thấy Vu Yên nên trang điểm bắt mắt một chút, điểm áp hoa thơm cỏ lạ.

Ngồi trước gương đồng, Vu Yên có vẻ không tán đồng liếc nhìn nàng. "Đông Hoa tỷ tỷ lời này sai rồi, Trường Hoa công chúa vốn tính tình không tốt, ta xuất hiện nổi bật hơn nàng chắc chắn không phải là chuyện tốt."

Nghe vậy, Đông Hoa ừng tỉnh đại ngộ gật gật đầu, ánh mắt nhìn nàng dường như cũng nghiêm túc hơn, giống như không ngờ nàng cũng có thể tự mình nghĩ ra chuyện này.

Chờ cô lên xe ngựa rồi, Trịnh thị còn dặn dò nàng thận trọng trong từng hành động, lời nói, cử chỉ, ngàn vạn lần đừng rước phiền toái tới phủ thượng thư. Vu Yên tự nhiên gật gật đầu

Bởi vì việc ngắm dạ minh châu phải để đến buổi tối, Trường Hoa công chúa mời mọi người đến trước giờ Dậu, sợ đến trễ, Vu Yên đến trước thời gian một chút, các thiên kim khác cũng tương tự như vậy. Đến lúc cô đến phủ công chúa, trước cổng cũng đã có rất nhiều xe ngựa.

Đông Hoa đưa thiếp cho quản gia, người này nhìn nàng lâu thêm một chút, sau đó nhiệt tình đi trước dẫn đường, "Thỉnh tiểu thư, bên này."

Cảm thấy quản gia kia có chút kì quái, Vu Yên đề cao cảnh giác, chậm rãi bước theo.

Nhìn một màn này, các vị thiên kim đứng đằng xa về mặt bất mãn, "Vu Yên kia bắt quả là đích nữ phù thượng thư lại có quân gia dẫn đi tận nơi, Từ tỷ tỷ là thiên kim phủ thừa tướng lại bị đối đãi thế này đây."

Từ Thanh Thanh cũng không nói gì, nghe các thiên kim bên cạnh, còn có lời nói của nữ tử váy lam, làm nàng ta có chút không vui, nhưng cũng chỉ nhàn nhạt liếc nhìn một cái, "Đây là phủ công chúa, các người tự mình cân trọng ấy lời nói việc làm của mình."

Dứt lời, những người khác mặt cũng biến sắc, nghĩ đến tính tình ngang ngược của công chúa, sợ tới mức không dám nói thêm câu nào nữa.

Mà Vu Yên bên này càng lúc càng cảm thấy kì quái, thế nào cũng không thấy con đường này giống đường chính mà ngược lại giống đường thông qua hoa viên, nhất thời không nhận được, cô hướng quân gia hỏi, "Công chúa ở đâu?"

Quân gia nghe vậy cũng chỉ mơ hồ cười một cái, "Đợi lát nữa tiểu thư sẽ biết."

Nói xong bước chân quân gia này cũng nhanh hơn, sắc trời cũng dần tối, một đường đi không một bóng người, Vu Yên chuẩn bị xoay người bỏ đi thì quân gia dừng chân trước một ngọn núi giả.

"Công chúa có việc muốn nói với tiểu thư, các người trước tiên lui ra đi." Hắn đem ánh mắt nhìn về hướng Đông Hoa và Tiểu Tinh.

"Không được." Vu Yên không chút nghĩ ngợi mà cự tuyệt: "Không bằng chờ công chúa tới rồi để các nàng lui ra?"

Đây chính là phân phó của Trường Hoa công chúa, Đông Hoa cảm thấy Vu Yên có chút không biết điều, liền tự chủ trương lôi Tiểu Tinh rời đi, "Bọn nô tỳ sẽ ở cách đó không xa."

Tiểu tinh vốn không muốn, nhưng lại bị Đông Hoa kéo đi, quân gia kia thấy vậy cũng rời đi nốt, trước hòn giả sơn cũng chỉ dư lại một người là Vu Yên.

Cô nhíu mày, một cỗ dự cảm bất thường dâng lên trong lòng, nhìn chung quanh, Vu Yên đang chuẩn bị rời đi, nhưng lúc này từ sau núi giả đột nhiên một bóng người vọt ra, đem nàng ôm lấy.

"A!" Vu Yên hoảng sợ, liều mạng giãy giụa, "Người mau buông ra!"

Rốt cuộc cũng được ôm mỹ nhân mà hân tởm tưởng hằng đêm, nhìn khuôn mặt kinh hoàng thất thố, kia da thịt mịn màng như ngọc thạch, Thái Tử chỉ cảm thấy hồn phách hắn đều bị câu đi rồi, tức khắc về mặt si mê ở sau lưng nàng hít sâu một ngụm, "Tiểu mỹ nhân, người hành hạ ta quá lâu rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Cứu Vớt Nữ Phụ Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Hồng nhan bạc mệnh (5)

(5)

Vừa nghe thấy thanh âm này, Vu Yên chỉ cảm thấy chính mình tóc gáy mình dựng thẳng lên, lập tức liều mạng giãy giụa, "thỉnh điện hạ tự trọng."

Nhìn gương mặt nhỏ nhắn, nhu nhược động lòng người, Thái Tử cũng không biết thế gian lại có mỹ nhân đẹp như vậy, nhất thời chỉ cảm thấy lỗ cơ thiếp trong phủ chính là một lũ dung chi tục phấn, tiểu tiên nữ trước mắt mới là quan trọng nhất.

"Bổn điện hạ biết người là ai, ngoan ngoãn, ta sẽ bảo mẫu hậu nghênh người làm trắc phi, vinh hoa phú quý mai sau cho người hưởng hết."

Vu Yên không chịu được nữa, cong gối định đập hắn một cái, đúng lúc này từ con đường đá cuội nhỏ xuất hiện bóng người.

"Hoàng huynh đây là..."

Nghe được giọng nói hân ghét nhất trên đời, Thái tử lập tức nhăn mày, theo bản năng đem Vu Yên buông ra, phẫn nộ nhìn người đối diện mình, "Người sao lại ở đây?"

Vu Yên ngay sau đó lui ra sau vài bước, thậm hận không có cơ hội cho tên Thái tử chó má này mấy đạp và mệnh căn tử của hắn.

"Ta vốn định bàn bạc với hoàng huynh chuyện cứu tể Trịnh Châu, lại nghe Ngũ hoàng muội nói huynh ở trong phủ, mới tìm đến nơi này, chỉ là hoàng huynh đây..." Tam hoàng tử lúc này mặc trên người một thân y phục trắng, dáng người đĩnh bạt, khuôn mặt ôn nhuận tuấn đạt còn mang theo kinh ngạc.

Thái tử mắt kiên nhẫn, lời quạ giấy ra mân mê trong tay, mặt vẫn còn mang theo tức giận tựa hồ như đang trách Tam hoàng tử phá hỏng chuyện tốt của hắn.

"Chuyện cứu tể một mình người xử lí là được, đừng vì một chút chuyện nhỏ mà làm phiền đến ta." Thái tử thu lại quạ xếp trong tay, không vui trừng tam

hoàng tử một cái, rồi phất tay áo bỏ đi.

Chờ hán đi rồi, Vu Yên xoay người hành lễ với nam tử trước mặt, "Thần nữ gặp qua Tam hoàng tử điện hạ, vừa rồi..... Đa tạ ngài."

Vu Yên chưa gặp qua Tam điện hạ này, nhưng nguyên chủ trước khi bị đưa đi hòa thân đã nhìn thấy hán một lần, khi đó trên người hán đã khoác long bào, cũng không có vẻ ôn nhu hiền hòa như bây giờ.

"Nếu ta nói đây là trùng hợp, tiểu thư có tin không?" Tam hoàng tử mỉm cười, lẳng lặng nhìn nữ tử trước mặt. Trời lúc này tối đen như mực, nhưng tư dung tuyệt sắc của nữ tử kia vẫn như viên ngọc quý đẹp dễ chói mắt. Mỹ nhân hán gặp qua không ít nhưng người có gan cử tuyệt thái tử vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy.

"Dù sao cũng đa tạ điện hạ, sắc trời không còn sớm, thần nữ xin cáo lui trước." Nói rồi nàng liền lui rầu vài bước rồi xoay người nhanh chóng rời đi, tựa hồ còn phải tham gia dạ yến.

Mắt nhìn theo thân ảnh vàng nhạt biến mất dần, ý cười trong mắt Tam hoàng tử Ngụy Văn Cực lại càng thêm nồng đậm.

Vu Yên mặc kệ Trường Hoa công chúa này có ý định gì, Vu Yên vẫn quay lại hội họp cùng những người khác, cho dù bị Trường Hoa công chúa bắt bẻ, bị nhóm quý nữ xa lánh, cũng phải có mặt ở đây, tránh cho người khác suy diễn lung tung.

Chờ đến khi xem dạ minh châu xong, Vu Yên chạy nhanh lên xe ngựa, nói phụ xa hồi phủ, tựa như Thái tử kia có thể nhảy ra bất cứ lúc nào.

Hồi phủ rồi, Trịnh thị hỏi nàng hôm nay mọi chuyện có thuận lợi không, Vu Yên đương nhiên là không đem chuyện Thái tử ra nói với bà ta, bằng không phụ thân sợ là sẽ nhanh chóng đưa cô đến bên người Thái tử.

Nhưng mà cho dù Vu Yên không nói ra, có một số việc vẫn là không tránh được. Ngay ngày hôm sau, Thái tử nghênh ngang đến phủ Thượng thư, Vu Yên biết được thì hận đến ngứa răng. Cô đi đến đại sảnh, đã thấy vị phụ thân kia cúi đầu khom lưng cung kính lấy lòng Thái tử.

Nhìn thấy Vu Yên, Thượng thư đại nhân Quốc Hoa lập tức râu dựng thẳng, tức giận nói, "Thấy điện hạ còn không mau lại đây chào hỏi?"

Nói xong lại nhìn người trên ghế, cung kính nói, "Tiểu nữ không hiểu quy củ, mong điện hạ không trách phạt."

Nhìn cảnh này Vu Yên cũng không biết là mình nên nói gì, đành phải đi qua hành lễ, về mặt xa cách, "Thần nữ gặp qua Thái tử điện hạ."

Nhìn thấy nàng, Thái tử điện hạ vừa rồi còn rất ngao mạn lập tức đứng dậy, duỗi tay muốn đỡ nàng, "Không cần đa lễ."

"Đa tạ điện hạ." Vu Yên nhanh chóng lùi ra sau một bước, tránh sự đụng chạm của hán.

Một màn này cũng không làm Thái tử cảm thấy xấu hổ, một bên ve vẩy quạt xếp, về mặt si mê nhìn chăm chăm mỹ nhân trước mặt như mất hồn.

Quốc Hoa không vui, trừng mắt nhìn, "Làm càn! Quy củ ngày thường học để đâu rồi!"

"Ai! Vu đại nhân làm gì vậy." Thái tử sao nhẫn tâm nhìn mỹ nhân bị giáo huấn, lập tức trầm mặt, thu hồi quạt xếp, bắt mắt nhìn chăm chăm hán, nói, "Vu tiểu thư đây là không cố ý, ngại sao có thể hà khắc nàng như vậy."

Nghe lời Thái tử, Quốc Hoa lập tức cúi đầu khom lưng cười nói, "Điện hạ nói phải, đều là vì thần không tốt."

Vu Yên...

"Là thế này, bỗng điện hạ thấy hôm nay thời tiết rất tốt, muốn cùng tiểu thư ra ngoại ô săn thú, Vu tiểu thư suốt ngày bị canh giữ chốn khuê phòng cũng buồn chán đi." Tầm mắt cực nóng của Thái tử lại lần nữa gắn chặt trên người Vu Yên không rời.

Vu Yên nhú mày, không đợi cô nói chuyện, Quốc Hoa nhanh chóng phụ họa, "Hiếm khi được điện hạ quan tâm, ngại còn không mau tạ ơn."

Dứt lời, nha hoàn xung quanh đều là một vẻ mặt ngưỡng mộ nhìn tiểu thư nhà mình, nhìn cảnh này, tiểu thư các nàng sợ là phải nhanh chóng tiến vào Đông cung.

Trịnh thị ngồi một bên, trên mặt cũng là thần sắc vừa lòng, ả biết đứa con này thế nào cũng có thể làm cho Thái tử vui lòng, đến lúc đó ả lại sinh một đứa nữa, vị trí chính phi kia cũng không phải là không với được.

"Không được."

Vu Yên không chút nghĩ ngợi liền cự tuyệt, "Nam nữ thụ thụ bất thân, điện hạ dù gì cũng là ngoại nam, Yên nhi sao có thể....."

"Ngươi yên tâm, ngày khác ta sẽ đi tìm mẫu hậu nói một tiếng, đến lúc đó ngại chắc chắn sẽ được đi theo hầu hạ bỗng điện hạ!" Thái Tử không để bụng phe phẩy quạt xếp, dường như mỹ nhân đã là vật trong bàn tay hán.

Một bên Trịnh thị cũng trừng mắt nhìn Vu Yên liếc một cái, lập tức tiến lên lặng lẽ đem cánh tay Vu Yên bấm chặt, trong mắt đầy cảnh cáo.

Vu Yên lui ra sau vài bước, che lại chỗ vừa bị bà ta cấu véo khế cắn môi, lúc này chỉ có thể nhịn xuống.

Thấy nàng thuận theo, Thái Tử càng thêm đắc ý, như cũ ngênh ngang mang theo nàng ra khỏi phủ thượng thư, còn đem theo một chiếc xe ngựa.

Vừa lên xe, thấy Thái Tử lại muốn bò vào xe ngựa ngồi cùng, Vu Yên nhanh nhút nhất sợ sệt nói: "Nam nữ khác biệt, Yên nhi ngày sau sẽ là người của điện hạ nhưng rốt cuộc hiện giờ nhiều người nhiều miệng, thanh danh Yên nhi không quan trọng, chỉ sợ người ngoài đồn đãi điện hạ không hiểu lễ nghĩa, vậy Yên nhi chính là có tội."

Mỹ nhân dùng đôi mắt long lanh nhìn mình, Thái Tử cảm giác tim mình tê lại, "Đúng đúng đúng....."

Nhìn bộ dáng nhút nhát sợ sệt, Thái Tử trong lòng một mảnh lửa nóng, lúc này tự nhiên là nàng nói cái gì thì là cái đấy, dù sao cũng không vội, người đã là của hắn rồi, cho nên lập tức đổi thành cười ngượng.

Thấy vậy, Vu Yên thở phào một tiếng, nhìn xuống cánh tay mình, thấy chỗ bị Trịnh thị bám vào đã tím đen một mảnh, nghĩ thầm cô nhất định phải hành động nhanh hơn mới được, không kịp nữa rồi.

Xe ngựa một đường xóc nảy, rốt cuộc cũng dừng lại ở một mảnh đất vùng ngoại ô.

Vu Yên còn chưa kịp đi xuống, liền nghe thấy Thái Tử hình như đang cãi nhau với người nào đó.

"Tam đệ, các người vì sao lại ở đây?!"

Đối diện với vẻ mặt không cao hứng của Thái Tử, Vương Nguyên Chi trên lưng ngựa lại nhịn không được nói: "Thái Tử điện hạ thật buồn cười, chúng ta tới này ngoại ô này tự nhiên là muốn đi săn thú rồi!"

Vương Nguyên Chi vừa dứt lời, không màng vẻ mặt xanh mét của Thái tử, Lục hoàng tử cũng phụ họa theo, "Vương tướng quân nói rất đúng, hoàng huynh cũng thật là không ý tứ, huynh một mình săn thú, chi bằng đại gia cùng nhau đi mới thú vị."

Nhìn nhóm người đối diện, tầm mắt âm u của thái tử nhìn Lục hoàng tử rồi quét sang Tam hoàng tử Ngụy Văn Cự, rồi lại từ Ngụy Văn Cự quét lên người Tàn Diễn bên kia. Xoay người, hắn bắt lấy cổ áo của người hầu bên cạnh mình, mặt đầy tức giận, thấp giọng tra hỏi, "Đây là có chuyện gì?"

Thấy Thái tử tức giận đứng đưng, tùy tùng kia mới kiêng kị nhìn về phía sau, rồi nhỏ giọng nói, "Nô tài nghe theo lời điện hạ phân phó, dắt hãn huyết bảo mã từ chuồng ngựa của hoàng thượng ra, ai ngờ vừa ra đến cửa cung đã gặp phải đám người Tàn tướng quân vừa mới hạ triều, Tàn tướng quân thấy nô tài dắt ngựa thì giữ lại, biết điện hạ muốn đi săn thú liền một hai phải theo tới, cho nên..."

"Phế vật!"

Thái tử một chân đem tên nô tài kia đá văng ra đất, bộ dáng giận dữ.

Nghe thấy tiếng động, Vu Yên lặng lẽ kéo màn xe, nhìn thấy người bên ngoài, ngay lập tức vui vẻ từ trên xe ngựa đi tới.

Không nghĩ trên xe còn có mỹ nhân, Lục hoàng tử bên kia lập tức trừng mắt nhìn, Ngụy Văn Cự bên cạnh ánh mắt cũng chột lóe, chỉ có Tàn Diễn thần sắc bỗng trở nên ôn hòa hiếm thấy.

"Người..." nhìn thấy nàng xuống xe, Thái tử cũng nhất thời nghẹn lời, nhìn hãn huyết bảo mã bên cạnh, nảy ra một cái ý tưởng, "Tùy rằng nàng không biết cười ngượng, bốn điện hạ có thể mang người theo cùng."

Hắn ta vừa dứt lời, Vương Nguyên Chi bên kia tức khắc hô lên, "Vu cô nương mảnh mai yếu ớt, lấy thuật cưỡi ngựa của Thái tử điện hạ sợ là sẽ đem cô nương hất thẳng xuống đất thôi."

"Vương Nguyên Chi!"

Thái tử nắm tay căng thẳng, hận không thể đem tên Vương Nguyên Chi này chém đầu vứt xác cho chó ăn, vẫn là đám tùy tùng bên cạnh lời kéo hắn, bằng không sợ là hậu quả không tưởng tượng được.

Lục hoàng tử bên cạnh Vương Nguyên Chi vẫn luôn cố gắng nhịn cười, người này từ trước đến nay không sợ trời không sợ đất, cộng thêm Vương Nguyên Chi trong tay nắm trọng binh, binh lính canh gác kinh thành toàn bộ nằm trong tay hắn, cho dù Thái tử có tức giận mấy cũng không thể tùy tiện được.

Nhìn nữ tử xinh đẹp động lòng người bên kia, Ngụy Văn Cự định mở lời thì Vương Nguyên Chi lại đột nhiên nói, "Luận về cưỡi ngựa, có ai có thể qua mặt tướng quân chúng ta chứ."

Thái tử lúc này chỉ muốn chửi ầm lên, hắn ngày ngày ở kinh thành chơi đùa, sao có thể so với cái tên quanh năm suốt tháng ngồi trên lưng ngựa đánh giặc Tàn Diễn!

Vu Yên vẫn đang yên lặng đứng cạnh xe ngựa, xem kịch hay thì bỗng nhiên Tàn diễn phi ngựa đến cạnh người cô, chậm rãi vươn tay, ánh mắt nhu hòa, "Đi."

Ánh mắt Ngụy Văn Cực lập lờ, thần sắc phức tạp nhìn một màn trước mắt, lại nhớ đến dáng vẻ một hai phải đi săn ngày hôm nay của Tần Diễn, dường như đã nghĩ ra cái gì đó.

Đối mặt với con bạo nộ của Thái tử, Vu Yên chớp chớp mắt rồi quay đi, đem tay mình đặt trong lòng bàn tay rộng lớn của người kia, nhắc chân đặt lên mép yên ngựa định bước lên thì eo cô bị người cầm lấy.

Đến khi Vu Yên lấy lại tinh thần rồi, cô đã ngồi an toàn trên lưng ngựa, mà phía sau chính là vòng ngực của Tần Diễn.

Một màn này chọc giận Thái tử, hắn cầm quạt xếp chỉ vào người Tần Diễn, tức giận hét lên, "Nam nữ thụ thụ bất thân, ngươi muốn làm hồng thanh danh Vu tiểu thư đúng không!"

Vu Yên...

Nguyên lai hắn còn biết đến nam nữ thụ thụ bất thân?

"Điện hạ mở mồm nói lời này, không biết lúc trước ngài ở ngoài đường đùa giỡn dân nữ, có nghĩ tới nam nữ thụ thụ bất thân không?" Vương Nguyên Chi không mặn không nhạt đáp lời.

Lại là hắn.

Thái tử nắm chặt tay lại sau lưng, gân xanh bên thái dương nổi hết lên làm toàn bộ người hầu đứng bên cạnh sợ tới mức cả người phát run.

Tần Diễn cũng không để ý tới những người này, chậm rãi quay ngựa, mang theo Vu Yên chậm rãi rời đi, mà thái tử ở đằng sau cũng nhanh chóng lên ngựa, muốn đuổi theo.

Tần Diễn thoáng nhìn qua khước mắt, cúi đầu ở bên tai nàng nhẹ giọng nói, "Ngồi chắc."

Vu Yên còn chưa kịp phản ứng lại, đã thấy ngựa đang chạy như bay, từng cơn gió mát lạnh xẹt qua mặt mình, cả người cô lúc này đều dựa sát vào người Tần Diễn, một tay cô còn phải túm lấy tay hắn mới có thể ổn định thân mình.

Mà Thái tử đằng sau họ, cười trên lưng hắn huyết bảo mã mà đuổi theo, nhưng đi được một đoạn ngắn đã mất dấu Tần Diễn, đành phải quay đầu lại tìm người hầu tính sổ.

Bên tai đều là tiếng gió, Vu Yên chỉ có thể nói to hơn, "Tần Diễn, chậm lại một chút."

"Tiểu thư sợ thì có thể bám chặt lấy ta." Thanh âm trầm thấp từ tính của hắn nhẹ nhàng quanh quẩn bên tai nàng.

Người trong lòng nhỏ bé mềm mại, trên người còn tỏa ra mùi hương nhàn nhạt. Cảm nhận được nàng đang khấn trương, Tần Diễn dần chậm lại, hai tay cũng hơi vòng quanh người nàng.

Nghe vậy, Vu Yên lập tức quay đầu liếc hắn, nhỏ nhẹ đáp, "Thái tử nói rất đúng, nam nữ thụ thụ bất thân."

Ngựa lúc này đã chạy vào sâu trong rừng, chung quanh là cây cối xanh um tươi tốt, thỉnh thoảng còn có những con thú nhỏ như sóc, chuột chạy qua, không gian yên tĩnh phảng phất chỉ có tiếng gió thổi qua tán cây.

Hắn thả chậm tốc độ, nghiêm trang nhìn cô, "Ta và hắn đương nhiên là không giống nhau."

Vu Yên...

"Hừ, nơi nào không giống nhau? Không phải đều là ngoại nam hay sao?". Cô trừng mắt nhìn Tần Diễn xem hắn muốn giải thích như thế nào.

Cô vừa dứt lời, hắn đã đưa tay lên ngực áo, móc ra một khối khăn tay hồng nhạt được gấp gọn gàng, ánh mắt sâu thẳm nhìn cô, nói, "Chúng ta đã trao đổi tín vật đính ước, ta tự nhiên không thể xem là người ngoài."

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Cứu Vớt Nữ Phụ Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Hồng nhan bạc mệnh (6)

(6)

Không nghĩ tới một đại nam nhân như hắn cư nhiên lại mang khăn lụa trong người, Vu Yên xoay người lại, tay nắm lấy cương ngựa, không nặng không nhẹ đáp, "Ta làm mất đồ thì sẽ không tìm lại, đâu ra tín vật như tướng quân vừa nói."

Vó ngựa đi mãi, không biết từ lúc nào đã đi tới bên một dòng suối nhỏ, Tần Diễn xoay người xuống ngựa, sau đó đưa tay nhẹ nhàng đỡ tiểu cô nương xuống, tựa hồ như dùng chút lực thôi cũng sẽ làm đau nàng.

Dòng suối nhỏ trong vắt, Vu Yên khoanh tay bước chậm đến bên cạnh dòng suối, hơi ngồi xuống, thả bàn tay xuống dòng nước, chỉ cảm thấy dòng nước lạnh thanh khiết, phá lệ mát mẻ.

Giữa non xanh nước biếc, nàng mặc áo choàng vàng nhạt, làn váy thướt tha, đôi tay nhỏ nhắn trắng mịn tinh xảo như bạch ngọc dưới làn nước như phản chiếu thủy quang, cùng cảnh sắc trong rừng lúc này phảng phất hòa hợp tựa nhất thể.

"Nếu đã không cần, vì sao không ném đi, lại còn để ta cầm?" Tần Diễn cất bước ngồi xổm xuống bên cạnh nàng, bóng dáng cao lớn chắn đi không ít ánh sáng.

Vu Yên liếc mắt nhìn nam nhân EQ đáng thương này, hừ nhẹ một tiếng, "Ta cũng không nói là tặng cho tướng quân, ngài vứt đi là được."

Nói xong nàng rút tay từ trong nước ra, hướng về phía hần vung tay một cái, bọt nước tức khắc tung tóe khắp nơi, dính cả trên mặt Tần Diễn. Vu Yên nhìn về mặt ngây ngốc của hần, dựa ào tảng đá lớn phía sau ôm bụng cười.

Tiếng cười trong vắt thanh thoát trên gương mặt sáng lạn vui vẻ của nàng không khỏi làm người thất thần. Ánh mắt Tần Diễn tối sầm lại, tiến gần hơn về phía nàng, đôi mắt gắt gao nhìn chăm chăm nàng, "Tiểu thư đưa khăn cho ta, một người thô lỗ như ta còn biết đây là phương thức đính hôn của nam nữ trong dân gian..."

Hần đột nhiên tối gần làm thân mình Vu Yên không tự giác lui về sau thêm một chút, chớp chớp mắt, khuôn mặt tinh xảo nhỏ nhắn tràn ngập vẻ lên án, "Ta cũng không biết chuyện này, lại nói, tướng quân cũng không đưa lại cho ta cái gì, sao có thể tính là tin vật đính ước?"

Tần Diễn nghe vậy, cúi đầu tay sờ trên người một vòng, cuối cùng lôi ra một khối ngọc bài nhét vào tay nàng, nghiêm trang nói, "Hiện tại đã tính."

Vu Yên...

Ngươi đây là chơi xấu rồi.

"Ai muốn đồ của ngươi chứ." Nàng bỗng nhiên đỏ mặt, phản ứng kịch liệt, đem ngọc bài đẩy lại cho hần.

Thấy hai mắt nàng đỏ hồng, Tần Diễn cũng nhất thời luống cuống, không biết mình có phải hay không là đã làm sai cái gì. Nhưng thủ hạ của hần đều nói như vậy, phải chăng mình đã hiểu sai ý nàng rồi?

"Tiểu thư, đừng khóc." Tần Diễn cau mày, cả người như cứng lại.

Vu Yên thoáng nhìn hần, vừa thấy bộ dáng ngây ngốc không biết phải làm sao của hần lại thấy buồn cười, nhin lại, cô quay lưng về phía hần, thanh âm nghẹn ngào, "Thái tử nói muốn nạp ta làm trắc phi, ta về sau sẽ là người của hần, sao có thể cùng ngoại nam như ngươi tiếp xúc."

Nói xong nàng liền vùi đầu vào hai đầu gối, không ngừng khóc nức nở. Tần Diễn mày kiếm nhíu chặt, gả cho Thái tử? Chưa nói đến Thái tử hoang dâm vô độ, háo sắc thành tính, hần xưa nay đã coi trọng cô nương nào thì sẽ bắt về bằng được. Hần coi trọng tiểu thư, về sau nàng còn làm thế nào được?

"Ngày mai ta sẽ thỉnh hoàng thượng ban hôn." Nói đến đây hần lại chần chờ, nhìn nàng, "Chỉ cần nàng không chê ta nhân lúc cháy nhà đi hôi của."

Nghe giọng nói trầm thấp thuần hậu của nam nhân, Vu Yên ngẩng đầu nhìn hần, chớp đôi mắt vẫn còn vương lệ, nghiêm trang hỏi ngược lại, "Gả cho ai đều là gả, người vì sao lại cho rằng ta sẽ không gả cho Thái tử?"

Tần Diễn lúc này lại ngây người, mày nhíu chặt, nhưng ngay sau đó, ngọc bài trong tay lại bị người cướp đi.

Nàng cảm ngọc bài trong tay, đem ngọc bài đặt dưới nắng mặt trời, ra vẻ rầu rĩ nói, "Nếu xâu dây tơ hồng, lại đính thêm trân châu vào, ngọc bài mang trên người nhất định rất đẹp."

Nhìn nàng cười ngọt ngào, Tần diễn trong lòng bỗng nóng lên, đánh bạo cầm lấy đôi tay trắng nõn nhí nhảnh của nàng, ánh mắt sáng quắc chăm chú, "Nàng nói nhất định là đúng."

Vu Yên hơi trừng mắt với hần nhưng cũng không rút tay về, đỏ mặt quay đi, đứng dậy ý muốn quay trở về, chỉ là theo sau lưng nàng là một đại nam nhân cao lớn.

Đường về hai người đi phi thường chậm, thấy thời gian trôi qua đã lâu, Vu Yên đành phải thúc giục người sau lưng đi nhanh nhanh một chút, bằng không về đến nơi thì trời cũng tối rồi. Tần diễn mặt không đổi sắc trả lời, "Hô nay ngựa chưa ăn cỏ, chạy không được."

Vu Yên...

Cò không phải mọc đầy đất đấy sao?

Cho nên chờ đến lúc hai người ra khỏi rừng, đám người Thái tử cũng vẫn chưa rời đi. Nhìn thấy mỹ nhân của mình lại đi cùng với Tần Diễn cái đại nam

nhân thô lỗ này, Thái tử tức đến mức đầu cũng như bốc khói, muốn nổi trận lôi đình. Hai người kia lại còn gần sát nhau như vậy, lập tức liền cười ngửa chạy về hoàng cung.

Vu Yên đi về bằng xe ngựa, bắt quá về phủ thượng thư thì trời đã tối đến, Tần Diễn còn muốn vào bái phỏng phụ thân kia, nhưng Vu Yên nhanh chóng ngăn hãm lại, vị phụ thân kia trong lòng chỉ có một mình Thái tử, sao có thể đồng ý cho cô gả cho người có hiềm nghi tạo phản như Tần Diễn.

~

Trong màn đêm yên tĩnh không tiếng động, Phụng Nghi điện bỗng phải nghênh đón một thân ảnh vội vã, thái giám và cung nữ lập tức quỳ thành một đoàn, mà người chạy đến cũng chỉ bức bối vẩy vẩy tay đuổi bọn họ ra ngoài, sau đó nhanh chóng đi vào nội điện.

"Mẫu hậu, nhi thần có một thỉnh cầu!" Thái tử vừa vào đã quỳ xuống.

Nội điện được bài trí bằng những vật phẩm đẹp để quý giá, đàn hương lượn lờ trong không khí, trên giường nằm là một nữ nhân ung dung hoa quý, trên người bà là cung bào đồ sạm, gương mặt đoan trang tú lệ, khóe mắt đã có nếp nhăn nhưng khí chất tôn quý trên người càng làm tôn lên vẻ uy nghiêm của nàng.

Hoàng hậu dường như đã quen với hành động này của Thái tử, lười nhác không buồn nói, đưa tay hất tóc ra sau lưng.

"Sao, lại làm ra cái tai họa gì?" hoàng hậu cầm một quyển sách lên, nhẹ nhàng lật lật từng trang.

Dứt lời, Thái tử lập tức ngẩng đầu lên, vẻ mặt nghiêm túc trả lời, "Nhi thần muốn nạp đích nữ phủ Lễ Bộ thượng thư làm trắc phi, mong mẫu hậu thành toàn."

Hoàng hậu dừng tay lại, tầm mắt lơ đãng nhìn ánh nến, giống như đang lục lọi trong đầu nghĩ xem rốt cuộc nữ tử trong miệng hãm là người phương nào.

"Đích nữ phủ Lễ Bộ thượng thư? Chính là người ở hoa yến lần trước ngã xuống ao sen?" Hoàng hậu hơi híp mắt, tức giận mắng hãm, "Cơ thiếp trong phủ người còn chưa đủ? Còn muốn thêm?"

"Mẫu hậu!" Thái Tử đột nhiên đứng dậy đi đến đằng sau lưng bà, đôi tay nhẹ nhàng đám bóp vai, lấy lòng dường nói: "Nhi thần bảo đảm, lần này tuyệt đối là người cuối cùng!"

Thấy hãm nói nghiêm túc như vậy, Hoàng Hậu lại nhìn không được cười nhạo một tiếng, tiếp tục cúi đầu xem sổ sách, "Được, ta nhớ rõ lần trước người muốn nạp thứ nữ nhà Lý đại nhân, cũng nói nàng ta là người cuối cùng. Phụ hoàng người hiện giờ thân thể không tốt, các hoàng đệ người lại như hồ rình mồi, chuyện cứu tế Trịnh Châu vốn là cơ hội cho người biểu hiện tốt, người lại chấp tay nhường cho Ngụy Văn Cực cái đĩa đề tiện kia, người nói xem người cả ngày suy nghĩ cái gì vậy!"

Hoàng Hậu ngữ khí mang theo ý vị hãm sát không thành thép, bắt quá Thái Tử dường như đã quen với loại giáo huấn này, chỉ là cười cười, đám vai hoàng hậu, "Mẫu hậu yên tâm, chỉ cần cưới kia được nàng ta, nhi thần ngày sau bảo đảm dụng tâm giúp phụ hoàng phân ưu, không cô phụ kỳ vọng của mẫu hậu!"

Nói xong, Hoàng Hậu nhàn nhạt nhìn hãm, tựa hồ lần đầu tiên từ trên mặt Thái Tử nhìn thấy loại quyết tâm này, bà cũng rất tò mò, cô nương phủ Lễ Bộ Thượng Thư rốt cuộc là thần thánh phương nào, có thể làm hoàng nhi si mê như thế?

Thấy nàng không nói lời nào, Thái Tử tự nhiên là biết mẫu hậu đã đồng ý, lại tiếp tục niết vai đám lưng cho bà.

~

Sáng sớm hôm sau Vu Yên đã nhận được tin Hoàng hậu nương nương muốn gặp cô. Trịnh thị nghe vậy vui đến điên rồi, lập tức sai người mang cô đi trang điểm thật long lẫy, mong hoàng hậu lưu lại ấn tượng về nàng.

Vu Yên có chút thấp thỏm bất an, Tần Diễn nói hôm nay sẽ thỉnh hoàng thượng ban hôn, cưới cô làm vợ, nhưng mà lúc này còn chưa hạ triều, lão phụ thân cũng chưa về nhà, không biết hoàng hậu lúc này tìm cô làm gì.

Ôm tâm tình thấp thỏm bất an, cô vẫn nâng theo Tiểu Tĩnh đến trước cổng hoàng cung, đến nơi đã thấy có cung nữ của Phụng nghi điện đứng chờ.

Có lẽ là lần đầu tiên nhìn thấy nữ nhân xinh đẹp như vậy, cung nữ có chút sững sốt, nhưng cũng rất mau lấy lại tinh thần, hơi hơi hành lễ với Vu Yên, "Nô tỳ gặp qua tiểu thư, nương nương đang chờ tiểu thư ở trong cung, thỉnh tiểu thư đi theo nô tỳ."

Dứt lời, cung nữ đi thẳng, Vu Yên đành phải đi heo nàng ta vào trong, nhìn lóp lóp cung nữ thái giám, cô tự hỏi hôm nay hung cát sẽ như thế nào.

Vu Yên tiến lên một bước, nhìn nhìn xung quanh, cõi ra một chiếc vòng tay rồi lặng lẽ nhét vào trong tay cung nữ kia, thấp giọng hỏi, "Xin hỏi cô nương, Hoàng hậu nương nương hôm nay triệu ta vài cung không biết là có việc gì?"

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Cứu Vớt Nữ Phụ Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Hồng nhan bạc mệnh (7)

(7)

Nhìn tỷ lệ vòng tay, cung nữ thuận thế nhét nó vào trong người rồi quay đầu nhìn Vu Yên, cười nói, "Tiểu thư yên tâm, là chuyện tốt."

Nói xong nàng ta lại quay người tiếp tục dẫn đường, nhưng mà Vu Yên trong lòng lại dâng lên một cỗ dự cảm không tốt.

Chuyện tốt.

Xem ra Thái tử đã nói với Hoàng hậu nương nương chuyện của cô. Hoàng hậu lại yêu thương đứa con trai này nhất, khẳng định đem mình gả cho hắn. Thu hồi suy nghĩ, Phụng Nghi điện cũng đã xuất hiện ngay trước mặt. Cung nữ dẫn đường đi vào trước thông truyền, cô ở lại ngoài điện, thỉnh thoảng lại có mấy cung nữ trộm nhìn đánh giá cô, rồi mau chóng cúi đầu.

Đứng được một lúc, một cung nữ áo lam, vẻ mặt đoan chính đi đến chỗ Vu Yên, hơi hành lễ rồi nói với cô, "Nương nương cho mời, thỉnh tiểu thư đi vào."

Vu Yên khẽ gật đầu, hít sâu một hơi rồi ước vào nội điện, bên trong bài trí đẹp đẽ quý giá, đầu cũng lộ ra hai chữ phú quý. Chỉ thấy một người ngồi trên ghế giữa điện, người mặc một bộ váy xanh biếc thêu hoa văn hoa diên vĩ, thoát nhìn qua sắc mặt bà rất ôn hòa nhưng trong mắt là ánh nhìn sắc lẹm kinh sợ nhân tâm.

Vu Yên tiến lên vài bước rồi chậm rãi khom lưng, âm thanh cung kính nói, "Thần nữ gặp qua Hoàng Hậu nương nương, nương nương thiên tuế thiên tuế thiên tuế."

Giọng nói thanh thúy dễ nghe của thiếu nữ vang lên giữa đại điện, Hoàng Hậu một tay bưng chung trà, khóe mắt thoáng nhìn nàng rồi nói, "Ngẩng đầu lên."

Dứt lời, Vu Yên cũng là hơi ngẩng đầu, vẫn chưa nhìn thẳng bà.

Dur quang đảo qua, Hoàng Hậu trong tay chung trà tức khắc quơ quơ, trong mắt bỗng nhiên hiện lên một tia tinh quang, thật lâu sau, mới đưa chung trà nhẹ nhàng đặt lên bàn.

"Nghe nói người lần trước rơi xuống hồ hoa sen, hiện giờ đã khá hơn chưa?" Hoàng Hậu một bộ quan tâm hỏi.

Vu Yên cúi đầu nghiêm túc trả lời, "Tạ nương nương quan tâm, sức khỏe thần nữ hiện tại đã không có trở ngại."

Nói xong, Hoàng Hậu lại nhìn nàng, rồi như là nhớ ra điều gì, đột nhiên cười khẽ, "Xem trí nhớ bốn cung này, Yên nhi mau ngồi, người tới pha trà đi."

Vu Yên hơi hơi mỉm cười cô vừa ngồi xuống đã có một cung nữ áo lam đi lên dâng một chén trà nóng, bất quá cô không dám dùng đồ vật trong cung, chỉ có thể làm bộ làm tịch nhấp nhấp miệng mà thôi.

"Mỗi lần nhìn thấy đám cô nương các người trẻ tuổi xinh đẹp như hoa, bốn cung lại cảm thấy mình già rồi, Thái Tử cũng thỉnh thoảng mới tiến cung, bốn cung cũng cô đơn, nếu Yên nhi có thể thường xuyên tiến cung, bốn cung nhất định sẽ không buồn như vậy." Hoàng Hậu bỗng nhiên cười trầm ngâm nhìn nàng, nói.

Vu Yên sững sốt, đoán không ra ý định của Hoàng hậu, nếu muốn đem cô ban cho Thái tử, có thể nói thẳng, căn bản không cần phiền toái như vậy.

"Chỉ cần nương nương không chê thần nữ không thú vị, này nhất định là phúc phận của thần nữ." Cô đương nhiên là cung kính phụ họa thêm một câu, trước hết là tránh sao quả tạ như Thái tử.

Nhìn nữ tử phía dưới, tinh quang trong mắt Hoàng Hậu càng ngày càng sâu, nữ tử có dung mạo bậc này nhất định không thể lưu lại bên người Thái Tử, bằng không sớm hay muộn cũng thành tai họa, bất quá gần đây Hoàng Thượng rất sủng ái tiện nhân Hoàng Quý Phi kia tiện nhân, nếu đem Vu Yên này tặng cho Hoàng Thượng, lấy dung mạo nàng ta, nhất định có thể lấy bớt đi sủng ái của tiện nhân kia, một đích nữ thượng thư phủ nhỏ bé, hoàn toàn nằm gọn ở trong tầm khống chế của bà ta.

Bất đồng với các loại tâm tư trong Phụng Nghi điện, lúc này Kim Loan Điện lại có vẻ có chút yên lặng, trải qua một phen tranh chấp vừa rồi, đám người bên trong ít nhiều cũng đã bình tĩnh lại.

Trên long ý, lão hoàng đế hơi híp mắt, cuối cùng vẫn lên tiếng, "Đã vậy, chuyện cứu tế Trịnh Châu toàn quyền giao cho Văn Cự xử lý, Thái tử người trước quản cho tốt chuyện thổ phỉ vùng Sơn Tây đi rồi lại nói."

Dứt lời, Thái tử ở phía dưới cùng với Tam hoàng tử đồng thời tiếng lên phía trước, cung kính, "Dạ, phụ hoàng."

Đám thần tử ở dưới thấy một màn này lại bắt đầu rục rịch, có vẻ Tam hoàng tử vẫn rất được hoàng thượng coi trọng nha.

Một lát sau, dường như nghĩ tới điều gì, hoàng thượng bỗng nhiên đem ánh mắt nhìn về phía Lễ Bộ thượng thư Đông Hoa, "Vu ái khanh, nghe nói người còn một đích nữ chưa có hôn phối?"

Hoàng đế vừa dứt lời, Thái tử nhún mảy, vui sướng trong lòng thiếu chút nữa lộ hết ra ngoài, hẳn biết phụ hoàng yêu thương hẳn nhất mà, xem cái tên Tần thô lỗ kia còn muốn đoạt người như thế nào.

Đột nhiên bị cấp trên điểm danh, Quốc Hoa hôm nay vẫn luôn trầm mặc không lên tiếng thân mình như run lên, lập tức đứng dậy, rồi cung kính quỳ gối xuống mặt đất, "Bẩm hoàng thượng, ngoan nữ..."

"Hoàng thượng, Vu đại nhân đã sớm đồng ý để thiên kim đính thân với vi thần."

Tiếng nói làm mọi người đồng loạt dồn mắt nhìn, thấy Tần tướng quân một thân triều phục đen tuyền đứng dậy, một đám thần tử lại đem ánh mắt đặt lên người vị Lễ Bộ thượng thư kia, thì ra ông ta đã tìm được cái cây đại thụ to như thế này để ôm.

Nghe vậy, Vu Quốc Hoa vẻ mặt mông lung nhìn Tần diễn. Thái tử nôn nóng đứng dậy, tức đến muốn học máu, "Không thể nào, hôm qua Vu đại nhân còn nói nữ nhi hẳn ta chưa có đính hôn, hôm nay sao có thể đã đính thân với người?" làm

Thấy Thái tử nhảy ra, mọi người lại càng không hiểu chuyện này rốt cục là sao, cũng không biết con gái Vu đại nhân kia là thần thánh phương nào, thế mà lại có thể làm hai người này, vì nàng ta mà tranh đoạt.

"Vừa khéo, trước khi thượng triều, Vu đại nhân đã cùng vi thần định ra hôn ước." Tần Diễn ánh mắt nhàn nhạt nhìn về phía Quốc Hoa, khoe miệng câu lên, "Vu đại nhân nói xem có phải không?"

Vu đại nhân lúc này cả người đỏ mặt, quỳ trên mặt đất không ho he tiếng nào, tựa hồ phân vân không biết nên đắc tội ai.

Thấy vậy, Thái Tử lập tức đi đến trước mặt Vu đại nhân, vẻ mặt không vui nói: "Vớ đại nhân, người có cái gì cứ việc nói, có phụ hoàng ở đây, người không cần sợ người nào đó hiếp bức người!"

Nói xong, hắn còn tức giận trừng mắt nhìn Tần Diễn một cái, vậy mà người kia vẫn cứ là đáng người đấm bạt, một cái liếc mắt cũng không thèm cho hắn.

Vu Quốc Hoa có thể nói gì chứ! Hắn đâu có biết Tần Diễn lại đi coi trọng nữ nhi nhà mình, lúc này hận không thể tìm một cái khe dưới đất mà chui xuống.

Bên dưới được một phen nghị luận sôi nổi, lão hoàng đế cũng hơi hoang mang không rõ chuyện này là như thế nào, Hoàng hậu nói Thái tử muốn nạp cô nương nhà Lễ Bộ thượng thư kia làm trắc phi, mà lúc này, có vẻ như Tần tướng quân cũng vừa ý nàng ta.

Lúc này, Vương Nguyên Chi đột nhiên tiến lên một bước, quỳ một gối trên đất, "Hoàng thượng, Thái tử điện hạ trong phủ đã cơ thiệp thành đàn, không giống Tần tướng quân hậu việc trông trơn, đến chính thể cũng không có, vi thần cho rằng Thái tử điện hạ có thể thông cảm cho những người khác một chút."

Dứt lời, các võ tướng cũng theo hắn, đồng loạt tiến lên rồi quỳ một chân, phụ họa nói, "Đúng vậy Hoàng thượng!"

Người đứng ra càng lúc càng nhiều, Ngụy Văn Cực đứng yên chưa nhúc nhích, ánh mắt ngược lại có chút phức tạp. Còn Thái tử, trước một màn như vậy lại tức đến đỏ cả mặt, gât gao trừng mắt nhìn đám người kia.

Trên mặt lão hoàng đế lúc này cũng vẫn bình thản, tựa như đang cân nhắc lợi hại, chỉ vì một nữ nhân mà làm xa cách quan hệ của hoàng gia với Tần Diễn thật sự là không đáng. Cuối cùng, lão hoàng đế đến mới cất tiếng nói, "Đủ rồi!"

Trong chốc lát, toàn bộ đại điện lại một lần nữa an tĩnh, lão hoàng đế chậm rãi đưa mắt nhìn người bên dưới, "Đích nữ Vu thượng thư, thiện giải nhân ý, đoan trang tú lệ, cùng Tần ái khanh đúng là một đôi tương xứng, nay trăm tứ hôn, ngày khác để Khâm Thiên giám chọn cho các người một cái ngày lành, cử hành hôn lễ!"

"Phụ hoàng!" Thái Tử ngẩng đầu về mặt bất mãn.

"Tạ Hoàng Thượng." Tần Diễn cúi đầu, vẻ mặt bình đạm không chút gợn sóng.

"Bãi triều!"

Theo tiếng nói kia, g thân ảnh minh hoàn dần dần biến mất, trong đại điện tất cả mọi người đều vây quanh Tần Diễn, tỏ vẻ chúc mừng, chúc phúc, chỉ có Thái Tử trừng mắt nhìn hắn, trong mắt nổi lên một tia âm ngoan.

~

Vu Yên trở lại phủ thì phụ thân cũng đã đã trở lại, nhìn thấy cô, khuôn mặt tức khắc lộ ra thần sắc phức tạp, dường như là tức giận lại mang theo bất đắc dĩ, tựa hồ có chút không thể nê hà, mà ánh mắt hạ nhân nhìn cô tất cả cũng đều là vẻ hâm mộ.

Chờ trở lại tiêu viện, nàng mới nhìn đến nàng trong viện bãi đầy rất nhiều rương đồ, bên trong tất cả đều là vàng bạc châu báu, Trịnh thị đang đứng ngồi

không yên nhìn chăm chăm, ý đồ muốn chiếm làm của riêng.

"Tiểu thư, nghe nói đồ này đều là Tàn tướng quân cho người đưa tới, ngoài sảnh vẫn còn rất nhiều đồ." Tiểu Tinh cười hi hi nói.

Thấy cô đã trở về, Trình thị ngày lập tức cười nói đi đến chỗ cô, "Con chắc cũng đã biết sự tình rồi chứ? Về sau con đã là người của phủ tướng quân, cha con là người cô hủ, ngày thường phải để ý giúp đỡ ông."

Nhìn gương mặt già dối của Trình thị, Vu Yên cũng không có ý định cũng bà ta trở mặt, tỏ vẻ nghe lời, cười cười nói, "Nghe mẫu thân nói kia, đây là chuyện đương nhiên."

Thôi đi, từ nay về sau, chuyện tốt nhất cô có thể làm là không đi tìm phiền toái, cả đời về sau cũng đừng quan hệ với nhau, còn giúp đỡ? Một người cha chỉ biết lợi dụng chính con gái mình, cô không phải là người rộng lượng đến vậy.

Nhìn Vu Yên vẫn nghe lời như vậy, Trình thị bộ dáng chán chừ muốn nói lại thôi, "Đồ này..."

"Nhà kho trong tiểu viện còn trống rất nhiều chỗ, đồ vật hủ còn có thể để được, mẫu thân không cần lo lắng." Vu Yên nói xong, không thèm nhìn đến sắc mặt Trình thị kia, lập tức đi về phòng.

Nhìn bóng dáng dần biến mất trước mắt mình, Trình thị tức đến ngứa răng, được, bà ta cuối cùng cũng được nhìn thấy bộ mặt thật của đứa con gái kia, hóa ra từ trước giờ nàng ta đều là làm bộ làm tịch trước mặt mình.

Thoát khỏi móng vuốt của Thái tử, Vu Yên cảm thấy cơm hôm nay cũng ngon hơn bình thường, còn ăn nhiều thêm một chén. No đến mức buổi tối cũng không ngủ được, chỉ có thể ngồi dựa vào nệm, đọc sách đợi tiểu thư.

Ban đêm, ánh nến trong phòng vừa tắt, một bóng đen bỗng nhiên nhảy từ nóc nhà xuống, lẳng lặng không một tiếng động đến gần phòng Vu Yên, cầm một cái ống trúc vào cửa sổ, ngay sau đó, thân ảnh kia cũng nhanh chóng đi vào phòng, sau đó mang thêm người trong phòng ra ngoài.

Cùng lúc đó, sau nóc nhà cũng xuất hiện thêm hai bóng người khác, trong đó một người tức kkhawsc nhỏ giọng nói, "Người đi bẩm báo tướng quân, ta đi theo sau."

Vừa dứt lời, hai người tản ra hai hướng khác nhau.

Vu Yên nhớ rõ cơ thể mình dần dần nóng lên, đến mức không thể ngủ được nữa. Mơ mơ màng màng mở mắt ra, trong ánh nến mờ lại đột nhiên xuất hiện gương mặt mà cô ghét nhất.

"Hắc hắc, tiểu mỹ nhân, cho dù họ Tàn kia có muốn ngáng chân như thế nào, hôm nay bốn điện hạ cũng phải có được nàng."

Vu Yên cố gắng định thần lại, chỉ thấy trước mặt là một gian phòng xa lạ, bày trí xa hoa, giống như trong hoàng cung, mà Thái tử kia, vẻ mặt háo sắc nhìn chăm chăm cô muốn nhào lên.

Cảm giác được thân thể khác thường, cô chỉ có thể vô lực lùi về phía sau, "Người... người tránh ra."

Thanh âm mềm mại như lông vũ làm trong lòng Thái tử như bốc lên một trận lửa nóng, hắn lập tức duỗi tay nắm lấy cảm nhỏ tinh xảo của người trước mặt, cười lạnh một tiếng, "Đề xem sau hôm nay họ Tàn kia còn muốn làm thế nào!"

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Cứu Vớt Nữ Phụ Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Hồng nhan bạc mệnh (8)

Gương mặt ghê tởm đến cực điểm càng lúc càng tiến lại gần, Vu Yên trong lòng dâng lên một trận ghê sợ, cô không ngờ trốn thế nào cũng không được kiếp nạn này của nguyên chủ.

"Người... người chạm vào ta, ta lập tức chết cho người xem!" Vu Yên không biết lấy sức lực ở đâu ra, rút từ trên đầu xuống một cây trâm bạc, kè sát cổ mình.

Sắc mặt nàng phỉếm hồng, trên người chỉ mặc một chiếc váy dài màu vàng nhạt, y phục cũng đã rời rạc không ít, lộ ra xương quai xanh trắng nõn, da thịt như ngọc phản chiếu ánh nến mờ.

Thái tử càng nhìn càng thấy trong người bốc hỏa, tay vẫn vươn đến, định tóm lấy nàng thì cần cổ trắng nõn lúc này chảy xuống những vệt máu đỏ đến chói mắt.

"Người.." Thái tử có chút tức giận thu tay lại, cả người tỏa ra lệ khí, "Người thà chết cũng chịu thua bốn điện hạ đúng không? Được, ta chống mắt nhìn

xem người có thể chịu được bao lâu."

Nói xong hắn phát tay áo, đi về phía bàn rượu, tay rót một ly rượu, khước mắt vẫn để ý nữ tử trên giường.

Trong đầu Vu Yên lúc này là một đoàn sương trắng mong lung, mà cơ thể thì nóng như bị người ta đặt lên bếp nướng, cả người khó chịu.

Thấy nàng như vậy, Thái tử đắc ý thả ly rượu trong tay xuống, lại gần, chậm rãi vươn tay, một bên đắc ý vênh vác cười ha hả, "Xem đi, người chung quy lại vẫn sẽ khuất phục trong tay bốn điện hạ, ha ha ha ha."

"Phanh!"

Cửa phòng đột nhiên bị người ta đá văng ra, Thái tử quay đầu lại nhìn, nhưng vừa di chuyển thì chỉ thấy trước mắt hiện lên một bóng người đen xì, sau đó gáy tê rần, mắt tối sầm, cả người ngã trên mặt đất.

Tần Diễn nhìn người đang nằm gầy gù trên giường, ánh mắt lạnh lẽo bắn về phía Thái tử bất tỉnh trên mặt đất, tay rút kiếm ra.

"Chủ tử, thời cơ chưa tới!" hắc y nam tử đằng sau lưng Tần Diễn thấy vậy, lập tức nhắc nhở hắn, về mặt trấn trọng.

"Cứu... cứu ta..." Trong cơn mơ hồ, Vu Yên như thấy được bóng dáng Tần Diễn, không tự giác vươn tay về phía hắn.

Thấy gương mặt nàng ửng hồng, giàn giụa nước mắt, đôi mắt thanh khiết thường ngày giờ tựa như làn nước mùa thu kinh diễm mà mê ly, yết hầu Tần Diễn khẽ động, vẫn tiến lên, đem người mang đi, nhanh chóng đi khỏi hoàng cung.

Bên tai là tiếng gió phàn phật, Vu Yên biết người đang ôm mình lúc này là ai. Xem tình hình lúc này, sớm muộn gì cô cũng phải gả cho Tần Diễn, hơn nữa người này lớn lên không kém, vóc người lại đẹp, ngũ hắc cũng không đến mức để lại sang chấn tâm lý.

Đem người ôm về phủ tướng quân rồi, Tần Diễn chưa kịp gọi đại phu, người trong lòng ngực liền ôm lấy cổ hắn, miệng nhỏ hôn lên môi hắn.

Mà hắc y nhân thấy chủ tử mình bị như vậy, thần sắc cứng đờ, nhanh chóng chạy lấy người, nhân tiện đóng cửa phòng, mắt nhìn trái phải một lần rồi phân phó thị vệ canh gác lùi ra xa một chút.

"Đừng đi..." Nàng nỉ non, nhẹ nhàng vuốt ve khóe miệng còn hơi lạnh.

Xúc cảm mềm mại giống như đánh tan lý trí Tần Diễn, từ trước đến nay gặp không ít mỹ nhân kẻ mà kẻ địch phái tới, nhưng chưa bao giờ Tần Diễn cảm thấy mình rung động và bất an như giây phút này, bởi vì người trước mặt là người hắn muốn cưới, muốn ở bên đến bạc đầu giai lão, hắn không muốn nàng hối hận.

Trong bóng đêm, Tần Diễn ần ần, nhẹ nhàng giữ lấy vai nàng, bên tai nàng nói, "Ta đi tìm đại phu cho nàng."

Nhưng mà trả lời hắn lại là một đôi tay nghịch ngợm luồn vào bên trong y phục hắn, nghịch ngợm câu dẫn, ánh mắt Tần Diễn tối sầm lại, nhìn khuôn mặt nhỏ đang đỏ bừng vì khó chịu của nàng, yết hầu lại lần một cái, bàn tay to lớn cầm lấy tay nàng, tay kia nâng cằm nàng lên, nhìn sâu vào đôi mắt ngập nước của nàng lần nữa.

Đột nhiên hắn bế bổng người lên đặt trên giường, tay giữ lấy cổ nàng, hung hăng lấp kín miệng nhỏ, trần trọc thâm nhập, động tác gấp gáp như người mất đi lý trí.

Bên ngoài là ánh trăng sáng tỏ, mà trong phòng là một mảnh kiều diễm, đến khi chân trời tờ mờ sáng, tiếng kêu than mềm nhẹ mới dần ngừng lại.

Vu Yên cảm thấy bị hạ được đã đủ xui xẻo, càng xui xẻo hơn là trong quá trình kia ý thức của cô hoàn toàn thanh tỉnh. Rõ ràng người bị hạ được là cô, nhưng Vu Yên càng cảm thấy Tần Diễn kia mới là người bị hạ được. Không biết bị hắn lấn qua lộn lại bao lâu, đến khi Vu Yên mệt đến ngất đi người kia mới dừng lại.

Bởi vì mỗi ngày đều dậy sớm đi thỉnh an Trịnh thị, giờ giấc sinh hoạt đã thành thói quen, cô vẫn đứng giờ Thìn thì tỉnh lại.

Đầu tiên lọt vào trong tầm mắt Vu Yên là một mảnh da thịt màu đồng cổ, kế tiếp là cơ bụng rõ ràng cứng cáp, đang lúc Vu Yên chuẩn bị tiếp tục cúi đầu nhìn xuống thì bên tai vang lên giọng nói khàn khàn nam tính, "Nhìn cái gì?"

Vu Yên: "..."

Cô cứng đờ ngẩng đầu lên, ánh mắt đụng phải con người sâu thẳm không thấy đáy của đối phương, còn có vẻ mặt nhu hòa dịu dàng, lẳng lặng chăm chú nhìn cô.

Vu Yên định xoay người thì phát hiện cả mình đau nhức, đành từ bỏ, chỉ có thể cúi đầu, nhẹ giọng ủy khuất nói, "Chúng ta còn chưa thành thân, việc này để người khác biết được, ta nhất định sẽ làm phụ thân hổ thẹn."

Muốn thay đổi kết cục của nguyên chủ, không thể để thanh danh nhiễm cái gì không tốt.

Thấy nàng ủy khuất cúi đầu, Tần Diễn duỗi tay ôm lấy eo thon trơn mềm của nàng, nhẹ giọng nói, "Ta sẽ để người nói với Vu đại nhân nàng đi thôn trang

du ngoạn, phụ thân nàng sẽ biết phải làm thế nào."

"Nhưng... ta ở đây sẽ bị người chú ý đến." Vu Yên ngừng đầu, đôi mắt có chút mờ mịt, chớp chớp mi nhìn hấn.

Tần Diễn cười nhẹ, nhàn nhạt nói, "Yên tâm, hành tung của nàng không ai có thể biết được."

Nghe hấn nói như vaajy, Vu Yên cũng không định suy nghĩ thêm, mí mắt mệt mỏi muốn sụp xuống thì bàn tay to lớn bên hông lại bắt đầu không thành thật, cô lại bất mãn mở mắt, về mặt lên án nhìn hấn.

Nàng trong mắt còn mơ màng, đôi môi đỏ kiêu diễm rơi vào tầm mắt làm Tần Diễn trong lòng lại nóng lên, nhưng nghĩ đến thân mình nàng mảnh mai, đành phải ân nhẫn, không tiến thêm bước nữa, ôm eo nàng thấp giọng nói, "Ngủ đi".

Thấy hấn còn có chút nhân tính, Vu Yên dựa vào lòng hấn, nhắm mắt lại, chỉ là không biết nghĩ đến cái gì, thần sắc trên mặt biến đổi, mở bừng mắt.

"Sao, có chỗ nào không khỏe sao?" Hấn chú ý thấy nàng khác thường không khỏi nhẹ giọng hỏi.

Thấy hấn còn muốn vén chăn lên, Vu Yên lập tức đỏ mặt dùng sức đâm vào ngực hấn, tức giận liếc hấn, "Đồ lưu manh, mau tránh ra."

Cô chỉ là nghĩ ra ba ngày nữa lão hoàng đế sẽ chết bất đắc kỳ tử, đến lúc đó cô khẳng định không thể để cho Tần Diễn tiến cung, miễn cho hấn bị kéo vào cái đầm nước đục này.

Giọng nói nàng khàn khàn, còn mềm như bông, Tần Diễn vốn dĩ đã hạ hỏa nháy mắt lại bị nàng bật lửa, nhìn không được ôm chặt eo thon, thấp giọng nói: "Nàng nói ta là đồ lưu manh, ta đây có phải hay không nên chứng thực một chút thân phận lưu manh này của ta?"

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Cứu Vớt Nữ Phụ Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Hồng nhan bạc mệnh (9)

Cảm nhận được bàn tay to lớn không thành thật sờ mó bên hông mình, Vu Yên túm chặt chăn trước ngực, thuận tiện đá vào bên hông hấn, mà chân còn chưa đá được, mắt cá chân đã bị người bắt được, bàn tay to thuận thế chạm rài đi lên.

"Chàng..... chàng làm cái gì." Vu Yên đỏ mặt, chỉ có thể bất mãn trừng hấn.

Biết nàng mệt, cũng chơi đùa đủ rồi, Tần Diễn cũng không có làm gì cả, nhẹ nhàng ôm lấy vai nàng, ở trên trán nàng hôn một cái, "Mau nghỉ ngơi đi, bằng không dậy ăn một chút."

Bụng cũng có chút đói, bất quá Vu Yên càng có khuynh hướng buồn ngủ, vì thế lập tức nhắm mắt lại, gối lên khuỷu tay hấn dần dần ngủ thiếp đi.

Trong ánh sáng nhạt của buổi sớm, nữ tử nhắm mắt, lông mi dài cong vút thỉnh thoảng run rẩy, cái miệng nhỏ đỏ bừng nhẹ nhàng nhấp, nàng tựa hồ ngủ đến cũng không an tâm, tay nhỏ còn muốn cầm chặt cánh tay hấn mới có thể ngủ an ổn, chỉ cần chung quanh có động tĩnh nhỏ, lập tức sẽ bất mãn ở trong lòng ngực hấn cựa quậy.

Tần Diễn cứ như vậy nhìn chằm chằm nữ tử ngủ lòng ngực mình, khóe miệng mang ý cười nhàn nhạt.

Vui là bị đói mà tỉnh lại, lần nữa nhìn ra bên ngoài thì mặt trời cũng đã xuống núi, không nghĩ mình ngủ lâu như vậy, người bên cạnh đã đi mất, cô chỉ có thể kêu thử người bên ngoài.

Ngay sau đó cửa phòng bị người đẩy ra, mấy nha hoàn đi đến, cúi đầu cung kính hỏi, "Cô nương muốn dùng thiện?"

Vu Yên tuy đã rửa qua thân thể nhưng cô vẫn cảm thấy hông thoải mái, cho nên gọi người chuẩn bị nước tắm gội trước. Tắm gội xong cả người đã sạch sẽ thoải mái, cô mới đi ăn cơm, chỉ là thân thể vẫn tương đối nhức mỏi. Dù sao cũng không thể xuất đầu lộ diện,, Vu Yên ăn xong liền nằm lì trong phòng đọc sách.

Tần diễn quay thì cô cũng đã ngủ rồi, hấn cũng không đánh thức cô dậy.

Thẳng đến buổi tối thứ ba, người này mới lộ ra bộ mặt thật. Bất quá Vu Yên cũng không cự tuyệt hấn, bởi vì đã đến thời điểm lão hoàng đế chết bất đắc kỳ tử, cô không muốn để Tần Diễn tham gia vào chuyện này, cho nên chỉ có thể cố gắng xem có thể ép khô hấn làm hấn ngày hôm sau không tỉnh được.

Nhưng mà lần này Vu Yên nghĩ nhiều rồi, cuối cùng người bị ép khô lại chính là cô, mà đối phương vẫn tinh thần sáng láng, ngày hôm sau trời chưa sáng đã xuống giường, chuẩn bị vào triều.

Vu Yên vẫn còn mơ mơ màng màng, gian nan nhắc mí mắt tỉnh dậy. Bên ngoài trời lúc này mưa to, từng trận tiếng sấm vang lên, nhìn nam nhân đã ngồi

đẩy, thò tay giữ chặt cánh tay hắn, giọng khàn khàn, "Sấm chớp bên ngoài thật đáng sợ."

Nhìn cánh tay nhỏ bé bám lấy mình, Tần Diễn chậm rãi quay đầu, phát hiện khuôn mặt nhỏ nhắn sợ hãi thò ra khỏi chăn, chăm chú nhìn hắn.

Nhìn trời mưa tầm tã bên ngoài, Tần Diễn cúi người nhẹ nhàng hôn lên trán nàng, "Đừng sợ, chờ nàng ngủ ta mới đi."

Từ giờ cho đến lúc thượng triều còn một đoạn thời gian nữa, Vu Yên sợ mình chờ không nổi mà ngủ mất, đành phải thò tay ra ngoài tú lấy eo Tần Diễn, "Ta không muốn ngủ một mình, rất đáng sợ."

Trên người nàng mặc độc một kiện áo lông léo, động tác làm lộ cánh xuân trước người, ánh mắt Tần Diễn tối lại, xoay người đè nàng dưới thân, găt gao nhìn chăm chăm nàng, "Nàng muốn ta ở lại?"

Mấy ngày nay thái độ của Vu Yên vẫn luôn là nhàn nhạt không rõ ràng, có thể là vì chưa chính thức thành thân, nàng vẫn luôn thận thung, đây cũng là lần đầu tiên nàng chủ động muốn hắn bồi nàng.

"Ta... ta không có." Vu Yên quay đầu, lấy tay che khuôn mặt đã hồng như cà chua chín, lại cảm giác được ánh mắt nóng bỏng của đối phương, chỉ có thể lấy tay đẩy hắn ra, "Chàng... chàng nặng lắm, tránh ra."

Bên ngoài tiếng mưa vẫn rơi đều từng trận, Tần Diễn nắm lấy tay nhỏ mềm mại của nàng, bỗng nhiên hướng ra ngoài cửa hồ, "Báo với hoàng cung, hôm nay ta thân thể không khỏe, không thể thượng triều."

Người hầu ngoài cửa về mặt mông lung, thân thể tướng quân bọn họ không khỏe, lí do này, hoàng thượng tin được sao?

Cùng với giường màn hạ xuống, tiếng kêu mềm than nhẹ vang lên, trong phòng tức khắc lâm vào một mảnh xuân sắc kiều diễm.....

Vu Yên cảm thấy mình chính là ở mạng sống để hoàn thành nhiệm vụ, cũng may cô cũng giữ được Tần Diễn lại, bất quá trong cơn mơ màng gian, hắn giống như lại bị người kêu đi, chờ cô tỉnh lại, bên ngoài mưa vẫn đang rơi, còn có vẻ nặng hạt hơn lúc trước.

Xoa xoa cái eo nhứt nột, cô gọi nha hoàn tới mức nước tắm gội, chỉ là đám nha hoàn đi vào trên người đều ăn mặc quần áo trắng, xem bộ dáng này, cô cũng đoán được tình huống hiện tại.

"Các người đây là?" Cô vẫn ra vẻ kinh ngạc hỏi.

Mấy nha hoàn chuẩn bị y phục xong, một nha hoàn trả lời: "Cô nương không biết, sáng nay Hoàng Thượng đột nhiên băng hà, trong bảy ngày này, bá tánh toàn thiên hạ phải chịu tang, mặc đồ trắng."

Nói xong, nha hoàn khoác ngoại bào trắng lên người cô, Vu Yên lập tức về mặt kinh ngạc hỏi: "Hoàng thượng có lưu lại di chỉ không?"

Dứt lời, nha hoàn phía sau lập tức cung thanh nói: "Hoàng Thượng trước khi băng hà vẫn chưa lưu lại di chỉ, nhưng theo ý chỉ Thái Hậu, Thái Từ điện hạ thuận lợi đăng cơ, sau bảy ngày đại tang kỳ qua sẽ cử hành đại điển đăng cơ."

Nghe vậy, Vu Yên bày vẻ mặt đáng tiếc, kỳ thật trong lòng lại đang nở hoa, chết là tốt rồi, như vậy cô bớt đi được một nguy hiểm, bất quá từ bây giờ đến ngày Tam hoàng tử tạo phản còn tám ngày, không biết trong mấy ngày sắp tới Thái Từ có thể làm ra cái chuyện xấu gì hay không?

Dùng thiện xong, Vân Y cầm ô, đi tới cửa thư phòng của Tần Diễn, định bước vào thì hai thị vệ ngoài cửa lại lập tức ngăn cô lại.

"Vy cô nương thứ tội, tướng quân lúc này đang ở bên trong cùng Tam hoàng tử điện hạ thương nghị chuyện quan trọng, cô nương không thể đi vào."

Thị vệ ngữ khí đã nhu hòa đi rất nhiều, nhưng Vu Yên vẫn là nhíu nhíu mi nhìn màn mưa, như có chút suy nghĩ hạ, xoay người chuẩn bị đi về trước.

Mà cửa phòng lại đột nhiên bị mở ra từ bên trong, một đạo thân ảnh cao lớn tức khắc cất bước đi về phía cô, Vu Yên vừa xoay người, cánh tay bỗng bị người giữ chặt, "Lớn như vậy, cũng không biết mặc ấm vào, nàng không sợ cảm lạnh sao?"

Quay đầu, đối mặt với hình dáng quen thuộc, Vu Yên bất đắc dĩ bĩu môi, vẫn là cười cười đem dù dơ cao che trên đỉnh đầu hắn, "Ta đến xem chàng nha."

Ánh mắt nàng thanh khiết trong sáng, Tần Diễn cười một cái, thuận thế tiếp nhận dù trong tay nàng, ôm lấy nàng đi về hướng thư phòng, "Lần sau báo với ta trước là được, gió lớn như vậy, nàng thân thể yếu đuối dễ cảm lạnh, đi ra ngoài phải mặc thêm ngoại bào, tốt nhất là mặc cả áo choàng vào."

Tro mắt nhìn tướng quân nhà mình biến thành một phụ nhân thích nói lời dong dài, thị vệ canh cửa đều tỏ vẻ hoài nghi tướng quân nhà mình bị người đánh tráo, từ lúc nào thích nhiều lời, lại dịu dàng với người khác như vậy?

"Tần tướng quân, ta lại không phải tiểu hài tử, chàng như thế nào so với nữ mẫu ta còn nhiều lời hơn?" Vu Yên liếc hắn mắt, nhưng tay nhỏ vẫn là găt gao nắm chặt hắn góc áo.

Đóng cửa phòng lại, Tần Diễn dường như đã quên trong phòng còn có người, bỗng nhiên duỗi tay ôm lấy eo nàng, "Nàng là đang mắng ta sao?"

Vu Yên che người lui ra phía sau vài bước, Vu Yên đỏ mặt, thấy Tam hoàng tử Ngụy Văn Cực vẫn ngồi trong phòng, tức khắc hướng trước mắt người nói nhỏ một tiếng, "Luuu mạnh!"

Tần Diễn rốt cuộc cũng nhận ra trong phòng đang có người khác, ho nhẹ một tiếng, đi về hướng án thư, đem phong thư trên bàn đưa cho Tam hoàng tử, "Hy vọng điện hạ có thể thành công."

Nhìn lá thư, thần sắc Ngụy Văn Cực bất biến, giờ tay tiếp nhận lá thư, "Nếu có thể thành công, tướng quân nhất định là công thần."

Bốn mắt nhìn nhau, Tần Diễn cười nhẹ không nói gì, từ bên hông tháo một khối lệnh bài đưa cho hắn.

Tiếp nhận lệnh bài, Ngụy Văn Cực có chút suy tư nhìn hắn, "Chẳng lẽ tướng quân không sợ bốn điện hạ trở mặt?"

Tần Diễn chỉ là không mặn không nhạt cười nói: "Điện hạ nếu có thể thành công, thứ này vốn chính là của điện hạ."

Vu Yên cũng không đi qua, ngồi ở giường nệm sau bức bình phong ngăn cách gian phòng, ăn điểm tâm. Nghe hai người đối thoại cũng không có ý kiến gì, trong trí nhớ nguyên chủ vẫn còn cảnh tượng ngày Tam hoàng tử tạo phản. Nhìn một màn này, cô càng chắc chắn hơn Tam hoàng tử chính là dựa vào binh lực của Tần Diễn mới có thể chiếm ngôi thành công, chỉ là Tần Diễn từ bỏ binh quyền trong tay cũng không sợ người ta quay lại cắn hắn một miếng sao?

Cầm đồ vật, ánh mắt Ngụy Văn Cực chột lóe, hơi chấp tay với Tần Diễn rồi xoay người bước đi, ngang qua tấm bình phong ngăn cách hai người.

Tam hoàng tử rời đi rồi, Vu Yên mới chậm rãi đi đến cạnh Tần Diễn, tò mò hỏi, "Chàng muốn giúp Tam hoàng tử tạo phản sao?"

Hắn quay đầu lại nhưn mày nhìn cô, "Nàng cảm thấy không nên?"

Vu Yên bị hắn kéo xuống ngồi trên đùi, Vu Yên khuỷu tay chống ở trên bàn, một tay kéo cằm hắn bầm nói: "Nếu làm Thái Tử làm hoàng đế ta đương nhiên là không thích, ai biết hắn ngày sau có còn tiếp tục nhắm vào ta hay không, nhưng mà Tam hoàng tử này nhìn là biết không phải loại người tốt lành gì, ai biết hắn về sau có qua cầu rút ván, khi ấy chúng ta coi như thăm."

Nàng dùng từ chúng ta, ý đem nàng và hắn quy về nhất thể, Tần Diễn có chút vui vẻ, duỗi tay ôm lấy nàng, một tay lôi một tấm bản đồ ra, giờ tay chỉ điểm được đánh dấu đỏ trên bản đồ, "Nếu hắn thành công, ta sẽ cáo quan về ở ẩn, sau đó mang nàng đi Tô Châu một thời gian, về sau nàng muốn đi đâu ta sẽ đưa nàng đi nơi đó."

Nghe thanh âm bên tai, Vu Yên trong lòng có chút quái dị, Tần Diễn vốn là một mình lui về ở ẩn, mà hiện tại, lại biến thành hai người bọn họ.

"Nhưng binh quyền chàng đều giao lên rồi, nếu hắn không chịu buông tha, chàng làm sao bây giờ?" Từ xưa đến nay công cao chấn chủ hiếm có ai sống được lâu.

"Trong vòng 5 năm, hắn sẽ không có hành động." Tần Diễn nói.

Vu Yên quay đầu, vẻ mặt nghi hoặc, "Vì sao? Vì sao lại là 5 năm?"

Đối mặt với gương mặt đầy vẻ tò mò của nàng, Tần Diễn nhân dịp nói: "Trải qua phiên rung chuyển này, hắn phải dùng 5 năm đầu tiên rửa sạch dư nghiệt và đối địch còn tồn tại của phe Thái tử và các phe đối địch. Mà biên quan bất ổn, mỗi lần ngoại tộc đều sẽ xâm phạm biên quan đoạt tài vật, đến lúc đó biên quan náo động hắn cũng không rảnh đến đối phó ta."

Nói xong, hắn lại cười sờ lên khối ngọc bài bên hông nàng, thấp giọng nói: "Ngọc bài này điều khiển do thám gài ở biên quan, hắn không dám động thủ."

Vu Yên: "....."

Xem ra người này đã sớm vì bản thân mà tính toán đường lui.

Cô chớp chớp mắt, tay ôm lấy cổ hắn, có chút bất mãn nói, "Ta vậy là thay chàng cầm vật bảo mệnh thôi hả?"

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Cú Vót Nữ Phụ Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Hồng nhan bạc mệnh (10)

Bốn mắt nhìn nhau, gương mặt nhỏ nhắn lại như có chút tủi thân khó chịu, Tần Diễn ôm lấy nàng, cúi đầu giữa cổ nàng, hít sâu hương thơm mềm mại của thiếu nữ, "Nàng là báu vật của ta, nàng ở đâu ta ở đó, chúng ta vốn là nhất thể."

Vu Yên thực ra cũng chỉ thuận miệng hỏi hắn, không nghĩ hắn nghiêm túc vậy, vừa lòng gật gật đầu, thuận tiện hôn chụt một cái trên mặt hắn.

Làm khó nàng chủ động, Tần Diễn tự nhiên sẽ không bỏ qua thời cơ này, tức khắc bế nàng đem người đè ở trên bàn hôn một hồi lâu, nếu không phải ngoài phòng có người gõ cửa, Vu Yên cảm thấy tiết tháo rất có khả năng không giữ được.

Vất vả sửa sang lại xiêm y, mặc kệ người kia bất mãn, cô trực tiếp bước nhanh trốn ra hồi thư phòng, lại thấy đại hán râu xồm Vương Nguyên Chi đang đợi ngoài cửa phòng.

Nhìn thấy cô, Vương Nguyên Chi trên mặt có một tia kinh ngạc, ngay sau đó lập tức chấp tay chào hỏi, "Vu cô nương."

"Vương tướng quân." Vu Yên nghiêm trang gật gật đầu, "Vương tướng quân mau vào trong đi thôi."

Vương Nguyên Chi chờ Vu Yên đi rồi lập tức ráo bước đi vào trong, kì quái ở chỗ, sắc mặt tướng quân tựa hồ không tốt lắm, chẳng lẽ hán làm cái gì sai rồi?

Trở lại phòng, Vu Yên cảm thấy có chút mệt, lại nằm trên giường nghỉ ngơi, trước khi đi ngủ còn có ý chột từ bên trong, bằng không đêm nay cô có khả năng bị người ăn đến xương cốt cũng không còn.

Tang kỳ của tiên hoàng không chỉ yêu cầu quần áo trắng, còn không được dùng thịt cá, bất quá Vu Yên cũng không có nhiều cổ kị, dù sao Thái Tử cũng phải xuống đài, những người khác tự thân bảo toàn còn không kịp, làm sao có thời giờ tới chú ý cô ăn thứ gì.

Tần Diễn bận rộn mấy ngày, hôm nay rớt cuộc cũng có thời gian cùng cô dùng cơm trưa, Vu Yên nhìn thấy hán trong lòng có chút chột dạ, nhưng vẫn ra vẻ trấn định ăn cơm.

Nhìn này một bàn thức ăn chay mặn, Tần Diễn đi vào, ngồi xuống bên cạnh nàng, nha hoàn lập tức mang thêm một bộ chén đĩa, trong phòng nhất thời yên tĩnh dường như chỉ còn lại tiếng gặm đùi gà của Vu Yên.

"Nàng có nhớ cha mẹ?" Tần Diễn bỗng nhiên ý vị không rõ hỏi cô một câu như vậy.

Nha hoàn lúc này đã thức thời lui xuống hết, Vu Yên buông đĩa trong tay, trên miệng vẫn còn dính đồ ăn, bộ dáng nghiêm túc nói, "Mẫu thân ta mất sớm, mấy năm nay phụ thân vẫn luôn muốn gả ta cho Thái tử, ta luôn luôn bận rộn học nữ giáo, không phải học múa thì là luyện cầm, không chịu tập luyện một ngày sẽ bị giáo huấn, kỳ thật ta biết trong mắt phụ thân ta chỉ là đồ vật giúp ông thăng quan tiến chức. Ta cũng không hận phụ thân, nhưng ta không nghĩ về ông nữa, tình cảm cha con chúng ta, thời khắc phụ thân đem ta cho Thái tử, cũng đã chấm dứt rồi."

Toàn bộ kinh thành không ai không biết Thái Tử háo sắc thành tính, trong phủ vô số thiếp thất, gả cho hán có thể có cái gì tốt, chờ hán chơi chán rồi sẽ bị vứt bỏ, nhưng người phụ thân kia vẫn là toàn tâm toàn ý muốn đưa con gái cho Thái Tử, thậm chí thời điểm nguyên chủ bị đưa đi hòa thân, còn thẳng tay phủi sạch quan hệ cha con, phụ thân như vậy, có hay không có, khác gì nhau?

Nghe vậy, Tần Diễn chỉ là bình tĩnh chăm chú nhìn nàng, thấp giọng nói: "Hôm nay, Vu đại nhân vì kết bè kết cánh bị Thái Tử nhốt vào thiên lao."

Dứt lời, Vu Yên cũng có chút sùng sốt, nhưng cũng chỉ là sùng sốt một chút mà thôi, Thái Tử làm như vậy đơn giản chính là muốn bức cô ra mặt, đáng tiếc, bản tính này của hán coi như vô dụng.

"Tuy rằng phụ thân nàng có tư tâm, nhưng chung quy cũng chảy cùng một dòng máu, trước mắt Thái Tử hán sẽ không động vào, ta sẽ cho người chú ý, chờ Tam hoàng tử thành sự, sẽ thả phụ thân nàng." Tần Diễn trầm ngâm nói.

Vu Yên tự nhiên không có ý kiến gì, cô nhiều nhất cũng chỉ có thể làm được như vậy, chờ cô cùng Tần Diễn đi rồi, người cha như thế nào cô cũng không quản được.

Tần Diễn thấy miệng nàng còn dính đồ ăn, cầm khăn giấy lau nhẹ hóc miệng nàng, làm Vu Yên lập tức thẹn quá thành giận. Một bộ dáng nghiêm túc của cô bị hán xem thành cái gì rồi.

Lập tức quay đầu, rầu rĩ, "Chàng có phải cảm thấy ta so với thiên kim nhà khác không hẳn nhả không có lễ, chê cười ta?"

Thấy nàng nói vậy, Tần Diễn cười khê, cầm lấy đĩa ăn cơm, Vu Yên bữu môi kéo lấy ống tay áo hán, "Chàng hỏi hận đã đồng ý lấy ta, đúng không?"

Nàng hô mầy không mặc quần áo trắng, trên đầu còn gắn trâm cài, khi nói chuyện còn khê lắc lư, dường như làm khuôn mặt nhỏ càng thêm tinh xảo. Tần Diễn bất đắc dĩ, cười cười nhìn nàng, "Đúng là có chút hối hận, ai biết ta lại cười phải thê từ mỗi buổi tối đều khóa chặt cửa phòng không cho phu quân vào chứ?"

Vu Yên lập tức có chút ngượng ngùng, cô biết hán nhất định sẽ nói đến việc này, chỉ có thể ra vẻ trấn định, trừng mắt với hán, "Chúng ta còn chưa thành thân, cho nên không thể tính phu thê, sao có thể ngày ngày cùng phòng mà ngủ."

Càng nói càng cảm thấy thẹn, Vu Yên quay mặt không muốn nói nữa, nhưng người bên cạnh còn cố tình thò đầu qua nhẹ giọng nói: "Nếu như vậy, chúng ta chờ việc Tam hoàng tử xong xuôi lập tức thành thân."

Đây là một câu trần thuật, Vu Yên đỏ mặt không để ý tới hán nữa, tiếp tục ăn cơm.

Mưa lớn đã nhiều ngày, thẳng đến khi tang kỳ qua đi, mưa mỗi ngày một lớn.

Ban đêm, toàn bộ kinh thành lâm vào yên tĩnh, mưa to tầm tã, gió đêm tiêu điều.

Vốn dĩ hôm nay Tàn Diễn vẫn luôn ở cạnh bồi nằng, bất quá đột nhiên bị người kêu đi, để lại Vương Nguyên Chi, điều động không ít binh mã thần cơ doanh đem toàn bộ tướng quân phủ vây lại, tích thủy bất lậu.

Ngoài phòng tiếng mưa rơi tí tách, Vu Yên đem ghế quý phi ngồi ở cửa, nhìn Vương Nguyên Chi, nhin không được tò mò hỏi: "Vương tướng quân, người hôm nay rảnh lắm sao?"

Lúc này thủ vệ kinh thành hẳn là rất quan trọng mới đúng, như thế nào Vương Nguyên Chi còn rảnh rỗi ở lại trấn thủ phủ tướng quân.

Cùng với một đạo tiếng sấm vang lên, Vương Nguyên Chi quay đầu lại nhìn Vu Yên bên trong, cung thanh trả lời: "Tướng quân có công đạo, tâm phòng người không thể không có, hiện giờ an nguy của cô nương là quan trọng nhất."

Dứt lời, Vu Yên cũng lâm vào suy nghĩ, xem ra, Tàn Diễn cũng là sợ Tam hoàng tử phản bội, "Người cảm thấy, tướng quân các người lúc này là đang làm cái gì?" Vu Yên như suy tư, tầm mắt nhìn lên bầu trời đêm không ánh sao.

Vương Nguyên Chi nhíu nhíu mày, lắc đầu nghi hoặc, trong kế hoạch, tướng quân cũng không có ý tứ muốn động thủ...

~

Nước mưa cọ rửa đi không ít máu tươi trong hoàng thành.

Bên ngoài Kim Loan Điện lúc này chất đầy cây xác và những phần cơ thể người đứt liên không đồng đều, thái giám cung nữ còn sống đều là ngồi run bần bật trên mặt đất, bên cạnh đều là binh lính trông coi.

Mà bên trong Kim Loan Điện thì yên tĩnh không một tiếng động, một người mặc long bào đầu đội kim quan ngồi trên long ý, gương mặt hóp lại, xanh xao, vừa thấy đã biết chính là do túng dụng quá độ gây ra, giờ này khắc này cả người hẳn đều bao phủ bởi tuyệt vọng, đôi mắt gấu gao nhìn chằm chằm nam nhân mặc giáp chiến, đôi tay vẫn cầm kiếm, máu từ kiếm chảy xuống, nhỏ dài trên mặt đất.

Cửa điện lần nữa bị người đẩy ra, thân ảnh cao lớn đỉnh bạt tiến đến, hai người lúc này dùng hai tâm trạng khác nhau nhìn hẳn, đặc biệt là người mặc long bào, nhìn thấy thân ảnh kia thì lập tức điên cuồng vơ lấy đồ vật xung quanh, dùng sức mà ném về phía người kia.

Tàn Diễn ánh mắt bất biến, gơ tay bẻ gãy cổ tay của hẳn, nhắc chân đem người đá ngã lăn trên mặt đất, ánh mắt lạnh lẽo.

"Họ Tàn! Người..... Người thật to gan, cư nhiên dám cùng tiện nhân này tạo phản!" Thái Tử nằm trên mặt đất, hai mắt đầy tia máu đỏ tươi từng mắt nhìn đạo thân ảnh kia, hận không thể ăn thịt uống máu hẳn.

Ngụy Văn Cự đứng một bên, không nhanh không chậm lôi khăn lụa trong người ra lau trường kiếm, "Tàn tướng quân, người này, bổn điện hạ chính là cố ý để lại cho người."

Trên mặt Ngụy Văn Cự đã sớm mất đi vẻ ôn hòa có lẽ thường ngày mà ngược lại mang theo tàn nhẫn cùng sắc bén.

Tàn Diễn chỉ là ý vị thâm trường nhìn hẳn, thanh âm bình tĩnh, "Điện hạ là cố ý để lại cho vi thần, hay vẫn là chỉ có thể để lại cho vi thần?"

Hành thích vua giết huynh đệ, không có đế vương nào nguyện ý gánh cái danh này.

Ngụy Văn Cự cười nhìn hẳn mắt, thu hồi trường kiếm, cất bước đi khỏi Kim Loan Điện.

Trong điện lúc này chỉ còn lại hai người, Thái tử trên mặt đất lúc này đã có chút sợ hãi, hẳn nhìn người như sát thần trước mắt, lui về phía sau, "Tàn tướng quân, cùng lắm thì trăm không cùng người đoạt Vu Yên nữa, người ngàn vạn không thể cùng tiện nhân kia làm bạn!"

Nhìn trên người mặc long bào trên mặt đất, vẻ mặt đầy sợ hãi, Tàn Diễn ngồi xổm xuống, đối diện Thái Tử, gơ tay bóp chặt cái cổ không ngừng vặn vẹo kia, ánh mắt lạnh lùng, đồng tử trong mắt người kia ngày một dần lớn, một giây sau đầu đã nghiêng lệch ở một bên.

Lấy ra khăn gấm lau tay, Tàn Diễn nhìn cái xác chết vẫn mở to trên mặt đất, ngay sau đó liền lập tức đi khỏi Kim Loan điện.

Mưa bên ngoài ngày càng lớn. Tàn Diễn quay về phủ thì lập tức đi tìm Vu Yên, vừa vào tiểu viện đã thấy nằng ngồi ngoài cửa nói chuyện với Vương Nguyên Chi đến hăng say.

"Tướng quân." Thấy hẳn trở về, Vương Nguyên Chi lập tức cung kính lui ra phía sau vài bước.

Tàn Diễn nhìn hẳn, nhàn nhạt nói: "Đem người lui đi."

Vương Nguyên Chi nghe vậy lập tức lui xuống, dù cho hẳn cảm giác vừa rồi ánh mắt tướng quân nhìn hẳn tựa hồ có chút không tốt.

"Chàng vừa đi đâu vậy?"

Thấy Tần Diễn đã trở về, Vu Yên từ trên ghế quý phi đứng lên, đập bậc cửa, duỗi tay ôm cổ hắn, tức giận nói, "Tối muộn thế này mới về, không phải chàng bỏ ta ở ngoài đi tìm tiểu mỹ nhân chứ?"

Tần Diễn thuận thế ôm lấy eo thon mềm mại, cúi đầu nhìn gương mặt nhỏ đang bắt mắt, khẽ cười, duỗi tay vỗ vỗ bên hông nàng, "Tiểu mỹ nhân không phải ở đây sao?"

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Cú Vót Nữ Phụ Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Hồng nhan bạc mệnh (11)

Đồ lưu manh lại động tay động chân, Vu Yên lập tức lui về sau vài bước, tay giữ chặt cửa phòng, làm bộ muốn đóng cửa, "Đêm đã khuya, ta muốn nghỉ ngơi, tướng quân đi thông thả."

Nói xong, cô trực tiếp đem cửa phòng khép lại, nhưng khép được một nửa, một bàn tay to đột nhiên ngăn lại, nhẹ nhàng dùng một chút lực, cả người đều tiến vào.

"Chàng làm cái gì?" Vu Yên lui ra phía sau vài bước, có chút bất mãn trừng mắt nhìn người này.

Người sau thuận theo tự nhiên đi vào bàn trà, ngồi xuống, một bên chậm rãi rót cho mình một ly trà, tựa hồ tò mò hỏi: "Nàng không phải sợ tiếng sấm sao? Như thế nào lúc này lại không sợ vậy?"

Vu Yên: "....."

Cô chỉ có thể đỏ mặt đi vào, khuôn mặt nhỏ tinh xảo mang theo vẻ ngượng ngùng, "Ta có sợ, nhưng chàng ở đây nhiều..... Người ngoài sẽ bàn tán."

"Ai sẽ rảnh rỗi như thế?" Tần Diễn buông chén trà, đột nhiên đứng dậy đi đến trước mặt nàng, cúi người đem nàng bế ngang lên, bước về phía giường, "Trong phủ không có người ngoài, nàng không cần lo lắng."

Vu Yên ôm lấy cổ hắn, sau đó bị người đặt nhẹ nhàng trên giường, người kia có vẻ thành thật, cời ngoại bào rồi nằm bên cạnh cô, thoạt nhìn tựa hồ không có ý tứ làm gì khác.

Bên trong phòng còn ánh nến mờ lập lòe chiếu sáng, cô có chút khó ngủ, mở to mắt nhìn chằm chằm hắn. Tần Diễn dường như bị nhìn đến mắt tự nhiên, duỗi tay ôm lấy eo cô, thấp giọng nói, "Không mệt sao?"

Cô chớp chớp mắt, "Bên ngoài có sấm chớp, ta ngủ không được."

Dứt lời, Tần Diễn chỉ là thờ dài một tiếng, Vu Yên cũng không có phản ứng lại.

Ánh nến lúc này đã tắt, bốn phía lâm vào một mảnh hắc ám, ngoài phòng tiếng mưa rơi như càng thêm rõ ràng, cô lại càng không ngủ được, không tự giác ôm chặt cánh tay hắn, lâm lâm nói: "Ta muốn ngày mai trở về phủ."

Thái Tử đã bị lật đổ, cô trở về cũng không có nguy hiểm, mỗi ngày ở lại đây, rốt cuộc danh không chính ngôn không thuận.

Nghe nàng nhẹ nhàng thò thè bên tai, Tần Diễn chỉ là nhẹ nhàng "Ừ" một tiếng, tay ôm ở nàng bên hông nắm thật chặt, nhưng không nói cái gì nữa.

Thấy vậy, Vu Yên chỉ có thể nhắm mắt lại cưỡng bách mình ngủ đi, mơ mơ màng màng cũng không biết mình thiếp đi khi nào, nửa đêm khi tỉnh giấc, lại phát hiện bên người không còn thân ảnh ả nữa, bất quá cô cũng không có ý níu lại, như cũ nặng nề rơi vào giấc ngủ.

Ngày kế tiếp tỉnh lại, bên ngoài mặt trời đã ló rạng, dùng đồ ăn sáng xong Tần Diễn sai người lặng lẽ đưa cô về phủ. Lần này thái độ của lão phụ thân đối với Vu Yên ân cần hơn rất nhiều, có thể là ở thiên lao đã ăn chút khổ, cả người nhìn qua đều tiểu tự hơn một chút.

Cô vừa về tiểu viện được một lát, cửa phòng đột nhiên lại bị người đẩy ra, chỉ thấy Trịnh thị cùng nàng lão cha một bộ tươi cười đi qua hỏi chuyện, "Yên nhi mấy ngày qua tốt không?"

Bọn họ quả thật đang hỏi vô nghĩa, nhưng Vu Yên vẫn khách khí gật gật đầu, "Tần tướng quân đối đãi nữ nhi rất tốt, nghe nói cha bị Thái Tử bắt, có bị thương không?"

Vừa nói đến Thái tử, Vu Quốc Hoa sắc mặt khẽ biến, vẻ mặt phức tạp nhìn cô, rồi lại nhìn Trịnh thị, Trịnh thị lập tức thức thời đi ra ngoài.

Đội trong phòng chỉ còn lại hai người, Vu Quốc Hoa mới nhú chặt mày, vẻ mặt nghiêm túc nhìn cô, nói: "Trước kia đều là cha không biết tình thế, thế nhưng lại muốn đem con gả cho Thái Tử, hy vọng con không trách vì phụ hồ đồ."

"Con sao có thể, cha cũng là vì muốn tốt cho nữ nhi, Yên nhi đều hiểu rõ." Vu Yên "Thiện giải nhân ý" nói.

Thấy cô còn tỉnh là ngoan ngoãn, Vu Quốc Hoa cũng vừa lòng gật gật đầu, thần sắc dần dần trở nên nghiêm túc hơn, "Thái Tử ngu ngốc, hiện giờ Tam hoàng tử đang cơ, danh xứng với thực, con là người nhà Vu gia chúng ta, theo lý cũng nên vì gia tộc mà suy nghĩ, con nói có phải không?"

Bốn mắt nhìn nhau. Thấy ánh mắt đầy tính toán của lão già kia, Vu Yên chỉ muốn cười lạnh một tiếng, nhưng trên mặt vẫn là biểu tình khó hiểu, "Ý cha là..."

Vu Quốc Hoa đứng lên, khoanh tay đi lại trong phòng, thanh âm phá lệ trầm tĩnh, "Tần tướng quân rất tốt, nhưng thiên hạ là của hoàng gia, lần này hấn có trợ giúp tân đế nhưng hấn công cao chân chủ, từ xưa đến nay có đế vương nào có thể chịu đựng để cho người như vậy tồn tại, con hiểu không?"

Nhìn bộ dáng nghiêm trang trên mặt hấn, Vu Yên không biết nên nói hấn thức thời, hay nói là gan của hấn quá bé. Nếu Tần Diễn không từ quan, Tam hoàng tử cũng không tha cho hấn.

"Ý cha là gì? Nữ nhi hiện tại đã cùng Tần Tướng quân định ra hôn ước, đây là chuyện bá quan văn võ mãn triều đều biết, há có thể làm bộ?" Vu Yên bình tĩnh nhìn hấn.

Đối diện với tầm mắt bình tĩnh không gợn sóng của cô, Vu Quốc Hoa mặc danh cảm thấy nữ nhi nhà mình có chút thay đổi, lại nghiêm túc nói: "Đó là trước kia, hiện giờ, chỉ cần con nguyện ý, ta hoàn toàn có thể cho con vào cung làm phi, đến lúc đó toàn bộ Vu gia đều vinh sùng không đếm được."

Dứt lời, Vu Yên thần sắc khẽ biến, thanh âm thanh lãnh: "Cha là có ý tứ gì?"

Nói đến đây, Vu Quốc Hoa cũng không giấu giếm thêm, trực tiếp ngồi đối diện cô, ánh mắt sáng quắc nói: "Tân đế cùng vị phụ đã bàn bạc, chỉ cần con nguyện ý, hấn nhất định sẽ nạp con làm Quý Phi, Tần tướng quân bên kia, hấn cũng sẽ có biện pháp giải quyết."

"Hoang đường!"

Vu Yên đứng dậy, nhìn thẳng vào Vu Quốc Hoa, kiên quyết, "Con đã cùng Tần Diễn đính ước, vô luận sống chết đều là người của hấn, đừng nói là làm Quý Phi, có cho làm Hoàng hậu ta cũng không cần, ta Vu Yên kiếp này tuyệt đối không tiến vào hoàng gia!"

Kết cục của nguyên chủ rõ mồn một trước mắt, cô có điên mới vì ham một vị trí Quý Phi mà tự đâm đầu vào ổ sói. Hơn nữa, Tần Diễn đối xử với cô tốt như vậy, hấn có thể vì cô từ bỏ hết thấy quyền thế mà lui mình ở ẩn, cô còn ham một vị trí Quý Phi nhỏ nhoi sao?

"Người..... Người có biết mình đang nói cái gì hay không!" Vu Quốc Hoa trừng mắt, vẻ mặt xa lạ nhìn nữ nhi.

Vu Yên đôi tay chống ở trên bàn, vẫn cứ thẳng tắp nhìn chăm chăm người cha này, khuôn mặt lạnh lẽo lại tràn đầy xa cách, "Nữ nhân không thờ hai chồng, con đã nói rõ ràng, còn Hoàng Thượng bên kia, còn thỉnh cha tiến từ chối, bằng không..... Đến lúc đó mọi người đều rất khó coi."

Quả nhiên người hoàng gia không có lấy một thứ tốt, Tam hoàng tử so với Thái Tử cũng không thua kém chút nào đâu, căn cơ chưa ổn, tiền đế vừa mới chết mấy ngày, đã gấp gáp không chờ nổi muốn cướp lấy thể tử của thần tử.

Người như vậy, cùng hôn quân ham tham luyến sắc đẹp kia...

Có gì khác nhau?

Nữ nhi trong trí nhớ của Vu đại nhân luôn là một bộ dáng ngoan ngoãn nghe lời, nhưng hiện giờ nữ tử khí thế mười phần cùng bộ dáng trong ký ức hấn hoàn toàn bất đồng, Vu Quốc Hoa càng nghĩ, dường như càng phát hiện nữ nhi đã không còn là nữ nhi trước kia nữa, hấn liền bình tĩnh nhìn nàng vài lần, cuối cùng vẫn là phát tay áo bỏ đi.

Việc này, nếu hấn thật sự ép buộc, cộng thêm Tam hoàng tử bên kia không chịu từ bỏ ý định, Vu Yên không thể không suy xét muốn kích động Tần Diễn thật sự tạo phản.

~

Ngự thư phòng yên tĩnh không tiếng động, mới vừa tiễn đi một vị chủ nhân, nơi này lại bị dỡ ra, hoàn toàn dựa theo sở thích của tân hoàng mà bài trí.

Giờ này khắc này, bên trong cũng chỉ có một nam nhân mặc thường phục, ngồi trên ghế phê duyệt tấu chương, dường như gặp phải nan đề, hấn thỉnh thoảng mày nhíu chặt, thẳng đến lúc bên ngoài phòng truyền đến tiếng thông báo thể thể của thái giám, hấn mới buông tấu chương trên tay, mỗi một xoa giữa trán.

Cửa phòng sau đó mở ra, người đi vào đến trước thư án, lập tức khom người quỳ xuống hành lễ, "Lão thần tham kiến Hoàng Thượng."

"Hứa Thừa tướng mau mau đứng lên." Người ngồi sau án thư lập tức xua xua tay.

Thấy vậy, lão nhân mới chậm rãi đứng lên, phát phát triều phục, vẻ mặt muốn nói lại thôi nhìn người phía trước: "Không đối gặt Hoàng Thượng, lúc trước..... Vu thượng thư đã tới tìm vị thần."

Dứt lời, ánh mắt Ngụy Văn Cực không khỏi biến đổi, trong mắt dường như hiện lên một tia khẩn trương, nhưng rồi trên mặt lại khôi phục một bộ phong

khinh vân đạm nói: "Hắn nói thế nào?"

Dừng một chút, Hứa Thừa tướng vẫn là áp a áp ứng nói: "Vu đại nhân nói..... Sợ là phải cô phụ Hoàng Thượng hậu ái."

Nghe vậy, Ngụy Văn cực trong mắt hiện lên một tia hiểu rõ, rồi lại mang theo một tia mất mát, hắn dần dần nắm chặt bút lông sói trong tay, trên mặt không khỏi hiện lên một tia châm chọc, đúng vậy, nàng đến Thái Tử còn có thể cự tuyệt, như thế nào sẽ ham muốn một chi vị Quý Phi nhỏ nhỏ?

Nhìn Hoàng Thượng trẻ tuổi vẻ mặt buồn bã, biểu tình mất mát, Hứa Thừa tướng rốt cuộc nhìn không được nói thẳng: "Hoàng Thượng, thứ cho lão thần lảm nhảm, nữ tử này vốn chính là hồng nhan họa thủy, ngài không nên cùng Thái Tử trước đây giống nhau mê luyện không buông, huống hồ hiện giờ nàng vẫn là hôn thê của Tần tướng quân, hiện giờ ngài căn cơ chưa ổn, thật sự không nên đi đắc tội người này."

Lòng bàn tay căng thẳng, Ngụy Văn Cực nhấp nhấp môi, bỗng nhiên đem bút lông sói trong tay dứt làm đôi ném ở trên bàn, sắc mặt đã là khôi phục bình thường.

"Trẫm minh bạch, Thừa tướng lui ra đi." Hắn nói, lại từ trên bàn lấy một chiếc bút lông khác, nghiêm túc phê duyệt tấu chương trên bàn.

Thấy vậy, Hứa Thừa tướng mấy phen muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn là thở dài một tiếng, xoay người bước ra khỏi ngự thư phòng.

~

Tân đế đăng cơ ngày thứ ba, vốn là tang kỳ tiên hoàng nửa năm không được hành hỉ sự, nhưng tướng quân phủ lại tại đây kết hoa nghênh đèn, tựa hồ muốn rước đích nữ phủ thượng thư.

Bất quá vị trí tân đế này đều là dựa vào Tần tướng quân mà bắt lấy, lúc này ai lại dám ngăn cản, không chỉ có không dám hé răng, ngược lại còn phải tươi cười đến tướng quân phủ chúc mừng.

Kinh thành quanh quẩn nửa tháng, ngày hôm nay lại vô cùng náo nhiệt.

Vu Yên phải một ngày trước hôn lễ mới biết được tin tức này.

Cô cũng không nghĩ tới động tác Tần Diễn nhanh như vậy, lá gan còn lớn như vậy, dám ở thời điểm này cưới vợ.

Bất quá, nếu hắn đã có cái này lá gan cưới, cô tự nhiên cũng có gan gả.

Sáng sớm liền rời giường tắm gội trang điểm, lẩn lộn suốt một canh giờ, ngoài phòng đã lập tức truyền đến thanh âm đón dâu, đồ trang sức rườm rà, váy vóc quần thân, cô vẫn là thành thành thật thật bị hỉ nương lôi đến kiệu hoa.

Một đường đi thối chiêng trống đánh rớt cuộc cũng đến được tướng quân phủ, Vu Yên đội khăn voan nên cái gì cũng không thấy rõ, chỉ thấy chung quanh vô cùng âm ỉ, vất vả bái đường xong, cô lại lập tức bị đưa vào hi phòng.

"Phu nhân, ngài nhớ không được tự đem khăn voan gỡ xuống, sẽ không may mắn nha!" Hỉ nương còn ở đó dặn dò một phen.

Vu Yên ngồi ở mép giường gật gật đầu, "Đã biết, các người lui đi."

Dứt lời, hỉ nương nhóm lại dặn dò thêm vài câu, lúc này mới chậm rãi rời khỏi phòng.

Cũng một chốc kia, gian nhà đều an tĩnh lại.

Bên tai rớt cuộc cũng thanh tịnh, Vu Yên đối đến hốt hoảng, cô đương nhiên không xóc khăn voan, chỉ có thể cúi đầu nhìn dưới mặt đất, từng bước một đi đến bàn trà, duỗi tay tùy tiện sờ soạng mấy khối điểm tâm, rồi cho vào bên trong khăn mà ăn vội ăn vàng mấy miếng.

Từ sáng sớm đến bây giờ cô còn chưa uống một giọt nước, bất tri bất giác liền ăn vài khối điểm tâm, nhưng trong phòng không có nước trà, chỉ có thể uống chút rượu đỡ khát.

Đến khi nghe thấy ngoài phòng truyền đến tiếng bước chân, cô mới lại mò mẫm sờ đến mép giường ngồi xuống.

"Các người lui ra đi."

"Dạ." Hỉ nương nhóm cung thanh nói.

Vu Yên lập tức ngồi nghiêm chỉnh, trong lúc nhất thời thể nhưng có chút khẩn trương.

Cửa phòng bỗng nhiên bị người đẩy ra, thân ảnh trầm ổn nên bước đột nhiên tiến vào, trong yên tĩnh, Vu Yên nghe hắn từng bước một đi đến bên người mình, dùng cây tể còn chậm rãi xóc khăn voan lên, tầm mắt nháy mắt rõ ràng hơn rất nhiều, Vu Yên ngẩng đầu, chỉ thấy Tần Diễn một thân hỉ bào phong thần tuấn lãng, đứng ở mép giường lẳng lặng nhìn nàng.

Phát hiện trên người hắn có mùi rượu, khẳng định vừa mới uống không ít rượu, Vu Yên không tự giác liền oán giận một câu, "Chàng mau đi tắm, bằng không hôm nay đừng ở cùng một gian phòng với ta."

Dưới ánh nền mờ ảo, kiều nhan càng thêm tinh xảo động lòng người, thân mình nhỏ xinh bị bao phủ dưới mũ phượng khăn quàng rườm rà, một đôi con ngươi thanh triệt sáng ngời lại mang theo mặt ghét bỏ, khiến cả người tức khắc chân thật không ít.

"Vừa mới tắm gội xong lại đây." Hắc ánh mắt sáng quắc, chăm chú nhìn nàng.

Vu Yên bị hắc nhìn đến hốt hoảng, chỉ có thể ra vẻ trấn định trừng mắt nhìn hắc, "Ta không tin, rõ ràng trên người chàng vẫn là còn mùi rượu."

Nói xong, nhìn bộ dáng nàng đứng lý hợp tình, Tần Diễn bỗng nhiên câu khước miệng, cúi người xuống đối diện với tầm mắt nàng, thanh âm nhẹ nhàng, "Uống nhiều quá mà thôi, nhưng mà động phòng vẫn có thể."

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Cừu Vết Nữ Phụ Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Hồng nhan bạc mệnh (12) (Hoàn)

Dứt lời, Vu Yên lập tức nắm chặt thành giường khắc hoa lan bên cạnh, có chút khấn trương, nhìn rượu trên bàn, "Ta..... Chúng ta còn chưa uống rượu giao bôi."

Nhìn khuôn mặt nhỏ ửng hồng như hoa đào của nàng, Tần Diễn cười một tiếng, cất bước đến trước bàn rót hai ly rượu, sau đó đến trước mặt nàng ngồi xuống, Vu Yên duỗi tay nhận lấy.

Căn phòng lúc này rất yên tĩnh, ánh nền mờ đỏ dài trên mặt đất.

Vu Yên trực tiếp uống một hơi cạn sạch.

Rượu này đúng là không nặng, nhưng mà lúc này Vu Yên đã uống một ít, cho nên cô hiện tại chỉ muốn đi ngủ.

"Ngủ sớm một chút, ngày mai chúng ta ra khỏi thành." Tần Diễn cũng không làm gì cô, thổi tắt nến trong phòng.

Nghĩ đến việc ngày mai liền phải rời khỏi kinh thành, Vu Yên trong lúc nhất thời tâm tình có chút phức tạp, hai tay đỡ chu thoa, cúi hì phục rồi bỏ vào bên trong giường.

Trong phòng tối đen như mực, phảng phất có thể nghe được tiếng cười đùa của hạ nhân.

"Chàng ngày mai từ quan, Hoàng thượng sẽ đáp ứng sao?" Cô nhất thời không nhịn được hỏi Tần Diễn.

Ôm eo nàng, Tần diễn thấp giọng nói, "Vì sao lại không đáp ứng?"

Nói xong, Tần Diễn giống như là nghĩ đến cái gì, ánh mắt trong bóng đêm có chút thay đổi, bỗng nhiên xoay người đè cô dưới thân, trong giọng nói lộ ra tia nguy hiểm, "Nàng là thê tử của ta, hắc bất nhân, đến lúc đó cũng đừng trách ta bất nghĩa!"

Vu Yên: "....."

Không nghĩ hắc cũng biết việc Ngụy Văn Cực muốn cô gia nhập hậu cung của y. Tuy Văn Y không làm gì sai nhưng bất giác vẫn có chút ngượng ngùng, chỉ có thể nhẹ nhàng ôm lấy cổ hắc, ôn nhu nói, "Chúng ta đã thành thân, hắc muốn nghĩ thế nào cũng vô dụng."

Trong bóng đêm, âm thanh mềm nhẹ của nàng bên tai hắc phá lệ rõ ràng, Tần Diễn không khỏi cúi đầu, ở bên tai nàng trầm giọng nói, "Nghĩ cũng không được."

Nói xong, Vu Yên còn chưa kịp phản ứng lại, áo lót bị một bàn tay to lớn thuần thực cởi bỏ, giữa cổ bỗng nhiên bị người áp vào, hít hà liềm cắn, đôi tay Vu Yên đặt trên vai hắc, đỏ mặt đến muốn mắng người.

Rõ ràng nói ngày mai xuất phát, người này không có chút nào suy nghĩ cho cơ thể yếu ớt của cô sao?

Trắng sáng phong thanh, kinh thành sau một ngày náo nhiệt lại lần nữa khôi phục yên tĩnh.

Cùng lúc đó, bên trong hoàng thành, ánh nền nơi ngự thư phòng còn sáng, vẫn còn một bóng người ngồi yên lặng trước án thư, cho đến khi bên ngoài trời lần nữa ửng hồng quang, hắc mới nhắc bút, cúi đầu phê duyệt tấu chương.

Vu Yên không nhớ mình ngủ thiếp đi lúc nào, lúc tỉnh lại thì người kia cũng đã đi rồi. Nghĩ đến hôm nay phải rời kinh thành, cô đành tỉnh dậy, rửa mặt dùng bữa.

Đon giản chuẩn bị một chút đồ đạc, một ít trang sức.

Đang chuẩn bị thì từ bên ngoài vang lên tiếng chào hỏi của nha hoàn, ngay sau đó một thân ảnh đĩnh bạt đi đến, nhìn thấy hấn, Vu Yên lập tức hỏi: "Thuận lợi không?"

Thấy nàng đã thay phục sức giản tiện, Tần Diễn đi qua, xách bao đồ trong phòng lên ước lượng, "Nhẹ như vậy?"

Nữ nhân đi ra ngoài không phải là muốn mang theo nhiều đồ đạc sao?

"Chúng ta cũng không phải không có tiền, thiếu thì có thể mua, không cần mang quá nhiều." Vu Yên không để bụng, ngồi bên giường nệm nhấp trà, nhàn nhạt liếc mắt, "Chàng như vậy, là về sau nuôi không nổi ta?"

Dứt lời, Tần Diễn nhéo một phen trên gương mặt nhỏ, "Nàng đừng nghĩ đến chạy thoát khỏi ta."

Vu Yên cười bất đắc dĩ, gạt tay hấn ra, đứng trước gương đồng nhìn một lần rồi đi theo hấn rời đi.

Tướng quân phủ ắt sẽ có người xử lý.

Vu Yên không biết hôm nay có chuyện gì, chỉ thấy khi đi cùng Tần diễn, ngồi trên xe ngựa ra khỏi thành, rõ ràng người dân trên đường hôm trước rất đông, hôm nay lại vắng vẻ, binh lính tuần tra cũng không thấy, không khí phá lệ quỷ dị.

Vốn cho rằng ra khỏi thành sẽ phải trải qua một phen khúc chiết. bất quá có lẽ là cô suy nghĩ nhiều.

Xe ngựa một đường ra khỏi thành, có chút thuận lợi ngoài dự đoán.

Xe ngựa đi khỏi ngày càng xa.

Trên trà lâu nhỏ nơi ngoại thành, thân ảnh đứng nhìn xe ngựa rời đi, ánh mắt thâm thúy phức tạp.

"Hứa thừa tướng, người nói xem, trầm ở ngôi vị cửu ngũ chí tôn này, vì sao vẫn không có được thứ mình muốn?"

Lão thừa tướng đưa mắt nhìn phía xa sau đó cúi đầu, "Cho dù là ở ngôi vị cửu ngũ chí tôn, vẫn có nhiều thứ muốn mà không được."

Xe ngựa lúc này đã mất dạng, nhìn phương hướng, bọn họ hấn là đi về hướng Tây Nam.

"Trầm không cam lòng. Mất công sức leo lên vị trí này, vậy mà đồ vật mình muốn có cũng không thể giành lấy, vậy có tác dụng gì?" Ngụy Văn Cực nhíu mày, tay nắm chặt lại.

Lặng lẽ nhìn hấn, Hứa thừa tướng thờ dài một tiếng, cung thanh nói, "Ấu hổ khi chưa trưởng thành cũng sẽ bị quản chế, muốn trở thành mãnh hổ người người sợ hãi, chỉ có thể nỗ lực trưởng thành."

Dứt lời, nhìn Hoàng Thượng vẫn là một bộ dáng không cam lòng, Thừa tướng chỉ có thể muốn nói lại thôi nói: "Hoàng Thượng, hôm nay Nam thành bình mã điều động không ít."

Lúc này đối đầu với Tần Diễn, bọn họ căn bản không có phần thắng!

Ngụy Văn cực không nói gì, chỉ là ánh mắt phức tạp nhìn về phía xa, lòng bàn tay buông lỏng, thần sắc có chút bình tĩnh lại.

"Lui đi."

Nghe vậy, Thừa tướng lập tức gật gật đầu, "Vi thần minh bạch."

Nói xong, có lẽ là nghĩ đến điều gì, Hứa thừa tướng cũng theo phương hướng xe ngựa rời đi nhìn nhìn, tiếp theo, khó hiểu nhìn Hoàng Thượng nhà mình, "Thứ cho thần nghĩ hoặc, nữ tử này tuy dung mạo không tầm thường, nhưng thế gian cũng không phải tìm không ra nữ tử so với nàng càng mạo mỹ hơn, Hoàng Thượng cần gì phải chấp nhất với nàng đâu?"

Hấn chính là nhìn Hoàng Thượng lớn lên, những năm gần đây, Hoàng Thượng ở dưới vinh sùng của Thái Tử giấu tài, mặc kệ mọi thứ, nhẫn nại đợi thời cơ, như thế nào hiện tại lại vì một nữ tử mà phạm vào hồ đồ?

Chân trời một mảnh xanh thẳm, thoải mái thanh tân, giống bộ dáng của nàng khi nàng cười rộ lên, làm nhân tâm thần dường như có thể có được một phút an bình, Ngụy Văn Cực cũng không biết, chính mình vì sao lại chấp nhất với một nữ tử như vậy, không phải bởi vì mỹ mạo, có lẽ là bởi vì nàng không yêu quyền thế đi.

Không có được đáp án, Hứa thừa tướng quay người, chậm rãi đi xuống thành lâu, bóng dáng đĩnh bạt lại cô tịch.

Cùng lúc đó, xe ngựa đã tiến vào rừng, lá cây cọ vào mái xe tạo ra tiếng rì rào.

Bên trong xe ngựa, Vu Yên nhàm chán xốc màn xe nhìn ra bên ngoài, có chút mệt mỏi buồn chán, giữ lấy ống tay áo của nam nhân bên cạnh, làm nũng

nói, "Vì sao chúng ta không thể cười ngựa?"

Phong cảnh bên ngoài tốt như vậy, ngồi mãi trong xe ngựa, xương cốt cũng cứng đờ cả rồi.

Buông cuốn sách trên tay, Tần Diễn ngẩng đầu nhìn nàng, thấy gương mặt đầy vẻ mong đợi, tay bóp lấy khuôn mặt nhỏ của nàng, "Nàng hôn ta một chút, ta sẽ mang nàng cười ngựa."

Vu Yên: "....."

Cô lập tức hừ nhẹ một tiếng rồi ngồi nhình chóng ngồi xa hẳn ra, trên mặt lộ rõ vẻ bất mãn, "Đồ lưu manh, chẳng không phải vừa nói bên ngoài gió lớn, không thể cười ngựa sao?"

"Đó là vừa rồi, hiện tại không có." Tần Diễn ánh mắt phức tạp quét mắt nhìn rừng trúc bên ngoài màn che.

Nghe qua là biết người này chính là cố ý muốn chiếm tiện nghi.

Nhưng mà Vu Yên thật sự không muốn ngồi xe ngựa nữa, chỉ có thể nhẫn mày, có lẽ nhanh chóng hôn một cái trên mặt hấn.

Nhưng không đợi cô lùi về, cả người đã bị một cái to rộng ầm ập, lồi vào trong lòng ngực đối phương, đôi môi tức khắc bị người lấp kín.

Sau đó chỉ thấy đối phương ánh mắt sâu thẳm nhìn nàng.

Đợi Vu Yên thờ hồn hển lấy lại hô hấp, Tần Diễn cho người dừng xe, mang cô xuống, chuyển sang cười ngựa.

Hít thở không khí trong rừng thoải mái trong lành, cô quay đầu nhìn nam nhân phía sau, "Chàng chẳng lẽ không muốn làm hoàng đế sao?"

Mỗi nam nhân đều có dã tâm riêng, chỉ cần Tần Diễn muốn, cái ngôi vị hoàng đế kia nhất định hấn có thể lấy về tay, chỉ là sẽ mang thanh danh không tốt, nhưng từ xưa đến nay, người làm đại sự, một cái thanh danh tính là cái gì.

Ngựa chậm rãi hành tẩu ở trong rừng, xa phu thúc thoi theo sau một đoạn xa, Tần Diễn ôm người trong lòng ngực, ánh mắt nhàn nhạt quét về phía chân trời, "Suốt ngày đối mặt với đám người bảo thủ kia, ta tình nguyện làm một con nhàn vân, đã hạc."

Nghe thanh âm đằng sau, Vu Yên chỉ là khẽ cười một tiếng, với tính cách của Tần Diễn, một đại nam nhân thô lỗ như hấn, nào chịu được miệng lưỡi của những ngự sử trong triều.

"Bất quá hiện tại là hai chỉ đã hạc." Hấn cúi đầu, mỉm cười nhìn nữ tử trong lòng ngực.

Dứt lời, nàng ngẩng đầu nhìn lên trên không, cao giọng hô: "Nếu ta làm đã hạc, cũng sẽ không cùng chàng bay một đường."

"Vậy ta đi theo nàng là được rồi." Hấn gặt gao ôm nàng trong ngực, dùng một chút lực, ngựa đột nhiên hăng hái chạy như bay.

Trong rừng cây rậm rạp, trong lúc nhất thời, dường như chỉ còn lại giọng nói oán giận của nữ tử, cùng tiếng vó ngựa gõ đều đều trên mặt đất.

- Hoàn vị diện 1 -

**Lê ra hôm nay up thêm nma tôi lờ ngời xem trần tình lệnh găm cầu lương ôi trời ** đọc nguyên tác xong xem lại phim là cả một trải nghiệm hoàn toàn mới □ tranh thủ làm được bao nhiêu up bấy nhiêu nha ~*

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Cứu Vớt Nữ Phụ Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: [TG2] Chương 13: Nữ minh tinh bị trầm cảm (1)

"Vân tỷ hôm qua thức đêm quay phim, hiện tại đầu óc choáng váng không thoải mái, phải ngồi nghỉ một lát mới có thể tiếp tục làm việc."

Một nữ sinh dáng người hơi mập, lời lẽ chính đáng nhìn nhân viên công tác nói.

Dứt lời, nhân viên công tác lại nhìn mắt chuyên viên trang điểm, rồi lại nhìn nghệ sĩ bên kia, không khỏi có chút khó xử, "Chính là dựa theo thứ tự, hiện tại đã đến phiên Vân tỷ."

"Không hiểu sao? Vân tỷ không thoải mái, thức suốt đêm đã rất mệt, chẳng lẽ các người muốn Vân tỷ lát nữa té xỉu sao?!" Nữ sinh tức giận mắng hấn.

Bên tai ồn ào nhốn nháo, Vu Yên xoa xoa giữa trán, trí nhớ bị bắt tiếp thu ký ức từ thân thể này có chút đau đốn.

Ngồi một lát, đầu cũng bớt đau, cô lại có chút nghỉ hoặc, vì sao không thể nhớ được thế giới đã xảy ra những chuyện gì?

Hệ thống: "Mỗi lần chuyển thế giới, ký ức của ký chủ về thế giới cũ sẽ được thanh trừ, đây là nguyên tắc."

Vu Yên: "....."

Cái nguyên tắc chó má gì!

Bất quá thời gian mắng chửi hệ thống cũng không có.

Sau khi tiếp nhận ký ức từ nguyên chủ, cô hiện tại đối với thân thể này chính là vô cùng đồng tình, không, phải là vô cùng phần nộ mới đúng!

Vu Yên lúc này đang ngồi trong một căn phòng trang điểm.

Cái người được gọi là Vân tỷ đang ngồi đọc tạp chí. Diện mạo cô ta có thể nói là thuộc về yêu điểm, trang điểm đậm kiểu Tây, diện mạo thuộc về loại hình yêu điểm, trên người mặc một bộ lễ phục màu đen, khe ngực khoét sâu vô cùng hút mắt.

Nữ nghệ sĩ tham gia bộ điện ảnh lần này muốn nhân cơ hội buổi họp báo thu hút sự chú ý, có lẽ lần này không vượt mặt được Vân tỷ kia.

Lúc này nhân viên công tác đã gấp gáp vô cùng, người chủ trì bên ngoài cũng đã gọi tên, nếu không nhanh chóng ra ngoài chắc chắn sẽ làm người suy đoán.

"Vân tỷ cô sao còn chưa đi ra ngoài?"

Một nhân viên khác lại vội vàng chạy vào, nghệ sĩ trong phòng trang điểm bên cạnh cũng đều đã chuẩn bị xong, mà người trong phòng này vẫn chưa chịu đi ra ngoài.

Nhưng mà mặc kệ cho bọn họ gấp gáp, Vân tỷ kia vẫn như cũ, ngồi yên không động đậy, mà người trợ lý bên cạnh thì tiếp tục nghiêm trang cường điệu, "Tôi đã nói rồi, Vân tỷ thân thể không thoải mái, cần phải nghỉ ngơi, bằng không đợi lát nữa nói không chừng sẽ ngất xỉu."

Nói xong, một nữ nghệ sĩ bên phòng hóa trang không nhịn được cười ra tiếng.

Vu Yên thuận thế nhìn cô gái vừa mới bật cười kia, một tiểu hoa đán mới xuất đạo không lâu, gần đây khá nổi tiếng.

Vu Yên không hiểu người này nghĩ gì, Vân tỷ kia có vẻ là người tâm cao khí ngạo, nhưng mà có lẽ là người ta có chỗ đứng, phải biết rằng này trong giới cũng không phải là ai đều có thể đắc tội.

"Để tôi ra ngoài trước đi."

Một nữ sinh tóc ngắn đang đọc sách trong phòng bỗng đứng lên.

Trên người mặc một bộ tây trang, ngũ quan tuy không kinh diễm nhưng lại vô cùng dễ nhìn, cả người có khí chất thanh tân thoải mái lại tự tin.

Thấy cô gái không để bụng chuyện thứ tự, nhân viên công tác đương nhiên là vô cùng cao hứng, vội vàng mang cô ấy ra ngoài.

Buổi họp báo ngày hôm nay là để quảng bá cho một bộ điện ảnh chiếu trong dịp Tết sắp tới, quay bởi một đạo diễn nổi tiếng, cũng tụ tập đông đảo các nghệ sĩ nổi danh. Có thể tham gia vào bộ phim lần này chính là một cơ hội tốt, thù lao khỏi cần bàn cãi.

Nơi nhiều nghệ sĩ tụ tập với nhau lại càng là nơi nhiều thị phi, đặc biệt là trong một buổi họp báo thu hút nhiều chú ý như thế này, ai cũng không muốn mất đi hào quang vào tay người khác.

Người vừa thay Vân tỷ đi ra ngoài chính là nữ ba của bộ phim lần này, suất diễn của người ta nhiều hơn Vân tỷ kia, cho nên thứ tự gì đó, cô ta cũng không để ý.

Mà Vu Yên ngồi xem xét hoàn cảnh của nguyên chủ, nhất thời không biết nên đồng tình với nguyên chủ như thế nào.

Nguyên chủ gia cảnh không tồi, nhưng lại đi theo người mình thích tham gia giới giải trí.

Gương mặt như nguyên chủ ở giới giải chính là xếp được vào hạng nhất đẳng. Cho nên ở giới giải trí lập tức được coi là một bình hoa.

Giá trị nhan sắc cao, cho nên vừa tham gia không lâu đã hấp dẫn vô số nhan phán, đồng dạng người có ý đồ xấu cũng nhiều. Nguyên chủ sau đó liên tục bị người chơi xấu, bôi đen.

Tính cách nguyên chủ hướng nội, không biết lấy lòng người, rất nhiều tài nguyên, cơ hội đều không nắm bắt được. Nhân khí nguyên chủ cũng đặc biệt cao, cộng thêm hoàn toàn không biết cách đối nhân xử thế, ở nơi tràn ngập đấu đá như giới giải trí, nguyên chủ làm vướng mắt một nữ minh tinh tính tình xấu, liền bị người ta triệt để bôi đen, nói cô bị bao dưỡng, làm tiểu tam.

Tiếng xấu đồn xa, đến cả sinh hoạt thường ngày của cha mẹ nguyên chủ cũng bị ảnh hưởng, nguyên chủ mắc bệnh trầm cảm, nghĩ quẩn trong lòng rồi tự sát.

Vu Yên cảm thấy lần này phải thay đổi vận mệnh nguyên chủ, đánh vào mặt những người dờ dẫm bên nguyên chủ, cũng làm cho nữ nhân chơi ám chiêu kia nhìn xem, không chỉ phải trả lại những gì cô ta gây ra cho nguyên chủ, phải để cho cô ta biết thế nào là sống không bằng chết.

"Vân tỷ, lần này nên đến lượt chị!" Một nhân viên công tác khác lại đi đến nhắc nhở.

Thấy vậy, cô trợ lý kia lại về mặt khó xử nói: "Chính là Vân tỷ vẫn có chút choáng váng trong đầu, khả năng còn cần nghỉ ngơi một chút."

Vân tỷ, Chu Lệ Vân, người này luôn ý vào sau lưng có kim chủ, tác phong tương đối kiêu ngạo.

Thấy vậy, Vu Yên liền buông chân trên người xuống, đứng dậy nói: "Để tôi ra ngoài trước đi."

Dứt lời, những người khác đều quay lại nhìn cô, Vân tỷ kia cũng chỉ nhàn nhạt liếc cô một cái, nhìn khuôn mặt trẻ trung tinh xảo, âm dương quái khí nói: "Cẩn thận một chút, váy dài như vậy, cẩn thận bị người dẫm lên."

Dứt lời, nữ nghệ sĩ khác đều là mắt nhìn mũi mũi nhìn tim, không nói lời nào, nhân viên công tác cũng có chút xấu hổ.

Vu Yên nhàn nhạt cười một tiếng, "Đa tạ Vân tỷ quan tâm, tôi sẽ chú ý."

Nói xong, cô tùy tiện nhấc lần váy dài trên mặt đất lên, đi khỏi phòng trang điểm.

Nhân viên công tác cũng lập tức theo sau.

Những người khác cũng lại tiếp tục ai làm chuyện nấy, Vu Yên này trước đến nay đều như vậy, không vui không giận, trừ khuôn mặt ra thì toàn thân thật sự không có chỗ nào hợp với giới giải trí.

Đi ra khỏi phòng chờ, người chủ trì trên đài đang phỏng vấn một đám diễn viên. Vu Yên cùng mấy diễn viên đảm nhận vai phụ ở dưới sân khấu chờ đến lượt.

Đối với việc Chu Lệ Vân nhắm vào mình, cô cũng không có thời gian ở lại đấu đá miệng lưỡi với cô ta. Trong trí nhớ, người này luôn khi dễ nguyên chủ. Vu Yên chịu đi ra ngoài trước, cũng không phải là muốn giúp cô ta, cô chỉ là tranh thủ để lại chút ấn tượng tốt với những người khác trong phòng, về phần Chu Lệ Vân kia, cơ hội chinh cô ta còn nhiều.

"Cô mặc váy này không bất tiện sao?" Bên cạnh Lý Khê không khỏi tò mò nói.

Đứng ở hậu trường lúc này có năm diễn viên, nhóm người thứ hai đi lên không phải có hậu trường thì là nhân khí tương đối tốt, Lý Khê là một tiểu thí tuổi gần đây rất được ưa thích, là loại tiểu ca tuổi tác như ánh mặt trời.

Tuy rằng đóng cùng một phim nhưng hai người trước nay cũng không nói với nhau được mấy câu.

"Cũng có chút không tiện, chỉ cần anh không cố ý giẫm vào váy tôi là được rồi." Vu Yên có chút đùa cợt trả lời.

Nhìn gương mặt tươi cười ngọt ngào của người bên cạnh, Lý Khê có chút giật mình, cũng tươi cười trêu đùa lại, "Không nhất định, chân tôi dài thế này rất có khả năng giẫm vào, cô nhớ cẩn thận đấy."

Nói xong vài nam nghệ sĩ bên kia chuẩn bị lên sân khấu cũng đều cười cười, từ bên đó mắng một tiếng, "Từ Khê thật là nhẫn tâm a!"

Nam nghệ sĩ tranh đấu với nhau cũng không nghiêm trọng như bên nữ, rốt cuộc diễn lộ bất đồng, cho nên cũng thoải mái trò chuyện phiếm vui vẻ với nhau.

Vu Yên đứng ở kia cũng nở nụ cười, thẳng đến khi có nhân viên công tác lôi máy ra muốn chụp trộm các cô bên này, bọn họ lại đứng đắn đứng nghiêm chỉnh không cười không nói, rốt cuộc vẫn phải có ý thức giữ gìn hình tượng.

Một nhóm bốn người đứng chờ một lát, đến khi người chủ trì mời nhóm tiếp theo lên sân khấu thì một nam sinh mặc tay trang màu lam mới khoan thai bước tới.

Nam sinh mới tới thần sắc có chút kiêu căng. Bất quá dung mạo chính xác thuộc về loại hình tiểu sinh tuấn mỹ, người này gần đây tham gia một tác phẩm hiện đại khá nổi tiếng, cho nên nhân khí tương đối cao.

Nhưng mà nhìn thấy hắn, Vu Yên trong lòng không khỏi có chút phẫn nộ. Nguyên chủ chính là vì người kia, Dương Tranh, mà tiến vào giới giải trí.

Hai người vốn là bạn đại học, nguyên chủ yêu thầm Dương Tranh, nhưng người này với nguyên chủ luôn là không nóng không lạnh. Dương Tranh diện mạo tốt, một lần được chọn vào một bộ võng kịch liền nổi tiếng.

Mà nguyên chủ thấy mình cùng người mình thích càng ngày càng xa cách, cho nên cũng ở một lần cơ duyên xảo hợp đồng ý tiến vào giới giải trí, nỗ lực đuổi theo bước chân Dương Tranh.

Người này vẫn tiếp tục không nóng không lạnh với nguyên chủ, đối xử với cô như lớp xe dự phòng, cần thì gọi đến, không cần thì ngoảnh đầu làm ngơ. Cuối cùng, khi nguyên chủ rơi vào hoàn cảnh bị người người chửi bới, hấn lập tức phui sạch quan hệ với nguyên chủ. Hoàn toàn làm tròn vai một tra nam

"Được rồi, mời Dương Tranh, Lý Khê, Vu Yên, Lưu Thiên Dụ, Đồng Dịch lên sân khấu!"

Người chủ trì dút lời, fan hâm mộ bên dưới đã điên cuồng gào thét, Vu Yên duy trì vẻ mặt mỉm cười, dẫn theo làn váy chậm rãi đi lên cầu thang, Lý Khê đằng sau còn trì kỷ đồ cánh tay cô, tựa hồ sợ giày quá cao sẽ bị ngã.

"A a a a!"

Fan bên dưới vẫn tiếp tục gào thét đến chói tai, MC để bọn họ đứng thành hàng, bởi vì váy Vu Yên quá dài cho nên hai nam sinh đứng cạnh cũng hào tâm giúp Vu Yên chỉnh lại đuôi váy rồi mới đứng ở bên cạnh.

Phát hiện một tổ đa phần đều là những nam sinh đẹp trai, người chủ trì lập tức đem microphone đưa cho Lý Khê bên cạnh, để bọn họ tự giới thiệu.

Chờ đến phiên Vu Yên giới thiệu xong, nữ chủ trì lập tức rên sất khi còn nóng: "Tôi thấy các nam diễn viên đẹp trai đứng đây, vừa rồi đều chung tay giúp Vu Yên chỉnh lại váy, có phải ngày thường mọi người ở đoàn loạn phim quan hệ cũng rất tốt?"

Nguyên chủ hướng nội, ngày thường cũng chỉ đơn giản cùng người khác khách khí vài câu, đối mặt với tình huống này nguyên chủ chắc đã lúng túng không biết nên làm sao.

Nhưng mà hôm nay có cơ hội tiếp xúc với đông phóng viên nhà báo, lại có thể gia tăng đề tài độ cùng võng hữu hảo cảm, có sao mà không làm

Nhìn các phóng viên, Vu Yên cầm microphone, nghe vậy cũng chỉ là cười cười nhìn người chủ trì, "chắc là bởi vì tôi lớn lên đẹp đi?"

Dứt lời, người chủ trì ngây ngốc, Lý Khê bên cạnh cũng không được nhìn nhìn cô, "Đứng đứng đứng, lần đầu tiên nhìn thấy mỹ nữ như cô, thiếu chút nữa sáng mù mắt tôi."

"Ha ha ha ha!" Những người khác cũng nở nụ cười.

Đối với việc Vu Yên tự luyến bôi đen mình, mọi người đa phần đều cảm thấy buồn cười, cũng có chút thay đổi ấn tượng.

Đặc biệt là Dương Tranh, hấn liếc nhìn cô gái, trên người một bộ váy dài màu hồng nhàn, tóc dài hơi uốn, khuôn mặt tinh xảo hôm nay trang điểm lên lại càng thêm thu hút người, miệng mang theo ý cười nhàn nhạt, một đôi mắt hạnh thanh khiết sáng ngời, hoàn toàn không có vẻ né tránh, không tự tin trong dĩ vãng, cô không phải là người cao lớn có chỗ đứng nhất, nhưng lúc này lại chính là sự tồn tại lóa mắt nhất, làm người không thể rời mắt.

Chỉ có mấy ngày không gặp, Dương Tranh không rõ vì sao người kia lại có biến hóa lớn như vậy, cả người giống như thoát thai hoán cốt, nhưng gương mặt như cũ vẫn là gương mặt kia, chẳng lẽ là mấy hôm trước bị người ta mắng vài câu mới biến thành như vậy?

"Được, phía dưới cho mời Dương Tranh tới làm một chút tự giới thiệu." Người chủ trì lập tức thu hồi đề tài, tiếp tục đem lưu trình phát triển xuống dưới.

Lấy lại tinh thần, Dương Tranh thuận thế tiếp nhận microphone không nhanh không chậm tự giới thiệu, nhưng ánh mắt lại không tự giác nhìn về Vu Yên bên kia.

"Tôi nghe nói cậu và Vu Yên là bạn đại học, vậy hai người chắc cũng đã quen biết nhau khá lâu đi?" Nữ chủ trì hiển nhiên đã sớm chuẩn bị, biết nên nói đề tài gì.

Nữ chủ trì Dứt lời, Dương Tranh dừng một chút, còn chưa mở miệng thì bên kia Vu Yên đã mở lời: "Ta cũng là nghe người ta nói mới biết được chúng ta là bạn cùng trường, hiện giờ lại cùng giới, đích xác là có duyên."

Nghe vậy, ánh mắt Dương Tranh khẽ biến, bình tĩnh nhìn khuôn mặt tinh xảo của nữ tử, trước kia vẫn luôn là hấn phui sạch quan hệ hai người, bất quá cũng là vì không tiện mà thôi, hiện tại tình huống lại trái ngược rồi?

Nói xong, nữ chủ trì gật gù đầu, sau đó tiếp tục hàn huyên những đề tài khác, cũng không tiếp tục hỏi thêm.

Đằng sau còn hai nhóm người nữa, cho nên người chủ trì nhanh chóng cho bọn họ đi xuống, đợi lát nữa tham gia chiếu thử.

Vu Yên chuẩn bị quay về phòng trang điểm chỉnh trang lại một chút.

Bất quá còn chưa đi đến phòng hóa trang thì đã bị một người chặn lại trên hành lang, sau đó kéo cô đi đến cửa thoát hiểm vắng người.

Nhìn người đối diện vẻ mặt giận giữ, Vu Yên chớp chớp mắt, hơi mỉm cười, "Có việc?"

Trên khuôn mặt thanh lệ lúc này không còn ái mộ, nhiệt tình mà hoàn toàn là thờ ơ, xa cách. Dương Tranh trong lòng có chút không thoải mái, một tay nói cả vạt trên cổ, ánh mắt sáng quắc nhìn cô: "Cô vừa rồi có ý gì?"

Cửa an toàn rất nóng, Vu Yên cảm thấy mình sắp cháy mồ hôi, có chút sợ lớp trang điểm, chỉ có thể nhàn nhạt cười một cái, "Không phải anh nói chúng

ta ở trước công chúng không cần biểu hiện quá thân mật sao? Tôi đây là đang nghe anh nha?"

"Em ở giận tôi?!" Dương Tranh cúi đầu, có chút bất đắc dĩ bắt lấy cánh tay mảnh khảnh của cô, "Tôi xin lỗi, mấy hôm trước ngữ khí quả thật không tốt, tôi cũng chỉ hy vọng em hiểu chuyện một chút, giới giải trí cũng không đơn giản như em nghĩ đâu."

Mấy ngày trước, nguyên chủ đánh bạo chủ động mời Dương Tranh đi ăn cơm.

Người rất quyết đoán, cự tuyệt nguyên chủ, còn nói nguyên chủ không có đầu óc, hiện tại nơi nơi đều là paparazzi, không chú ý sẽ bị scandal, bị công chúng ghét bỏ.

Nguyên chủ lúc ấy vô cùng đau lòng, cảm thấy Dương Tranh không thích mình, hơn nữa tuy kỹ thuật diễn của nguyên chủ đúng là không khen nổi, nhưng nhân khí một chút cũng không thua kém Dương Tranh, cũng không biết hẳn từ đâu có cảm giác ưu việt hơn người như vậy.

"Tôi hiểu, anh nói rất đúng, chúng ta đích xác không nên tiếp xúc quá nhiều, rốt cuộc nơi nơi đều là paparazzi, nếu như bị chụp lén, Trương tỷ khẳng định lại sẽ mắng tôi." Vu Yên không hề bụng cười một cái, sau đó chậm rãi đem cánh tay rút ra khỏi tay hắn.

Dương Tranh cảm thấy lời này của cô có chút không đúng, nhưng không biết nên phản bác như thế nào, dùng ngữ khí hòa hoãn nhìn cô nói: "Bất quá hôm nay đám phóng viên chắc sẽ đi theo những người khác, tối nay tôi có thời gian, lát nữa cùng đi ăn một bữa cơm đi."

Bộ dáng giống như dỗ dành trẻ con, Vu Yên cố nhịn cười, quay đầu nhìn bốn phía không người, thanh âm bình đạm, "Đừng, không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất, giới giải trí không đơn giản như anh tưởng tượng đâu."

Nói xong, cô trực tiếp xoay bỏ đi.

Thấy vậy, Dương Tranh lập tức kéo cổ tay cô, có chút không kiên nhẫn nói: "Em còn ở giận tôi? Tôi không phải đã giải thích rồi sao?"

Cánh tay dùng sức vung ra, Vu Yên lui về phía sau một bước, về mặt trào phúng nhìn hắn: "Ngại quá, tôi không muốn dây dưa với người không hiểu chuyện."

Quen biết lâu như vậy, nguyên chủ vì hắn làm nhiều thứ như vậy, người vẫn luôn âm dương quái khí, mờ ám nhất định không thừa nhận quan hệ hai người, nói hắn tra nam vẫn còn lời cho hắn.

Dương Tranh cho rằng cô đang giận dỗi, lại hít sâu một hơi, tiến lên, cầm lấy hai vai cô, ngữ khí mềm mại dỗ dành, "Vu Yên, tôi xin lỗi em mà, mấy hôm trước đúng là ngữ khí tôi không tốt, to tiếng với em, em đừng giận nữa được không? Buổi tối đưa em đi ăn, em cũng biết gần đây tôi thật sự rất bận rộn, luôn phải chạy show khắp nơi, hôm nay mới có thời gian đi cùng em."

Không nghĩ tới người này còn thích động tay động chân, Vu Yên lập tức lui về phía sau vài bước, về mặt nhìn hắn, "Anh bạn? Vậy tôi nhàn rồi lắm sao? Anh muốn thì tôi phải đi? Anh nằm mơ à?!"

Nói xong, Vu Yên cũng không màng về mặt xanh mét của hắn, trực tiếp xoay người đi, bất quá giày cao gót quá cao, cô không đi nhanh được, nhưng trong lòng tràn đầy tức giận, chỉ là vừa ra khỏi cửa thoát hiểm, cô chợt nhìn thấy một người đang đứng gọi điện thoại ngay gần đó.

Người đàn ông mặc âu phục màu đen, thân hình cao lớn đỉnh bật, ngũ quan tuấn lãng, thần sắc nhàn nhạt, cầm di động cùng người nói chuyện gì đó.

Nhìn thấy hắn, Vu Yên sợ tới mức lập tức liền dừng bước, tựa hồ không nghĩ tới hắn sẽ ở đây. Vu Yên có chút xấu hổ, không biết người này có nghe được cô và Dương Tranh nói chuyện hay không.

Nhìn cô gái đột nhiên xuất hiện, ánh mắt Đường Càn dừng một chút, một đôi con ngươi sâu không thấy đáy bình tĩnh nhìn cô, tay cầm điện thoại cùng người bên kia nói "Được", sau đó tắt điện thoại đi.

Mà Dương Tranh đuổi theo sau lưng Vu Yên, về mặt vẫn còn xanh mét nhìn thấy cô đứng lại thì, "Vu Yên cô..... Càn ca." Nhìn thấy người đứng gần Vu Yên, Dương Tranh thần sắc thay đổi, tức giận trên mặt hoàn toàn không thấy đâu.

*Chương này gần 3900 chữ ôi chưa bao giờ làm một chương dài như thế này...

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Cú Vót Nữ Phụ Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Nữ minh tinh bị trầm cảm (2)

(2)

Đường Càn không nói gì, ánh mắt không mặn không nhạt quét qua hai người, ánh mắt nhìn đến trên người Vu Yên thì dừng lại một cái, chớp mắt.

Sau đó người kia trực tiếp dọc theo hành lang đi đến chỗ hộp báo, mà Vu Yên đằng sau cũng lập tức đi theo, sợ tra nam kia theo kịp.

Đường Càn chính là nam chính trong bộ phim lần này, hần không phải ảnh đế trẻ tuổi nhất, nhưng tuyệt đối là cái tên đắt khách nhất phòng bán vé, mấy năm nay nghe nói hần hay đi đầu tư sản xuất phim, bản thân thì bình quân cũng chỉ một năm một vai diễn.

Bộ phim lần này đạo diễn phải năn nỉ hần một thời gian dài mới nhận, thù lao cho một mình hần cũng khỏi phải nói, những người khác bao gồm đạo diễn muốn mới nữ chính thì một phân tiền nào cũng không còn.

Lúc này bên kia chuẩn bị cho mọi người cùng nhau chụp ảnh chung, Vu Yên nhìn thấy một người đàn ông trung tuổi đến bên cạnh Đường Càn nói gì đó vào tai hần, khi đi ngang qua cô bất giác nhìn liếc qua người kia một lát.

Vị trí đứng chụp ảnh cũng có thể gây ra một hồi tranh đấu gay gắt giữa mấy diễn viên này, Vu Yên không muốn đi vào tranh cùng, tùy tiện tìm một vị trí mà đứng.

Dương Tranh kia vẫn kiên quyết một hai cũng cô giằng co, đi lẻo đẻo đằng sau.

"Lời tôi đã nói rất rõ ràng!" Cô vẻ mặt mỉm cười hạ giọng nói.

Đám người phía trước vẫn xô đẩy tranh đấu gay gắt, Dương Tranh đứng ở bên cạnh cô, ngữ khí có chút không tốt, "Cô vì sao lại biến thành cái dạng này?"

Vu Yên: "....."

Chưa thấy qua người ghê tởm như vậy, cô đang định cất lời thì không biết là ai đẩy một cái, đuôi váy cảm giác như bị người dẫm vào, định lui ra phía sau thì người kia buông lực làm cô ngã giữa người ra sau.

Nhưng ngay sau đó cánh tay bỗng nhiên bị người đỡ lấy, Vu Yên cảm giác chung quanh đều trống vắng đi không ít.

Ngẩng đầu, đối diện với thần sắc lãnh đạm của đối phương, chớp chớp mắt, cô nhẹ giọng nói: "Cảm ơn."

Vị trí đứng của Đường Càn khẳng định là ở chính giữa, những người khác cũng lấy vị trí của hần làm tâm mà đứng quanh, đạo diễn cũng luôn chú ý điều chỉnh vị trí bên cạnh. Ánh mắt Đường Càn nhân nhạ nhìn cô, "Chú ý vào."

Nói xong, hần buông tay, Vu Yên nhìn đuôi váy, thờ dài một tiếng, nhắc lên rồi lui hần ra sau.

Đứng hơn mười phút, chụp cũng chỉ có vài giây, Vu Yên vẫn tiếp tục thương cảm cho chiếc váy, cũng may là nhãn hiệu hợp tác lần này cũng rất hữu hảo, chắc hẳn sẽ không vì một cái váy mà làm hỏng quan hệ hai bên.

Trở lại phòng hóa trang, trợ lý nhìn chiếc váy cũng vô cùng đau lòng, tay cứ cầm lấy chiếc váy mà ngẫm nghĩ than thở, "Trời ơi, sao lại rách thành một mảng lớn như vậy?"

"Đã nói váy dài phải chú ý một chút, cô còn không nghe." Chu Lệ Vân chuẩn bị rời đi bỗng nhiên buông một câu, còn lười biếng đeo kính râm lên mặt.

Những nữ minh tinh khác đều đang thu thập chuẩn bị đồ vật rời đi, ai cũng không muốn mở lời, lẩm mẩm. Vu Yên đã thay quần áo, nghe vậy cũng chỉ cười cười nhìn cô ta, "Là tôi không chú ý, cũng không biết nhiều camera như vậy có chụp được gì không."

Nói xong, đám người trong phòng mắt mở lớn, lơ đãng quét đến gương mặt biến sắc của Chu Lệ Vân bên kia.

Mà Vu Yên cũng chậm rãi đeo kính râm, cùng tiểu trợ lý đi ra khỏi phòng.

Nhiều camera như vậy, trừ phi kim chủ sau lưng Chu Lệ Vân mạnh khoẻ thông thiên có thể ngăn chặn mấy chục đơn vị truyền thông cùng một lúc, bằng không chuyện này khẳng định sẽ bị các võng hữu trên mạng miệt mài bàn đoán, luận về lực lượng fan, sức chiến đấu của fan nguyên chủ ở trong đám tiêu hoa đán trong nước tuyệt đối là cầm cờ đi đầu.

Vu Yên ngồi xe đi tới sân bay, tranh thủ thời gian suốt đêm trở lại thành phố A gia nhập vào đoàn phim mới.

Hiện tại nguyên chủ đang ở quay một bộ phim vườn trường Mary Sue, đội ngũ chế tác giống nhau, bắt quá là đôi công ty đầu tư.

Chờ trở lại khách sạn, cô nói với người đại diện chuyện hôm nay, bắt quá đối phương có vẻ có chút bất đắc dĩ.

"Việc này... sau lưng Chu Lệ Vân là quân hoa lão tổng, em chắc tội cô ta không phải chuyện tốt, chờ ngày mai video được đăng lên, chị sẽ phát Weibo giải thích, nói là hiểu lầm, nhiều một chuyện không bằng ít đi một chuyện, không cần thiết đem người ta ra làm thành khó coi như vậy."

Nghe đầu kia điện thoại, Vu Yên dựa vào giường, có chút thờ ơ, "Tùy chị."

Trương tỷ cầu hòa với đối phương trước thì sao chứ, fan hâm mộ đâu phải đồ ngốc, bọn họ nhất định sẽ một phen bàn tán làm to chuyện lên.

Dứt lời, người ở đầu kia điện thoại cũng dừng một chút, sau đó giọng nói lại có chút bất đắc dĩ, "Em cứ chuyên tâm đóng phim đi, hai ngày nữa chị đến chỗ em."

Vu Yên không nói gì thêm, nhẹ nhàng "Vâng" một tiếng rồi ngắt điện thoại.

Trước kia nguyên chủ chịu bao nhiêu ủy khuất như vậy mà cũng chỉ biết ghen ở trong lòng, còn Vu Yên thì không, hôm nay cô nhận, về sau có cơ hội khẳng định sẽ phải đòi lại.

Ngày mai còn phải đi quay phim, cô mau chóng ngủ thiếp đi.

Mà ngày hôm sau tỉnh lại, phát hiện bản thân cùng Chu Lệ Vân đều lên hot search, Weibo bên dưới đều là các bình luận đau lòng của fan hâm mộ.

Bởi vì có mấy đơn vị truyền thông đăng video cuộc họp báo sớm, đám fan hâm mộ rất nhanh đã tìm được cảnh Chu Lệ Vân giẫm lên Vu Yên.

Vu Yên Chu Lệ Vân

Đề tài thảo luận này đã vượt 50 vạn bình luận, bên dưới đều là tranh cãi nảy lửa.

Võng hữu A: Đau lòng Vu Yên, tâm cơ kỹ nữ đến ngày họp báo ra mắt phim cũng không buông tha tiểu tỷ tỷ [mặt mỉm cười]

Võng hữu B: Người qua đường như bốn cung cũng rõ ràng nhìn ra Vu Yên ngã ngửa ra sau, chính là vì tiện nhân Chu Lệ Vân cố tình đi dẫm người ta vậy! bốn cung sợ hãi a!

Võng hữu C: Tiểu yên siêu cấp xinh đẹp, điểm áp toàn trường [mặt mỉm cười]

Võng hữu D: Một ít fan nảo tàn thật là đủ ghê tởm, Chu Lệ Vân đủ ghê tởm [nôn mửa]

Võng hữu E: Xem Vu Yên kia nhìn chằm chằm Đường Càn bên kia là biết, một cái người vô danh như cô ta còn cư nhiên chiếm vị trí bên cạnh nữ chính [mặt mỉm cười]

Chu Lệ Vân ngày thường nhân duyên cũng tương đối kém, cho nên bình luận nhìn qua đều là đang mắng cô ta.

Vốn dĩ buổi họp báo để ra mắt phim, cuối cùng nổi bật lại chính là bê bối của cô và Chu Lệ Vân.

Trương tỷ cũng đã phát một cái Weibo, nói rõ Vu Yên với Chu Lệ Vân là bạn tốt, cũng không phải như những gì trên mạng phỏng đoán.

Vu Yên cũng không có đề ý thêm, trực tiếp đi đến đoàn phim.

Đảm nhiệm vai nam chính là người mới, bắt quá sau lưng có chỗ dựa, công ty mới muốn sử dụng nhân khí của nguyên chủ quảng bá phim.

Vu Yên đến đoàn phim, người trong đoàn hiển nhiên là cũng đã đọc tin tức, ánh mắt nhìn cô cũng có chút vi diệu.

Cảnh đầu tiên của hôm nay là cảnh nữ chính từ chối tình cảm của nam chính, nữ chính là người tự ti, không dám tiếp nhận tình cảm của nam chính sáng lán như ánh mặt trời.

Loại phim thần tượng này yêu cầu đối với diễn viên cũng không cao, nguyên chủ bởi vì chưa được đào tạo, huấn luyện chuyên nghiệp cho nên kỹ thuật diễn cũng không đáng khen, nam chính cũng vậy, may là đạo diễn cũng không đi so đo này đó.

Trước khi vào quay đạo diễn giảng qua cảnh quay cho nam chính kia một chút, đợi mọi thứ đã hoàn tất, nghiêm túc nói: "Lát nữa máy quay sẽ đi từ bên phải sang trước, chú ý cảm xúc một chút, nhớ rõ phải căn lời thoại!"

Đạo diễn nói những lời này, còn nghiêm túc nhìn Vu Yên.

Bản thân nguyên chủ hướng nội, cho nên khi quay những cảnh tình cảm với bạn diễn, ánh mắt vẫn không được tự nhiên, đạo diễn mới dặn dò như vậy.

Vu Yên nghe xong cũng nghiêm túc gật gật đầu, cảm kích bản ngồi một bên xem xét.

Chuẩn bị quay, vuy bô kịch bản xuống, đi vào vị trí, nam chính đóng vai Giả Giang Càn cũng đã đi tới, hai người không trò chuyện nhiều, trừ quay phim chung thì bên ngoài rất ít tiếp xúc.

"Được rồi, stand by...action!"

Đạo diễn vừa dứt lời, ống kính máy quay kéo từ sau ra trước, tập trung vào hai nhân vật chính.

Trên thảm cỏ xanh mướt, ánh nắng mặt trời chan hòa, người con trai kéo tay cô gái, vẻ mặt hồi hộp, lại có chút chờ mong nhìn người trước mặt, "Cái này... cho cậu"

Cô gái nhỏ cúi đầu nhìn đồ vật trong tay chàng trai, con thú bông nhỏ mềm mại đáng yêu nằm gọn trong chiếc hộp kính trong suốt, trầm mặc hồi lâu, rồi

ngẩng đầu, chậm rãi đẩy tay chàng trai đi, "Cậu đừng đưa cho tôi... tôi không thích những thứ như thế này."

Trên màn hình vẫn còn dừng lại trên khuôn mặt Vu Yên, đôi mắt trong trẻo, viền mắt hơi phồng hờn, khuôn mặt nhỏ mang theo thần sắc phức tạp, nhìn kỹ còn có thể thấy được né tránh và tự ti trong ánh mắt.

So với biểu hiện ngây ngốc đờ đẫn như những ngày trước, thì biểu hiện hôm nay tuy rằng không tinh là kinh điển nhưng vẫn có tiến bộ không nhỏ, đạo diễn theo dõi màn hình rồi khẽ gật đầu.

Thấy vậy, Giang Càn lại càng nắm chặt cánh tay cô, trên mặt tràn đầy gấp gáp và khó hiểu, "Vì sao? Lần trước cậu nói rất thích mà?"

"Lần trước là lần trước, hiện tại tôi không thích, về sau cũng sẽ không thích!" Nói xong, Vu Yên liền vùng khỏi tay hắn, chạy đi.

Màn ảnh dừng ở trên mặt nam chính, đạo diễn cũng đã hô dừng, còn thuận tiện khen hôm nay hai người phối hợp không tồi.

Vu Yên cũng ngồi ở trên ghế dựa uống nước, trợ lý Tiểu Lâm lại lặng lẽ đi tới đưa di động cho cô xem.

Nhìn lướt qua cũng có thể phát hiện phần bình luận tranh cãi còn kịch liệt hơn lúc trước, Vu Yên nhún vai, cũng không biết tổ truyền thông bên Chu Lệ Vân làm ăn như thế nào, dù sao bị mắng cũng không phải cô.

Bất quá những lúc đi tuyên truyền phim ở thành phố không tránh khỏi chạm mặt Chu Lệ Vân, người đại diện của đối phương cũng trực tiếp đến tìm Vu Yên, yêu cầu cô và Chu Lệ Vân biểu hiện quan hệ tốt một chút, ý đồ muốn tẩy trắng cho cô ta.

Trương tỷ tự nhiên là không muốn đắc tội đối phương, cũng có ý như vậy, Vu Yên cũng chỉ là lười nhác có lẽ đáp một câu, cũng chưa nói sẽ đáp ứng.

Lịch trình hôm nay diễn ra ở một quảng trường mở, bên ngoài bị vây kín bởi các fan hâm mộ, bất quá đều bị bảo an ngăn ở bên ngoài.

Tạo hình hôm nay của Vu Yên là đơn giản thuần tịnh, váy ren trắng, rất thích hợp với hình tượng của cô, chờ Trương tỷ cùng cô đến nơi, vừa xuống xe, đối phương lại lần nữa dặn dò để cô phối hợp, đừng đem quan hệ hai người làm thành quá khó coi.

"Tôi cũng muốn phối hợp, nhưng fan phòng đoán như thế nào cũng không thể trách tôi nha." Vu Yên không mặn không nhạt nói.

Hành lang thi thoảng còn có nhân viên công tác đi qua, Trương tỷ không tiện nói gì, chỉ thấp giọng nói, "Từ khi nào tính tình cô lại lớn như vậy?"

Trước kia Vu Yên vô cùng nghe lời, chưa bao giờ cãi lại ý mình.

Quay đầu, Vu Yên nhướn mày, cười với Trương tỷ: "Ai mà không có chút tính tình chứ, ngày đó nếu tôi mặc váy cúp ngực, chị nghĩ xem hậu quả sẽ như thế nào?"

Cũng may mấn váy dài hôm ấy có phần tay áo giữ lại, nếu không Chu Lệ Vân kia chỉ cần giẫm mạnh thêm một chút, nhiều người như vậy, mặt mũi chính là mặt sạch?

Trương tỷ sững sốt, nhìn ánh mắt sáng quắc của Vu Yên có chút thất thần, cô ta không biết đã xảy ra cái gì, vì sao cô ta lại cảm giác được cả người Vu Yên đều thay đổi?

Đang định nói gì đó thì chuông điện thoại đột nhiên vang lên, cô ta chỉ có thể để Vu Yên đi trước, bản thân thì đứng ở một góc khuất nghe điện thoại.

Phòng nghỉ ở tầng năm, hoạt động ở lầu một.

Vu Yên đang tiến vào thang máy thì sau lưng cô lại đột nhiên tiến vào một thân ảnh oan hồn bất tán.

Dương Tranh là chạy vào thang máy, nhìn Vu Yên bên trong.

Hôm nay cô có vẻ phá lệ thoải mái thanh tân.

Trước kia hắn cũng biết người này lớn lên đẹp mắt, chỉ là gần đây mới phát hiện cô so trước kia càng đẹp hơn.

"Em không sao chứ?" Hắn đột nhiên quay sang hỏi cô.

Thang máy chỉ có hai người ở thêm hai cái trợ lý, Vu Yên buông di động, nhàn nhạt liếc nhìn Dương Tranh, "Anh hi vọng tôi bị làm sao?"

Dứt lời, bên cạnh Tiểu Lâm về mặt kinh ngạc, trước kia Vu tỷ chưa bao giờ to tiếng với Dương ca, hết mình lấy lòng còn chưa xong, sao hôm nay lại biến thành như vậy?

Thấy vậy, một bên Dương Tranh cũng có chút bất đắc dĩ nhìn cô nói: "Vu Yên, đừng mở miệng ra là nói lời đầy gai nhọn như vậy! Tôi đây là đang quan tâm em!"

"Cảm ơn anh quan tâm, tôi nhận không nổi." Vu Yên hơi hơi mỉm cười, nghiêng người về góc thang máy, cách xa anh ta ra thêm chút nữa.

Dương Tranh lập tức giữ chặt cánh tay cô, "Em đừng như vậy nữa có được không!"

Đúng lúc này cửa thang máy mở ra.

Bên ngoài có người bước vào.

Thấy người bước vào, Dương Tranh lập tức buông tay, làm bộ không quen biết Vu Yên.

Nhìn Đường Càn, Vu Yên cũng có chút sững sốt, đứng gọn vào góc thang máy.

Mà Đường Càn nhìn thấy hai người bên trong cũng không phản ứng gì, đứng vào giữa, tầm mắt lơ đãng đảo qua người Vu Yên. Cô cúi đầu nhìn điện thoại, gương mặt tinh xảo không tí vết, nhìn qua còn có vẻ có chút lãnh đạm.

Bên trong thang máy rất yên lặng. Tiểu Lâm đứng bên cạnh Vu Yên vẫn luôn nhìn trộm Đường Càn, lần đầu tiên nhìn thấy nam thần nhà mình như vậy, cô rất muốn xin chữ kí nhưng lại không có lá gan này.

"Mấy người vừa mới đến đúng không? Bên ngoài có phải là rất đông người không?" người đàn ông đứng bên cạnh Đường Càn đột nhiên cất tiếng hỏi.

Vu Yên nhìn người này, cảm thấy người này hẳn là người đại diện của Đường Càn, thoát nhìn không tồi, một người có địa vị lại chủ động cùng tiểu diễn viên chào hỏi, có thể thấy là có khả năng giao thiệp không tồi.

"Còn tốt, cũng đều là fan hâm mộ của Càn ca cả." Dương Tranh lập tức cười trả lời.

Nhìn người này vô mong ngửa, Vu Yên có chút buồn cười, nhưng rốt cuộc cũng không nói gì, thang máy đi lên tầng năm, Vu Yên đi ra ngoài, lại phát hiện Đường Càn cũng đi cùng một hướng với cô, mà Dương Tranh lại đi đến một hành lang khác.

"Tiểu muội năm nay bao lớn? Tốt nghiệp chưa?" Người đại diện Đường Càn nhiệt tình cùng cô nói chuyện.

Có thể cùng người đại diện lớn như vậy đánh quan hệ là sự tình mà nghệ sĩ nhỏ như Vu Yên cầu còn không được, đi trên hành lang, cô nghe vậy chỉ là cười đáp một câu, "Tốt nghiệp được hai năm, nhưng tôi cũng không phải xuất thân chính quy."

Dứt lời, người đại diện Đường Càn mặt không đổi sắc nhìn cô nói: "Không sao, rất nhiều người đều không phải xuất thân chính quy, cuối cùng vẫn phát triển rất tốt."

Phát hiện người này cũng chỉ thực sự nói chuyện phiếm, Vu Yên cũng cười gật gật đầu, không tự giác nhìn sang Đường Càn bên cạnh, trong trí nhớ nguyên chủ, Đường Càn dường như cũng không có xuất thân chính quy.

Dường như chú ý ánh mắt của cô, Đường Càn đột nhiên quay đầu, ánh mắt nhàn nhạt nhìn Vu Yên, "Người khác dạy lại là kinh nghiệm của họ, kĩ năng chỉ có chính bản thân mới có thể rèn luyện được."

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Cẩu Vết Nữ Phụ Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Nữ minh tinh bị trầm cảm (3)

(3)

Bốn mắt nhìn nhau, Vu Yên hơi ngẩn người, gật gật đầu tỏ ý tán đồng, khóe miệng còn mang theo mỉm cười, sao cô lại có cảm giác là đối phương đang muốn an ủi mình chứ?

Mà Tôn Huy lúc này cũng về mặt khác thường nhìn Đường Càn, sau đó lại quay sang nói tiếp, "Ồ giải trí Tinh Hoa, tiểu muội do ai quản lý?"

"Trung Quân Mỹ."

Trương tỷ cũng không phải người đại diện nổi danh gì.

Nguyên chủ không biết cách làm người, cho dù nhân khí cao, cao tầng công ty cũng không thích cô lắm, bởi vì nguyên chủ tuyệt đối không tham gia giao thiệp, tiệc rượu gì đó càng không. Nếu không phải có nhiều người yêu thích ủng hộ, chắc đã sớm bị công ty vứt bỏ.

"Cô ta à?"

Tôn Huy lại chỉ là cười cười, về mặt ý vị thâm trường nhìn Vu Yên: "Vậy cô có ý tưởng tiến thêm bước nữa không?"

Vu Yên: "....."

Có lẽ là sợ Vu Yên hiểu sai ý mình, nghĩ bản thân muốn giao dịch ngầm với cô, Tôn Huy ho nhẹ một tiếng rồi giải thích: "Cô còn trẻ, Tinh Hoa chỉ biết lợi dụng cô đi kiếm tiền, đối với tương lai không có chút định hướng gì, nếu cô muốn, có thể tới chúng ta công ty phát triển."

Nói xong, Tôn Duy từ trên người móc ra một tấm danh thiếp.

Vu Yên cũng ngẩn người, không nghĩ tới Tôn Duy thật sự muốn cô đi ăn máng khác.

Đây cũng không phải là chuyện nhỏ, đến lúc bỏ Tinh Hoa mà đi giải trừ hợp đồng cũng không phải chuyện nhỏ, bất quá cô vẫn là cười rồi tiếp nhận tấm danh thiếp từ tay hắn.

"Tôi cũng có chút chú ý đến tình hình bên cô, tài nguyên được giao cho không tình là tốt, Tinh Hoa cũng chỉ biết lợi dụng nhân khí của cô, nếu cô muốn tiến xa hơn trong nghề, liên lạc với tôi, chúng ta có thể kỹ càng tỉ mỉ thương nghị một lần."

Tôn Huy nói xong còn lấy di động ra tựa hồ muốn thêm WeChat.

Lúc trước cũng đã có mấy công ty muốn đào nguyên chủ về, nhưng nguyên chủ đối với mấy chuyện này chính là không để ý, cho nên vẫn luôn ở Tinh Hoa.

Vu Yên nghĩ nghĩ, hợp đồng nguyên chủ kí với Tinh hoa đặc biệt hồ người, cho nên quyết định lời điện thoại ra add wechat Tôn Huy.

Tôn Huy đang đi thì dừng lại, nhìn vào phòng nghỉ riêng của Đường Càn, theo bản năng nhìn hắn, "Không bằng cùng nhau đi vào tâm sự?"

Tôn Huy cảm thấy điều kiện của Vu Yên không tồi, ở lại tinh hoa cũng lãng phí.

Bất quá đây là phòng nghỉ của Đường Càn, vị đại ca này từ trước đến nay không thích cùng phụ nữ thân cận, hắn cũng không nắm chắc.

"Không cần không cần, lần sau đi." Vu Yên nhìn thấy Tôn Huy do dự, cô cũng không muốn làm đối phương xấu hổ.

Đường Càn đi vào phòng, nhìn người sau lưng, "Vào đi."

Không nghĩ tới Đường Càn lại đồng ý, Tôn Huy lập tức mang theo Vu Yên đi vào, đang định nói gì thì bất chợt di động lại vang lên, hắn xin lỗi rồi đi ra ngoài nghe điện thoại.

Phòng chờ của anh để như Đường Càn đương nhiên không giống như các tiểu minh tinh, rộng rãi thoải mái hơn nhiều. Không có Tôn huy trong phòng, Vu Yên chỉ biết lẳng lặng ngồi yên trên sofa. Người kia thì cầm notebook xem, cô nhất thời không biết nên mở lời như thế nào.

"Trợ lý tôi rất thích tiền bối,tôi có thể giúp cô ấy xin chữ ký không?"

Cô vừa nói xong, Đường Càn hơi nghiêng đầu, ánh mắt nhàn nhạt nhìn cô, "Gọi tên tôi là được."

Sau đó Đường Càn cho tay vào ngăn bàn lấy một quyển sổ cứng cùng bút, tùy tay ký một cái, xé xuống đưa cho Vu Yên.

Không nghĩ Đường Càn là người dễ nói chuyện như vậy, chút nào cũng không khó ở cùng như lời đồn, Vu Yên duỗi hai tay cầm lấy, "Bảo tôi gọi tên tiền bối, như vậy có chút không lễ phép.""

"Cô thấy như vậy sao?" Đường Càn ý vị không rõ nhìn vào mắt cô.

Có một loại người mà chỉ dùng ánh mắt thôi đã đem đến cho người khác cảm giác áp bách, Vu Yên không biết nên lí giải lời này của Đường Càn như thế nào, chỉ biết bảo trì nụ cười trên mặt, không nói lời nào.

Trong phòng bỗng nhiên yên tĩnh một mảnh, Vu Yên suy nghĩ xem có nên đi trước hay không, bất quá người bên cạnh lại không nhanh không chậm nói: "Tinh hoa đích xác không thích hợp với cô."

Nghe kia giọng nói trầm thấp từ tính của hắn, Vu Yên dừng một chút, không nghĩ tới Đường Càn lại nói như vậy, không khỏi chậm rãi quay đầu nhìn hắn: "Muốn chấm dứt hợp đồng cũng có rất nhiều khó khăn."

"Để Tôn Huy trả tiền vi phạm hợp đồng, cái này không cần cô ra." Hắn nhàn nhạt nói.

Nghe vậy, Vu Yên cũng có chút hứng thú, khuôn mặt nhỏ thanh lệ hiện lên một tia do dự, "Nhưng tôi còn hai bộ phim đang quay ở bên kia."

"Quay những bộ như vậy chỉ lãng phí thời gian." Đường Càn tầm mắt lay chuyển, ánh mắt dừng lại trên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, "Tôi đang chuẩn bị nhận một phim, để Tôn Huy lấy cho cô vai nữ chính."

Vu Yên: "....."

Là người mới, công ty thường sẽ cho lễ gặp mặt, tỷ như một bộ phim hay chương trình gì đó bằng tài nguyên công ty, nhưng mà cái quà gặp mặt này có

chút lớn.

Lại còn là vai chính với Đường Càn, cô khẳng định sẽ chìm trong nước bọt mà chết.

"Không được không được, tôi diễn không tốt, nên tham gia các đội chế tác nhỏ tôi luyện một chút." Vu Yên vội vàng lắc đầu.

Nếu có thể diễn vai chính với Đường Càn, cộng thêm kết quả phòng vé tốt, địa vị trong giới sẽ càng cao thêm một chút, hơn nữa, lưng dựa một người đại diện tốt như Tôn Huy, khẳng định là không cần tiếp tục chịu ủy khuất...

"Tùy cô." Đường Càn cũng không tiếp tục nói thêm, tiếp tục nhìn kịch bản trên notebook.

Chỉ là... Muốn thay đổi vận mệnh nguyên chủ, có lẽ chỉ con đường sự nghiệp thôi không đủ.

Vu Yên cảm thấy mình có chút lớn mật. Nếu có thể công lược Đường Càn, chắc sẽ tức chết những nữ nhân chơi ám chiêu với nguyên chủ, còn có tra nam kia, chấm dứt đây đưa...

Nhìn nam nhân thần sắc lãnh đạm trước mắt, Vu Yên cảm giác tính khiêu chiến có chút lớn, nuốt nước bọt, nhỏ giọng hỏi: "Đường lão sư?"

Đường Càn ngẩng đầu, vừa vận đối mặt với đôi mắt thanh triệt sáng ngời của cô.

Vu Yên nói tiếp, "Kia... tôi vẫn chưa có nhiều kinh nghiệm diễn xuất, có nhiều chỗ rất khó hiểu, về sau có thể thỉnh Đường lão sư chỉ bảo không?"

Khuôn mặt nhỏ mang theo chờ mong, lại có chút chần chừ. Giống như chú thỏ nhỏ nhát gan, đúng là có chút đáng yêu, khiến người không đành lòng cự tuyệt. Mà Đường Càn cũng không có cự tuyệt thật.

Hắn nhẹ nhàng "Àn" một tiếng.

Thấy vậy, Vu Yên lập tức lấy di động ra: "Ừm..... Có thể thêm WeChat không?"

Dù có chút xấu hổ, nhưng Vu Yên cảm thấy chọn lựa công lược Đường Càn là một biện pháp tốt. người này lớn lên soái, lại không có tai tiếng, trong tay có nhiều tài nguyên, có thể cùng hắn ở bên nhau, quả thực là tình duyên sự nghiệp vẹn cả đôi đường.

Dù sao nguyên chủ không phải là một nữ cường nhân, không thể như Vu Yên đối đầu với người khác, sau khi Vu Yên đi, có người lo lắng cho cô ấy cũng rất tốt.

Đường Càn đã nghe qua những lời này rất nhiều, chỉ là chưa từng để ý tới.

Chỉ là, nhìn tiểu nữ sinh đang khấn trương trước mặt, Đường Càn không khỏi câu môi cười khê, cầm lấy điện thoại trên tay cô gái, ần ần.

Chờ hắn đồng ý rồi, Vu Yên cảm thấy bước đi đầu tiên coi như là thuận lợi, có thể kí hợp đồng với Tôn Huy nữa, hẳn là sẽ có nhiều cơ hội tiếp cận Đường Càn.

Vào wattpad ủng hộ editor www.wattpad.com/user/icedcoffee0011

Tôn Huy quay lại phòng chờ thì phát hiện không khí bên trong tựa hồ còn rất hài hòa.

Không đợi hắn mở lời, Vu Yên liền đứng lên nói: "Tôi nghĩ kỹ rồi, nội dung hợp đồng Tôn tiên sinh cứ chuẩn bị đi, chúng ta tiếp tục bàn thêm sau."

Tôn Huy có chút kinh ngạc, giải ước cũng không phải là chuyện nhỏ, hắn không nghĩ Vu Yên nhanh như vậy liền đáp ứng, điều kiện hợp đồng mới cũng không quản, mặc cho hắn quyết định?

"Chuyện này, chúng ta vẫn nên bàn bạc kỹ một chút." Tôn Huy nghiêm túc nói.

Vu Yên nhìn thời gian trên điện thoại, có chút khó xử nói: "Sợ là không kịp, người đại diện tìm tôi rồi, lần sau gặp lại nói."

Thấy vậy, Tôn Huy cũng không nói gì thêm.

Chờ nhìn Vu Yên rời đi rồi, hắn về mặt tò mò nhìn về phía Đường Càn, "Cậu nói với cô ấy cái gì, nhanh như vậy người ta liền đáp ứng rồi?"

Chẳng lẽ là dùng nhan sắc mời gọi?

"Nói là bộ phim sắp tới của tôi, nữ chính giao cho cô ấy." Đường Càn nhàn nhạt nói.

Tôn Huy: "....."

"Cậu nghiêm túc?"

Tôn Huy về mặt mộng lung nhìn người đối diện, trong lúc nhất thời không biết nên nói gì.

Bộ phim kia Đường Càn vẫn luôn từ chối tham gia, hiện tại lại đổi ý, còn muốn chỉ định một người mới làm nữ chính.

Kỳ thật người bị sắc dụ lần này chính là hấn đi?

Nam thần cảm dục mode off rồi sao?

Tôn Huy nghiêm túc nhìn Đường Càn, giới giải trí này, nữ minh tinh dựa vào nam nhân đi lên không thiếu, chỉ là làm việc cùng Đường Càn bao năm, Tôn Huy không thấy Đường Càn hứng thú với nữ nhân bao giờ, càng không nói là cùng tiểu nữ sinh chơi đùa.

Đường Càn ánh mắt nhàn nhạt nhìn chằm chằm Tôn Huy, "Anh cảm thấy tôi giống như đang đùa sao?"

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Cứu Vớt Nữ Phụ Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Nữ minh tinh bị trầm cảm (4)

(4)

Tôn Huy không biết nên nói gì, đi qua đi lại vài vòng trong phòng, không nhận được nhìn Đường Càn, nói: "Đừng nói là, cậu coi trọng tiểu cô nương nhà người ta?"

Đương nhiên, Tôn Huy cảm thấy Vu Yên lớn lên không tồi, trong giới giải trí cũng tuyệt đối là nhan sắc nổi bật, hơn nữa thoát nhìn cũng không động dao kéo, cho nên Đường Càn là thích loại hình này?

Nghe vậy, người sau hơi nhũn mày, không hề bụng nói: "Điú dất hậu bối cũng cần lý do sao?"

Tôn Huy: "..... Không cần sao?"

Giới giải trí nhiều hậu bối như vậy cũng không thấy cậu chịu điú dất họ bao giờ.

~

Bên này, Vu Yên đã trở lại phòng nghỉ, quản lý mới có thể có thể là biết cô có mâu thuẫn với Chu Lệ Vân, cho nên cũng không để hai người ở cùng một phòng chờ. Vu Yên ở cùng một nữ minh tinh khá có tên tuổi, hoạt động đã lâu, người nhìn có vẻ không dễ nói chuyện. Vu Yên yên lặng ngồi một bên nghịch điện thoại.

Đang ngồi thì thấy Trương tỷ đến, hắt đầu ý muốn Vu Yên đi ra ngoài nói chuyện, Vu Yên đành đứng dậy đi theo, đến một góc vắng ở hành lang, Trương tỷ mới nhẹ giọng nói: "Lát nữa phỏng vấn, phóng viên nếu có hỏi đến quan hệ của cô với Chu Lệ Vân, chú ý biểu hiện trên mặt một chút, để Chu Lệ Vân nói."

Vu Yên dựa vào tường, không nói gì, trên mặt vẫn bảo trì ý cười.

"Gần đây cô làm sao vậy? Cảm giác không thích hợp chút nào! Gặp phải chuyện gì sao?" Trương tỷ vẻ mặt khác thường nhìn nữ sinh trước mặt. Vẫn là khuôn mặt quen thuộc ấy nhưng lại đầy xa lạ lạnh lẽo.

Vu Yên nhìn vào không trung, ngữ khí bình tĩnh, "Không phải chị nói tôi nên thay đổi sao?"

Khi nguyên chủ bị người bôi đen tên tuổi, người đại diện tuy rằng cũng muốn hỗ trợ, nhưng Tinh Hoa lại không muốn làm vậy, nguyên chủ bị dồn vào đường cùng, chịu không nổi tìm đến cái chết.

Mấy năm nay nguyên chủ làm việc, kiếm không ít tiền về cho công ty, cho dù Vu Yên bỏ đi ăn máng khác, cũng không tính là có lỗi với bọn họ.

"Chị muốn em thay đổi, nhưng cũng không phải biến thành thế này. Trạng thái hiện tại của em không tốt chút nào, rốt cuộc là làm sao vậy?"

Trương tỷ ánh mắt sáng quắc nhìn chằm chằm Vu Yên.

Cô gái bình tĩnh đạm nhiên trước mặt này hoàn toàn không còn dáng vẻ của Vu Yên trước kia.

"Trương tỷ, tôi lúc này cũng đã nhận ra tôi tiến vào giới giải trí là vì cái gì, hiện giờ muốn dốc sức cho sự nghiệp, chị cũng nói, tôi không có cái gì thua kém người ta cả, không cần lúc nào cũng tự ti." Vu Yên cười cười nhìn cô ta, "Tôi đã ngộ ra những điều này, không tốt sao?"

Nói xong, cô trực tiếp xoay người quay về phòng nghỉ.

Nhìn thân ảnh duyên dáng đi xa dần, Trương tỷ không khỏi có chút đau đầu.

Tuy rằng hiện tại Vu Yên có chút xa lạ, nhưng không thể không thừa nhận, con người hiện tại mới thích hợp nhất với khuôn mặt xinh đẹp kia.

Vào *wattpad* ủng hộ editor www.wattpad.com/user/icedcoffee0011

Hai giờ chiều, lịch trình chính thức bắt đầu. Phần lớn hoạt động đều là tham gia trò chơi, phân theo nhóm, Vu Yên thuộc nhóm thứ hai, không cùng tổ với Dương Tranh.

Hoạt động kết thúc, cô lại cùng đoàn làm phim đi phỏng vấn.

Liếc nhìn Chu Lệ Vân, gương mặt Vu Yên không chút biến đổi, bảo trì nụ cười trên mặt, tựa hồ đối với sự tình lần trước không hề để ý.

Người sau cũng liếc nhìn cô, hai người mang bộ dáng quan hệ tốt đẹp đi phỏng vấn.

Trước mặt lúc này đều là các đơn vị báo chí truyền thông, vị trí Vu Yên đứng không tính là chính diện, các phóng viên cũng không vì thế mà bỏ qua cho cô, ngay lập tức chia mic về phía cô, "Vu Yên, cô thấy thế nào về tin đồn của mình với Chu Lệ Vân, hai người thật sự bất hòa với nhau sao?"

Đối mặt với vô số ống kính, Vu Yên cười khẽ, "Kỳ thật tôi và Vân tỷ rất ít khi nói chuyện với nhau, ngày hôm đó sự cố kia, chị ấy vẫn luôn xin lỗi tôi, sau chuyện này quan hệ hai người chúng tôi ngược lại cũng tốt hơn."

Dứt lời, trên mặt những nữ nghệ sĩ khác đều là một vẻ vi diệu.

"Trên mạng có rất nhiều người đang suy đoán quan hệ hai người, cô thấy bình luận của bọn họ thế nào?" Một nữ phóng viên hỏi.

Trước vấn đề của phóng viên, Vu Yên lộ ra vẻ mặt do dự, sau đó ánh mắt nghiêm túc nhìn nữ phóng viên kia, "Kỳ thực tôi cảm thấy mọi người nên nhìn nhận sự việc thật lí trí, việc mình nghe qua không chắc đã là sự thật, hy vọng mọi người đừng suy đoán theo ý mình."

Dứt lời, Chu Lệ Vân đứng ở giữa vẫn không nói gì, thậm chí còn có chút đắc ý, cho dù vậy là cô ta giảm thì như thế nào, hiện giờ Vu Yên kia vẫn phải nhún nhường cô ta, không phải sao?

Nghe được câu trả lời từ Vu Yên, ánh mắt mọi người có chút phức tạp nhìn cô.

Lời này của Vu Yên cũng không nhất định là đang giải thích thay cho Chu Lệ Vân, cũng không tính là đắc tội, vô thưởng vô phạt. Đám người trên internet, chính là muốn đoán thế nào thì đoán.

Sau đó, tiếp nhận phỏng vấn là ba nữ minh tinh, với hai tiểu thí tươi khá nổi tiếng dạo gần đây. Vu Yên sau đó cũng không nói chuyện nhiều. Phóng viên hỏi thì cô đáp lại vài câu.

Phỏng vấn xong cũng hết lịch trình ngày hôm nay, Vu Yên đi đến bãi đỗ xe, tan làm.

Đang tìm xe thì một chiếc lincoln đen dừng ngay trước mặt Vu Yên, nhìn thấy người lái, Vu Yên theo bản năng đeo kính râm lên, xoay người chuẩn bị rời đi.

"Vu Yên!"

Người kia thấy cô bỏ đi thì vội vàng ra khỏi xe, đuổi theo. Bị Dương Tranh bắt được, Vu Yên chỉ có thể dừng lại, về mặt bắt đắc dĩ nhìn hân.

"Em vẫn còn giận tôi ư? Trước kia cũng không tùy hứng như vậy." Dương Tranh lờ cô lại, mắt nhìn xung quanh xem có phóng viên ẩn nấp xung quanh hay không.

Tiểu Lâm lúc này đã chạy lên phòng chờ, lấy trang sức để quên.

Vu Yên một mình đi đến bãi đỗ xe, lại gặp phải cái âm hồn bất tán này, chỉ có thể thở dài một tiếng, "Tôi xin anh, buông tha tôi đi, tôi không dây dưa với anh nữa, đúng ý anh rồi, không phải sao? Chúng ta không quen biết, đừng tìm tôi nữa."

Vào *wattpad* ủng hộ editor www.wattpad.com/user/icedcoffee0011

Nhìn nữ sinh trước mặt vẻ mặt xa cách, Dương Tranh hơi liên trợ lý trong xe, người kia lập tức đi xuống cạnh chừng.

"Đúng, tôi thừa nhận trước kia là tôi lãnh đạm, là tôi không tốt. Nhưng mà em nghĩ lại đi, dù sao người nói thích tôi cũng là em, đã vậy về sau chúng ta chính thức quen nhau, được không?"

Dương Tranh cảm lấy vai Vu Yên, trên khuôn mặt tuấn mỹ mang vẻ thỏa hiệp, giống như người tùy tiện, người cố tình chơi đùa ở đây là Vu Yên chứ không phải hân.

Vu Yên hít sâu, cô không biết nên nói gì, giới giải trí này nhiều cực phẩm vô si như vậy, Dương Tranh tuyệt đối là cực phẩm trong cực phẩm, không gì

sánh nổi!

Cô tháo kính râm, tránh khỏi đôi tay đặt trên vai mình, ánh mắt lạnh lùng, "Đó là trước kia, bây giờ thì... ngại quá, tôi thích người khác rồi, anh cũng không cần miễn cưỡng như vậy, về sau đừng lén lút tìm tôi nữa, tôi sẽ vô cùng cảm kích anh."

Vẫn là gương mặt trong trí nhớ của hắn, nhưng ánh mắt cô gái không còn nhút nhát và ái mộ trong dĩ vãng, ngược lại tràn đầy xa cách, lạnh nhạt.

Trước kia Dương Tranh cảm thấy Vu Yên nhát gan, không thích hợp với hắn, hiện tại mới phát hiện, mình nên tiếp nhận cô sớm hơn.

"Tôi biết em vẫn đang giận mà, lúc trước là tôi không đúng, rốt cuộc tôi phải làm gì em mới chịu tha thứ cho tôi."

Dương Tranh ánh mắt xoay chuyển, nhìn nữ sinh về mặt lạnh lùng trước mặt, hắn bỗng nhiên cầm lấy vai cô, đem người đè chặt trên tường, cúi đầu muốn hôn cô.

Vu Yên giờ tay muốn tát hắn, bất quá sức lực đối phương quá lớn, diễn phim thần tượng nhiều quá muốn học nam chính cường hôn người khác.

"Các người đang làm cái gì?"

Cách đó không xa truyền đến âm thanh lãnh đạm của nam nhân, Dương Tranh theo bản năng quay đầu lại, chỉ thấy trên chiếc Bentley đen bóng là một bóng hình quen thuộc, về mặt nghiêm túc nhìn về phía Dương Tranh và Vu Yên.

"Dương ca....." Trợ lý Dương Tranh liếc hắn khó xử, hắn đã cố gắng nhắc nhở Dương ca, mà anh ta căn bản không nghe thấy.

Nhìn thấy Đường Càn, Vu Yên lập tức cho Dương Tranh một cái tát "Bang" một tiếng ném ở trên mặt hắn, "Vô sỉ!"

Che má phải đỏ rát lại, Dương Tranh về mặt có chút mờ mịt, Đường Càn trong xe bỗng nhiên nói, "Có ai nói cho cậu nghe, cường bức là phạm pháp?"

Người trong xe thần sắc lạnh lùng, Dương Tranh không nghĩ tới sẽ bị bắt gặp, nhất thời cũng có chút khản trương, nhưng vẫn nghiêm túc giải thích: "Càn ca hiểu lầm, chỉ là cãi nhau mà thôi, cô ấy kỳ thật là bạn gái tôi."

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Cúu Vọt Nữ Phụ Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Nữ minh tinh bị trầm cảm (5)

(5)

Ở trong lòng Dương Tranh, Vu Yên thích hắn nhiều năm như vậy, tuyệt đối không có khả năng nói không thích liền không thích, cô hiện tại chỉ là đang giả vờ, đợi hắn dỗ dành cô tốt rồi, bọn họ nhất định có thể ở bên nhau.

Nghe vậy, người trong xe chỉ là nhìn hắn thêm lần nữa, ngữ khí lạnh lùng, "Bịa đặt xi nhục người khác cũng là chuyện phạm pháp."

Dứt lời, Dương Tranh sắc mặt biến đổi, nhất thời đột nhiên không biết nên giải thích như thế nào, bất quá chiếc xe cũng không dừng lại, nhanh chóng đi mất.

Hắn nhìn chiếc xe rời đi có chút ảo não, không nghĩ tới sẽ bị người bắt gặp, hơn nữa người này còn là Đường Càn, không biết sẽ thấy hắn như thế nào?

Vu Yên trong cơn giận dữ đi bộ về phía trước, đi tìm nơi đỗ xe, thì bên cạnh cô lại là chiếc xe lúc nãy, cô nhìn sang thấy trên ghế lái là Đường Càn, hắn bình tĩnh chăm chú nhìn Vu Yên, nói: "Đi lên."

Vu Yên dừng lại một chút, cuối cùng vẫn là mở cửa xe, ngồi xuống, trước khi lên xe còn cẩn thận nhìn bốn phía xem có phóng viên bám theo không.

"Sợ bị chụp lại sao?" Đường Càn ngồi bên cạnh liếc mắt nhìn cô.

Nghe vậy, Vu Yên vội vàng giải thích, "Tôi đương nhiên sợ, chắc chắn người ta sẽ nói tôi ôm đùi Đường lão sư."

Cuối cùng người bị chụp bởi cũng là cô.

Nhìn bộ dáng nghiêm trang của cô, Đường Càn hơi hơi câu môi, "Vậy cô không muốn ôm đùi sao?"

Dứt lời, bên trong xe yên tĩnh lại, xe đã đi đến gần bãi gửi xe công cộng, chung quanh đều là người đến người đi, Vu Yên hai tay đặt nghiêm chỉnh trên đùi, khuôn mặt nhỏ lúc này có chút ngốc lảng.

"Cái này..... Cũng phải xem đui ai mà ôi, nếu là một ông chú thô lỗ lại khó coi thì tôi khẳng định là không ôi nổi." Nói, cô bỗng nhiên mỉm cười nhìn nam nhân bên cạnh, "Nhưng mà..... Đẹp trai như Đường lão sư thì không nhất định."

Ánh mắt cô cố định trên mặt Đường Càn, vẻ mặt đùa cợt làm cho người không rõ thật giả, Đường Càn hơi nghiêng đầu nhìn cô, "Người đẹp mắt trong giới giải trí rất nhiều."

Loại hình như Dương Tranh vừa rồi cũng tương đối phù hợp với thẩm mỹ các tiểu nữ sinh bây giờ đi.

"Đẹp có rất nhiều loại, bề ngoài tốt, nhân phẩm cũng thì không nhiều lắm." Vu Yên dựa vào ghế, ánh mắt nhàn nhạt nhìn con đường phía trước, ngữ khí có chút châm chọc, "Giống như cái tên Dương Tranh kia, nếu không phải trùng hợp Đường lão sư đi qua, tôi cũng không biết hẳn muốn làm cái gì!"

Nhìn biểu tình phẫn nộ trên mặt cô, Đường Càn cũng nghĩ đến hình ảnh vừa rồi, trầm mặc nửa ngày, rồi nhàn nhạt hỏi: "Hai người không phải quan hệ kia sao?"

"Có đánh chết tôi cũng sẽ không cùng loại người kia ở bên nhau."

Giải trí nhiều loại người tạp nham như vậy, Dương Tranh kia tuyệt đối là nhân tài kiệt xuất trong đó!

Đường Càn cười không nói gì, hẳn cũng không cảm thấy ánh mắt đối phương sẽ kém đến vậy.

Vào *wattpad* ủng hộ editor www.wattpad.com/user/icedcoffee0011

Chiếc xe băng qua đường cao tốc, Vu Yên mới nhớ ra phải nhắn tin cho Tiểu lâm, để cô bé về khách sạn.

Xe dừng lại trước cửa khách sạn, Vu Yên cẩn thận nhìn một vòng, cảm thấy không có vấn đề, tháo dây an toàn, "Hôm nay phiền toái Đường lão sư rồi."

Đường Càn một tay đặt ô tay lái, ánh mắt bình đạm nhìn cô, "Phiền toái như vậy, một lời cảm ơn chắc không đủ đâu."

Vu Yên: "....."

Vu Yên hơi bất ngờ... đây là muốn ta lấy thân báo đáp sao?

Mà Đường Càn nhìn tiểu cô nương thần thò, lại cho rằng cô đang thẹn thùng, cũng không tiếp tục làm khó cô, khóe miệng hơi nhấc lên, duỗi tay mở cửa xe, "Lần sau tự mình chú ý một chút."

Vu Yên khẽ gật đầu, chậm chạp ra ngoài, sau đó không biết nghĩ đến cái gì, quay đầu nhìn Đường Càn, nhẹ giọng hỏi, "Như vậy, nếu Đường lão sư không chê, lần sau tôi mời lão sư ăn cơm?"

Nhìn ánh mắt mơ hồ kia, Đường Càn nghĩ cô không muốn thiếu mình ân tình, nhàn nhạt đáp, "Ừm."

Thấy vậy, Vu Yên lúc này mới cười rồi đi xuống, vào khách sạn.

Nhìn thân ảnh nhỏ nhắn, Đường Càn không khỏi khẽ cười một tiếng.

Trở lại khách sạn, Vu Yên tắm rửa xong, điện thoại trên bàn sáng lên, là Trương tỷ gọi đến.

Vừa ấn nghe, bên kia đã lập tức lên tiếng chất vấn, "Vu Yên, cô có ý gì?"

Đứng trước cửa sổ, Vu Yên một bên gặm táo, một bên cầm điện thoại hỏi: "Có ý gì?"

"Cô không cần giả ngu nữa, cô là một tay công ty bồi dưỡng ra, hiện tại vừa có chút nhân khí đã muốn đi ăn máng khác, cô cho rằng giải trí Quân Lâm là nơi phù hợp với cô ư? Bên kia toàn là người thuộc phái thực lực, bằng kỹ thuật diễn ba xu của cô, có thể so sánh với bọn họ sao?"

Ngữ khí Trương tỷ có thể nói là rất không khách khí.

Rốt cuộc Vu Yên là nghệ sĩ kiếm ra tiền nhất trong tay cô ta.

Xoay người đi vào sô pha, ngồi xuống, Vu Yên ngữ khí không còn khách khí, có vài phần lạnh lẽo, "Đúng, tôi đúng là do công ty bồi dưỡng mà được như ngày hôm nay, nhưng người sáng mắt không nói tiếng lóng, mấy năm nay, ngoại trừ vài vai phụ có chút chú ý, chị nói xem có bộ nào phù hợp với tôi? Ngay cả bộ phim tôi đang đóng hiện tại, phim thanh xuân vườn trường ịch bán trăm ngàn chỗ hờ, nhét tôi vào chẳng qua cũng muốn tôi lót đường cho Giang Càn, chị nói xem thêm vài năm nữa tôi sẽ thành cái dạng gì, đạt được cái gì? Một chút tiền sao?"

Nghe giọng nói cứng rắn bên này, Trương tỷ có chút an tĩnh lại, tựa hồ không biết nên phản bác như thế nào.

"Chim khôn lựa cành mà đậu, mấy năm nay tôi cũng đã kiếm đủ tiền cho công ty, tôi cũng không làm ra chuyện gì khiến công ty phải lo nghĩ, tôi tự thấy mình không có gì phải xin lỗi Tinh Hoa. Quan Lâm không tốt thì so ra cũng không thể kém hơn Tinh Hoa được, ít nhất tôi sang đó cũng có thể lấy được chút thành tựu có ý nghĩa cho bản thân, còn ở lại làm cái máy đào tiền, tôi không muốn."

Vu Yên ngửi khí tương đối lạnh lùng, đối với việc Trương tỷ nghe được chuyện cô muốn hủy hợp đồng cũng không thấy lạ, dù sao chị ta cũng ở Tinh Hoa lâu như vậy, không nghe được chút tiếng gió nào mới là lạ.

Nghe xong, bên kia điện thoại trầm mặc hồi lâu, nửa ngày, mới nghiêm túc nói tiếp: "Cô có lực chọn của cô, chị cũng không ngăn được, nhưng giới giải trí cũng không đơn giản như cô nghĩ, cô biết hủy hợp đồng, phí bồi thường tổn bao nhiêu không? "

Vu Yên chậm rãi trả lời: "Chuyện này Quân Lâm sẽ giúp tôi xử lý, cảm ơn chị quan tâm."

Giờ này khắc này, Trương tỷ cũng không biết nên nói gì, chị ta biết, hiện tại Vu Yên đã không phải là Vu Yên trước kia, cô ta giờ có mục tiêu, có dã tâm, không còn là loại người chịu đựng hoàn cảnh ngày xưa nữa.

Nghe điện thoại xong, Vu Yên đang chuẩn bị nằm xuống thì chuông cửa bỗng nhiên vang lên, mở cửa ra thấy Tiểu Lâm đứng trước cửa, nói là đem lễ phục trả lại cho đội tạo hình.

Chỉ là, nhìn thấy cô bé, Vu Yên mới nhớ ra, chữ ký xin cho Tiểu Lâm để quên trên xe Đường Càn rồi.

Đội Tiểu Lâm đi rồi, Vu Yên ghé vào trên giường, lôi điện thoại ra phát wechat cho Đường Càn.

Yến Tử Phi đi rồi: Hình như tôi để quên chữ kí trên xe Đường lão sư [che mặt]

Vừa nhắn tin qua, bên kia qua ba phút mới nhắn tin lại.

Đường rùa vàng: Lần sau lại cho cô mấy tấm nữa.

Nhìn điện thoại trong tay, Vu Yên phát hiện kỳ thật Đường Càn cũng không khó tiếp xúc, chẳng qua làm diễn viên, có thói quen khổng chế biểu cảm trên gương mặt, cho nên thoát nhìn tương đối lãnh đạm mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Cứu Vớt Nữ Phụ Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Nữ minh tinh bị trầm cảm (6)

(6)

Vu Yên cũng không tiếp tục nhắn tin, tính tìm Tôn Huy thương lượng chuyện hợp đồng.

Hợp đồng kí với các công ty giải trí thường đều có hố, mà cái hố Tinh Hoa đào cho nguyên chủ tuyệt đối là to nhất. thù lao đóng phim nguyên chủ chỉ được chia hai phần, Quân Lâm lại đồng ý chia đôi, như vậy đã là rất nhiều, cộng thêm đại lệ gặp mặt sắp tới, vuy trong lòng tự nhiên là hiểu rõ, cũng không đòi hỏi quá nhiều.

Mấy ngày sau Trương tỷ cũng hủy toàn bộ hoạt động của vuy, tựa hồ muốn cô tùy ý, tự sinh tự diệt, bất quá qua một phen giao thiệp, sau nửa tháng, Tôn Huy đã xử lý hợp đồng xong, mà Vu Yên toàn bộ quá trình một phần tiền cũng không phải bỏ ra.

Tôn Huy sau khi chính thức trở thành người đại diện của VY, cũng không ngay lập tức cho cô nhận hoạt động mới, chuyện thứ nhất là mạng cô đi tham dự một bữa tiệc.

Bộ phim vườn trường kia cũng đã đóng máy, cô ở nhà hông làm gì đã được ba ngày, nhận được thông báo của Tôn Huy thì trang điểm một chút, đi tham gia tiệc cùng hẳn.

"Người có mặt trong buổi tiệc hôm nay sẽ có một vài người thuộc cao tầng công ty, mặt khác, cô cũng nhớ lễ gặp mặt của công ty đúng không? Chính là bộ "Chiến đồ" với Đường Càn, đạo diễn cùng một vài diễn viên khác cũng sẽ có mặt ngày hôm nay. Ngày mai công ty sẽ chính thức công bố cô đã thoát ly Tinh Hoa, tuyên bố vai diễn của cô, đạo diễn tương đối bất bẻ, hôm nay chú ý lời ăn tiếng nói một chút."

Tôn Huy một bên lái xe, một bên dặn dò cô, tựa hồ sợ cô tuổi nhỏ không hiểu giao tiếp, gây sai lầm.

Bên ngoài trời đã tối sầm, Vu Yên ngồi ở kia lẳng lặng nhìn ánh đèn giao thông sầm uất, nghe vậy cũng chỉ nhẹ nhàng vâng một tiếng, thoát nhìn tương đối ngoan ngoãn.

Thấy vậy, Tôn Huy lại nghiêng đầu liếc nhìn cô, nói thêm, "Hôm nay khó tránh khỏi sẽ có xã giao, cô lựa sức mình mà uống, cảm thấy say đến năm phần thì dừng lại, đừng thể hiện."

Trong giới người đại diện, bọn họ chính là hận không thể để nghề sĩ nhà mình đi đưa rượu, hên xui cũng có thể bắt lấy đuôi nhân vật lớn mà ôm, khó tìm được người còn nhân tính như Tôn Huy, Vu Yên tự nhiên là cảm kích nhìn hẳn, "Tôi sẽ không uống rượu, uống một ly đã say, muốn thể hiện cũng không

được."

Nghe vậy, Tôn Huy chỉ là cười cười không nói gì, trong có ai ngay từ đầu từ lượng đã tốt, còn không phải là lâu ngày luyện ra.

Chiếc xe ngừng lại trước cửa một khách sạn năm sao cao cấp, Vu Yên theo Tôn Huy xuống xe, đi vào bên trong.

Đến tầng thứ ba,, xuyên qua một dãy hành lang dài, bọn họ được dẫn đến một căn phòng, theo cửa mở ra, bên trong là một bàn đông người, tiếng những ly rượu va vào nhau leng keng leng keng mà vang lên.

Nhìn thấy Tôn Huy, một người đàn ông trung niên lập tức vẫy vẫy tay với hắn.

"Tôn lão bản, tôi chờ lâu rồi đây!"

Lão nam nhân mặt đầy nếp nhăn kêu lên, Tôn Huy lập tức đi qua chụp vào vai người nọ, cười nói, "Viên tổng cứ nói đùa, người làm công như tôi sao dám để Đại lão bản như Tôn lão chờ đợi chứ!"

"Nói hươu nói vượn, anh làm công, người như chúng ta đây chẳng phải là đi xin cơm ăn sao?" Người đàn ông có làn da ngăm đen ngồi bên cạnh lập tức cười một tiếng.

Trong phòng còn một ít gương mặt thành thực khác, loại bàn tiệc ăn uống thế này, người ngồi hầu rượu toàn là các tiểu minh tinh trẻ trung, các tiểu tân nhân mới chỉ có một ít nhân khí, như tiểu hoa đán Vương Tinh kia.

Lúc này Vu Yên bị một người tóm lấy, muốn chúc rượu cô, diện mạo nguyên chủ chính là non nớt chưa trải đời, thoát nhìn đã biết không uống được, nhưng vẫn phải miễn cưỡng nghe ông ta, cầm lấy ly rượu nhấp môi. Nhất quyết cứng rắn không uống, khẳng định sẽ đắc tội người ta, hiện thực trong giới chính là như vậy.

"Đây là nữ chính tác phẩm mới lần này?"

Nam nhân đeo kính vừa dứt lời, mọi người nháy mắt đều quay lại nhìn Vu Yên, đặc biệt là các nữ nghệ sĩ ở đằng kia, nhìn thấy cô thì biểu cảm trên mặt lập tức liền thay đổi. Trong giới, giữa các tiểu hoa đán với nhau, cũng có ít nhiều người biết đến Vu Yên, nhưng người này một tác phẩm tiêu biểu cũng không có, i thuật diễn cũng vô cùng cặn bã, lại có thể bắt lấy một vai nữ chính trong phim mới của ảnh đế như Đường Càn?

Trong chốc lát, mọi người lại nghĩ tới một mặt mầu chốt, muốn nói Vu Yên này không có hậu trường, đánh chết các cô cũng không tin.

"Đúng đúng đúng, Vu Yên cô lại đây chào hỏi Lý tổng với mọi người một chút." Tôn Huy lập tức vẫy tay gọi cô đến.

Vu Yên ngoan ngoãn đi qua, sau đó chào hỏi từng người ở đó. Nhìn người trước mắt, tiểu cô nương xinh đẹp, ngũ quan tinh xảo, trên người mặc một chiếc áo sơ mi với váy qua đầu gối, trang điểm nhẹ nhàng đơn giản.

Ăn mặc đoan trang, thái độ đẳng hoàng, lấy thời gian tung hoành cùng kinh nghiệm nhìn người của bọn họ ở trong giới, cô nương này khẳng định là chưa có kim chủ chống lưng.

Cũng không biết bằng cách nào lại thuyết phục Tôn Huy cho cô vai diễn này.

Ở giới giải trí, đẹp như vậy mà chưa bị người chạm qua quả thật là có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Các đại lão cười cười với nhau, một người lập tức bung đến một chén rượu, đưa qua, "Tới tới tới, ta cảm thấy nữ chính của chúng ta đặc biệt phù hợp với nhân vật lần này.

Dứt lời, Vu Yên không khỏi có chút ngỡ ngàng, Tôn Huy cũng nhìn cô, cô vẫn là tiếp nhận ly rượu, có chút suy tư, uống một hơi cạn ly, Tôn Huy bên cạnh mới nói: "Tiểu cô nương uống rượu nhiều không tốt, nói chuyện làm quen một chút là được rồi."

Nói xong, lập tức liền có người tỏ thái độ không vui, lão nam nhân có làn da ngăm đen lập tức trừng mắt nhìn Tôn Huy, "Nào có chuyện ăn cơm không uống rượu, cái ly nhỏ như vậy ngàn chén cũng chẳng say được, sợ cái gì!",

Trong lúc nhất thời, những người khác đều phụ họa theo.

Những người trong tổ chế tác, cùng với đạo diễn tham gia buổi tiệc lần này cũng không tỏ thái độ gì, dù sao đây cũng là tác phong bình thường của đám người có tiền trong giới.

Vu Yên không có cách nào từ chối, chỉ có thể phối hợp uống hai ly, tùy tiện tìm một vị trí mà ngồi xuống, mặc kệ những người khác nói gì, cô vẫn bảo trì mỉm cười.

Tôn Huy vẫn luôn ngồi bên cạnh Vu Yên giúp cô đỡ rượu, tranh thủ thời điểm không ai để ý thì nhỏ giọng dặn dò, "Lát nữa cô lấy cơ đi toilet, sau đó chạy lấy người trước đi."

Không thể nói Tôn Huy rất có nghĩa khí, Vu Yên gật gật đầu, đang định đi thì cửa phòng lại bị người đẩy

Tôn Huy vẫn luôn ở bên kia thế nằng chống đỡ, có rãnh thời điểm còn muốn thò qua tới dạn dò nói: "Người đợi lát nữa lấy cốc trước toilet, sau đó liền chạy lấy người."

Tôn Huy vẫn là thực giăng nghĩa khí, Vu Yên cũng đi theo gật gật đầu, thẳng đến cửa phòng bỗng nhiên bị người đẩy ra, đạo diễn vốn ngồi yên lặng suốt buổi ăn uống lúc này mới cười, mở miệng nói: "Đường Càn cậu lại tới muộn, mau mau mau, phạt ba ly trước đi."

Dứt lời, Vu Yên cũng quay đầu lại nhìn, chỉ thấy bỗng nhiên xuất hiện một hình bóng quen thuộc, Đường Càn mặc áo khoác dài màu đen, đứng trong đêm tối cơ hồ hòa hợp thành một thể, nghe đạo diễn nói cũng chỉ là đậm đậm cười, sau đó lập tức đi vào, ngồi xuống bên người Vu Yên.

"Lát nữa còn phải lái xe, không thể uống." Đường Càn nói xong tự rót cho mình một ly trà, ngồi đối diện không khỏi cười một tiếng.

"Kiểu như Đường Càn, về sau khẳng định sẽ bị vợ quản nghiêm đây, chưa kết hôn đã đi chơi mà không thêm uống rượu, về sau có vợ rồi ra cửa thôi cũng đều phải báo cáo."

Nói xong, những người khác đều nở nụ cười, bất quá đương sự lại không có biểu tình gì, nhưng so với những người đang cầm chén uống rượu bên kia, nhìn hần quả thật rất tươi mát thoát tục.

Vu Yên đầu đã có chút choáng, đang chuẩn bị lấy cốc đi toilet thì Lý tổng bên kia lại đột nhiên bùng một chén rượu đi tới, còn cố ý đi đến bên cạnh cô, ngồi xuống, cười tủm tỉm nhìn chăm chăm cô nói: "Cô gái vừa mới tốt nghiệp đi? Trẻ tuổi như vậy, vừa nhìn đã biết kỹ thuật diễn rất tốt, tôi vừa vận có bộ phim phi thường thích hợp với cô."

Đang nói chuyện, bàn tay thô ráp đặt lên mu bàn tay cô, chà chà, Vu Yên lập tức rút tay lại, chịu đựng ghê tởm hơi hơi mỉm cười, "Diễn xuất của tôi sao so được với các tiền bối ngồi đây, Lý tổng đừng nói giỡn."

Nhìn khuôn mặt trắng trẻo mịn màng, đôi mắt Lý tổng như tỏa sáng, đôi tay ngăm đen lại thuận thế sờ lên trên đùi trắng nõn, bất quá hần chưa chạm tay tới thì trên cặp đùi kia đã bị che lại bởi một kiện áo khoác màu đen.

Vu Yên ngơ ngác nhìn nam nhân bên cạnh, người kai nhân nhạ nhìn cô, "Hôm nay trời lạnh."

Biết Đường Càn đang có ý giải vây cho mình, Vu Yên cũng cười đáp lại một cái.

Mà Lý tổng bên cạnh sắc mặt có chút khó coi, không khỏi liếc nhìn hai người thêm một cái, cuối cùng vậy là quay về vị trí của mình. Hần còn không hiểu vì sao người không có chỗ dựa lại có thể bắt được một vai diễn tốt như thế, quả nhiên là sau lưng có người.

Hừ, Đường Càn kia lúc nào cũng trung ra một bộ dáng đứng đắn, còn không phải cũng tìm tiểu cô nương chơi đùa?

Những người khác cũng chú ý tới một màn này, còn tưởng xem được kịch hay, hóa ra lại còn khiến người kinh ngạc hơn nữa. Ánh mắt mấy nghệ sĩ nữ nhìn Vu Yên lại càng vi diệu, sắc mặt kì quái, Vu Yên này thủ đoạn tuyệt đối là số một, Đường Càn trong giới có tiếng là đầu muối không ăn, không nghĩ tới là bị Vu Yên kia bắt lấy!

Chỉnh lại áo khoác che trên đùi, Vu Yên thò đầu qua nhìn người bên cạnh, nhẹ giọng nói, "Cảm ơn."

Cô hơi nghiêng người về phía hần, trên người có mùi rượu nhân nhạ, gương mặt nhỏ tinh xảo đã ửng đỏ một mảnh, hiển nhiên là đã uống nhiều quá, Đường Càn nhìn cô, ánh mắt sâu thẳm, "Cô hiện tại nên về đi."

"Chính là tôi đi không được." Vu Yên về mặt bất đắc dĩ, đầu thật sự có chút choáng váng, phải vịn vào bàn mới ngồi thẳng được.

Mỗi người trong giới đều không dễ dàng, Đường Càn nhìn thấy cảnh tượng này đã quá nhiều lần, bất quá nhìn uy, hần không nỡ để tiểu cô nương bị những bản thù trong giới làm ô nhiễm.

Dừng một chút, Đường Càn đứng lên, "Chúng ta có việc, đi trước."

Dứt lời, Vu Yên cũng đứng lên theo, vội vàng gật gật đầu, không nghĩ tới Đường Càn lại giúp đỡ mình như vậy.

Nhìn hai người, người trong đoàn làm phim lập tức ái muội cười cười, "Có thể hiểu được, đi thôi, đi thôi."

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Cứu Vớt Nữ Phụ Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Nữ minh tinh bị trầm cảm (7)

Cùng là đàn ông với nhau, tuy rằng Đường Cần hàng ngày đều là một vẻ nghiêm trang cấm dục, nhưng lúc này đám người khẳng định, lúc này không nên giữ người lại.

Đối mặt với những ánh mắt đủ loại màu sắc khác thường, Vu Yên khẳng định bọn họ hiểu sai rồi, nhưng mà cô cũng không giải thích làm gì, càng giải thích bọn họ càng được đà bỏ nã.

Dù sao Đường Cần lần này đã giúp cô giải quyết không ít phiền toái.

Đường Cần cũng không nói gì thêm, nhanh chóng mang Vu Yên đi ra khỏi khách sạn, thỉnh thoảng gặp được những nhân viên phục vụ muốn cụp lên, Vu Yên đều nhanh chóng tránh xa Đường Cần thêm một chút.

Theo Đường Cần lên xe, không khách khí ngồi xuống, Vu Yên quay sang hỏi hần, "Vừa mới tới đã đi có phải là không tốt lắm?"

Đường Cần lái xe, mắt nhìn thẳng về phía trước, thanh âm lãnh đạm, "Đi sớm hay muộn cũng giống nhau."

"Nhưng nếu không phải do tôi, Đường lão sư cũng không đi sớm như vậy." Đôi mắt thanh triệt của cô lúc này giống có chút mờ mịt của hơi rượu, chăm chú nhìn sườn mặt hần, "Đường lão sư... sao anh lại tốt với tôi như vậy?"

Khuôn mặt nhỏ đầy vẻ tò mò, lại có chút khó hiểu, trong mắt phản chiếu bóng dáng hần, thừa dịp phía trước kẹt xe, Đường Cần quay đầu, nhìn vào mắt cô, "Cô thấy mục đích của tôi là gì?"

Bốn mắt nhìn nhau, bên ngoài tất cả đều là xe cộ di chuyển đều đều, Vu Yên đỏ hỏn, nhanh chóng dời tầm mắt, "Tôi nghèo lắm, cả người chắc cũng chỉ có một khuôn mặt tạm tạm."

Dứt lời, Đường Cần không nhịn được cười khẽ ra tiếng, hần cũng rất tò mò, vì sao tất cả mọi người đều không tin hần chỉ là đơn thuần muốn đi đất hậu bối một chút?

"Đường lão sư cảm thấy một người đối xử tốt với mình, thì là vì lý do gì được?" Cô bỗng nhiên nói.

Vu Yên tròn mắt chuyển động, bĩu môi, quay đầu bình tĩnh nhìn hần nói: "Tôi sẽ cho rằng người đó thích tôi."

Giọng nữ ngọt thanh vang lên bên tai, Đường Cần không khỏi câu môi, không nghĩ cô cũng dám nói ra lời như vậy, lời nói một chút cũng không uyển chuyển, nhưng mà Đường Cần cảm thấy mình không hạ thủ với tiểu cô nương như vậy được.

Quay đầu, hần bỗng nhiên cúi người nghiêng qua, nhìn chăm chăm vào mắt cô, nghiêm túc nói: "Vậy cô sẽ đáp ứng sao?"

Trong xe một mảnh yên tĩnh, đối diện với con người đen nhánh trầm lặng của người kia, Vu Yên chớp chớp mắt.

Đường Cần chưa kịp phản ứng thì tiểu cô nương bỗng nhiên duỗi tay ôm lấy cổ hần, thò mặt qua hôn chụt lên môi hần một cái.

Xúc cảm ấm áp nhẹ nhàng như bọt nước, nhanh chóng tan đi.

Đường Cần cứng đờ tại chỗ, thần sắc một mảnh phức tạp, nhìn khuôn mặt nhỏ của tiểu cô nương, lại nhìn xuống đôi môi đỏ như hoa đào, ánh mắt mắt hần tối sầm lại, khẽ nhũ mày, quay người lại, nhấn ga lái xe đi.

Trong xe tức khắc khôi phục một mảnh yên tĩnh, không khí có chút quỷ dị làm Vu Yên cảm thấy có phải cô quá chủ động, sắc mặt người bên cạnh căng chặt, cô đột nhiên hoài nghi Đường Cần có phải hay không chán ghét cô rồi?

Một đường đi hai người đều không nói chuyện.

Xe dừng lại trước cửa khách sạn, cô đánh bạo nhìn Đường Cần nói: "Tôi....."

"Một người đối tốt với cô, cô cũng không nên ngay lập tức quay ra thích người ta, cô còn trẻ, trong chuyện tình cảm của bản thân nên lí trí một chút.""

Giọng nói của Đường Cần lúc này rất bình tĩnh, Vu Yên cũng ngẩn người, ý của hần chính là cô đem lòng biết ơn của mình biến thành yêu thích, là đang nhầm lẫn?

Vu Yên kéo áo khoác che trên đùi xuống, khuôn mặt nhỏ căng lên, giọng nói lại hơi nghẹn, giống như đang nhịn, cố gắng không khóc, "Tôi hiểu rồi."

Sau đó mở cửa xe đi vào khách sạn.

Nghe giọng nói có chút nghẹn ngào của cô, tay Đường Cần cầm chặt tay lái, trong lòng lại có chút không thoải mái lại có chút hụt hẫng. Hần coi cô là hậu bối mà nhắc nhở, vì sao trong lòng lại khó chịu như vậy?

Trở lại phòng khách sạn, Vu Yên tâm tình cũng có chút phức tạp, lấy tính cách Đường Cần mà nói, hần đột nhiên bị tiểu nữ sinh cưỡng hôn, sẽ vô cùng chán ghét.

Nhưng lần này, xem biểu hiện của Đường Cần, có lẽ không phải chán ghét mà là bất ngờ đi.

Còn ngồi đó giảng đạo lý, như vậy Đường Càn cũng không phải là không có cảm giác với cô, bằng không cũng sẽ không giúp đỡ cô nhiều lần như vậy,

Cho nên lúc này hẳn là nên lạnh lùng với hắn một chút, cho hắn có thời gian suy nghĩ xem rốt cuộc tình cảm của hắn là gì, chủ động quá khẳng định là không được.

Hôm nay uống một ít rượu, Vu Yên nhanh chóng ngủ mất.

Ngày hôm sau, sau khi lên máy bay về nhà, official weibo của Quân Lâm tuyên bố cô giải trừ hợp đồng với Tinh Hoa, đoàn phim 《chiến đồ》cũng lập tức công bố nữ chính của phim, cái tên Vu Yên cùng 《chiến đồ》lập tức chiếm chế chiếm top ba hot search, phía dưới Weibo tức khắc xuất hiện rất nhiều bình luận bôi đen.

Võng hữu A: Ba từ bạch nhãn lang chính là để chỉ Vu tiểu thu đi, đầu được cảnh cao liền một chân đem công ty nâng đỡ chính mình đá đi [mỉm cười mặt]

Võng hữu B: Tôi nói thẳng, phân lễ gặp mặt này của Quân Lâm cũng quá lớn, chẳng lẽ không suy xét đến kỹ thuật diễn của Vu tiểu thư sao?

Võng hữu C: Bôi đen cũng thôi đi, Yên Yên nhà ta vẫn là là nữ chính [mỉm cười mặt]

Võng hữu D: Nhìn đội hình, cảm giác người nào đó sẽ bị đè ép không còn một mảnh nha [cười khúc]

Võng hữu E: Đừng vũ nhục nam thần nhà ta có được không? Diễn xuất của Vu Yên kia tới làm trò khôi hài sao?

Đối thủ cạnh tranh của nguyên chủ rất nhiều, vốn dĩ cô là loại người bị chen ép vào hoàn cảnh xấu, hiện giờ bắt được một cái đại tài nguyên như vậy, khó tránh khỏi chọc người ghen ghét, bôi đen cũng không sao, Tôn Huy nói cũng sẽ cho người ép xuống, không cần để trong lòng.

Không có lịch trình mới, Vu Yên liền ở nhà bồi cha mẹ, tuy rằng hai người với việc cô tiến vào giới giải trí chính là kịch liệt phản đối, nhưng việc đã đến nước này cũng không thể nói cái gì nữa, ngược lại sẽ hỏi cô một ít chữ í mang đi khoe họ hàng thân thích.

Trên mạng âm ỉ một vòng rồi cũng dần dần bình ổn lại, chờ ngày tham gia tổ quay phim đến, lại xuất hiện rất nhiều phóng viên ở ngoài canh chừng, cũng may phim trường đều có bảo vệ quan sát canh giữ, lại nhìn đến Đường Càn vừa tiến vào đã bị rất nhiều người vây quanh, cô cũng không lập tức đi chào hỏi.

Sau khi dâng hương, làm lễ khởi quay, cô liền tới phòng hóa trang, cho dù được phân cho một phòng chờ riêng, bất quá đợi nửa ngày cũng chưa nhìn thấy mặt mũi chuyên viên trang điểm đâu, Tiểu Lâm về mặt bất mãn đẩy cửa đi vào, "Vu tỷ, chị không biết, cái cô Vương Tinh kia nói tạo hình cô ta phức tạp, đem chuyên viên trang điểm gọi đi hết, cô ta cũng thật quá đáng!"

Vu Yên ngồi ở kia lẳng lặng nhìn tạp chí, nghe vậy cũng đem trong tạp chí trong tay đặt xuống, nhẫn nại quá lâu sẽ có người cho rằng mình là quả hồng mềm mà nấn bóp.

Đội hình diễn viên tham gia bộ phim lần này phi thường cường đại, không chỉ có có đông đảo diễn viên gạo cội, nam hai cũng là người có tiếng tăm, nữ thứ hai là Vương Tinh, tiểu hoa đán rất có tiếng thời gian gần đây.

Lúc này phim trường còn đang dựng cảnh, Vu Yên rất nhanh liền thấy được Vương Tinh đang ngồi dựa vào ghế để mấy chuyên viên trang điểm vây quanh chỉnh trang sửa soạn cho mình, lúc này tạo hình cô ta đã làm tốt, nhưng lại cố tình còn muốn chiếm chuyên viên trang điểm, rõ ràng chính là nhằm vào cô mà gây khó dễ.

Có lẽ là thấy Vu Yên đi đến, trợ lý Vương Tinh lập tức gọi cô ta một tiếng, người kia dựa vào ghế quay đầu lại, hơi hơi mỉm cười, "Bởi vì tạo hình của tôi tương đối phức tạp, cho nên liền mượn tiểu Lưu một chút, không sao chứ?"

Dứt lời, nhân viên công tác trong phim trường đều vụng trộm liếc sang, nữ một cùng nữ hai đánh nhau, đương nhiên là không thể bỏ lỡ.

"Đương nhiên không sao, chỉ là tôi thấy mặt cô cũng to thật, phải dùng cả chuyên viên của người khác mà vẫn chưa sửa xong." Vu Yên vân đạm phong khinh đáp.

Dứt lời, Tiểu Lâm bên cạnh thiếu chút nữa cười ra tiếng, sắc mặt Vương Tinh cũng đổi đổi, không nghĩ tới cô ta cũng dám nể mặt mình lớn!

"Ngoại trừ trang điểm ra còn có làm tóc, cô không nói tôi cũng quên, chu thoa trên mặt cũng chưa bôi lên, tiểu Lưu chắc phải ở đây ít lâu nữa, vậy cũng được chứ?" Vương Tinh một bộ cười tủm tỉm, nói.

Nữ nghệ sĩ cả khịa nói móc nhau trên phim trường cũng là chuyện thường thấy, nhân viên công tác cũng đều đang xem náo nhiệt, chỉ có phó đạo diễn, lần trước đã nhìn thấy một bộ "ân ân ái ái" của Đường Càn với cô nữ một này, bước đến bên cạnh Đường Càn: "Nghe nói là Vương Tinh đoạt Vu Yên chuyên viên trang điểm, hai người hẳn là cãi nhau rồi."

Một đoạn thời gian không gặp, tình cả hôm nay, Đường Càn cảm giác đến Vu Yên đang cố tình tránh mặt hắn, chẳng lẽ cô nghĩ rằng hắn không thích cô,, cho nên mới cố tình tránh đi như vậy?

Đang chuẩn bị bước qua, bất quá lúc này một người cao lớn mặc khôi giáp cổ trang đã đi đến trước, đến bên người Vu Yên, Triệu Tấn nhìn Vương Tinh,

về mặt mỉm cười nói: "Cô dùng một chuyên viên trang điểm là được, Vu Yên hiện tại còn chưa chuẩn bị chút nào, đợi thêm lát nữa sẽ chậm trễ tiến độ."

Triệu Tấn là nam hai của phim, trong giới chính là một đường đi lên, bất quá mảng điện ảnh người này cũng chỉ là mới bước chân vào, trước đây chủ yếu diễn phim dài tập màn ảnh nhỏ, bây giờ diễn một vai nam thứ trong phim điện ảnh cũng không tính là có hại, Vu Yên cũng là lần đầu tiên gặp hắn, lại không nghĩ rằng người ta lại chạy ra nói đỡ cho cô như vậy.

Quét mắt nhìn hai người, Vương Tinh hừ một tiếng không nói gì, tựa hồ là thỏa hiệp.

Mang theo Tiểu Lưu, Vu Yên một bên nhìn về phía bên cạnh Triệu Tấn cười một cái, "Cảm ơn Tấn ca."

Tiểu cô nương trên mặt chỉ trang điểm nhẹ, khuôn mặt nhỏ ónh bạch nở nụ cười nhạt, khác với những nữ minh tinh khác, ánh mắt của cô phá lệ chân thành, Triệu Tấn nghe vậy cũng là phụ họa cười một cái, "Vương Tinh tính tình đại tiểu thư, cô cũng đừng nói lý với cô ta làm gì."

Người bình thường đều sẽ lựa chọn hòa giải, cũng không có nam nhân đi châm ngòi ly gián giữa hai cô gái làm gì.

Nhưng mà Vu Yên nghe vậy lại nhượng mảy, "Nói như ai cũng không có chút tính tình vậy, vì sao tôi phải nhường cô ta chứ?"

Dứt lời, Triệu Tấn cũng ngăn người, không nghĩ cô thế nhưng còn đem lời trong lòng nói ra, trong lúc nhất thời cũng không biết nên đáp lời như thế nào.

"Chỉ một chút việc nhỏ tôi đương nhiên sẽ không cùng cô ta so đo, nhưng cô ta đi quá giới thì tôi cũng không nhin nữa làm gì." Vu Yên khẽ cười một tiếng, đến trước cửa phòng hóa trang, nhìn hắn nói: "Bất quá vẫn phải cảm ơn anh, diễn xuất tôi còn nhiều chỗ không tốt, về sau phải thỉnh giáo Triệu ca rồi?"

Bản thân có vị trí như thế nào, Vu Yên minh bạch, hiện tại chỉ có thể nhất thời ôm chân Phật, Triệu Tấn tốt xấu cũng được gọi là ảnh đế, kỹ thuật diễn cũng loại diễn xuất chấp và của cô khẳng định không cùng cấp bậc, nên tranh thủ học hỏi lão sư và cố vấn trong đoàn, học được bao nhiêu thì cố gắng học, nhìn xem có thể đem kỹ xảo tăng lên hay không.

Nghe vậy, Triệu Tấn lập tức cười nói: "Đương nhiên có thể!"

Dứt lời, Vu Yên cũng cười một cái, sau đó liền cùng chuyên viên trang điểm đi vào trong.

Tiểu Lưu cũng đi theo Vân Y, đóng cửa phòng chờ lại.

Nhìn hai người cười cười nói nói, Đường Càn ánh mắt có chút lay chuyển, trợ lý từ bên kia chạy đến hỏi: "Càn ca còn cần đi tìm chỉ đạo võ thuật nữa không?"

Xoay người, khuôn mặt âm trầm đi về phòng nghỉ, "Không đi."

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Cứu Vớt Nữ Phụ Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Nữ minh tinh bị trầm cảm (8)

(8)

Đây là một bộ điện ảnh lấy nam chính làm trung tâm, xoay quanh những mưu đồ chiếm đoạt quyền lực và nội chiến trong bối cảnh cổ đại.

Nữ chính là một gián điệp được phe đối nghịch là phe Thừa tướng cài vào bên người nam chính. Nàng từ nhỏ đã được đưa đến để mật báo hành tung của nam chính.

Nam chính, Đại tướng quân uy doanh lẫy lừng, trong tay cầm trọng binh, có tài cầm quân thiên phú, bởi vì lời căn dặn của phụ thân, không màng đương kim hoàng đế ngu ngốc vô đạo, nguyện một lòng trung thành với hoàng quyền, cho dù trong lòng vô cùng bất mãn, nhưng mỗi lần đều bị phụ thân chỉ trích, chỉ có thể một lòng với hôn quân bù nhìn ngu ngốc kia.

Thừa tướng, phản diện cùng nam chính đối đầu. Thừa tướng để nữ chính vào phủ Tướng quân vốn là để giám thị phụ thân nam chính, lại phát hiện nam chính càng có thể uy hiếp đến quyền lực của hắn, mới lợi dụng nữ chính đối phó nam chính. Thừa tướng là ân nhân cứu mạng của nữ chính cho nên nàng ta vẫn luôn nghe lời Thừa tướng, giúp ông ta làm việc, sau đó suýt hại chết nam chính, trong lòng nàng vô cùng bức rứt, cuối cùng không chịu đựng được tình cảnh này nữa, tự sát, kết thúc hết thảy. Tự sát không thành, bị nam chính cứu được, thẳng đến màn cuối cùng nàng ta vẫn là vì cứu nam chính mà chết.

Bộ phim chính kịch lấy nam chính làm chủ, tuyến cảm tình của các nhân vật phụ trợ cũng chỉ có như vậy, Vu Yên cảm thấy khó nhất ngược lại là giai đoạn trước khi nữ chính tự sát, cô không thể biểu hiện đối với nam chính quá tuyệt tình, cũng không thể biểu hiện quá thích hắn, tương đối khó nắm chắc.

Vu Yên cảm kích bản ngồi một góc trong phim trường nghiên cứu, cũng chuẩn bị bấm máy quay cảnh đầu.

Lúc này ánh sáng giống bị cái gì che mất, trước mắt xuất hiện một bóng người.

"Có chỗ nào không hiểu sao?" Đường Càn ánh mắt sâu thẳm nhìn cô.

Vu Yên ngẩng đầu, đứng lên, buông kịch bản trong tay, hơi hơi mỉm cười, "Còn tốt."

Cô mặc một bộ váy hồng nhạt thắt eo cao, trang dung tương đối thanh đạm, thoạt nhìn giống như một cô bé mười bảy mười tám tuổi, Đường Càn bình tĩnh nhìn vào mắt cô, giọng nói giống như có chút thay đổi, "Ngày đó....."

"Tôi đã suy nghĩ cẩn thận, hôm ấy rất xin lỗi Đường lão sư, là tôi cư xử lỗ mãng." Vu Yên mỉm cười chân thành, sau đó cảm kích bản xoay người đi.

Nhìn cô rời đi, Đường Càn ánh mắt chợt lóe, trong lòng nhất thời có chút phiền loạn, một hậu bối mà thôi, hẳn vì sao còn phải chạy tới giải thích.

Chẳng lẽ giống như lời Tôn Huy, hẳn thật sự coi trọng tiểu cô nương nhà người ta?

Truyện được đăng đầu tiên trên wattpad: icedcoffee0011. Vào wattpad ủng hộ editor www.wattpad.com/user/icedcoffee0011

Trước khi bắt đầu quay, đạo diễn nhắc nhở cô một chút, sau đó vào vị trí, cô đứng ở ngoài cửa căn phòng, tay bưng vài chén trà, đợi đạo diễn hô bắt đầu, máy quay theo vào, Vu Yên bưng trà bước vào thư phòng.

"Trống quân, thuộc hạ cho rằng Vương Toàn tên gian tặc kia nhất định không hảo tâm như vậy, lần này hẳn đồng ý để Hoàng Thượng thả Lưu đại nhân khẳng định là có ý đồ khác, chúng ta không thể không phòng bị!"

Triệu Tấn đóng vai tướng chỉ huy đắc lực dưới tay nam chính, hẳn nói xong, một đại hán râu xồm bên cạnh cũng cau mày phụ họa: "Đúng vậy. Thuộc hạ cũng cho rằng gian tặc kia nhất định có ý đồ xấu, cho nên lần này xuất chinh thuộc hạ cảm thấy vẫn là đại nhân lưu lại cho thỏa đáng.

Một người ngơ ngác một lời ta một lời ở đó nghi luận, màn ảnh lúc này hiện lên gương mặt Vu Yên, nàng hơn cúi đầu, ánh mắt đảo qua đăm người kia liếc một cái, rồi mất đi qua đềm trà đặt trước mặt từng người.

Thấy có người lạ tiến vào, đại hán râu xồm lập tức có chút tức giận, nói: "Nha hoàn này sao lại không hiểu quy củ như vậy, thư phòng của chủ tử người muốn vào là có thể vào sao?"

Đây là giai đoạn trước khi cao trào diễn ra, những người này đều không biết nữ chính là gián điệp.

Máy quay xẹt qua gương mặt Triệu Tấn, theo kịch bản, nam phụ với nữ chính nhất kiến chung tình, cả người hẳn có chút sững lại, cứng đờ, gương mặt ngơ ngác nhìn Vu Yên.

Phân cảnh lại chuyển đến trên người Đường Càn, đôi mắt hơi nhắc lên, nhìn Vu Yên, ngũ quan tuần mỹ hiện lên một tia không mấy nhu hòa, "Không sao, nàng là thị nữ bên người ta."

Loại thị nữ bên người có thể không kiêng dè như vậy, trong lúc nhất thời đám nam nhân đều nở một nụ cười ái muội, bộ dáng có thể lí giải được, mà trên mặt Triệu Tấn lại như có một tia hột hăng, Vu Yên đỏ mặt, cúi đầu lập tức lui ra ngoài.

"Cắt! Được rồi, cảnh tiếp theo!"

Cùng với đạo diễn dứt lời, Vu Yên cũng nhẹ nhàng thở ra, cô một bên phe phẩy cây quạt đi đến bên cạnh đạo diễn xem cảnh vừa rồi như thế nào.

Đạo diễn thấy cô đến gần cũng nghiêm túc nói: "Vu Yên, diễn xuất của cô dấu vết biểu diễn còn quá nặng, cố gắng tự nhiên một chút, tuy rằng ánh mắt không có vấn đề, nhưng động tác cảm giác có chút máy móc, cái này sửa được thì sẽ tốt."

Đạo diễn nói như vậy, Vu Yên gật gù đầu, cũng may cảnh tiếp theo không phải cảnh của cô, tìm một chỗ ngồi yên nghiên cứu kịch bản.

Thẳng đến khi bên cạnh đột nhiên nhiều thêm một bóng người, Vu Yên nhìn sang thấy Triệu Tấn ngồi xuống, trên mặt đầy khách khí mỉm cười, "Kỳ thật diễn xuất của cô không tệ, nhưng đạo diễn nói không sai, cô diễn có chút máy móc, cố gắng đừng phụ thuộc quá mức vào những thứ kỹ xảo học được, dần dần diễn cũng sẽ tự nhiên hơn."

Nghe vậy, Vu Yên chống cằm bình tĩnh nhìn kịch bản, trên mặt hình như có chút bất đắc dĩ.

Ánh sáng chiếu trên khuôn mặt nhỏ như lớp hào quang mờ ảo, Triệu Tấn hơi nhúc nhích, bỗng nhiên nói: "Nếu cô không chê bai tôi nói nhiều, buổi tối mời cô đi ăn bữa cơm, thuận tiện hướng dẫn cho cô một chút, có chỗ nào khó hiểu cũng có thể nói với tôi."

Trên mặt Triệu Tấn đều là chân thành, Vu Yên ban đầu cũng có chút do dự, nhưng nhìn thấy bóng người cách đó không xa, cô mới cười cười gật đầu, "Được."

"Lát nữa tôi đợi cô." Triệu Tấn bình tĩnh nhìn cô.

Vu Yên hơi mỉm cười đáp lại, "Được."

Đường Càn nhíu mày đi về phòng nghỉ, tâm tình không hiểu sao lại có chút phiền loạn, cho nên trợ lý ở bên cạnh nói gì hắn cũng không nghe thấy.

7 giờ tối.

Đoàn làm phim kết thúc công việc.

Vu Yên quyết định quay về khách sạn tắm rửa một cái rồi lại đi ra ngoài ăn cơm với Triệu Tấn, chỉ là cô vừa bước ra khỏi phòng tắm, chuông cửa bỗng nhiên vang lên.

Một bên lau tóc, một bên đi qua mở cửa, lại phát hiện bên ngoài cửa là bóng dáng quen thuộc của Đường Càn. Hắn mặc áo thun xám, đầu đội mũ lưỡi chai màu đen, tay còn cầm cuốn kịch bản, thoạt nhìn phi thường giản dị, chỉ là vừa nhìn thấy hắn, Vu Yên lập tức khẩn trương đem đầu ngó ra ngoài hành lang nhìn một vòng, tựa hồ rất sợ bị phóng viên chụp được.

Có lẽ là vừa mới tắm rửa xong, trên người cô vẫn còn mùi hương sạch sẽ mát mẻ, Đường Càn định thần, nhân nhạ nói, "Có thời gian không? Chúng ta tập qua cảnh ngày mai một chút."

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Cú Vọt Nữ Phụ Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Nữ minh tinh bị trầm cảm (9)

(9)

Vu Yên còn tưởng mình nghe nhầm, không khỏi nghiêm túc nhìn hắn một lần, chỉ thấy người trước mắt cũng bình tĩnh nhìn lại mình, bộ dáng nghiêm túc thật sự chỉ muốn tập thoại.

Nhíu mày, Vu Yên khó xử nói: "Ngại quá, lát nữa tôi đi ra ngoài ăn tối."

Nghe vậy, Đường Càn có chút ngừng lại, nhân nhạ nói: "Một mình cô?"

Hắn không biết vì sao mình lại đi hỏi câu này, những từ ngữ vẫn không tự giác mà tuôn ra.

"Không phải, tôi đi cùng Triệu Tấn tiền bối, vừa vặn có chút vấn đề có thể nhờ anh ấy chỉ giáo."

Nói xong, Vu Yên lại lui về phía sau một bước, tay cầm nắm cửa, "Thực xin lỗi, có thời gian lần sau lại chúng ta tập nhé."

Nói xong cô trực tiếp đóng cửa lại, "cách" một tiếng.

Chỉ còn người bên ngoài nhìn chằm chằm cánh cửa phòng, sắc mặt tựa hồ có chút phức tạp, trước nay chỉ có nữ diễn viên đi gõ cửa phòng hắn, không nghĩ hôm nay bản thân cũng được thử qua cảm giác bị đóng sầm cửa vào mặt.

Vu Yên ở trong phòng tâm tình không tồi, thay quần áo, sau đó nhắn tin cho Triệu Tấn hẹn hắn ở dưới sảnh khách sạn, cầm mũ và khẩu trang ra cửa. Truyện được đăng đầu tiên trên wattpad.icedcoffee0011. Vào wattpad ủng hộ editor www.wattpad.com/user/icedcoffee0011

Triệu Tấn đúng là diễn xuất rất vững, con người cũng tốt tính, bữa cơm này đều là hắn duy trì không khí vui vẻ thoải mái, Vu Yên cũng có thể hỏi hắn nhiều kinh nghiệm, học được nhiều điều mới. Chẳng qua kinh nghiệm tránh phóng viên vẫn quá kém, ngày hôm sau, ảnh hai người cùng ăn tối ở ngoài đã bị người ta đăng lên mạng, còn nhanh chóng chiếm vị trí đầu hot search.

Đến lúc đi vào phim trường, Vu Yên có thể cảm nhận được rõ ràng ánh mắt của người khác nhìn cô và Triệu Tấn, Tôn Huy còn phải đến phim trường làm rõ sự việc với cô.

"Truyền thông bên kia tôi đã làm việc qua, tin tức sẽ chậm rãi áp xuống, nhưng mà cô cùng Triệu Tấn rốt cuộc là cái quan hệ gì?"

Bên trong phòng hóa trang, Tôn Huy ngồi trên sofa, vẻ mặt nghiêm túc nhìn cô gái đang ngồi trước gương trang điểm.

Vu Yên cúi đầu, nhìn bản, "Bằng hữu bình thường mà thôi, hôm qua tôi ăn cơm với anh ta cũng chỉ nói chuyện diễn xuất thỉnh giáo một chút kinh nghiệm biểu diễn."

"Cô thiếu kinh nghiệm biểu diễn thì có thể đi hỏi Đường Càn để hắn chỉ cho, cô lại đi hỏi Triệu Tấn làm cái gì?" Tôn Huy hiện tại cả người bị Vu Yên làm cho tức giận, còn cho rằng cô cho Đường Càn đội nón xanh.

"Tôi hỏi Càn ca làm gì? " Vu Yên nhảy mắt về mặt khó hiểu, "Hơn nữa, bị người ta chụp lại, nói tôi với Càn ca có gian tình, càng khó nói hơn, không phải sao?"

Thiếu nữ mặc y phục màu lam, tóc dài xõa trên vai, tán thượng châu hoa tú lệ duy mỹ, khuôn mặt nhỏ tinh xảo tràn đầy khó hiểu, dường như cô và Đường Càn quan hệ gì cũng không có.

Tôn Huy cũng bị cô làm cho hồ đồ, nhìn cửa phòng còn đóng lại, lúc này mới nghiêm túc nói: "Đây là có ý tứ gì, cô với Đường Càn cãi nhau à?"

Đây là lý do duy nhất Tôn Huy có thể nghĩ ra, cũng phải, khó trách gần đây vì tổ tông kia tâm tình khó chiều như vậy, nhất định là hai người này cãi nhau!

Nghe Tôn Huy, Vu Yên không khỏi trừng mắt, về mặt kinh ngạc nói: "Tôi nào dám cãi nhau với Càn ca? Sau khi vào tổ đến nay cũng chưa nói qua mấy câu ấy chứ..."

"Cô nói cái gì?!"

Tôn Huy cả người ngây ngốc, nhìn bộ dáng Vu Yên cũng không giống như đang nói dối... nhưng nếu cô ta không có quan hệ gì với Đường Càn thì tổ tông kia vì sao lại nhiều lần đối xử tốt với cô như vậy? Lại còn giúp cô ta lấy về vai nữ chính trong phim lần này, nếu không phải Đường Càn khẳng định, nữ chính lần này sao tới phiên Vu Yên!

"Không nói nữa, tôi đi quay phim." Vu Yên nhìn hẩn, cầm kịch bản đứng dậy ra khỏi phòng hóa trang.

Sau khi rời phòng chờ, đạo diễn còn muốn giảng qua cảnh quay một lần, Vu Yên cũng nhanh chóng đi qua, bất quá vẫn phải chú ý giữ khoảng cách với Triệu Tấn, kéo lại bị người ta chụp lại rồi nói hai người có cái gì với nhau.

Cả ngày hôm nay cô cũng không nói chuyện với Đường Càn, vây quanh hẩn luôn có không ít người, buổi tối Triệu Tấn hỏi có muốn tập qua các cảnh ngày hôm sau một lần, Vu Yên cũng cự tuyệt, đêm hôm khuya khoắt lại tiếp tục bị người chụp lên thì có mười cái mồm cũng không thể giải thích được.

Truyện được đăng đầu tiên trên wattpad:icedcoffee0011. Vào wattpad ủng hộ editor www.wattpad.com/user/icedcoffee0011.

Đến chiều tối, dư luận trên mạng cũng yên ổn lại, bình luận trên weibo của Vu Yên cũng có người nói đỡ cho cô.

Võng hữu A: Bằng hữu với nhau ăn một bữa cơm là chuyện bình thường, hơn nữa hai người bọn họ cũng không có hành động gì thân mật, nếu thật sự có gian tình thì paparazzi đã sớm nhả ra.

Võng hữu B: Chính là có người đồ kỵ Yên Yên nhà ta có được tài nguyên tốt, ghen tị giờ trò quý mà thôi, ăn một bữa cơm cũng bị bỏ nảo nhiều như vậy!

Võng hữu C: Vừa thấy đã biết chính là đoàn phim lăng xê, thỉnh Vu tiểu thư không cần buộc chặt Tấn ca nhà ta [mỉm cười mặt]

Võng hữu D: Nói lăng xê sợ là ngốc bức đi, chẳng lẽ Vu Yên cột lấy Triệu Tấn đi ăn cơm?

Nhìn phản bình luận, Vu Yên cũng cảm thấy không thú vị, nếu nguyên chủ có thể coi những bình luận kia là vô nghĩa, kết cục cũng không đến mức tự sát bỏ mình.

Chẳng qua tính cách mỗi người tính cách đều không giống nhau, chuyện này không có cách nào thay đổi được, giống như Vu Yên không để ý những bình luận của người khác trong lòng, mỗi người có một cái miệng, không thể thay đổi suy nghĩ trong đầu người khác được

Mấy ngày sau, bình luận trên mạng cũng đã bình ổn trở lại, mà Vu Yên cũng gặp phải cảnh diễn ái muội nhất trong vai diễn lần này.

Hiện tại, các sản phẩm điện ảnh trong nước đều dùng loại mảnh lối này, càng là đại chế tác thì yêu cầu đối với những cảnh như vậy càng nghiêm khắc, bất quá lần này cảnh quay cũng không yêu cầu lộ da thịt quá nhiều, chỉ là tương tác với bạn diễn có chút thân mật. Lần này nữ chính muốn làm nam chính chán ghét nàng, cho nên đi lại thân cận với nam chính, cuối cùng hoàn toàn chọc giận nam chính, hai người xảy ra tranh chấp, nam chính lúc ấy nóng giận thiếu chút nữa cường bạo nữ chính, đến khi nhìn thấy nữ chính khóc mới hối hận rồi đi.

Vu Yên nghe đạo diễn giảng diễn, bất quá cô vẫn có chút thấp thỏm bất an, bởi vì từ sau khi cô từ chối diễn thoại với Đường Càn hôm ấy, hai người cũng không nói chuyện với nhau câu nào, so với người lạ cũng không sai biệt lắm.

Trước khi bắt đầu quay, cô đã cầm kịch bản ở trước máy theo dõi chờ đạo diễn, đạo diễn còn đang điều chỉnh tổ bài trí đạo cụ, lúc quay lại thì đi cùng một người khác.

"Đợi lát quay, Đường Càn cậu chỉ cần nhớ kỹ một từ, phẫn nộ, mà Vu Yên cô cũng chỉ cần nhớ kỹ một từ, kinh hoàng, không cần n biểu hiện nhiều hơn." Đạo diễn ngồi ở trước máy theo dõi, một bên nhìn kịch bản, tiếp tục nghiêm túc nhìn hai người giải thích, "Đợi lát nữa Đường Càn lôi Vu Yên vào, liền phải ngay lập tức đem cô ấy ấn ở trên tường, nhớ kỹ, hành động phải dùng sức lớn và dứt khoát, mới có thể biểu hiện ra phẫn nộ trong lòng nhân vật"

Đạo diễn còn đang tập trung tinh thần giải thích, hơn nữa càng nói càng tùy ý, tựa hồ cảm thấy lấy quan hệ hai người, những cái đó hôn môi gì gì đó cũng không có gì phải đề ý.

Vu Yên trong lòng có chút bối rối, rốt cuộc đối với cô cảnh quay lần này tính khiêu chiến tương đối lớn, cũng may đối phương là Đường Càn, nhưng mà

vừa thấy gương mặt lạnh nhạt của người bên cạnh, Vu Yên đột nhiên có chút hoài nghi, hình như cô chơi hơi quá mức rồi?

Chờ đạo diễn nói xong, cô liền đứng ở ngoài cửa chờ bắt đầu quay, bên người Đường Càn vẫn luôn có các trợ lý cùng chuyên viên trang điểm vây quanh, rõ ràng trên mặt hắn đã trang điểm tốt, nữ chuyên viên trang điểm còn muốn tiến sát lại rờ rờ mó mó tô vẽ về.

"Được rồi, chuẩn bị, action!"

Máy quay kéo lại gần, cánh tay Vu Yên đột nhiên bị bắt lấy, cô cơ hồ là thất tha thất thểu bị người túm vào trong phòng, cửa phòng cũng "Phanh" một tiếng bị người một chân đá văng ra, không đợi cô có phản ứng, ngay sau đó đã bị người dùng sức ấn ở trên tường, chột đối diện với một đôi con ngươi lạnh nhạt.

"Người muốn cùng hắn thành thân, vậy ta đây là cái gì!" Đường Càn nhíu mày, trên mặt không có nhiều cảm xúc, lạnh lùng nhìn chằm chằm người trước mắt.

Bốn mắt nhìn nhau, Vu Yên hơi nghiêng mặt sang máy quay bên cạnh, ánh mắt bỗng nhiên có chút mơ hồ, "Ngọc Cầm chỉ là một thị nữ, gánh không nổi hậu ái của tướng quân."

Thanh âm nàng cũng thực bình tĩnh, nàng nói chuyện vô cùng bình tĩnh, giống như chuyện này với nàng chỉ là một chuyện râu ria không quan trọng. Nhìn gương mặt lạnh nhạt trước mắt, Đường Càn bỗng nhiên cầm chặt cổ tay trắng nõn của nàng, làm nàng ngẩng đầu, ánh mắt trở nên phẫn nộ, "Ta hậu ái người gánh không nổi, người khác hậu ái người thì người gánh được!?"

Dứt lời, máy quay bên kia lại đổi vị trí, Vu Yên mặt vừa nhấc lên, đôi môi bỗng nhiên bị người hung hăng lấp kín, thân mình nàng cứng đờ, cảm nhận được thô bạo của hắn, cô trừng mắt ra sức giãy giụa.

Đường Càn cầm cổ tay cô cũng không dùng lực quá lớn, hôn đến lúc miệng nhỏ đỏ bừng, hắn không khỏi nghĩ tới xúc cảm buổi tối ngày đó, nhất thời lại làm càng sâu thêm nụ hôn đến gần như thô bạo.

"..... Người... Người không thể....." Vu Yên dùng sức giằng ra khỏi tay hắn, nhưng vạt áo ngoài bỗng nhiên bị người một tay xé mở, lộ ra một kiện áo đơn màu trắng bên trong.

Nhìn một màn này, những người khác đều trầm than đúng là ảnh đế, giây trước vẫn là tướng quân lạnh nhạt, giây sau liền biến thành người điên cuồng, bọn họ đứng xem cũng có chút hãi.

Vương Tinh bên kia thấy một đám người đứng túm tụm xem đến say mê, liền nghiêng người nhìn trộm màn ảnh theo dõi của đạo diễn, nhìn hình ảnh bên trong cảm thấy châm chọc, lần trước kịch bản yêu cầu Đường Càn ôm cô ta, tay để trên người cô ta hờ hững gần như chỉ chạm vào quần áo bên ngoài, hiện tại diễn với tiểu tình nhân của mình liền hăng say như vậy!

Nhìn máy theo dõi hình ảnh, đạo diễn nhăn chặt mày, cuối cùng vẫn là cảm loa hô "Dừng!"

Chờ người trong phòng dừng lại, đạo diễn mới đứng lên, có chút không cao hứng hô: "Vu Yên biểu cảm không đúng, cô là kinh hoàng, không phải ủy khuất!"

Dứt lời, Vu Yên cũng ngẩn người, hít sâu một ngụm, lại nhìn nam nhân trước mắt, đối phương cũng đang nhìn nàng, ánh mắt như có như không đảo qua đôi môi bị hôn đến càng thêm hồng nhuận.

"Thả lỏng đi, cứ giao cho tôi là được." Thấy cô khẩn trương như vậy, Đường Càn không khỏi an ủi một câu.

Nghe vậy, Vu Yên đỏ mặt, có chút quái dị nhìn hắn, cũng không nói gì.

Lúc này bên kia đạo diễn lại cảm loa hô: "Chuẩn bị lần nữa, tranh thủ một lần này là qua!"

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Cừu Vết Nữ Phụ Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Nữ minh tinh bị trầm cảm (10)

(10)

Trạng thái của Vu Yên có chút không tốt, có lẽ là kỹ thuật diễn của Đường Càn quá tốt, cô bất tri bất giác bị áp lực rất lớn, có đôi khi thậm chí sẽ quên mất bản thân nên biểu hiện như thế nào, chỉ có thể xoa xoa mặt, nỗ lực vực tinh thần dậy.

Lại quay thêm một lần nữa, Vu Yên lại bị người túm chặt cánh tay, thất tha thất thểu kéo vào phòng, ngay sau đó liền tức khắc bị ấn ở trên tường, chột đối diện một đôi con ngươi lạnh nhạt.

"Người muốn cùng hấn thành thân, vậy ta đây là cái gì!" Đường Càn nhú mày vẫn là vẻ mặt lạnh lẽo nhìn nàng.

Vu Yên hơi cúi đầu, môi anh đào hơi nhấp, "Ngọc Cầm chỉ là một thị nữ, gánh không nổi hậu ái của tướng quân."

Dứt lời, Đường Càn trên mặt hiện lên một tia phẫn nộ, một tay bóp cổ nàng, híp lại mắt cười lạnh một tiếng, "Ta hậu ái người gánh không nổi, người khác hậu ái người thì người gánh được!?"

Đường Càn đột nhiên cúi đầu phong bế môi nàng, giống như điên cuồng, một tay mạnh mẽ xé rách xiêm y nàng, quần áo trải qua xử lý đặc thù, cơ bản xé một chút là nát, Vu Yên trừng mắt đẩy cánh tay đang đặt trên vai mình ra, nhưng ngay sau đó đột nhiên bị người một phen khiêng lên, ném lên trên giường. Vu Yên đỏ mặt, sợ hãi lui vào bên trong giường, nhưng thân ảnh cao lớn đã áp xuống, giữa cổ nàng bỗng nhiên bị người cắn liếm đến đau đớn, bàn tay to lớn thô ráp di chuyển khắp người nàng.

Hình ảnh trên màn chiếu là như vậy, nhưng thực tế Đường Càn chỉ là giả vờ cọ qua cổ cô hai cái, thân thể cũng chỉ là đơn giản đụng vào, không có mượn cơ hội chiếm tiện nghi, bất quá thắng đến trên vai bị kéo xuống, nàng dường như đã từ bỏ chống cự, giọt lệ theo khóe mắt chảy dài xuống đệm chăn.

Trên người cô rất thơm, trước kia Đường Càn không biết, hiện tại hấn mới phát hiện cô gây đến dọa người, cần cổ thon nhỏ giống như hấn chỉ cần dùng một chút lực là có thể chặt đứt, máy quay tiến sát lại gần, Đường Càn mới đột nhiên dừng lại động tác, vài giây sau mới rời khỏi người nàng, phẫn nộ vừa rồi lúc này đã biến mất, chỉ còn lại ảo não, đứng ở mép giường, từ trên cao nhìn xuống người trên giường.

Máy quay dừng lại, quay một chút cận cảnh gương mặt Vu Yên, nàng chậm rãi ngồi dậy, đôi tay gắt gao kéo y phục lên, từng giọt lệ lặng lẽ rơi trên mặt.

"Dừng!"

Đạo diễn dứt lời, Vu Yên thở ra một hơi, tay tùy tiện lau khô nước mắt trên mặt, trong thời gian ngắn có thể khóc cũng là một kỹ thuật, cô cũng cố gắng luyện tập thật lâu, cho nên nói làm diễn viên cũng không dễ dàng, tiền nhiều khổ cực cũng nhiều.

"Được, cảnh này qua, chuẩn bị cảnh tiếp theo." Đạo diễn ngồi trước máy theo dõi nói một câu.

Truyện được đăng đầu tiên trên wattpad: icedcoffee0011. Vào wattpad ủng hộ editor www.wattpad.com/user/icedcoffee0011.

Lúc này Vu Yên mới được Tiểu Lâm mang áo khoác đến cho, cách đó không xa Đường Càn bị người vây quanh còn như có như không nhìn cô, Vu Yên quay đầu đi không đi để ý tới hấn.

Mấy cảnh sau đó cũng coi như thuận lợi, 9 giờ tối kết thúc công việc, cô thay quần áo sau đó ra khỏi phòng hóa trang, đúng lúc nhìn thấy Triệu Tấn.

"Muốn đi ăn khuya không?" Triệu Tấn cũng đã thay quần áo bình thường, đội mũ lưỡi trai che kín khuôn mặt, đứng đó chờ cô.

Nghe vậy, Vu Yên nhìn mắt phim trường đã kết thúc công việc, sau đó lắc đầu, ngượng ngùng cười nói: "Tôi hôm nay có chút mệt mỏi, muốn về sớm nghỉ ngơi một chút, lần sau đi."

Biết rằng cô sẽ từ chối, Triệu Tấn cho rằng cô là vì mấy ngày hôm trước bị phóng viên chụp ảnh lại, nhìn bốn phía một lần rồi tiến lại gần Vu Yên, giải thích: "Ngày đó tôi cũng không biết sẽ xuất hiện tình huống như vậy, tôi cũng định lên tiếng giải thích, bất quá lại sợ càng giải thích người khác sẽ càng hiểu lầm, cho nên liên mới không có thanh minh, cô không giận chứ?"

Tiểu Lâm rất có nhãn lực, thấy cảnh này thì từ từ đi sang một bên chơi điện thoại, xung quanh nhân viên công tác người đến người đi, thỉnh thoảng đều sẽ ngo sang bên hai người một cái, không khỏi hoài nghi hai người rốt cuộc có thật sự có một chân hay không?

"Anh không lên tiếng thanh minh là lựa chọn tốt nhất, tôi sao có thể tức giận chuyện này, chỉ là gần đây đâu cũng có tiếng gió, tôi là sợ bị người ta đăng tin lung tung, anh cũng biết, lấy danh tiếng tôi hiện tại, đến lúc đó khẳng định sẽ bị ăn mắng, anh hiểu chứ?" Vu Yên có chút dờ khóc dờ cười giải thích.

Nghe vậy, Triệu Tấn nhú mày, nhìn nữ sinh để mặt mộc trước mắt, giữ chặt nàng cánh tay đi vào phòng hóa trang bên cạnh.

Một màn này bị rất nhiều người thấy được, trong đó cũng bao gồm Đường Càn, hấn quét mắt nhìn cửa phòng đã đóng lại, sau đó trầm mặt một mình rời đi.

Vu Yên cũng không nghĩ Triệu Tấn sẽ có động tác như vậy, thắng đến khi cửa phòng bị đóng lại, cô mới về mặt khó hiểu nhìn đối phương: "Anh..... Có việc sao?"

Nhìn vẻ mặt ngốc lảng của nàng, Triệu Tấn cũng không phải người thích nói chuyện dài dòng, trực tiếp tiến lên, cầm lấy cánh tay cô, ánh mắt sáng quắc nói: "Tôi chưa từng mời cô gái nào đi ăn khuya, em là người đầu tiên."

Vu Yên: "....."

Gương mặt dịu dàng như ánh mặt trời của đối phương lúc này tràn ngập nghiêm túc, đôi mắt phản chiếu hình ảnh của một mình Vu Yên, dường như chỉ có thể chứa mỗi một người là cô, Vu Yên có chút ngây ngời, cô quả thực cho rằng Triệu Tấn là một tốt, nhưng cũng chỉ dừng lại ở mức bạn bè mà thôi, rốt cuộc ngày thường hấn đối xử với người khác cũng rất âm ảm...nhưng mà hôm nay...

"Tôi..... Tôi xin lỗi, kỳ thật....." Cô ấp úng có chút không biết nên cự tuyệt người ta như thế nào, cuối cùng vẫn là hít sâu một ngụm quyết đoán nói: "Tôi đã thích người khác rồi, thực xin lỗi."

Nếu sớm biết Triệu Tấn nghĩ như vậy, cô khẳng định sẽ không cùng hắn đi lại thân cận làm gì, cô không muốn đi chọc ra nợ đào hoa.

Triệu Tấn cũng là lần đầu đi theo đuôi con gái nhà người ta, lại cũng là lần đầu bị người cự tuyệt, tâm tình hắn lúc này rất phức tạp. Bình tĩnh nhìn nữ sinh trước mặt, nhìn nửa ngày mới lui ra đằng sau một bước, cười, "Đã hiểu, về sau chúng ta vẫn có thể làm bạn chứ?"

Hắn thoát nhìn tương đối tiêu sái, không nghĩ tới người này lại dễ nói chuyện như vậy, so với Dương Tranh kia hoàn toàn là không cùng cấp bậc, Vu Yên cười cười gật gật đầu, "Chỉ cần anh không chê, chúng ta đương nhiên vẫn là bằng hữu."

Cô dứt lời, Triệu Tấn cũng chỉ cười cười, sau đó xoay người rời khỏi phòng, trong mắt hiện lên một tia tiếc nuối, quả nhiên cô gái tốt vẫn là của nhà người ta.

Vu Yên đối với phân dứt khoát này của Triệu Tấn thật sự phi thường thương thức, đặc biệt là sau khi trải qua cực phẩm Dương Tranh cô càng thấy người dứt khoát mạch lạc như trân quý Triệu Tấn, bất quá liên tính cho dù cô không công lược Đường Càn, cũng sẽ không ở bên hắn, bởi vì không có cảm giác, ở chung cũng chỉ có cảm giác của bạn bè bằng hữu bình thường như vậy về sau khẳng định sẽ có mâu thuẫn phát sinh.

Truyện được đăng đầu tiên trên wattpad: icedcoffee0011. Vào wattpad ủng hộ editor www.wattpad.com/user/icedcoffee0011.

Trở lại khách sạn đã là 9 giờ rồi, cô tắm rửa một cái, thẳng đến khi chuông cửa vang lên, cô còn tưởng Tiểu Lâm mua cơm lên cho mình, vừa uống sữa chua vừa đi qua mở cửa.

Chỉ là vừa mở cửa ra đã thấy một người đứng bên ngoài mặc áo sơ mi màu đen, đội mũ lưỡi trai màu đen, cúi đầu làm cho gương mặt cơ hồ bị mũ che khuất hết, nhưng Vu Yên liếc mắt cũng có thể nhận ra người này là ai, vờn đầu nhìn quanh hành lang một lần, đến khi chắc chắn bên ngoài không có ai khả nghi mới quay ra thì Đường Càn lại gạt cô sang bên, đi thẳng vào phòng.

"Anh....." Vu Yên có chút bất đắc dĩ, chỉ có thể đem cửa đóng lại, đi qua nói: "Tôi hôm nay có chút mệt mỏi, khả năng không thể cùng anh đối diện, hôm khác đi."

Cô dường như là vừa tắm rửa xong, trên người chỉ mặc kiện áo hai dây mỏng màu đen và quần lụa dài cùng màu, cánh tay trắng nõn dưới ánh đèn tựa hồ ónh quang, Đường Càn môi hơi nhấp, tháo mũ xuống đặt trên xô pha, ngồi đó bình tĩnh nhìn Vu Yên, "Em và Triệu Tấn là quan hệ gì?"

Vu Yên: "....."

Cô vuốt tóc ra sau lưng, đi đến tủ lạnh lấy một lon nước đặt trước mặt hắn, sau đó ngồi bên cạnh xô pha ôm gối vào ngực, "Tôi và Triệu Tấn chỉ là quan hệ bạn bè bình thường, làm sao vậy?"

Phát hiện đối phương vẫn cứ nhìn chằm chằm mình, Vu Yên bất giác cảm thấy chột da, cảm thấy áo sa tanh trên người không đủ an toàn, đứng dậy định lấy thêm áo khoác mặc vào thì đột nhiên tay bị người kia tóm lấy, "lúc trước em nói có chuyện cần suy nghĩ cẩn thận, là chuyện gì?"

Trong phòng an tĩnh đến quỷ dị, Vu Yên nhìn cánh tay vẫn bị người cầm lấy, nghĩ nghĩ vẫn là chậm rãi quay lại, thanh âm bình tĩnh, "Tôi đã nghĩ thông rất nhiều chuyện, ngày hôm ấy là tôi quá xúc động, rất xin lỗi, tôi làm Đường lão sư không thoải mái, là lỗi của tôi, Đường lão sư còn giúp đỡ tôi nhiều chuyện như vậy, hi vọng lão sư không để ý."

Nhìn vẻ mặt bình tĩnh xa cách của cô, không còn như lúc trước, có cái gì nói cái đó, học theo bộ dạng khéo léo đưa đẩy của những người khác, học đến nhuần nhuyễn như vậy...

"Ý của em là, em không thích tôi?" Đường Càn vẫn cứ gắt gao nhìn chăm chú khuôn mặt nhỏ trước mắt, ánh mắt một mảnh sâu thẳm.

Nhìn bộ dáng hiện tại của hắn, Vu Yên không khỏi nghĩ tới tràng diễn chiều nay, gương mặt bất giác đỏ hồng lên, vành tai có chút nóng, hơi dùng sức dịch qua một chút, "Tôi... tôi cũng không nói vậy, Đường lão sư đã nói không thích tôi, đương nhiên tôi không thể mặt dày đi quấy rầy Đường lão sư được."

Đường Càn giữa mày buông lỏng, thấy tai cô hơi đỏ lên, khóe miệng hơi cong cong, dùng tay kéo mạnh, đè người trên xô pha, ánh mắt sáng quắc nhìn vào mắt cô, "Tôi cũng không nói, là tôi không thích em."

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Cứu Vớt Nữ Phụ Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 23: Nữ minh tinh bị trầm cảm (11)

Bốn mắt nhìn nhau, đối diện với ánh mắt nóng bỏng của người kia, Vu Yên lập tức nhắm mắt lại, duỗi tay đẩy vai hắn, "Này..... Anh đừng như vậy..... Tôi không cần anh đáng thương....."

Khuôn mặt trắng nõn lúc này mang theo mặt ửng đỏ, Đường Càn gắt gao nhìn chằm chằm miệng nhỏ hồng như màu hoa đào của cô, ánh mắt tối sầm lại, thanh âm trầm thấp, "Trên đời nhiều người như vậy, tôi vì sao lại chỉ đáng thương một mình em?"

Nói xong hắn cúi đầu phủ lên cánh môi mềm mại kia, cảm nhận được thân thể đối phương cứng đờ lại, nhưng cũng không cự tuyệt, hắn mới tiếp tục một tay giam hai cánh tay đang cựa quậy của cô lại, ngậm lấy môi dưới, nhẹ nhàng cắn xé vuốt ve.

Vu Yên vốn muốn ngược hắn thêm một thời gian nữa, nhưng hiện tại làm vậy thì hiệu quả sẽ ngược lại, thân thể cứng đờ dần buông lỏng, sau đó dứt khoát duỗi tay ôm lấy cổ hắn, đỏ mặt nhắm mắt lại.

Cảm giác người dưới thân đã thả lỏng, Đường Càn cũng không cố kỵ nữa, trực tiếp cạy mở, thô bạo đoạt lấy hô hấp của cô, bàn tay to nóng bỏng từ từ trượt xuống eo thon mềm mại, cách một lớp áo mỏng, kề sát da thịt trơn trượt nõn nà kia.

Không gian một mảnh ái muội, có lẽ cảm giác được hô hấp cô có chút không thoải mái, Đường Càn cũng chậm rãi đem người buông ra.

Dưới ánh đèn vàng, người dưới thân mỏng lung mờ mắt ra, khuôn mặt oánh bạch nhỏ nhắn vẫn nhuốm một mảnh hồng nhuận, cánh môi phớt nộn sưng đỏ, ánh lên, mời gọi.

Đường Càn nhìn cô một hồi nhưng cũng không làm gì nữa, chỉ là như con thú to lớn rúc vào cổ cô, hít sâu một ngụm, hương thơm thiếu nữ tràn vào mũi khiến người mê luyến.

"Về sau cách Triệu Tấn xa xa một chút."

Hơi ẩm ánh đèn hạ, dưới thân người mỏng lung mờ mắt ra, khuôn mặt oánh bạch nhỏ nhắn vẫn nhuốm Hô hấp cực nóng phả trên cổ, Vu Yên hơi thở ra, cảm giác gương mặt vẫn tiếp tục nóng lên, tròng mắt bất mãn nói, "Tôi cũng không phải cùng hắn đi lại quá gần, chỉ là ăn cơm qua một lần, hơn nữa cũng là vì nhờ hắn giảng kịch bản cho."

"Đoàn phim nhiều người như vậy, em vì sao chỉ tìm hắn?" Đường Càn khuôn mặt trầm xuống, thoát nhìn phi thường không cao hứng.

Dứt lời, Vu Yên nhin không được khẽ cười một tiếng, cảm giác người này ăn ghen có chút chậm chạp, chỉ có thể ôm cổ hắn, lại gần mặt hôn nhẹ một cái, "Bởi vì anh ta chịu giúp đỡ, mỗi ngày bên người Đường lão sư của chúng ta nhiều người vây quanh như vậy, tôi chỉ cần lại gần đã bị người khác nói là ôm đùi, Triệu Tấn người ta hiền hoà hơn nhiều."

Triệu Tấn đích xác tương đối dễ gần, bình thường người này với các nhân viên công tác trong đoàn phim cũng tương đối gần gũi, mà vây quanh Đường Càn luôn có trợ lý rồi chuyên viên trang điểm, có thể là do hắn thoát nhìn tương đối cao lãnh, người bình thường không dám tới gần.

Nghe vậy, Đường Càn chỉ là khẽ nhủ mày, "Tôi như thế nào không phát hiện ra?"

"Anh lúc nào cũng xem kịch bản, đương nhiên không phát hiện bản thân bị nhiều người vây quanh như vậy, mấy cô chuyên viên trang điểm còn ở trên mặt anh sờ tới sờ lui, anh chẳng lẽ đều không phản kháng sao?" Nói đến đây, Vu Yên lập tức liền nhắm mắt lại.

Đường Càn cũng nghiêm túc hồi tưởng, cuối cùng vẫn là cúi đầu hôn nhẹ khuôn mặt nhỏ của cô, "Tôi về sau làm bọn họ tránh ra chút, em muốn gì phải đến tìm tôi, không thể đi tìm những người khác."

Cùng là đàn ông, Đường Càn liếc mắt một cái đã có thể nhìn ra Triệu Tấn kia tuyệt đối không có ý tốt, còn dám đào góc tường nhà hắn, tuyệt đối không thể nhin!

Trên mặt bị người hôn hôn đến đầy nước bọt, Vu Yên lập tức duỗi tay đẩy hắn, "Đã biết, tôi cách hắn xa xa một chút là được."

Tuy rằng muốn ở lại một lúc, bất quá Đường Càn cũng biết cô hôm nay vất vả, dù sao ngày mai vẫn còn gặp nhau tiếp, không nhiều lời, dặn dò vài câu rồi rời đi.

Vu Yên hôm nay đúng là có chút mệt mỏi, đạo diễn yêu cầu rất nghiêm khắc, một động tác võ thuật yêu cầu quay đi quay lại hơn mười lần, tuy cũng chỉ là một ít động tác đơn giản, Vu Yên vẫn cảm thấy có chút mệt mỏi, bất quá hôm nay thuận lợi bắt lấy Đường Càn, cũng coi như vui vẻ ngoài ý muốn.

Ngày hôm sau, sáng sớm đi tới phim trường, còn chưa tới phòng hóa trang, đã thấy Vương Tinh mặc đồ diễn phục chỉ vào tổ phục trang mà mắng mỏ.

"Các người cũng thật quá đáng! Dựa vào cái gì người khác dùng chính là thẻ bài kia, mà tôi phải dùng loại này thủy hóa!"

Mấy đạo cụ như bình trang điểm các thứ bị ném la liệt trên mặt đất, Vu Yên đi qua một đám người đang đứng xem náo nhiệt, vừa hút sữa đậu nành vừa nhìn đồ bị ném trên mặt đất, đạo cụ được phân cho Vu Yên cũng có mấy thứ giống giống vậy, nhưng chất liệu thì có chút khác. Chỉ là Vương Tinh yêu cầu quá cao mà thôi, cái gì cũng muốn tốt nhất, ở đoàn làm phim khác, đồ vật nữ chính dùng khẳng định đều là tốt nhất, chẳng qua Vương Tinh cảm thấy vị trí của Vu Yên không đủ lớn, cho nên muốn ra oai phủ đầu mà thôi.

Vương Tinh lúc này đang mắng một lão sư của tổ hóa trang, mà lão sư kia cũng không phải là người tính tình nhẫn nhịn chịu đựng người khác, nếu

Vương Tinh đã không cho cô ấy mặt mũi, cô ấy cũng không cố kỵ nhiều người, trực tiếp lạnh mặt nhìn Vương Tinh: "Đây là ý tứ của bên đầu tư phim, cô có ý kiến trực tiếp đi tìm bọn họ nói chuyện, mặt khác, nữ chính và nữ phụ đạo cụ khác nhau, đây là chuyện hết sức bình thường, cô không phải là diễn viên đệ nhất thiên tài sao? Chuyện này mà cũng không biết?"

Lão sư tổ hóa trang là người làm trong nghề lâu năm, có thâm niên, đã gặp qua không ít đại bài ảnh để ảnh hậu, một đám người còn đến đánh quan hệ với cô ấy, Vương Tinh không khen được câu nào thì thôi, thế nhưng còn dám phát hỏa trên người cô ấy, là người đều sẽ có tính tình, không ai đi nhịn nhục với cô ta mãi được.

Dứt lời, nhân viên công tác chung quanh cũng nhìn không được cười ghen một tiếng, nói thật, đắc tội loại người có thâm niên trong nghề, đối với Vương Tinh tuyệt đối không có chỗ tốt, người ta nhiều nhân mạch như vậy, tùy thời có thể động tay chân lên người cô ta, Vương Tinh cư nhiên còn đại tính tình, cũng không biết nói cô ta tự cho mình là to nhất, hay nói cô ta ngu xuẩn nữa.

"Cô!" Vương Tinh nghe vậy lập tức sắc mặt biến đổi, lại thấy chung quanh còn có nhiều người như vậy, lập tức hừ một tiếng bỏ đi.

Vu Yên cầm bánh bao cắn một miếng rồi đi về phòng nghỉ, cô không phải đồ ngốc mà đi trêu chọc Vương Tinh lúc này, bởi vì Vương Tinh đích thực có tiếng nói hơn cô, cho nên dù cô ta là nữ phụ thì đãi ngộ so với Vu Yên cũng không khác biệt lắm, thậm chí một vài chỗ Vương Tinh còn tốt hơn cô, nhưng mà hiện tại nhà đầu tư làm ra chuyện như vậy, 80% là Đường Càn giờ trò quỷ.

"Ha ha ha, lão sư khẳng định tức giận lắm, Vương Tinh kia còn dám lớn tiếng mắng cô ấy, quá khôi hài!" Tiểu lâm nhìn không được cười lêan tiếng, tựa hồ cảm thấy rất thống khoái.

Vu Yên mới vừa đổi xong diễn phục, ngồi trước gương trang điểm để chuyên viên trang điểm tạo hình, thẳng đến lúc này đi động trên bàn bỗng nhiên vang lên, nhìn liếc qua là một dây số lạ, vốn dĩ không định nghe nhưng cô vẫn ấn vào.

Ngay sau đó, điện thoại lập tức truyền đến một giọng nam phần nộ, "Vu Yên cô có ý gì!"

Đây là giọng Dương Tranh, lúc trước Vu Yên đã đem kéo đến, hần vẫn còn đối số đi động gọi đến!

"Anh có bệnh sao? Có bệnh đi bệnh viện khám xem, đừng như chó điên khắp nơi gọi bậy"

Dứt lời, đối diện càng thêm phần nộ, "Cô đừng có làm bộ làm tịch! Không nghĩ tới cô bụng dạ hẹp hòi như vậy! Không chiếm được liền đem đi hủy! Tôi nói cho cô biết, cô còn dám làm động tay chân giờ trò sau lưng tôi thì cùng lắm thì chúng ta đồng quy vu tận!"

Tắt điện thoại, Vu Yên cũng là vẻ mặt mòng bức, cô cũng không biết đối phương đang nói cái gì, cái gì hủy diệt?

Quay xong mấy cảnh, phát hiện bên người Đường Càn quả nhiên không có những người khác vây quanh, Vu Yên lập tức đi qua, tiến đến bên người hần nhẹ giọng nói: "Tôi có việc muốn hỏi."

Đạo diễn còn bận giảng kịch bản cho Triệu Tấn, Đường Càn lúi cô đi vào phòng nghỉ của hần, yên lặng rót chén nước, "Chuyện gì?"

Phòng nghỉ của Đường Càn rất lớn, hơn nữa cái gì có, nói chung ảnh đế với diễn viên nhỏ căn bản là không cùng một cấp bậc, Vu Yên có chút ghét bỏ cái sơ pha lớn như cái giường kia.

Cô nghiêm túc nhìn hần, nói, "Chuyện Vương Tinh là như thế nào?"

"Hửm?" Đường Càn ngồi bên cạnh Vu Yên, thuận tay ôm lấy eo cô, một bên nhìn kịch bản một bên xoa xoa eo sườn cô, "Không phải em nói cô ta bắt nạt em?"

Hần dứt lời, cô đẩy bàn tay đang sờ mó lưng tung ra chỗ khác, tức giận trừng mắt nhìn hần, "Dương Tranh kia thì sao?"

Dứt lời, Đường Càn tầm mắt lập tức từ trên kịch bản dời đi, dừng lại trên khuôn mặt cô, thanh âm hơi trầm xuống, "Loại người thích dâm loạn con gái nhà lành này, cũng chỉ làm ô nhiễm giới giải trí."

Vu Yên: "....."

Ngày hôm qua là ai chưa có sự đồng ý đã đề lên người cô?

"Hôm qua không phải Đường lão sư cũng chưa có sự đồng ý của hậu bối, đã dờ dờ làm loạn sao?" Vu Yên nhìn không được phun một câu.

Nói xong, Đường Càn lập tức như rồng mây, một phen chế trụ eo cô, đem người đè dưới thân, "Tôi và hần giống nhau sao? Em cũng đã cưỡng hôn tôi một lần, tôi cũng chỉ là ăn miếng trả miếng mà thôi."

Bốn mắt nhìn nhau, Vu Yên đỏ mặt không biết nên nói gì, chỉ có thể duỗi tay dùng sức đẩy hần, "Hừ, tránh ra!"

"Em đau lòng?" Đường Càn không biết nghĩ đến cái gì, bỗng nhiên vẻ mặt không cao hứng.

Khôil giáp trên người hần đề lên người cô có chút đau, Vu Yên lập tức trừng mắt chụp xuống vai hần, "Nghĩ cái gì vậy, em chỉ là tò mò anh làm cái gì với hần thôi."

Nhìn khuôn mặt nhỏ phá lệ sinh động trước mắt, Đường Càn nhện không được duỗi tay xoa xoa trên mặt cô, ánh mắt một mảnh nhu hòa, "Không có gì, chỉ là hần đoạt được một cái tài nguyên, ta cùng nhà đầu tư lại vừa vận quen biết nhau."

Nói xong, hần lại cúi đầu hôn cô một cái, sau đó lại nhăn mày, "Lần sau đổi người khác trang điểm đi, son môi này hương vị không tốt."

*Tác giả có lời muốn nói: Hạ chương nhập v, nhấn lại có bao li xì u ~(^з^)-☆

[editor] muốn nói, hỏ này lấp chưa xong nhưng tuần sau sẽ có hỏ mới ♡□ ♡□

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Cứu Vớt Nữ Phụ Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Nữ minh tinh bị trầm cảm (12) - 1

Đột nhiên cửa phòng bị đẩy ra.

"Càn ca..."

Hai người bên trong lập tức dừng một chút, mà người bên ngoài cũng sững sờ đứng yên tại chỗ, vẻ mặt mông lung ngơ ngác nhìn một màn trên sofa kia, có chút hoài nghi đôi mắt mình lúc này.

"Đi ra ngoài." Đường Càn đề thấp âm thanh, không cao hứng nhìn về phía trợ lý đứng bên ngoài.

Mà trợ lý nghe vậy, giống như bị điện giật vội vàng đóng cửa lại, trong lòng lại nổi một trận sóng to gió lớn, hần đi theo Đường Càn lâu như vậy, thế nhưng không phát hiện Đường Càn và Vu Yên lại có một tầng quan hệ như vậy!

Thấy người đã đi rồi, Vu Yên mới đem đầu từ trong lồng ngực hần chui ra, có chút thẹn thùng đâm vào vai hần, "Giờ thì tốt rồi, cư nhiên bị người nhìn thấy được!"

Lén lút là một chuyện, bị người phát hiện ra lại là một chuyện khác, cô không muốn sớm như vậy đã bị người khác phát hiện ra quan hệ hai người..

Thấy cô vẻ mặt bất mãn, Đường Càn chỉ là đỉnh mày khẽ nhúc nhích, thấp giọng nói: "Từ lúc em cùng tôi tiến vào đoàn phim thì toàn bộ đoàn phim đều đã biết rồi."

Vu Yên: "....."

Lấy bản lĩnh bất quá của những người trong đoàn phim, hần là cũng đã tự mình tưởng tượng trong đầu không ít tình tiết rồi, nghĩ vậy, cô chỉ có thể dùng sức đem hần đẩy ra, đứng dậy sửa sang lại đầu tóc một chút, theo hần ra khỏi phòng nghỉ.

Quả nhiên, vừa ra đi, ánh mắt những nhân viên công tác nhìn cô quả thật là không giống nhau, Vu Yên cũng không có đi để ý này đó, như cũ lo diễn xuất cho tốt, tùy người khác nghĩ như thế nào.

Chẳng qua Vu Yên đã xem nhẹ người diễn vô sỉ như Dương Tranh.

Buổi tối, kết thúc công việc, vì tránh gặp phải phóng viên bên ngoài, cô không về khách sạn cùng Đường Càn.

Đang đi đến thang máy thì bỗng xuất hiện một bóng người, thỉnh linh kéo cô đến cửa an toàn trong góc tòa nhà.

"Anh điên rồi sao?"

Vu Yên ra sức ném ra tay hần, tháo kính râm trên mặt, đôi mắt quét người đối diện từ trên xuống dưới một cái, "Dương Tranh, tôi đã nói rất rõ ràng trước kia là trước kia, hiện tại là hiện tại, đừng lúc nào cũng đến tìm tôi kiếm chuyện!"

Người trước mặt mang một cái khẩu trang màu đen và mũ, bất quá ánh mắt khiến người chán ghét kia Vu Yên làm thế nào cũng không quên được.

Có lẽ là nghe được lời cô nói, Dương Tranh lập tức tháo khẩu trang xuống, phần nộ tiến lên một bước, lộ ra một gương mặt nhân mô cầu dạng, "Cô đừng đem bản thân mình tẩy trắng đến sạch sẽ như vậy, vì trả thù tôi, cô không tiếc mà bán mình cho Đường Càn, chẳng lẽ cô dám nói phía sự kiện kia không phải do cô làm sao!"

Dương Tranh hoàn toàn đã điên rồi, lúc này hần nào còn có vẻ ôn nhu như ánh mặt mà hần bày ra trên màn ảnh, cả khuôn mặt vụn vụn, gất gao trừng mắt nhìn Vu Yên.

Vu Yên nghe vậy cười lạnh một tiếng, hơi hơi ngẩng cằm chằm chọc nhìn hắn nói: "Fans nói anh là nam thần trong lòng bọn họ, còn anh, nhìn xem đã tự đem chính mình trở thành thứ gì?"

Đứt lời, cô vươn một ngón tay nhẹ nhàng chọc vào ngực hắn, trào phúng nói: "Luận địa vị, luận gia thế, luận diêm mạo, luận dáng người, điểm nào của anh so sánh được với người ta? Đứng, tài nguyên của anh là tôi làm Đường Cần đổi, nhưng mà vậy thì thế nào? Anh không phải nói tôi bán thân bán sắc sao? Tôi nói lại lần nữa, nếu anh còn đến quấy rầy tôi, tôi không biết loại phụ nữ thích trả thù như tôi có thể làm ra chuyện gì đâu."

Vừa biết là cô làm, trong lúc nhất thời Dương Tranh giống như tức giận phát điên rồi, đột nhiên tiến lên gắt gao túm chặt cánh tay cô, hai mắt đỏ tươi như máu trũng lên, "Cô cho rằng như vậy là có thể thượng vị sao? Tôi nói cho cô biết, trong tay tôi có nhiều chứng cứ như vậy, cùng lắm là chúng ta đồng quy vu tận."

"Buông ra!" Vu Yên ném tay hắn ra, lùi vài bước, đầy chán ghét liếc nhìn hắn, "Chứng cứ? Được thôi, vừa vặn tôi cũng có rất nhiều chứng cứ hay ho, vừa vặn cả chết lưới rách, nhìn xem anh hay tôi có nhiều chứng cứ bất lợi hơn?"

Vu Yên cũng không sợ trong tay Dương Tranh có thể có cái gì gây bất lợi cho cô, nguyên chủ vô cùng hướng nội, cho dù nói chuyện phiếm với Dương Tranh cũng không dám biểu lộ tâm ý của mình quá nhiều, bất quá Dương Tranh thường xuyên dùng wechat nhắn tin cho nguyên chủ, từ ngữ, ngữ khí đều là không dễ chịu chút nào, đến lúc đó tung ra, xem hình tượng của ai bị hủy hoại lớn hơn.

Nhìn khuôn mặt tinh xảo trước mắt chỉ còn lại lạnh nhạt và trào phúng, Dương Tranh căng thẳng nắm chặt tay, trong lòng lòng bất giác tràn ngập hối hận, khuôn mặt tuấn mỹ vặn vẹo.

Hắn hận bản thân không thể thấy rõ khuôn mặt thật của nữ nhân đối trá rần rết này, bằng không thời điểm này cũng không bị cô ta uy hiếp.

"Nếu không còn chuyện gì, tôi đi trước, nhớ kỹ lời tôi nói, anh còn đến tìm tôi một lần nữa thôi, thì đừng trách tôi không nói đạo lý!" Vu Yên vừa nói vừa chậm rãi mang kính râm lên, xoay người đi ra khỏi lối thoát hiểm.

Nhìn người kia đầy lạnh nhạt cách xa, Dương Tranh giống như không cam lòng, nắm chặt tay, rồi bỗng nhiên tiến đến túm chặt cánh tay Vu Yên, ánh mắt âm ngoan nhìn cô, "Cô muốn đồng quy vu tận, được, tôi thành toàn cho cô!"

Đột nhiên bị người ẩn ở trên tường, mắt thấy đối phương bỗng nhiên tiến gần lại, giống như muốn hôn mình, Vu Yên lập tức dùng sức giãy giụa, "Con mẹ nó tên điên này buông ra!"

"Trước kia không phải cô rất thích tôi sao? Hôm nay, thành toàn ý nguyện của cô nha!" Dương Tranh giống như lâm vào điên cuồng, liều mạng cúi đầu muốn chạm vào cổ Vu Yên.

"Râm!"

Cửa ra vào lối thoát hiểm bỗng vang lên rầm một tiếng, nhìn về phía phát ra âm thanh, thấy Đường Cần xuất hiện thì rất vui vẻ, lập tức nhân lúc cộn bả kia không chú ý, đá vào đùi hắn, sau đó chạy về phía Đường Cần.

"Không sao chứ?" Đường Cần đem cô ôm sát vào trong ngực, trên mặt lộ ra một tia quan tâm.

Vu Yên gắt gao ôm eo hắn, khẽ lắc đầu, khuôn mặt nhỏ còn mang theo sợ hãi, một màn vừa rồi đúng là thiếu chút nữa hù chết cô.

Mà Dương Tranh bên kia, có lẽ là không nghĩ tới lại bị Đường Cần bắt gặp được, hắn nhất thời cũng có chút hoảng loạn, mà Đường Cần cùng lúc đó cũng bình tĩnh nhìn hắn, thanh âm hơi trầm xuống, "Đụng đến người của tôi, đem tôi coi như vật trang trí sao?"

Vu Yên chớp chớp mắt, tóm lại là cảm thấy hiện tại Đường Cần đặc biệt cao lớn, cũng may hắn kịp thời đuổi tới, bằng không hậu quả không dám tưởng tượng.

"Cô ta..... cô ta lúc trước đã cùng tôi có quan hệ, lại còn cùng nhiều nam nhân đi lại không minh bạch, vừa rồi là cô ta nhục mạ tôi, tôi chỉ là nhất thời tức giận không kiềm chế được mà thôi." Dương Tranh ngữ khí hơi run run, nhưng trên mặt vẫn ra vẻ trấn định, cố gắng che giấu run rẩy trong nội tâm, rốt cuộc hắn cũng đã chứng kiến năng lực cùng tài nguyên của Đường Cần một lần, thật sự không muốn chôn vùi tiền đồ của bản thân.

Đứt lời, người kia chỉ là tiến lên hai bước, ngữ quan tuấn lãng mang theo một tia lạnh nhạt, ánh mắt không chút độ ẩm nhìn người trước mắt, "Nói chuyện tốt nhất chú ý một chút, biết cô ấy là người của tôi, cậu còn dám động vào, là cảm thấy tôi thực dễ nói chuyện đúng không?"

"Tôi..... Tôi, tiền bối, tôi vừa rồi chỉ là nhất thời xúc động mà thôi, tôi biết tôi không nên làm như vậy, thực xin lỗi." Đại trưởng phu cô được dẫn được, Dương Tranh cúi đầu về mặt xin lỗi.

Nhìn hắn cụp đuôi lại, Vu Yên hận không thể đá đứt mệnh căn tử căn bả này, con mẹ nó lúc này không nên đá vào đùi hắn làm gì! Lúc này rồi còn nghĩ đến bôi nhọ thanh danh cô, còn có nguyên chủ hướng nội bảo thủ như vậy, bị hắn nói thành cái gì rồi!

"Anh không thấy ngượng mồm sao? Tôi và anh không minh bạch? Anh có thể có chút tự trọng được không?"

Trông mắt chuyển động, Dương Tranh bỗng nhiên lời điện thoại ra, vẻ mặt nghiêm túc nhìn Đường Cần, "Cần ca, tôi thật sự không lừa anh, tôi còn lưu lịch sử trò chuyện ở đây, cô ta trước đây thường xuyên muốn tôi ra ngoài chơi với cô ta, nhưng tôi không chiều theo, cho nên cô ta mới tách ra hỏi tôi, kì thật từ lúc vào đại học cô ta đã dính lấy tôi rồi!"

Dương Tranh còn ở đó một lời hai lời xem lịch sử trò chuyện, Vu Yên còn tưởng hắn có thể lờ đi cái gì tốt, ngược lại Đường Càn lại có chút lạnh nhạt quét mắt liếc người này một cái, "Cô ấy thế nào tự tôi biết, không liên quan đến cậu, ngược lại cậu, động tay động chân với Vu Yên một lần nữa, tự mình hiểu lấy."

Nói xong, không màng về mặt vội vàng muốn giải thích của Dương Tranh, Đường Càn trực tiếp lờ Vu Yên đi, thẳng cho đến khi đi tới hành lang, Vu Yên quay đầu lại nhìn đằng sau một lần, nhìn không được túm cánh tay hắn, nhẹ giọng hỏi, "Sao anh biết em ở kia?"

Lời thoát hiểm ở đây trừ nhân viên ra sẽ hiếm có người đi vào, trừ trường hợp khẩn cấp đi.

"Điện thoại em gọi mãi không được, phòng không có ai nhưng lại có người thấy em vào khách sạn rồi, tôi chỉ có thể tìm người xem camera giám sát."

Nói xong, Đường Càn quay đầu, mắt sáng quắc nhìn cô, thanh âm hơi trầm xuống, "Lần sau gặp phải hắn, trực tiếp gọi cho tôi."

Hành lang thi thoảng vẫn có nhân viên trong đoàn đi qua, một đám người thấy hai diễn viên chính quang minh chính đại bày tỏ tình cảm, chỉ có thể về mặt vì điệu quay đi, bất quá trong lòng lại có chút kinh ngạc, Vu Yên này thực ra lại rất có thủ đoạn, hôm trước còn chơi trò mập mờ với Triệu Tấn, hôm nay đã có thể bắt được Đường Càn, kỹ thuật cao siêu này không phải ai cũng có thể làm được nha!

Không để ý đến những cái nhìn kỳ dị của đám người cùng tổ quay phim, Vu Yên trực tiếp mở cửa phòng, cũng không sợ bị người khác nhìn thấy liền mang Đường Càn đi vào.

"Em cũng không muốn để ý đến tên tâm thần kia, chỉ là hắn như chó điên cắn chặt không bỏ, nếu không phải anh đến kịp, em cũng không biết sau đó sẽ xảy ra chuyện gì nữa." Vu Yên hơi rùng mình, ngồi xuống sofa.

Nhìn tay chân nhỏ yếu của tiểu cô nương, đẩy người khác như thế nào chứ, Đường Càn tức khắc đến bên cạnh cô, thuận thế đè người trên sofa, một tay nhéo mặt cô trầm giọng nói, "Ai bảo em không chịu ăn vào, còn học người khác giảm béo, trên người không có chút thịt nào, muốn giảm cân thành bộ xương khô luôn sao!"

Vu Yên: "....."

Cô có chút không cao hứng, theo bản năng khoanh tay trước ngực, quay đầu không nhìn hắn nữa, giận dữ nói: "Ai nói em không có thịt! Chỉ là khung xương so với người khác hơi nhỏ mà thôi!"

Tầm mắt từ cằm cô thon dài trắng nõn xuống cổ áo sơ mi do động tác của cô mà mở ra, Đường Càn không tự giác đem tầm mắt rời đi, duỗi tay xoa xoa ở sườn eo mềm mại, ánh mắt thâm trầm, "Phải không? Tôi như thế nào không biết?"

Vu Yên quay mặt lại, bốn mắt nhìn nhau, phát hiện hắn mỉm cười tà tũ, chăm chú nhìn cô, cảm giác nếu bọn họ nhìn nhau thêm chút nữa thì bản thân sẽ xảy ra chuyện mất. Vu Yên trông mắt xoay chuyển lập tức bắt đầu nói sang chuyện khác, "Cái kia... anh có tiếp tục chèn ép Dương Tranh nữa không?"

Tay đang ôm eo cô lại bỗng nhiên đi đến mép áo lúc này đang rơi trên hông, Đường Càn cứ như vậy đè trên người cô, ánh mắt thâm thúy nhìn cô, "Chẳng lẽ còn muốn tôi coi như chuyện gì cũng chưa xảy ra? Loại người như hắn đáng sao?"

Cô đứng là rất gầy, nhưng những nơi cần có thịt đều có cả, từ trên người truyền đến một mùi thơm nhẹ nhàng của thiếu nữ, Đường Càn nhất thời cảm thấy bản thân khó có thể kìm nén thêm.

"Em không có ý đó, chỉ là sợ hắn phát điên cắn ngược lại thôi." Nói xong, không biết nghĩ đến điều gì mà cô đưa tay vòng lấy cổ hắn, khuôn mặt nhỏ nhắn theo tò mò, "Hôn nữa, anh không ngại ngờ... những lời hắn nói là thật sao?"

Đối mặt với loại tình huống này, đàn ông không phải sẽ sinh lòng hoài nghi sao? Dù sao giới giải trí này loạn như vậy, loại người này ngủ với người này, mai đi bám người khác, vợ bừa cũng được một bó lớn.

Cô gái đã tẩy sạch lớp trang điểm, da dẻ mịn màng trong suốt, miệng nhỏ hồng phấn hơi nhếch lên, Đường Càn không tự giác cúi xuống, ở trên môi phàn nàn liếm mát một chút, thanh âm trầm thấp, "Em cảm thấy chút năng lực nhìn người này tôi cũng không có?"

Vu Yên có chút hoảng, trực giác nói cho cô biết kế tiếp khả năng sẽ xảy ra chuyện, lập tức duỗi tay xô đẩy hắn, "Hào hảo hảo, anh lợi hại, em mệt rồi, anh cũng đi về phòng đi, nếu vừa rồi có paparazzi nhìn thấy anh vào phòng em lâu như vậy, ngày mai đầu đề khẳng định là gian tình giữa Đường Càn và Vu Yên rồi hai người ở trong phòng riêng gặp nhau vài giờ gì đó đấy."

Vu Yên tiêu đề cũng đã nghĩ kỹ rồi, Đường Càn chỉ là khẽ cười một tiếng, liếc mắt một cái liền nhìn ra tiểu tâm tư của cô, bất quá hắn cũng không muốn lưu lại lâu, dặn dò cô nghỉ ngơi sớm một chút, rồi đề thấp mũ đi ra khỏi phòng.

Chờ hắn đi rồi, Vu Yên mới đi phòng tắm, tắm giặt sạch sẽ, đọc kịch bản một chút mới đi ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Cứu Vớt Nữ Phụ Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24-2: Nữ minh tinh bị trầm cảm (12) - 2

Những chuyện bất quá trong đoàn làm phim truyền đi nhanh đến lợi hại.

Có lẽ đã biết quan hệ của Vu Yên và Đường Càn, những diễn viên trong đoàn đối với cô cũng khách khí hơn nhiều, Vương Tinh cũng không còn đi phiền toái cô, chỉ là ánh mắt như cũ nhìn cô không hảo ý như mọi khi.

Nhưng Vu Yên đã xem nhẹ năng lực trả thù của Dương Tranh.

Ngày hôm ấy, trên mạng đột nhiên xuất hiện một cái tài khoản marketing tuôn ra mấy tấm ảnh chụp màn hình trò chuyện Wechat, chủ thích rõ đây là cuộc trò chuyện giữa Vu Yên và Dương Tranh, nội dung đối thoại đều là cô cẩn thận lấy lòng Dương Tranh, ngữ khí có thể nói là vô cùng hèn mọn. Tuy rằng trên mạng nhiều người bảo trì thái độ hoài nghi, nhưng tin càng lúc càng nóng, chuyện nháo đến càng lúc càng lớn, vẫn luôn chiếm chế chiếm top 1 hot search, hơn nữa cô và Dương Tranh nhân khí không thấp, giá trị chiến đấu của fan đều rất cao, hai bên trên các mạng xã hội mở ra đại chiến, cãi nhau đến gà bay chó sủa.

Ngày mai cần phải đổi địa điểm quay, cho nên hôm nay nhất định phải quay xong cảnh nữ chính chết ở địa điểm này, Vu Yên vẫn luôn chú ý nghiên cứu kịch bản, không để ý tới nghị luận của người khác, cũng không cho phóng viên bên ngoài có cơ hội chụp lén, dù sao Tôn Huy cũng sẽ giải quyết tốt chuyện này.

Hôm nay trời nổi gió, thổi lán váy cô đang đưa, Triệu Tấn ngồi cách đó không xa, cầm kịch bản đi đến bên cạnh cô, có chút quan tâm hỏi, "Trên mạng, có cần tôi giúp đỡ không?"

Dương Tranh kia chính là một tên tiểu bạch tử, trong giới có tiếng là trong ngoài bất nhất, Triệu Tấn không tin Vu Yên sẽ mất mủ đi coi trọng loại người này, vừa thấy đã biết chính là có người ở sau lưng giờ trò quý, đây là trạng thái bình thường của ngành giải trí.

"Không cần, người đại diện của tôi hẳn là sẽ xử lý tốt, dù sao cũng cảm ơn Triệu lão sư." Vu Yên ngẩng đầu cười nhàn nhạt.

Cô hôm nay được tạo hình trang điểm càng, một thân váy đỏ như lửa đang đưa theo gió, bất đồng với vẻ tươi mát linh động mọi khi, một thân y phục cùng với môi tô son đỏ này là cả người cô sinh động hơn rất nhiều, trong giới không thiếu nhất là mỹ nữ, nhưng trong mắt Triệu Tấn, Vu Yên tuyệt đối là người nổi bật nhất trong đó.

Hắn tựa hồ vẫn có chút không yên tâm, nhìn cô, nghiêm túc nói: "Tôi chính là..."

"Không cần phiền toái Triệu lão sư, một chuyện nhỏ mà thôi."

Tiếng nói trầm thấp từ tính vang lên, Vu Yên không tự giác ngẩng đầu, liền nhìn thấy Đường Càn mặc diễn phục xách theo một phen trọng kiếm đi tới, trợ lý đằng sau đã sớm bị hắn ném ra xa, cũng không dám cùng tiến lại gần.

Nhìn thấy hắn, Triệu Tấn lại nhìn Vu Yên, tuy rằng có chút không cam lòng, nhưng hắn cũng biết cảm tình là chuyện không thể cưỡng cầu, hơn nữa đối phương là Đường Càn, cũng cho tới bây giờ hắn mới hiểu biết được nguyên lai, người trong lòng Vu Yên chính là hắn.

"Vây được, có việc có thể tìm tôi." Triệu Tấn cười, mình mang một thân khôi giáp đi thẳng.

Cũng mặc kệ những người khác thấy thế nào, Đường Càn trực tiếp quang minh chính đại ngồi ở bên cạnh cô trên mặt đất, vẻ mặt không cao hứng, "Vì sao luôn có mấy người thích đoạt đi yêu thích của người khác."

Vu Yên: "....."

Cô quay đầu yên lặng nhìn vị đại ca vẻ mặt nghiêm túc bên cạnh mình, nhất thời không biết nên nói cái gì.

"Sự tình công ty đã xử lý, em không cần lo lắng." Hắn cúi đầu tiếp tục nhìn kịch bản.

Vu Yên nhìn bốn phía, rồi mới lặng lẽ thò qua đầu kẻ bên tai hắn nhẹ giọng nói: "Rốt cuộc là ai giờ trò quý?"

Dương Tranh tuyệt đối không có năng lực này, hắn tuy rằng nhân khí cao, nhưng ở trong giới luận nhân mạch cùng tư lịch, cũng chỉ là một người mới mà thôi, khẳng định sẽ không có năng lực lớn như vậy.

Dứt lời, Đường Càn là kịch bản trong tay cô đánh dấu, không chút để ý nói: "Chu Lệ Vân."

Nghe vậy, sắc mặt Vu Yên biến đổi, nếu vậy, mọi chuyện đang xảy ra có thể giải thích được, sau lưng Chu Lệ Vân có kim chủ sẵn sàng để cho cô ta kiêu ngạo trả thù, không phải là không có khả năng.

Chỉ là người này khẳng định cùng Dương Tranh liên thủ, bằng không không thể lợi dụng lịch sử trò chuyện của nguyên chủ gây bất lợi cho cô được. Cũng may nguyên chủ rụt rè, không nói ra câu nào quá quý cù, bằng không hậu quả sợ là không dám tưởng tượng.

Thấy cô nhăn mặt tựa như bức bối trong lòng, Đường Càn chuyển tầm mắt, nhẹ giọng hỏi, "Ánh mắt em trước kia sao lại kém vậy chứ?"

Lịch sử trò chuyện là thật hay giả Đường Càn tự nhiên là biết.

Lần đầu tiên gặp mặt, hắn vô tình đứng ở phía sau cửa thoát hiểm nghe cô nhanh mồm dẻo miệng trào phúng Dương Tranh, tuyệt nhiên không giống loại người sẽ ăn nói khép nép với một nam nhân, hơn nữa, cô cũng chưa từng dùng loại "tính cách" này nói chuyện với hắn bao giờ.

"Lúc trước coi như mắt mù đi, em còn cho rằng hắn là người tốt, hắn khi ấy cũng không có hành động gì vượt rào, đến lúc tiến vào trong giới, mới phát hiện gương mặt thật của người này, đương nhiên là muốn cách hắn càng xa càng tốt, ai biết người này giống như thuốc cao da chó, quảng cũng quảng không ra, cũng là em xui xẻo, lúc trước quá đơn thuần, dễ dàng như vậy đã bị người mê hoặc."

Vu Yên đôi tay kéo căng khuôn mặt nhỏ, càng nói càng lớn tiếng, chỉ cần nhớ tới nguyên chủ đã từng vì cận bã kia làm những chuyện gì, cuối cùng còn rơi vào kết cục tự sát, liền vô cùng tức giận!

Đường Càn nắm chặt tay cô, ánh mắt sáng quắc nhìn cô nói: "Tôi sẽ làm tất cả mọi người biết, em cùng Dương Tranh không có quan hệ gì cả."

Vu Yên: "....."

Không biết hắn muốn làm cái gì, Vu Yên cũng không có truy vấn, mà là tiếp tục cúi đầu xem kịch bản, vừa vặn Đường Càn ở đây, có thể hỏi hắn một chút đoạn cuối này diễn biến tâm lý nữ chủ là như thế nào.

Nhìn kia hai người đã bắt đầu quang minh chính đại khoe ân ái, đoàn phim đều là về mặt kinh ngạc, càng có nhiều người vì "hảo thủ đoạn" của Vu Yên mà khiếp sợ không thôi, ai không biết ảnh đế Đường Càn có tiếng không thương hương tiếc ngọc, trong giới có bao nhiêu nữ diễn viên lớn nhỏ muốn bám vào cánh vàng như hắn cũng chưa đáp được.

Nguyên lai hắn là thích loại hình như Vu Yên sao?

Mà cách đó không xa Vương Tinh cũng gắt gao trừng mắt nhìn hai người kia, ánh mắt nhìn Vu Yên giống như hận không thể róc thịt lột da.

Wang Jing ngày đầu tiên tới đoàn phim cũng đến cọ quan hệ với Đường Càn, theo hắn khẳng định có thể đặt một chân vào vòng danh đạo, đến lúc đó có tài nguyên nào không thể bắt được?

Nhưng mà hắn cư nhiên đối với cô ta hồ hững, giả bộ thanh cao, còn không phải ham thích tuổi trẻ xinh đẹp!

Dù sao cũng đã nửa công khai, Vu Yên cùng Đường Càn khi nói chuyện cũng không để ý quá nhiều.

Chính là mỗi lần, khi gặp phải cảnh quay hơi vận động hơi nguy hiểm một chút, hắn lại nhất quyết tìm thể thân, đạo diễn tựa hồ muốn nói gì nhưng cuối cùng vẫn không phản đối được.

Hôm nay cũng đã quay xong những cảnh cuối ở địa điểm này, sau đó sẽ chuyển địa điểm quay.

Bất quá ngày mai Vu Yên cùng Đường Càn phải đi tham gia một lễ trao giải, đương nhiên không phải là cô nhận thưởng, phim của Đường Càn được đề cử giải phim có kịch bản xuất sắc nhất, Đường Càn cũng được đề cử làm nam chính xuất sắc nhất, sự kiện như vậy cơ bản người trong tổ phim mai cũng sẽ đi tham dự, ai cũng không dám đắc tội nhà làm phim.

Buổi tối trở lại khách sạn, dư luận trên mạng quả nhiên biến mất rất nhiều, hot search cũng bị triệt, những người nhục mạ cô cơ bản bị khóa ID, cảm giác giống chuyện gì cũng chưa phát sinh.

Bất quá phía dưới Weibo của cô cũng không có xóa bình luận, cho nên phía dưới vẫn là có rất nhiều người nhảy vào bôi đen, Vu Yên nhìn một chút, phía dưới bình luận đã đổi mới tới mười lăm vạn lượt.

Võng hữu A: Mấy trương chụp hình mà thôi, ta còn nói Đường Càn truy quá ta đâu, ai tin a [mỉm cười mặt]

Võng hữu B: Còn nói Vu tiểu thư không có hậu trường, ngăn ngừa nửa ngày liền bắt đầu xóa ID, ngay cả những cái đó chuyển phát quá đại v đều nhanh chóng xin lỗi, khó trách có thể bắt lấy 《 chiến đồ 》 nữ chính, quả nhiên 6666

Võng hữu C: Cảm giác Vu tiểu thư là leo lên kim chủ lớn hơn nữa, liền một chân đem nhân gia Dương Tranh đá văng emmmm

Võng hữu D: Hắc tử quả nhiên bị mù, theo ta gia yên yên nhan giá trị như thế nào sẽ coi trọng một cái tiểu bạch kiểm, đơn giản chính là tiểu bạch kiểm tương buộc chặt lẳng xê mà thôi, ghê tởm [nôn mửa]

Tuy rằng bình luận đều xóa sạch, nhưng ngày mai tham gia lễ trao giải Dương Tranh kia khẳng định cũng có mặt ở đó, đến lúc đó không biết phóng viên có bắt lấy chuyện này không bỏ hay không, còn có Chu Lệ Vân chơi ám chiêu, vô thanh vô tức vứt cho cô lễ vật lớn như vậy, cô ta phải có bao nhiêu chán ghét cô nha?

Bất quá Tôn Huy nói cô không cần phát biểu đáp lại, chờ phong ba qua đi là được, ngược lại Vu Yên mặc danh cảm giác Đường Càn sẽ không dễ dàng bỏ qua, lấy tính cách của hắn, cuộc sống về sau của Dương Tranh kia, hắn là sẽ có chút khổ sở.

*Các nàng biết không chương 24 dài hơn 4600 chữ...Ha ha.... Đêm qua định up truyện cho đúng lịch mà thế nào làm mãi cũng không xong một chương...

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Cứu Vớt Nữ Phụ Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: Nữ minh tinh bị trầm cảm (13) (Hoàn)

Chờ ngày hôm sau bay cùng Đường Càn đi dự lễ trao giải, Tôn Huy cũng mang theo một đội ngũ tạo hình, nghe nói đoàn đội này danh tiếng rất cao, lúc trước đều là phụ trách tạo hình cho các đại hoa, những người khác đều không làm. Bất quá có nhân mạch là một chuyện khác, hoàn toàn dựa theo yêu cầu của Đường Càn, tạo hình của Vu Yên hôm nay được bọn họ làm rất chau chuốt, váy xanh ngọc như tiên nữ, bọc kín mít chỉ lộ ra cánh tay, bất quá một thân trang phục kín đáo không khiến người mặc mập mạp, ngược lại có cảm giác đáng yêu tươi mát.

Đến buổi chiều, đi đến địa điểm tổ chức, bên ngoài đã có rất nhiều xe.

Vu Yên ở trong xe đợi đã lâu, chờ đến phiên lên sân khấu thì nhìn thấy một đám minh tinh đang đứng bên kia, một đám người có thể nói là tồn rất nhiều tâm tư vào việc tạo hình, có ngực lộ ngực, không lộ ngực thì lộ chân, đều nói thâm đồ là chiến trường của nữ diễn viên, tuyệt đối không có sai, ở trong đó Vu Yên cũng thấy được Chu Lệ Vân ăn mặc gợi cảm cùng Dương Tranh.

Chuẩn bị bước lên thảm đỏ, một đám đều muốn chiếm vị trí tốt một chút, tỷ như là bên cạnh đạo diễn, bất quá bên cạnh đạo diễn là Đường Càn, bên cạnh Đường Càn lại là Vu Yên, những người khác đều có nhãn lực không muốn cùng cô đoạt vị trí.

Chờ một lát, người chủ trì lập tức cười trên tường đưa qua microphone, "Hoan nghênh đoàn phim《 vô tội chi nguyên 》!"

Phía dưới tất cả đều là một loạt camera, đèn flash cũng tanh tách không ngừng, Vu Yên vẫn luôn bảo trì mỉm cười, thẳng đến khi người chủ trì cho một đám người tự giới thiệu xong, mới dẫn đầu hướng đạo diễn hỏi một vấn đề, "Xin hỏi Trương đạo diễn, bộ phim lần này có sự góp mặt của nhiều mỹ nữ như vậy, đạo diễn cảm thấy ai xinh đẹp nhất?"

Đạo diễn cũng không phải ăn chay, tiếp nhận microphone cười một cái, "Tôi cảm thấy bọn họ cũng không đẹp lắm."

Dứt lời, những người khác đều nở nụ cười, nữ chủ trì cũng nở nụ cười "Ha ha, đạo diễn tịnh sẽ nói đại lời nói thật!"

Lúc này một nam chủ trì khác lập tức quay sang Đường Càn khởi xướng vấn đề, "Làm nam chính, mỗi ngày bị nhiều mỹ nữ như vậy quay chung quanh, Đường Càn lão sư cảm thấy như thế nào?"

Dương Tranh đứng ở bên cạnh, trong lòng vẫn luôn có chút chột dạ, hắn không dám nhìn Vu Yên cùng Đường Càn, chỉ có thể bảo trì mỉm cười nhìn camera phía dưới.

Cầm microphone, Đường Càn nghe vậy chỉ là nhìn nam chủ trì đậm đậm cười, "Một người là đủ rồi, quá nhiều không tốt."

"A a a a!"

Nói xong, phía dưới tức khắc phát ra từng trận tiếng thét chói tai, đèn flash lóe cũng càng lợi hại, tất cả mọi người đều hướng sang bên này, tập trung chú ý, Vu Yên đầu có chút đỏ mồ hôi, lại không dám quay sang nhìn Đường Càn, sợ bị người chụp lại sau đó bỏ ra một tuồng kịch hay.

Phát hiện hôm nay có chuyện hay để khai thác, hai người chủ trì lập tức chấn chỉnh tinh thần, nữ chủ trì lập tức truy vấn: "Nếu chỉ được giữ lại một nhân vật nữ, Đường lão sư chọn ai?"

Theo người chủ trì dứt lời, Vu Yên đầu đầy mồ hôi, không biết Đường Càn có thật sự tiết lộ quan hệ hai người nay lúc này không.

Bất quá đối mặt nhiều màn ảnh như vậy, Đường Càn bỗng nhiên cười một cái với người chủ trì,

"Cái này khẳng định không thể nói, nếu về sau bị phu nhân nghe được chẳng phải là thảm rồi sao."

"Ha ha ha ha!" Những người khác đều nở nụ cười, lần đầu tiên nhìn thấy Đường Càn còn biết nói giỡn như vậy, đạo diễn bên cạnh cũng nhin không được đoạt lấy microphone, "Cho nên nói mọi người đều thấy được, kỳ thật người này chính là bị vợ quản rất nghiêm."

"Nói như Trương đạo diễn không phải như vậy." Đường Càn bỗng nhiên tiếp một câu.

Những người khác đều cười vui vẻ, người chủ trì không lấy được tin tức gì, cũng không có hỏi thêm, để bọn họ tiến vào trong.

Váy Vu Yên rất dài, Đường Càn đôi khi còn thay cô xách váy, nhưng ở trong mắt những người khác lại là một chuyện, nhiều người mặc váy dài như vậy, vì sao Đường Càn chỉ đối với một mình Vu Yên quan tâm như vậy.

Lễ trao giải là phát sóng trực tiếp.

Vu Yên vừa mới ngồi xuống ghế di động, phát hiện bình luận đều đang spam cô và Đường Càn.

Võng hữu A: Ta đánh cuộc một bao que cay, hai người kia tuyệt đối có mớ ám!

Võng hữu B: Đường Càn hảo ôn nhu nha, cảm giác trong mắt hắc cũng chỉ có Vu Yên [cười khóe]

Võng hữu C: A a a a a! Ta quyết định đu cp này!

Võng hữu D: Thủy quân không cảm thấy xấu hổ sao? Lấy kỹ thuật diễn của Vu tiểu thư cũng xứng đôi với Đường Càn?

Võng hữu D: Vu Yên hảo mỹ!!!

Vu Yên vẫn luôn ngồi xem bình luận, dù sao cũng không phải cô nhận thưởng, chỉ là không biết chủ sự có dụng ý gì, cứ nhiên đem vị jtris của cô cùng Chu Lệ Vân đặt cạnh nhau, mà bởi vì tuổi nghề cũng như vị trí trong giới, cô cùng Đường Càn có thể nói là cách nhau thiên sơn vạn thủy.

"Cái kia..... Lúc trước... Thực xin lỗi."

Bên tai bỗng nhiên vang lên một tiếng nói nhỏ nhỏ, Vu Yên quay đầu lại, phát hiện Chu Lệ Vân về mặt xấu hổ ngồi bên cạnh, cô không nói gì, hơi hơi nín cười cúi đầu xuống tiếp tục chơi điện thoại.

Không nghĩ tới Vu Yên còn không thèm để ý tới chính mình, lòn bàn tay Chu Lệ Vân căng thẳng nhưng trên mặt vẫn không để lộ nửa phần khác thường, nếu không phải người đại diện bắt cô ta giảng hòa với Vu Yên, cô ta chắc chắn sẽ không hạ thấp bản thân mình như vậy, bất quá chỉ là một tiểu minh tinh bám lấy Đường Càn mà thôi, có cái gì to tát chứ!

Nhưng mà hiện thực giới giải trí chính là như vậy, nếu Vu Yên và Đường Càn không có quan hệ, đánh chết Chu Lệ Vân cũng không đi xin lỗi Vu Yên, hừ, là cô ta không bám được cành vàng như Đường Càn, thua kém ai kia.

Dưới bầu không khí xấu hổ như vậy, nam diễn viên xuất sắc nhất cũng không rơi vào tay Đường Càn, đoạt giải là một nam diễn viên nổi tiếng lâu năm, coi như danh xứng với thực, cũng may phim vẫn đoạt giải kịch bản xuất sắc nhất.

Sau khi lễ trao giải kết thúc Vu Yên liền đi theo Đường Càn trở về, cũng không sợ phóng viên chụp lén, chỉ là nói với hắc chuyện Chu Lệ Vân lúc này.

"Kim chủ sau lưng cô ta đi coi trọng người khác, đương nhiên cô ta kiêu ngạo không nổi." Tôn Huy đứng trước vừa lái xe vừa cười nói.

Tôn Huy cũng không nói thêm, Dương Tranh kia cũng coi như xong rồi, vốn dĩ bối cảnh nhân mạch không tốt, đặc tội bình dâm chua như Đường Càn, chặn gần hết tài nguyên trong tay hắc.

"Tôi hôm nay không lấy được giải thưởng, em không an ủi tôi chút nào sao?" Người vẫn luôn nhắm hai mắt không nói lời nào, bỗng nhiên ngược mắt bình tĩnh nhìn cô.

Vu Yên dôi tầm mắt, bĩu môi, "Em đến cái đề cử còn không có, anh như thế nào còn không tới an ủi em?"

Tôn Huy: "....."

Hắc sai rồi!

Hắc vì sao lại ngồi đây ăn cẩu lương!

Nhìn chằm chằm khuôn mặt óanh bạch nhỏ nhắn, Đường Càn bỗng nhiên kéo tay cô, khòe miệng hơi câu lên, "Về nhà lại an ủi em."

Đang lái xe thiếu chút nữa dẫm nhầm chân ga, hắc không nên hảo tâm đưa bọn họ trở về!

Đây chính là độc chết cẩu độc thân như hắc!

Nghe hắc nói, Vu Yên lập tức đỏ mặt quay đi, nam nhân này hiện tại càng ngày càng muộn tao!

Thời điểm xe ngừng ở trước cửa khách sạn, Vu Yên có chút mệt mỏi, lập tức về phòng thay quần áo tắm rửa.

Mà hôm nay Đường Càn lại rất an phận, thế nhưng không có ở lại trong phòng cô đi bộ một vòng mà về thẳng phòng.

Nhưng mà tắm xong, kiểm tra điện thoại, cô mới hiểu được người này đến tột cùng là làm cái gì!

Đường Càn V: Có đến cũng có đi [hình ảnh]

Đây là tấm ảnh cô lên cùng Đường Càn chụp chung, nhưng mà đây không phải trọng điểm, trọng điểm là ngắn ngủn nửa giờ dưới Weibo đã sôi nổi ầm ĩ

lên!

Võng hữu A: Này này này đây không phải là công khai sao [mặt mọng bức]

Võng hữu B: Tới cá nhân mau đánh tình ta, ta không tin này hết thầy!

Võng hữu C: Vu Yên cái này kim chủ có điểm soái nha, những cái đó hắc tử bị vả mặt sao [cười khóc]

Võng hữu D: Mất đi cúp, lại được đến người, a a a a a hảo tô!

Võng hữu E: Ta không tin! Này nhất định là giả [khốc lớn]

Weibo hẳn là phát từ lúc hai người ngồi trên xe, Vu Yên cũng là về mặt mọng bức, bất chấp trên người còn đang mặc áo ngủ gồ lên cửa phòng cách vách, còn muốn nhìn chung quanh xem có người đi ngang qua hay không.

Nhấn vào cái lên chuông cửa, cửa phòng mới bị người bên trong mở ra, chỉ thấy đối phương tựa hồ vừa mới tắm xong, tóc còn có chút ướt, người mặc một kiện áo choàng màu đen lộ ra vòm ngực rắn chắc lộ vân da rõ ràng, nhìn thấy cô ở bên ngoài, nghiêng người cười khẽ một tiếng, "Vu tiểu thư nửa đêm gõ cửa phòng nam nhân là có ý gì?"

Vu Yên: "....."

Cô trực tiếp vào phòng hẳn, theo cửa phòng bị đóng lại, lập tức trừng mắt nhìn hẳn nói: "Anh công bố cũng không nói cho em một tiếng!"

Nếu không có ảnh chụp, cô còn hoài nghi Đường Cần bị trộm tài khoản.

"Em sẽ đồng ý sao?" Đường Cần đứng trước mặt cô, cúi đầu bình tĩnh nhìn cô chăm chú.

Vu Yên sững sốt, bỗng nhiên cũng có chút do dự, nếu Đường Cần nói trước với cô, Vu Yên khẳng định là không đồng ý, sớm như vậy đã công bố quan hệ hai người, về hai người bọn họ nhất định liền buộc chặt ở bên nhau, như vậy mọi trường thành cùng nỗ lực của cô cũng như của nguyên chủ sẽ không được công chúng chú ý đến, bọn họ sẽ chỉ cảm thấy cô hết thảy đều là dựa vào Đường Cần.

Thấy cô không nói lời nào, người kia bỗng nhiên tiến lên vòng tay ôm lấy eo cô, cúi đầu ánh mắt sáng quắc nói: "Tuy rằng như vậy là không tôn trọng quyết định của em, nhưng tôi cũng chỉ biết làm như vậy."

Hắn chịu không nổi mỗi lần nhìn những người đó đem Vu Yên cùng nam nhân khác buộc chặt ở bên nhau, nói cái gì có cảm giác couple, đặc biệt là Dương Tranh kia!

Chuyện đã đến nước này Vu Yên cũng không còn gì để nói, chỉ là khổ thân Tôn Huy lại được một phen mệt chết người.

"Hừ, đã làm thành như vậy, em còn có thể nói cái gì?" Cô bĩu môi, lại gơ tay nhẹ nhàng ôm lấy hẳn.

Vu Yên lúc này chỉ mặc một kiện váy ngủ mỏng màu lam dài đến đầu gối, hai chân nhỏ dài trắng nõn như phiếm ánh quang, Đường Cần ánh mắt tối sầm lại, bỗng nhiên cúi đầu hôn lấy môi cô, ôm người đè ở trên tường, tham lam liếm mút đôi môi phần nộn kia, ngay cả hô hấp cũng dồn dập nóng bỏng.

Vu Yên cả người cứng đờ, thẳng đến khi trên đùi nhiều thêm một bàn tay to thô ráp, cô mới đỏ mặt muốn đẩy hẳn ra, "Này..... Ngày mai còn phải đi quay phim mà....."

Trong phòng một bầu không khí ái muội, Đường Cần hôn lên cần cổ thon dài của cô, hít một hơi thật sâu, bàn tay to trực tiếp dọc theo mép váy tự do đi lên, thanh âm trầm thấp, "Nhưng mà tôi muốn em."

Không nghĩ tới hẳn trắng trợn nói ra như vậy, Vu Yên còn đang do dự thì cũng đã bị người bế lên giường, chò cô lấy lại tinh thần thì quần áo trên thân đã bị lột đi một nửa, trong phòng dần dần vang lên từng trận than nhẹ thanh, ánh đèn mờ ảo, trên mặt đất quần áo bị vứt tán loạn.....

- Hoàn vị diện 2-

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Cú Vót Nữ Phụ Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Thiên kim tiểu thư bị tài tử vứt bỏ (1)

(1)

Vu Yên tỉnh lại, đầu óc đau đớn, cả người ngả ngả nghiêng nghiêng, cảm giác thân mình hòa toàn mất cân bằng, không thể trụ vững.

Chờ cô chậm rãi mở mắt ra, lọt vào tầm mắt là một cái thùng xe lịch sự tao nhã, bên ngoài còn có tiếng đánh xa của mã phu, thỉnh thoảng còn có tiếng chim chóc kêu.

Hệ thống: "Thế giới này tương đối đặc thù có trọng sinh giả tồn tại, ở thế giới này, cô cần hoàn thành nhiệm vụ, đồng thời tìm được nhân vật trọng sinh, ngăn cản đối phương thay đổi hướng đi của thế giới."

Xoa xoa cái đầu còn choáng váng, Vu Yên cảm thấy thật mệt tâm.

Vu Yên: "Thay đổi hướng đi của thế giới?"

Hệ thống: "Thay đổi triều đại, thiên hạ đại loạn."

Vu Yên: "....."

Vừa nghe hệ thống này dặn dò cô liền mặc danh cảm giác trọng sinh giả kia không phải người bình thường, càng đáng sợ chính là lấy thân phận nguyên chủ, làm sao ngăn cản hết thấy?

Đây là một cái chuyện xưa cầu huyết ác tặc, nguyên chủ vốn là con gái của quan tri huyện, diện mạo tuyệt mỹ danh chấn Tô Châu, không thiếu công tử vương đệ đến cửa cầu hôn, nhưng nguyên chủ cố tình lại coi trọng một tú tài nhà nghèo.

Nàng thương thức chính là tài hoa của tú tài nghèo kia, bất quá, người nọ thật sự có tài hoa, nhưng lại là một tên lòng muông dạ thú. Nguyên chủ bán đi toàn bộ đồ trang sức nàng sở hữu cho hắn thượng kinh đi thi, nhưng đối phương lại leo lên cành cao là nữ nhi Thừa tướng, đầu còn thềm đếm xỉa đến nguyên chủ.

Mà nguyên chủ vẫn luôn chờ tú tài trở về, chẳng đến khi kinh thành tổng tuyển cử, nữ nhi của các quan viên phù hợp với điều kiện tuyển tú đều được đưa đi, nguyên chủ vào kinh thành mới phát hiện đối phương đã cưới thiên kim Thừa tướng, nàng thương tâm muốn chết, hận gặp đối phương muốn hắn cho nàng một đáp án, kết quả bị lừa đưa đến một ngôi miếu hoang giết chết.

Tiếp thu xong ký ức của nguyên chủ, Vu Yên hận không thể đem tra nam kia băm cây vạn đoạn, mà tình tiết hiện tại đang ở lúc nguyên chủ đến kinh thành tham gia tuyển tú, nghĩ đến nhiệm vụ vừa được hệ thống thông báo, cô có cảm giác người trọng sinh kia thân phận là một đại lão, muốn một tú nữ nhỏ nhỏ như cô ngăn cản người ta người ta như thế nào?

Đau đầu muốn chết, xe ngựa chợt dừng lại, cô thiếu chút nữa đụng đầu vào vách xe, bên ngoài lại truyền đến giọng nói của nha hoàn Tiểu Lâm, "Tiểu thư, phía trước..... Giống như có người đang đánh nhau!"

Dứt lời, Vu Yên lập tức vén màn xe lên, chỉ thấy phía trước bìa rừng lập loè vài đạo thân ảnh, chớp nhoáng như một ngọn gió, không bao lâu bóng người phía trước lại toàn biến mất.

"Đi xem." Cô nhẹ giọng nói.

Đây là con đường gần nhất để đi vào kinh thành, không đi đường này, đường vòng thì còn một đoạn xa nữa.

Dứt lời, xa phu mới cho xe ngựa đến gần, bên ngoài một mảnh yên tĩnh, chẳng đến khi xe ngựa chậm rãi ngừng lại, bên ngoài Tiểu Lâm lại sợ hãi kêu một tiếng, "Tiểu..... Tiểu thư..... Có..... Có thật nhiều người chết....."

Nghe vậy, Vu Yên cũng lập tức vén lên màn xe, chỉ thấy bên ngoài đầy đất đều là thi thể, tàn chi đoạn hải một mảnh huyết tinh, mà xa phu tắc đứng ở bên cạnh một khối thi thể hô lên: "Người này còn sống!"

Không có do dự, Vu Yên lập tức nhắc làn váy đi tới, lại thấy Tiểu Lâm đứng ở bên cạnh người kia vẻ mặt si mê, "Trên đời lại có nam tử tuấn tú như thế."

Vu Yên: "....."

Cô còn tưởng nữ tử cổ đại rụt rè thế nào, nhìn nam tử trên mặt đất, ánh mắt xoay đổi, nhưng cũng không bị sắc đẹp mê hoặc.

"Loại ân oán giang hồ này chúng ta không cần để ý tới." Cô lạnh nhạt nhìn nam tử trên mặt đất.

Người kia trên ngực áo đen lại, dính nhót, quanh thân đều là vết máu, thoạt nhìn phá lệ hung hiểm, nhưng nhìn vài vóc may y phục trên người là biết hắn không phải người bình thường, Vu Yên cũng không muốn chọc phải phiền toái.

"Nhưng mà hắn còn thở..." Tiểu Lâm vẻ mặt cầu xin nhìn cô, tựa hồ không đành lòng nhìn người trên mặt đất chết như vậy.

Nhìn bộ dáng không đành lòng của Tiểu Lâm, Vu Yên cũng không biết nên nói gì, quả nhiên vô luận thế nào, ở đâu cũng là mặt mũi đẹp để được ưu tiên.

Vu Yên ngồi xổm bên cạnh hắn, chậm rãi lột y phục nam tử kia ra, chỉ thấy trên ngực có vết thương miệng màu đen, thoạt nhìn như là trúng độc.

Từ trong ngực áo lấy ra một lọ thuốc, cô đơn giản bôi thuốc lên miệng vết thương, "Hắn trúng độc, chúng ta không cứu được hắn, chỉ có thể cho hắn ít thuốc giảm bớt độc tính, còn hắn có thể sống sót hay không còn phải xem số mệnh."

Vu Yên sờ soạng vài vóc trong tay, càng thêm xác định người này tuyệt đối không phải người trong giang hồ.

"Trúng độc?" Tiểu Lâm vẻ mặt kinh ngạc, lại mang theo đau lòng.

Vu Yên không biết nên nói gì, cô cũng đã tận tình tận nghĩa rồi, đang chuẩn bị đứng dậy rồi đi, cánh tay lại bỗng nhiên bị một bàn tay to gắt gao cầm lấy, cô chậm rãi quay đầu lại, lại đối mặt với một đôi con ngươi sâu không thấy đáy.

Tầm mắt mơ hồ, chỉ thấy nữ tử trước mắt da thịt trắng nõn, tư dung xuất chúng, đôi mắt sáng tựa trân bảo mang theo kinh ngạc, Hách Liên ánh mắt mơ hồ nhìn cô, thanh âm yếu ớt, "Đa tạ".

Vu Yên: "....."

Nhìn này khuôn mặt tuấn tú tuyệt thế thoát tục trước mắt, cô nuốt nước bọt, một bên đem bình thuốc đặt ở bên cạnh hân, vội vàng nói: "Đại hiệp tự mình thận trọng!"

Nếu là người thường, Vu Yên nói không chừng sẽ cứu hân, nhưng người này vừa thấy liền không phải người bình thường, bốt một chuyện còn hơn thêm một chuyện.

Đối phương đã hôn mê bất tỉnh, nhưng tay vẫn gắt gao cầm lấy tay mình, Vu Yên chỉ có thể dùng sức đem tay hân bẻ ra, lui ra phía sau vài bước, nhìn người trên mặt đất hơi thở dài, vẫn là xoay người lên xe ngựa.

"Đi thôi."

Xa phu đã sớm sợ hãi muốn đi nhanh, Tiểu Lâm tuy rằng cảm thấy cái kia nam tử rất đáng thương, nhưng cũng biết chết nhiều người như vậy này nhất định không phải chuyện nhỏ, lúc này vẫn là chạy nhanh rồi đi cho thỏa đáng.

Sau khi xe ngựa chậm rãi biến mất ở trong rừng, chỉ khoảng nửa khắc, xa xa bỗng nhiên truyền đến từng trận tiếng vó ngựa, thẳng đến khi phát hiện cảnh tượng trong rừng, một nam tử chạy lập tức xuống ngựa, chạy tới bên cạnh người đang nằm trên mặt đất, đại kinh thất sắc, "Vương gia!"

Truyện được đăng đầu tiên trên wattpad:icedcoffee0011. Vào wattpad ủng hộ editor www.wattpad.com/user/icedcoffee0011

Không thể cứu người kia, Vu Yên trong lòng rất áy náy, bất quá hiện thực không cho phép cô tùy tâm sở dục, đến lúc vào được kinh thành thì đã là nửa tháng sau, ngồi xe ngựa nửa tháng toàn bộ xương cốt đều mỏi rã rời, bất quá cũng đã tới được kinh thành phồn hoa, trên đường phố bá tánh đều mặc y quan sạch sẽ, tiếng hét to của người bán hàng rong không dứt bên tai, thỉnh thoảng còn có thể nhìn thấy mấy người đại phú quý lượn lờ khoe khoang của cải.

Bất quá người trong kinh thành quá đông, cũng chính là kẹt xe, xe ngựa căn bản không qua được, Vu Yên chỉ có thể xuống xe ngựa, mang mạng che mặt cùng Tiểu Lâm đi đến nhà dưỡng (chồng của dì).

"Tiểu thư, ngài xem kinh thành quả nhiên náo nhiệt." Tiểu Lâm nhìn cảnh tượng phồn hoa chung quanh, cảm thán một phen.

Người đến người đi trên đường phố, Vu Yên nhàn nhạt liếc nàng, "Dưới chân thiên tử, kinh thành tự nhiên phồn hoa hưng thịnh, không biết dưỡng có chuyện nhà hay không."

Dưỡng của nguyên chủ làm bộ khoái ở kinh thành, lúc trước nguyên chủ cũng từng đi cùng cha mẹ đến thăm, chỉ là không biết qua nhiều năm như vậy đã dọn đến nơi khác hay chưa.

"Này có khó gì, chúng quy là ở kinh thành, dù sao cũng sẽ tìm được người." Tiểu Lâm cười nói.

Vu Yên cười một cái, thanh âm thanh đậm, "Cũng may dưỡng còn ở nha môn làm việc, nếu tìm không thấy người thì đi nha môn hỏi một chút cũng được."

Vừa đi vừa nói chuyện, cánh tay đột nhiên bị người đụng vào, Vu Yên theo bản năng nghiêng người tránh đi, bất giác sờ vào cánh tay mình, nhưng nhìn người phía trước, vừa đụng vào cô đã vội vàng bỏ đi, cô lập tức sờ túi tiền bên hông!

"Trộm!" Phát hiện túi tiền biến mất, Tiểu Lâm lập tức gân cổ lên đuổi theo qua đi.

Nam tử kia nghe thấy tiếng Tiểu Lâm hét lên, tự nhiên là điên cuồng bỏ chạy, người đi đường xung quanh cũng sôi nổi liếc mắt nhìn, nhưng không ai muốn đứng ra hỗ trợ.

Nhìn Tiểu Lâm đuổi theo, Vu Yên cũng đành bất chấp cái gì thực nữ không thực nữ, đuổi theo Tiểu Lâm.

Nhân tính là lạnh nhạt, chỉ có số rất ít có tâm thái chính nghĩa. Cô một đường đuổi theo không ai hỗ trợ, ngược lại bọn họ còn nhường đường cho tên trộm kia.

Nhưng mà Vu Yên đã đánh giá cao thân thể này rồi, chỉ chạy được vài bước liền thở hổn hển ngừng lại.

"Đừng..... Đừng đuổi theo nữa." Cô gọi với theo Tiểu Lâm.

Trong lúc vội vàng, khăn che mặt đã rơi sang một bên, người chung quanh nhìn nữ tử từ dung thoát tục trước mặt, mắt sáng ngời, có chút nóng lòng muốn thử giúp mỹ nhân tìm lại đồ vật.

"Là cái này sao?"

Trước mắt đột nhiên xuất hiện túi quện thuốc, Vu Yên vừa ngẩng đầu, chỉ thấy trước mặt là một nam tử bạch y tuấn dật như tiên tử, tuy người gặp qua trong rừng cây đã là một mỹ nam tử, nhưng Vu Yên không khỏi cảm thán người này khí độ bất phàm, hồi thần, cô chậm rãi duỗi tay nhận lấy.

"Đa tạ công tử." Đường như phát hiện khăn che mặt rơi xuống, cô vội vàng đưa tay nâng lên.

Nàng tựa hồ có chút hoảng loạn kinh hách, nhưng vừa rồi đuổi theo người ta lại rất lớn mật, đối diện với cặp mắt thanh triệt sáng ngời, Hách Cẩm ánh mắt khẽ nhúc nhích, thanh âm thanh đậm, "Không sao."

"Tiểu thư!"

Tiểu Lâm lúc này cũng thở hổn hển chạy tới, nhìn thấy Hách Cẩm bên cạnh, lập tức mắt sáng ngời, "Tiểu thư, chính là vị công tử này vừa rồi chế phục tên trộm xấu xa kia!"

Dưới chân thiên tử, đại quan quý nhân nhiều, vừa thấy khí độ đối phương, Vu Yên liền biết đối phương không phải là người bình thường, cũng không biết vì sao đối phương lại hảo tâm giúp đỡ mình, nhưng cô vẫn tượng trưng hành lễ với đối phương, "Đa tạ công tử hỗ trợ, tiểu nữ tử còn có việc liền đi trước, cáo từ."

Nói xong, cô liền mang theo Tiểu Lâm lập tức rời đi, chỉ khoảng nửa khắc sau đã hòa vào dòng người trên đường phố.

Nhìn bích sắc thân ảnh biến mất, Hách Liên Cẩm trong mắt hiện lên một tia dị sắc, tùy tùng bên cạnh vừa thấy thần sắc hẩn, trong lòng không khỏi có chút kinh ngạc, "Chủ tử ——"

"Đi xem đây là thiên kim nhà ai." Nói xong, hẩn liền lập tức vào quán trà bên cạnh.

Truyện được đăng đầu tiên trên wattpad:icedcoffee0011. Vào wattpad ủng hộ editor www.wattpad.com/user/icedcoffee0011

Tuy rằng tao ngộ ngoài ý muốn, nhưng đáng được ăn mừng nhất chính là dưỡng cũng không có chuyển nhà, nhìn thấy Vu Yên đến, cũng là nhiệt tình chuẩn bị rượu và thức ăn cho cô đón gió tẩy trần.

Sau khi tắm gội, thay đổi một thân xiêm y, thời điểm ngồi ăn cơm, di vẫn luôn ngồi phân tích thế cục trong kinh thành hiện tại cho cô nghe, khiến người cảm thán, quả là một tuồng cung đấu đặc sắc.

"Thiên kim phủ thừa tướng vừa gả cho đương kim Trạng nguyên cách đây không lâu, bất quá thứ nữ phủ bọn họ cũng là một nhân vật lợi hại, nghe nói tinh thông cầm kỳ thi họa, rất có thanh danh ở kinh thành, bất quá dễ cho người kiêu ngạo nhất vẫn là đích nữ phủ thái phó, đệ nhất tài nữ, từ nhỏ đã quen biết với Hoàng thượng, có thể nói là thanh mai trúc mã, đến lúc vào cung rồi nhất định là một nhân vật khó đối phó."

Trương thị mặt ừ mày ê kệp đồ ăn bằng đũa gấp vào bát cô: "Tuy dung mạo con tuyệt đối là nổi bật, nhưng Hoàng thượng không gần nữ sắc, hẩn thích nhất là tài nữ, đến lúc điện tuyển con nhất định phải bộc lộ tài năng, vô luận là thơ từ ca phú hay cầm kỳ thi họa, không thể để thua kém người ta quá nhiều được, lần này tiến cung sẽ ảnh hưởng đến con đường làm quan tương lai của phụ thân con, lại không thể lui bước, sợ sẩy là sẽ mất mạng, nhất định không thể gây ra sai lầm."

Phụ thân nguyên chủ đối với chuyện nguyên chủ tiến cung cũng không có yêu cầu gì, chỉ mong nàng cẩn thận, giữ lấy mạng nhỏ là được. Bản thân Vu Yên cũng không nghĩ tiến cung, cô là muốn thay đổi vận mệnh nguyên chủ, nhưng còn người trọng sinh kia, lần này không đi không được.

Lần này tiến cung, còn phải cùng nhiều nữ nhân tranh một nam nhân, nhất định phải cẩn thận một chút.

"Lời di nói, con nhất định sẽ chú ý, chỉ là thiên kim thừa tướng ìa, vì sao sớm như vậy đã chiêu hôn phu rồi?" Vu Yên không chút để ý hỏi.

Nghe vậy, dưỡng đang uống rượu lại là buông chén xuống, nghiêm trang nói: "Còn không phải đương kim Trạng Nguyên tài hoa xuất chúng đem tâm đích nữ Thừa tướng cầu đi, bất quá thành rể hiền phủ Thừa tướng cũng không phải là phúc khí bình thường."

Vu Yên vẫn luôn thông thả ung dung ăn đồ ăn, nghe vậy trong lòng cũng có chút châm chọc, cái kia tiểu bạch kiểm quán sẽ mê hoặc vô tri thiếu nữ, bất quá nếu tướng trả thù người này nói, nàng vẫn là đến ngắm lại khác trừ ra tiến cung phương pháp.

Vu Yên vẫn luôn thông thả dùng cơm, nghe vậy trong lòng không khỏi có chút châm chọc, tiểu bạch kiểm thích đi mê hoặc thiếu nữ vô tri kia, nếu muốn trả thù hẩn, cô vẫn là nên nghĩ thêm phương pháp khác một chút.

"Đúng rồi, gần đây Sơn Tây xảy ra nạn trộm cướp, một đường này con đi có thuận lợi?" Lý Nguyên nhấp rượu, rất quan tâm nhìn Vu Yên phía đối diện.

Không đợi người sau nói chuyện, Tiểu Lâm bên cạnh liền nhin không được cung thanh nói: "Lần này dọc đường đi đích xác gặp người đánh nhau, hơn nữa hôm nay ở trong thành còn gặp ăn trộm, may mắn có người hảo tâm hỗ trợ lấy túi tiền lại."

Dứt lời, Lý nguyên cũng nhú mồm, "Ngày gần đây kinh thành nhiều biến cố, quan viên trong triều biến động, thủ vệ trong thành khó tránh khỏi lơ lửng chút, qua đoạn thời gian này là tốt."

Vu Yên vẫn luôn không nói gì, cô đang suy nghĩ làm như thế nào mới có thể không tiến cung, tuy rằng người khác đều nói đương kim hoàng thượng không gần nữ sắc, nhưng sống trong thâm cung, không phải là chuyện dễ chịu, mặc dù tiến cung, có được địa vị và quyền lực để đối phó với kẻ trọng sinh lần này, như chung quy lại, không phải vào cung vẫn là tốt nhất,

Trăng sáng phong thanh, thời điểm toàn bộ kinh thành lâm vào một mảnh yên tĩnh, ở nơi hoàng cung chí tôn, ánh nến mờ vẫn hắt ra từ cửa sổ ngự thư phòng.

Một người mặc áo đen có kim long năm vuốt ngồi trước án thư, nhìn tờ giấy trong tay, khuôn mặt tuấn dật tựa thiên tiên hiem lên một mặt khác thường, "Nam huyện tri huyện chỉ nữ?" (Con gái của tri huyện vùng Nam huyện)

Thị vệ phía dưới trộm nhìn lên thần sắc Hoàng thượng nhà mình, lập tức cung thanh nói: "Hiện giờ Vu cô nương đang ở tại nhà dựng, người này đang làm bộ khoái trong nha môn, Lý nguyên cuộc đời tầm thường vô vị, nói vô công cũng không quá, nhưng người còn tính khéo đưa đẩy, ở trong nha môn nhân duyên cũng coi như không tồi."

Buông trong tay giấy, Hách Liên Cần một tay đặt lên bàn ngón tay gỗ từng nhịp trên mặt bàn, khóe miệng gợi lên một độ cung nhân nhạt, "Tú nữ, như vậy rất tốt."

**Chào mừng đến với thế giới thứ ba~*

Ngày mai thực hiện cách ly toàn xã hội rồi, mọi người ở nhà không có gì làm thì nên lôi truyện ra đọc chứ đừng đi lung tung ở bên ngoài nha, nguy hiểm lắm, phải biết giữ gìn sức khỏe cho bản thân và cả gia đình, xã hội. Máy nay mình rất tích cực cách ly vì ngoài làm bài tập học kì và edit truyện ra thì chẳng có lí do gì để đi ra ngoài cả.

Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ, đọc truyện thấy thích thì hãy vote truyện mà không thích thì cũng nên vote truyện ủng hộ editor nha~ ♥□

(11:20pm 31/03/2020)

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Cúu Vót Nữ Phụ Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Thiên kim tiểu thư bị tài tử vớt bỏ (2)

(2)

Hiện tại tới ngày tổng tuyển cử cũng không còn bao lâu, Vu Yên bị đi lùi ra ngoài mua thêm trang sức và son phấn, nói lần này tú nữ đều là người tư sắc không tầm thường, nhất định cô phải điểm áp hoa thơm có lạ mới được.

Trên đường phố đông người, Vu Yên bị đi lùi kéo từ cửa hàng may vá này sang cửa hàng trang sức kia, đến khi trong tay Tiểu Lâm đã chất đầy đồ vật, hứng thú dạo phố của đi còn chưa tận.

"Đi nói cho con nghe, cô nương trẻ tuổi nên trang điểm điểm lệ một chút, con đừng xem những cô nương đó đều trang điểm xiêm y thuần tịnh mà làm theo, hôm nay đi nhất định phải đem con trang điểm thật đẹp một phen." Trương thị cười tủm tỉm lôi kéo tay cô đi ở phía trước.

Vu Yên phối hợp cười một cái, phụ thân nguyên chủ là thanh quan, chỉ là một tri huyện, lần này vào kinh cô cũng không mang bao nhiêu tiền, đặc biệt là giá cả nơi kinh thành đắt muốn hù chết người, tuy rằng đi không để cô tiêu tiền, Vu Yên vẫn là cảm thấy thật ngượng ngùng.

"Như vậy hẳn là đủ rồi đi? Ngày đó nếu con tiến cung, chỉ sợ xiêm y này cũng không dùng được." Vu Yên nhin không được nói.

Nghe vậy, Trương thị cũng ngưng mi suy nghĩ một chút, "Cũng đúng, bất quá trang sức của Quân Bảo các phía trước chính là nổi tiếng kinh thành, chúng ta lại đi nhìn xem"

Vu Yên: "....."

Cho nên đi dạo phố vĩnh viễn đều là nữ nhân thiên tính sao?

Vu Yên hôm nay ra ngoài mà không mang theo mạng che mặt, người đi lại trên đường phố thỉnh thoảng soi nổi nhìn nữ tử tư dung hoa lệ kia, mấy ngày gần đây chuẩn bị diễn ra tổng tuyển cử kinh thành xuất hiện không ít thiên kim tiểu thư từ xa đến, nhưng nữ tử tư sắc xuất chúng như vậy bọn họ vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy.

Phía chân trời vô biên, thanh phong từ từ, nhìn một mảnh phồn hoa náo nhiệt ngoài cửa sổ, Hách Liên Tuyên đứng ở phía trước cửa sổ lắng lắng nhìn chân trời nổi lênh bành mây trắng, thần sắc bình tĩnh, không biết đang suy nghĩ điều gì.

"Vương gia, bên kia Thái Hậu lại phái người tới."

Người hầu phía sau nghiêm túc cúi đầu, nam tử thần sắc bất biến, ánh mắt không một tia dao động, "Nói bốn vương thân thể không khỏe, không nên gặp người."

"Nhưng..... Thái Hậu nương nương có thành ý như thế, ngài thật sự không tính toán suy xét một chút sao?" Người hầu tựa hồ có chút do dự.

Trên đường dòng người kích động, tiếng chào hàng của con buôn vang lên không dứt, Hách Liên Tuyên một tay đáp ở phía trước cửa sổ quét mắt phía Đông hoàng thành, ánh mắt sâu thẳm một mảnh, "Bốn vương trúng độc, bà ấy hẳn cũng đã biết được, cứ nói vậy đi."

Nói xong, hần ánh mắt đảo qua, trong đám người xuất hiện một hình bóng quen thuộc, cho nên thần sắc biến đổi, bình tĩnh nhìn thân ảnh màu lam lẫm trong đám đông.

"Nhưng..... Vương..... Vương gia!" Người hầu còn muốn nói cái gì, lại chỉ có thể nhìn nhà mình Vương gia nhanh chóng ra khỏi phòng, giống như có việc gấp.

Quân Bảo các là cửa hàng trang sức đệ nhất kinh thành, giá cả cũng là không tầm thường, tùy tiện một kiện trang sức, cũng có thể làm cô táng gia bại sản, Vu Yên thâm than kinh thành quả nhiên giá hàng cao, bất quá đương tựa hồ đưa cho đi rất nhiều tiền tiêu vật, cho nên đi một hai phải chọn cho cô một kiện trang sức mới chịu rồi đi.

"Yên nhi, con xem cây trâm cánh bướm tơ vàng này như thế nào?" Trương thị hứng thú búng búng cầm một cây trâm ở trước mặt cô khoa tay múa chân.

Tuy rằng đắt tiền, nhưng đồ vật trong tiệm đích xác so với những cửa hàng hác đều tốt hơn, thủ công cũng tinh tế, nhìn đi đưa qua cây trâm, Vu Yên tự nhiên là gật gật đầu.

"Tiểu thư thiên tư quốc sắc, tự nhiên là mang cái gì cũng rất xinh đẹp." Chương quỳ nhiệt tình hen ngoi, xem tư sắc vị tiểu thư này, hẳn biết cô nương này ngày sau nhất định không phải người bình thường.

Có lẽ là nghe chương quỳ khen khiến bà rất vui vẻ, Trương thị cũng cười đem cây trâm kia đưa cho chương quỳ, "Vậy phiền toái chương quỳ gói lại cho ta."

"Chờ một lát." Chương quỳ lập tức cười đi hướng quỳ sau.

"Cây trâm này không tồi."

Giọng nói của dịu dàng của nữ tử làm bước chân chương quỳ dừng lại, nhìn thấy người tới là ai thì lập tức cung kính cúi đầu, "Nhà kho còn có trữ hàng, Lục phu nhân nếu thích, tiểu nhân lập tức cho người đưa đến."

Chương quỳ vừa dứt lời, nữ tử váy dài xanh biếc thêu họa tiết cười nhạt, quay đầu nhìn sang nam tử bên cạnh mình, "Tướng công cảm thấy ntn?"

Nam tử kia bộ dáng đoan chính trắng trẻo, cả người tản ra dáng vẻ thư sinh, nghe vậy cũng cười một cái, ánh mắt ôn hòa, "Nương tử mang cái gì cũng tốt."

Không biết này có tính là oan gia ngõ hẹp hay không, nhìn cảm thú áo mũ chỉnh tề kia, Vu Yên thâm than kinh thành lớn như vậy, cư nhiên vẫn chạm mặt nhau.

Có lẽ là chú ý tới ánh mắt của cô, nam tử cũng thuận thế nhìn lại, đương bốn mắt nhìn nhau, thần sắc hần tức khắc biến đổi, liền như vậy nhìn chằm chằm vào nữ tử tư dung tuyệt sắc.

Chú ý tới hần thất thố, nữ tử cũng hướng bên kia nhìn lại, nhìn thấy Vu Yên thì trong mắt lập tức hiện lên một tia ghen ghét, liền nắm chặt cánh tay nam tử, ôn nhu nói: "Tướng công, ta mệt rồi, chúng ta hồi phủ đi."

"Cô nương, đây là đồ của ngài."

Người chạy vật trong tiệm đưa lên một chiếc hộp hồng được gói ghém cẩn thận. Thấy vậy, Trương thị cũng đi qua bên kia trả tiền, Vu Yên không để ý Lục Chí An nữa.

Đội Trương thị trả tiền xong, hai người đồng thời đi ra ngoài.

Đội cô đi qua, Lục Chí An không khỏi nhú mày, "Vì sao người lại ở đây?"

Ngữ khí đầy lạnh nhạt, nếu không phải cùng một khuôn mặt, Lục Chí An hoài nghi người hần nhìn thấy lúc này căn bản không phải là người kia.

Dứt lời, có lẽ là không nghĩ tới hai người quen biết nhau, lòng bàn tay Tô Uyển không khỏi căng thẳng, tò mò hỏi: "Trương công, chàng quen sao?"

Lùi bước chân, Vu Yên quay đầu lại, hơi hơi mỉm cười với hai người trước mắt, "Sợ là công tử nhận nhầm người rồi, chúng ta tựa hồ chưa bao giờ gặp qua."

Nói xong, cô liền lùi đi Trương đi khỏi cửa tiệm, mà Tiểu Lâm bên cạnh bộ dáng muốn nói lại thôi, rõ ràng đây chính là Lục công tử nha, vì sao tiểu thư lại nói là không quen biết!

Nhìn phương hướng nàng rời đi, Lục Chí An trong mắt hiện lên một tia tàn nhẫn, hẳn chắc chắn nữ tử kia chính là Vu Yên.

Chỉ là vì sao nàng lại đến kinh thành?

Không được, tuyệt đối không thể lưu lại nàng, bằng không hậu quả hẳn cũng không dám tưởng tượng!

Ra khỏi cửa hàng trang sức, Trương thị không khỏi quay đầu lại nhìn thoáng qua, "Hai người vừa rồi y phục trang sức không tầm thường, nhất định không phải người thường, vì sao bọn họ giống như quen biết con vậy?"

Trên đường toàn là những âm thanh hỗn tạp, Vu Yên hơi hơi mỉm cười, nhìn đi, vẻ mặt nghiêm túc nói, "Dì cũng nói bọn họ không phải người bình thường, con vừa mới tới kinh thành, sao có thể quen biết với bọn họ chứ?"

Nói xong, tức khắc cô lại cảm thấy cánh tay đột nhiên bị người cầm lấy, khiến cho Vu Yên không khỏi cau mày, quay đầu nhìn lại, chột đối mặt với một gương mặt quen thuộc.

Quả nhiên là nàng!

Hách Liên Tuyên trên mặt vui vẻ, có lẽ là chú ý hành vi của chính mình có chút thất lễ, hẳn lập tức buông ra, cười cười nhìn nữ tử trước mắt, người làm hẳn nhớ mãi không quên, "Ngày đó đa tạ cô nương cứu giúp, không nghĩ hôm nay lại có duyên gặp mặt."

Vu Yên: "....."

Hôm nay là như thế nào, ra đường toàn gặp phải người quen!

"Tiểu thư! Hẳn là....." Tiểu Lâm nhìn thấy đôi phương trên mặt cũng là cả kinh.

"Yên nhi..... Đây là bằng hữu của con?" Ánh mắt sắc bén của Trương thị đảo qua ngọc bội bên hông đối phương, trong lòng kinh hãi nhưng trên mặt vẫn giữ nguyên bộ dáng văn đạm phong khinh.

Lấy lại tinh thần, Vu Yên không khỏi hơi hơi gật đầu, nhàn nhạt cười nói: "Công tử không cần để trong lòng chuyện này, lại nói tiếp công tử không trách ta đã là tốt rồi, ngày ấy ta không biết công tử trúng độc gì, lại không thể đem công tử đi tìm đại phu, đây cũng là ta có lỗi."

Nhìn thấy đối phương còn sống, Vu Yên cũng nhẹ nhàng thở ra, nếu là ngược lại thì trong lòng nhiều ít cũng sẽ có điểm không thoải mái.

Nữ tử trước mắt vẫn một thân y phục màu lam vân sa, khuôn mặt tú lệ vô song, một đôi mắt thanh triệt trong vắt hoàn toàn tương xứng với ký ức ngày hôm ấy, tuy lúc trước chỉ nhìn được một hình dáng mơ hồ, nhưng Hách Liên Tuyên vẫn cảm thấy trong lòng có khúc mắc, gặp qua vô số mỹ nhân, hẳn không biết vì sao bóng dáng của nàng luôn bất tri bất giác hiện ra trong đầu mình.

Bốn mắt nhìn nhau, đôi tay vòng ra sau lưng, hơi cúi người, khoe miệng mang ý cười, ánh mắt thẳng tắp dừng ở trên người nàng, "Cô nương cũng đã làm việc trong khả năng cho phép, tại hạ rất cảm kích, cô nương không cần chú ý."

Tốt xấu gì bọn họ cũng đang ở trên đường cái, nhiều người như vậy, Vu Yên nhiều ít có điểm không được tự nhiên, mà Tiểu Lâm như cũ si ngốc nhìn đối phương, nàng cảm thấy thế giới xem mặt mà bắt hình dong này quả nhiên càng ngày càng hung tàn.

"Công tử đem ta nói tốt như vậy, bất quá là nha hoàn của ta muốn cứu công tử mà thôi, cái công này ta cũng không dám nhận thừa." Vu Yên không khỏi nhìn Tiểu Lâm đang đứng sau, chuyện cô nói cũng là sự thật, vốn chính là Tiểu Lâm muốn cứu người, cho nên cô thuận theo ý Tiểu Lâm.

Bất quá ở trong mắt Hách Liên Tuyên, nữ tử thẳng thắn thành khẩn như thế có thể nói là thừa thót đến cực điểm, không đợi hẳn nói tiếp, người trước mắt lại đột nhiên lui ra phía sau một bước, "Ta còn có việc, cáo từ trước."

Trương thị còn ở nơi đó sững sờ, đề Vu Yên kéo mình đi, bà nghe ông nhà nói qua, loại ngọc bội long văn này chính là hoàng thất mới có thể đeo!

Hách Liên Tuyên cũng không có giữ nàng lại, nhìn thân ảnh màu lam nhạt chậm rãi biến mất ở trong đám người, người hầu phía sau cũng đột nhiên đuổi theo, vẻ mặt tò mò nhìn về phương hướng Vu Yên, "Chủ tử, ngài đây là?"

Thẳng đến khi đạo thân ảnh kia hoàn toàn biến mất không thấy, Hách Liên Tuyên mới dần dần lấy lại tinh thần, thanh âm trầm thấp, "Người đi tra xem, đây là tiểu thư nhà ai."

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Cứu Vớt Nữ Phụ Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Thiên kim tiểu thư bị tài tử vứt bỏ (3)

Hồi phủ không được bao lâu, buổi tối, khi đang dùng bữa, Lý Nguyên bỗng nhiên quay sang hỏi cô việc ở trên đường hôm nay, hẳn là đi đã đem mọi chuyện kể cho hắn.

"Ta đã cho người hỏi chừng quầy tiệm trang sức kia, hôm nay con gặp được đương kim Trạng Nguyên và thiên kim nhà Thừa tướng, con nói xem vì sao Trạng Nguyên kia lại quen biết con?" Lý Nguyên trịnh trọng chăm chú nhìn cô.

Vu Yên buông đũa, nghiêm túc nói, "Con cũng không hiểu được, con thật sự không quen biết cái gì Trạng Nguyên kia, thế giới rộng lớn việc lạ gì cũng có, người có tướng mạo tương tự nhau cũng không phải không có."

Nghe vậy, Lý nguyên cầm chén rượu, nhinh mi không biết suy nghĩ cái gì, Trương thị bên cạnh lập tức gấp đồ ăn để vào trong chén hắn, "Yên nhi nói rất đúng, trên đời người giống nhau cũng rất nhiều đi, nhất định là nhận sai."

Dứt lời, Lý nguyên lúc này mới nhấp rượu, thần sắc phức tạp nhìn Vu Yên, "Nghe nói con ở trên đường còn cứu người?"

Vu Yên không nói gì, chỉ là mắt nhìn Tiểu Lâm, người sau lập tức tiến lên một bước cung thanh nói: "Tiểu thư ở trên đường đích xác gặp người đánh nhau, chỉ là người nọ còn một hơi tàn, nô tỳ không đành lòng, tiểu thư tài lược thi viện thù mà thôi."

Nói xong, Lý nguyên cũng không nói cái gì, chỉ là thần sắc như cũ rất phức tạp, chỉ có Trương thị vẫn luôn gấp đồ ăn cho Vu Yên, không khí cũng dần dần hài hòa lên.

Ngày tổng tuyển cử.

Toàn bộ kinh thành đều được thủ vệ nghiêm ngặt, xe ngựa đi trên đường cũng không gặp phải cảnh ẹt xe, một ngày dài đều có thể nhìn thấy vô số xe ngựa chờ tù nữ đi vào cung, bá tánh ở hai bên đường sôi nổi nghị luận.

Hôm nay trời có nắng nhưng vẫn hơi se lạnh, gió thổi nhẹ qua tán cây, cửa cung tập trung rất nhiều xe váy xanh váy đỏ đứng chờ nhận thẻ bài thân phận.

Vu Yên vừa xuống xe đã bị một mảnh toàn các mỹ nhân nũng nịu làm cho chấn kinh, chỉ nghe qua hậu cung 3000 giai lệ trong sách vở, hiện tại tận mắt nhìn thấy, Vu Yên chỉ nghĩ, thân thể hoàng thượng chịu nổi sao?

Vừa thấy dung mạo những quý nữ thế gia kia, Trương thị gắt gao lôi kéo tay cô dặn dò: "Trong cung không giống bên ngoài, mọi việc phải luôn luôn cẩn thận."

Ở chung khoảng thời gian này, nhi tử đi ra ngoài tòng quân, đứa cháu gái này đối với bà cũng giống như nữ nhi thân sinh vậy, Vu Yên đối với bà cũng coi như cảm kích, tự nhiên là cười tiến lên ôm bà thật chặt, "Di yên tâm, con chắc chắn sẽ hành sự cẩn thận."

Trong lòng thương tâm, hoàng cung kia là địa phương như thế nào chứ, chính là chốn ăn thịt người không nhà xương, Trương thị nhịn xuống nước mắt đang sắp trào ra ngoài, vô vô mu bàn tay trắng nõn của nàng, vậy vậy bảo nàng đi.

Vu Yên cười một cái, xoay người hướng đến chỗ đăng ký, người xếp hàng có rất nhiều, bất quá cô cũng thấy được vài người đi cửa sau, bất quá giống loại người không có quyền thế như Vu Yên chỉ có thể thành thành thật thật xếp hàng.

Nữ tử tư dung tú lệ vô song, dáng người thanh thoát động lòng người, một bộ bích sắc văn sa váy dài tuy là đơn giản lại cũng hấp dẫn ánh nhìn vô số người, nhìn tư sắc xuất chúng kia, trong mắt một ít quý nữ tức khắc hiện lên một tia ghen ghét.

Mà ở một góc gần cửa cung, một thái giám mặc cung bào màu lục không biết đã đứng đó bao lâu, nhìn thấy thân ảnh duyên dáng kia, mắt lập tức sáng ngời, tức khắc quay đầu đem khối mộc bài thân phận cho tiểu thái giám bên cạnh, "Nhìn thấy cô nương y phục bích sắc bên kia chưa? Người đem cái này đến cho nàng đi."

Tiếp nhận thân phận bài, tiểu thái giám vẻ mặt mừng rỡ, hoá ra đại tể tướng bọn họ hôm nay đợi nửa ngày chính là vì để cho vị cô nương kia đi cửa sau? Đối phương rốt cuộc là thần thánh phương nào?

"Vương tể tướng, vị kia cô nương không biết là quý nhân nhà ai?" Tiểu thái giám vẻ mặt tò mò hỏi, con gái nhà thái phó hắn đã gặp qua, thiên kim nhà thừa tướng thì đã có chồng, đây có thể là nhân vật to lớn nào đây.

Vương công công đánh vào mũi hắn một cái, trầm mặt, "Không nên hỏi thì đừng hỏi, người chỉ cần nhớ rõ, vị cô nương kia tương lai rất có khả năng là chủ tử của ngươi!"

Tiểu thái giám đỡ mũi lập tức gật gật đầu, thực tế trong lòng lại là chửi thề, bọn họ làm nô tài, trong cung đến chỗ nào không có chủ tử bọn họ?

Người xếp hàng dài như đi mua sắm ngày đại hạ giá, hơn nữa mặt trời vẫn đang chiếu sáng đến chói mắt, không ít thiên kim tiểu thư đã chờ đến có chút không kiên nhẫn, nhưng lại không thể để nha hoàn đi lãnh thế.

Vu Yên đứng đợi không bao lâu, một cái tiểu thái giám đột nhiên mặt đầy ý cười đi đến bên người cô, cười tủm tỉm đưa ra một cái mộc bài thân phận, "Đây là mộc bài của Vu cô nương, ngài hiện giờ đi gặp thủ vệ bên kia là có thể đi vào."

Vu Yên: "....."

Cô nhìn khối mộc bài có khắc tên cô trước mặt, có chút giật mình, dường như từng nói quá ở trong cung còn có cửa này!

Cũng có khả năng là dường như nói cho cô mà thôi, Vu Yên tiếp nhận mộc bài, gật gật đầu với, "Vậy đa tạ công công."

Đăng ký mộc bài thân phận cần chứng minh thân phận mới lấy được, vậy mà dường như lại lợi hại như vậy, mấy trình tự này cũng đều bỏ qua.

Thấy một màn như vậy, những tú nữ xếp hàng đằng sau lập tức có chút không cam lòng, cũng không biết này nữ tử này lại lịch ra sao, xem phục sức kia, chính là thái giám Càn Thanh cung, cư nhiên tới tận đây làm cửa sau cho một tú nữ.

Vào cung, Vu Yên theo một cung nữ đi tới Trữ Tú Cung, nghe nói đợi lát nữa sẽ có ma ma nghiệm thân cho các cô.

Trong đại sảnh có rất nhiều nữ tử danh môn thế gia đang đứng đợi.

Chỉ là nhìn thấy Vu Yên tiến vào, ánh mắt một đám người tức khắc thay đổi, lúc này một tú nữ bộ dáng xinh đẹp đột nhiên tiến về phía trước, khách khí nói, "Vị muội muội này không phải là người kinh thành đi? Ta chưa nghe qua trong kinh thành này lại có tiểu mỹ nhân xinh đẹp tựa thiên tiên như vậy."

Đây chính là hậu cung, nơi ăn thịt người không nhà xương, cái gọi là ba nữ nhân một đài diễn, ở đây nhiều nữ nhân như vậy không biết là có thể cùng nhau tạo ra mấy bộ kịch để đời.

Vu Yên không muốn nói quá nhiều, chỉ là cũng khách khí cười một cái, "Vị tỷ tỷ này quá khen, trong cung đều là các tỷ muội quốc sắc thiên hương, xinh đẹp tuyệt mỹ, ta lại tính là cái gì."

Nói xong, cô liền một mình một người chọn lấy một góc ngồi xuống, những người khác đều trộm nhìn một màn này, chỉ cảm thấy lá gan cô nương kia cũng thật lớn, con gái Binh Bộ Thượng Thư cũng không thêm đề ý tới.

Bất quá, nữ tử kia cũng chỉ là ý vị không rõ nhìn Vu Yên, không có nói thêm cái gì nữa.

Chốc lát sẽ có ma ma tới nghiệm thân, Vu Yên nghe thấy tên mình được gọi đến, cô cũng đã làm tốt công tác tinh thần để cho các ma ma kiểm tra, bất quá đi vào phòng thì lại có người báo cho là không cần kiểm tra nữa.

Một đường thuận lợi như vậy cũng quá quý dị rồi, lấy vị trí một bộ khoái nhỏ nhỏ như dường Lý, ông không thể làm được chuyện như vậy, Vu Yên liền cảm thấy mình đang bị phủng sát, chẳng lẽ là vị nương nương nào cảm thấy cô là uy hiếp, cho nên cố ý làm cô trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích, bị người nhắm vào?

Ba ngày trôi qua, tất cả mọi người đều lưu tại trong cung, học tập quy củ trong cung ba ngày, đợi ba ngày sau diện tuyền.

Ban đêm, toàn bộ hoàng cung đều lâm vào một mảnh yên tĩnh, cùng lúc đó ngự thư phòng trung vẫn còn sáng lên ánh nến, chờ Vương công công hỏi bẩm xong, người ngồi sau án thư lúc này mới chậm rãi buông đầu chươg, ánh mắt sâu thẳm một mảnh nhìn trắng tròn ngoài cửa sổ, "Người đề ý mấy người trong hậu cung kia, trẫm không muốn để nàng chịu đựng mấy trò hãm hại của bọn họ."

Lần này tổng tuyển cử, vài vị nương nương trong cung khó tránh khỏi không nhận được mà động thủ, nhưng có Hoàng Thượng chăm sóc, vị Vu cô nương kia sao có thể xảy ra chuyện gì?

"Nô tài hiểu rõ, chắc chắn sẽ chú ý Trữ Tú Cung bên kia nhiều hơn!" Vương công công lập tức cúi đầu.

Thấy Hoàng Thượng không có phân phó cái gì khác, hần chậm rãi rời khỏi ngự thư phòng.

Hách Liên Cẩn nhìn đầu chươg chất đống trước mặt, bỗng nhiên nghĩ tới việc mấy ngày trước đệ đệ đột nhiên cầu kiến, nói muốn nghênh thú nam huyện tri huyện chi nữ? (con gái của tri huyện vùng Nam Huyện)

Mấy năm nay đệ đệ cùng hần đối nghịch nhiều lần như vậy, hiện tại có cơ hội, đương nhiên, hần phải làm một hoàng huynh tốt, tìm cho đệ đệ một vị "Vương phi" thật vừa ý!

Đêm dài lắm mộng, Vu Yên ngủ cũng không an ổn, vì lúc này cô đang nằm trong căn phòng lớn nhất, thoải mái nhất. Các tú nữ cũng đã bắt đầu trong tới ngoài sáng bắt nạt với cô, Vu Yên cảm thấy đây khẳng định là phủng sát, không biết vị nương nương nào nhìn cô không vừa mắt đến vậy.

Vu Yên cũng nghĩ ba ngày này ở trong cung khẳng định sẽ gặp phải rất nhiều đầu đá, đến nước trà cô cũng không dám uống loạn, kì quái chính là ba ngày này cũng không xuất hiện chuyện gì phiến toái, nhóm tú nữ kia cũng chỉ châm chọc mỉa mai, tâm tư chân chính cũng không bộc lộ ra ngoài, không bày trò ngáng chân gì.

Thắng đến ngày điện tuyến, tất cả mọi người đều liều mạng trang điểm. Vu Yên nghe nói hoàng thượng ưa thích loại hình tài nữ tính tình đậm nhiên trầm ổn, có tình trang điểm đặc biệt điểm lệ, những người khác thấy vậy nhìn cô như nhìn kẻ ngốc, tựa hồ cảm thấy đầu óc cô có bệnh.

Nghe đồn vị hoàng thượng này từ lúc đăng cơ tới này phi tử trong hậu cung tính ra là còn ít, cũng không gần nữ sắc, lần tổng tuyển cử này diễn ra là do các triều thần kiến nghị, tuy rằng hoàng thượng không ưa giống, nhưng Vu Yên vẫn không muốn tiến cung, đương nhiên, nếu hoàng thượng lớn lên tuần tú đẹp để một chút thì nhan không như cô cũng có thể suy xét hướng tới con đường sủng phi mà tiến công!

Trong lúc đứng đợi thái giám gọi tên thì Vu Yên cũng gặp được con gái của thái phó đại nhân trong truyền thuyết. Đã nhiều ngày nhưng chưa từng gặp mặt nàng ấy, đến hôm nay nàng ấy cũng bị người vây xung quanh, tựa hồ cảm thấy nàng lần này nhất định có thể đạt được địa vị cao, bất quá cô nương này đúng là lớn lên phá lệ thanh nhã thoát tục, đích xác rất có khí chất tài nữ.

Đến khi thái giám gọi tên mình, Vu Yên mới cùng một vài tú nữ khác đi lên, xuyên qua một con đường nhỏ lòng vòng trong hoa viên, các nàng được dắt tới một khu đất trống rộng lớn, xung quanh đều có cấm quân canh gác, trên đài cao tựa hồ có rất nhiều người ngồi, Vu Yên cũng chỉ lướt mắt qua, nhưng ngay lập tức chú ý đến một thân ảnh mình hoàng phá lệ chói sáng.

Người đầu tiên bước ra khỏi hàng là người bên cạnh cô, đích nữ tri phủ Tô Châu, ngày sau đó một đạo uy nghiêm giọng nữ truyền đến "Tài nghệ muốn biểu diễn?"

Nghe thấy thanh âm này Vu Yên liền nghĩ tới hình ảnh một lão vu bà, mà tú nữ đứng bên cạnh cô cả người cũng phát run lên, "Thần nữ..... Thần nữ sẽ diễn tấu một chút trường cầm."

"Vâng vâng dạ dạ còn thể thống gì!"

Thái Hậu phía trên nhú mày, một phi tử có khuôn mặt điểm lệ ngồi bên cạnh câu khước miệng tựa hồ nhìn thấy người khác bị bề mặt thì rất vui thích.

Thái hậu vừa dứt lời, tú nữ kia liền sợ tới mức quỳ trên mặt đất mức nờ lên, hai thị vệ gần đó lập tức bước đến kéo nàng xuống, đám tú nữ còn lại lúc này lòng bàn tay cũng khẽ nhai mồ hôi.

"Người tiếp theo!"

Theo thái giám dứt lời, Vu Yên cũng tiến lên một bước, lập tức hành đại lễ, "Thần nữ Vu Yên thỉnh an Hoàng Thượng, Thái Hậu nương nương!"

Vừa nghe tên này, Thái Hậu liền không tự giác nhìn về người này giờ vẫn không hé một lời, Hách Liên Cẩn.

Giờ khắc này, con trai bà vẫn như cũ không lộ nửa phần thần sắc, mà bà ở hậu cung lẫn lộn hơn nửa đời người, sao còn không biết mấy ngày nay nhi tử lên lên lút lút quan tâm Vu Yên kia như thế nào?

Ánh mắt khẽ biến, bà nhìn người phía dưới chính thanh nói: "Muốn biểu diễn tài nghệ gì?"

Nhìn nữ tử tư sắc không tầm thường đang quỳ bên dưới, trong mắt phi tử điểm lệ bên cạnh Thái hậu hiện lên một tia dị sắc, chỉ có thể bụng chung trả lên che đi khác thường trên mặt.

"Thần nữ..... ngu dốt, không biết cầm kỳ thư họa." Vu Yên đánh bạo trả lời, cho rằng trả lời như vậy sẽ bị lược thê bài.

Cô vừa dứt lời, mấy phi tử ngồi trên đài quan khán đều không nhịn được cười ra tiếng, một nữ nhân có mỹ mạo nhưng lại ngu dốt không có tài học, chính là loại nữ nhân Hoàng thượng chán ghét nhất!

Thấy vậy, Thái hậu chỉ có thể ném cho Hách Liên Cẩn một ánh mắt, xem hắn định làm gì.

Người sau không nhanh không chậm buông chung trà trên tay, bình tĩnh nhìn người bên dưới, thanh âm bình đạm, "Nữ tử không tài mới là đức."

* "Nam tử hữu đức tiện thị tài, Nữ tử vô tài tiện thị đức!"

"Nam tử hữu đức tiện thị tài" (Đàn ông có đức chính là tài), hy vọng đàn ông có triển vọng, cần phải lấy đức làm gốc, tài năng chỉ là phụ trợ.

"Nữ tử vô tài tiện thị đức" (phụ nữ không tài, chính là đức hạnh), khuyên bảo người phụ nữ phải lấy đức hạnh làm gốc, "vô tài" không phải thực sự không có tài, mà là "ta mặc dù rất có tài nhưng tuyệt đối không khoe khoang cái tài đó.

"....."

Thái Hậu trong lòng một tia cười lạnh, mấy cái phi tử bên cạnh thì không kim nén được biểu tình trên mặt, liền như vậy kinh ngạc nhìn Hoàng Thượng nhà mình.

Vu Yên cũng là vẻ mặt ngây ngốc, cốt truyện này hình như không giống trong tưởng tượng lắm.

Nữ tử người mặc một bộ váy dài màu hồng đào, dáng người thanh thoát động lòng người, Hách Liên Cẩn ánh mắt khẽ nhúc nhích, nhàn nhạt nói: "Ngẩng đầu lên."

*Tác giả có lời muốn nói: Hoàng Thượng không có chạm qua phi tử, hẳn là sạch sẽ >_<

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Cứu Vớt Nữ Phụ Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Thiên kim tiểu thư bị tài tử vớt bỏ (4)

(4)

Nghe vậy, Vu Yên chậm rãi ngẩng đầu lên, tầm mắt vừa chuyển, tức khắc thấy được mặt mình hoàng trên đài cao, bốn mắt nhìn nhau, cho dù đã cố giữ bình tĩnh, thần sắc vẫn hơi đổi, lại lập tức cúi đầu giống như đã gặp phải chuyện kinh hách.

Mọi người thấy Hoàng thượng nhìn chăm chăm vào người kia mắt còn không thèm nháy, lòng bàn tay nắm thật chặt khăn lụa, chỉ có Thái hậu bên cạnh nhanh chóng dựa vào ý tứ Hách Liên Căn, cất tiếng nói: “Hoàng Thượng nói rất đúng, nữ tử không tài mới là đức, có thể hầu hạ Hoàng Thượng cho tốt mới là quan trọng.”

Thái Hậu đã lên tiếng, thái giám phía dưới lập tức kêu “Luu thẻ bài”!

Vu Yên vẫn cúi đầu, căn bản không dám nhìn lên người trên đài quan sát.

Cô không nghĩ tới vận khí của mình lại tốt như vậy, người kia đường đường là Hoàng thượng lại rảnh rỗi giúp cô đi bắt cướp, tuy rằng khuôn mặt này của nguyên chủ đúng là không tệ nhưng con gái Thái phó lớn lên cũng không tới, Hoàng thượng có loại mỹ nhân nào mà chưa thấy qua, vì sao phải giúp cô?

Không đợi Vu Yên suy nghĩ cẩn thận, thái giám đã cung kính nhắc nhở cô nên rời đi, Vu Yên lập tức lấy lại tinh thần, để lại thẻ bài, về nhà đợi thánh chỉ sắc phong.

Bất đồng với tâm tình phức tạp hiện tại của Vu Yên, dưong Lý nghe tin cô đã được chọn, cao hứng vào phòng bếp chuẩn bị tiệc rượu chúc mừng một phen.

Vu Yên suy nghĩ thật lâu, cũng chỉ có thể dựa theo quỹ đạo hiện tại tiếp tục làm việc, Hoàng thượng thì Hoàng thượng, cũng lắm thì cô nỗ lực làm sủng phi, thổi gió bên gối giết chết tra nam Lục Chí An, trừng phạt kẻ trọng sinh có ý đồ thay đổi thế giới.

Có hướng đi, Vu Yên cũng không tiếp tục rối rắm nữa, chỉ là sang ngày hôm sau, thánh chỉ sắc phong được ban xuống thì Vu Yên và một nhà dưong Lý đều kinh ngạc không nói lên lời.

“Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết, Nam huyện tri huyện Vu Điều chi nữ, Vu Yên, phẩm mạo đoan trang, huệ chất lan tâm, ung cùng túy thuần, rất hợp ý trẫm, nay sắc phong làm Phi, phong hào Nguyên, ban thưởng Thừa Dương điện!”

Thái giám đọc thánh chỉ xong thì bàn giao lại cho Vu Yên, “Nguyên phi nương nương tiếp chỉ đi.”

Một nhà Lý Nguyên đầu óc choáng váng, nếu không phải bên tai còn có tiếng nói chuyện the thé của thái giám đại nhân, hẳn sẽ hoài nghi mình đang nằm mơ.

Vẫn là Vu Yên lấy lại tinh thần đầu tiên, tiếp nhận thánh chỉ, đứng lên đi theo thái giám kia tò mò hỏi: “Xin hỏi công công, không biết lần này tú nữ phân vị cao nhất là ai?”

Dựa theo quy củ mà nói, nữ nhi một tri huyện nho nhỏ, cao nhất cũng chỉ có thể làm một quý nhân, có thể trực tiếp phong Phi đều là số ít người gia tộc có công hiến với hoàng thất, có phi tần dù sinh được hoàng tử nhưng sợ cũng chẳng với được lên ngạch cửa Phi vị.

Mà cô trực tiếp được phong làm Nguyên Phi, Vu Yên thầm nghĩ hoàng thượng kia hẳn là có thù oán gì với cô.

Một khi tiến cung, những nữ nhân kia còn không phải mỗi ngày đều nhìn chăm chăm, Vu Yên chắc chắn sau này ngày ngày cô cũng sẽ bị đám người hậu cung nhớ thương đến.

“Bẩm nương nương, lần này tuyển tú được chọn vào cung không đến mười người, trừ ngài ra thì phân vị cao nhất là con gái Thái phó được phong Chiêu nghi.” Thái giám nhiệt tình giải thích.

Nếu là người khác hẳn mới không thèm liếc một cái, nhưng vị Nguyên Phi này chính là người hoàng đế để tâm đến, vừa thấy đã biết tiền đồ vô lượng, hẳn lúc này tự nhiên phải chạy đến đánh quan hệ với người ta.

Lúc này Trương thị cũng lấy lại tinh thần, lập tức cười tiến lên đưa cho thái giám một túi tiền, “Đa tạ công công.”

Bọn họ ở trong cung, thu được chỗ tốt từ phía đối phương thì phải vì đối phương mà làm việc, công công này còn đang muốn kéo quan hệ với Nguyên phi, tự nhiên là không khách khí nhận lấy, còn cung kính cong eo chào hỏi một cái, “Nô tài Vương Chí, nương nương về sau có gì phân phó có thể cho người tới Phủ Nội vụ truyền nô tài.”

Đám người trong cung đều là một lũ cáo già, Vu Yên cũng chỉ cười cười đáp lại, người sau mắt thấy không có chuyện gì khác, cũng tức khắc rời đi.

Chờ hẳn đi rồi, Lý Nguyên bình tĩnh nói: “Lần này hành động của hoàng thượng có vẻ là vừa ý con, nhưng về sau con chắc chắn sẽ trở thành cái bia đỡ đạn cho đám phi tử trong cung chỉ trích, các triều thần sợ là cũng sẽ không dễ yên, cho nên con lần này vào cung nhất định phải thận trọng từ lời nói đến việc làm, chớ có để người khác bắt được nhược điểm, cha con chắc chắn chỉ mong con có thể mạnh khỏe bình an.”

“Những lời dưỡng nói con đều hiểu, dưỡng yên tâm, con sẽ bảo vệ tốt bản thân, cũng vì cha, vì dưỡng mà tính toán, cha ở cái vị trí kia đã lâu, còn có dưỡng, chỉ cần có thể, ta chắc chắn nỗ lực.”

Vu Yên nhìn Lý nguyên và di Trương, lúc trước không nói, hiện tại đã vào cung sống, không thích thì cũng phải đấu một lần.

Hậu trường nguyên chủ không tốt, đừng nói là ở yên một chỗ không rước họa vào thân, hoàng thượng đã phong một người thân cô thế cô như Vu Yên làm Phi, cao hơn cả phân vị của nữ nhi Thái phó, tự nhiên toái cũng sẽ tìm đến, cho nên, nhất định phải đấu một lần, bảo vệ chính mình, tranh thủ chỗ tốt cho cha và nhà di dưỡng.

Phụ thân nguyên chủ là người công chính liêm minh, nhưng lại không khéo đưa đẩy, cho đến nay cũng chỉ dừng ở chức tri huyện, nếu có thể, Vu Yên muốn giúp ông thăng chức, thay đổi vận mệnh nguyên chủ, bước đầu tiên chính là giúp người nhà nâng thăng tiến.

Cảm động vì cô cháu gái hiểu chuyện, Lý nguyên xúc động, lại dặn dò nàng cẩn thận một chút, ngay sau đó di Trương lại lôi cô vào phòng dặn dò thêm mấy lời.

Cả ngày hôm nay dưỡng Lí đi ngoài đường mà hi khí dương dương, bên trong phủ cũng có nhiều người tới bái phỏng, thấy vậy, Vu Yên cũng có chút bất đắc dĩ, kỳ thật so với cha, người dưỡng này khéo đưa đẩy tính tình càng thích hợp với chốn quan trường người lừa ta gạt hơn.

Sáng sớm hôm sau, Vu Yên mang theo Tiểu Lâm tiến cung, trước khi đi di Trương còn dúi vào tay cô rất nhiều ngân lượng, nói trong cung tiền tài không thể thiếu, phải có tiền trong tay mới an tâm được.

Đi theo cung nhân vào Thừa Dương điện, vừa đi vào đã thấy thái giám cung nữ hầu hạ một loạt quỳ trên mặt đất, nhìn thấy cô, lập tức cao giọng hô: “Nô tài thỉnh an Nguyên Phi nương nương.”

Thanh âm phá lệ vang dội, ngay cả chim chóc trên cây đều bị kinh hãi, Vu Yên tùy tiện nói vài câu, sau đó đi vào nội điện thay phục sức của Phi vị.

Cung điện này rất lớn, trang hoàng bài trí không một chỗ nào là không tinh xảo cầu kì, khó trách nhiều người muốn tiến cung tranh quyền đoạt vị như vậy.

“Bẩm nương nương, là Hoàng Thượng cảm thấy ngài không thích xa hoa, cho nên chỉ cho người trang trí thanh nhã một chút, không biết nương nương có thích không?” Đại cung nữ trong điện cung thanh nói.

Nghe vậy, Vu Yên lười nhác dựa vào giường nệm sau lưng, lẳng lặng uống trà không biết nên nói gì, cô không hiểu sao mình lại cho hoàng thượng ảo giác rằng cô không thích xa hoa tráng lệ...

Hoàn toàn ngược lại, đồ vật càng hoa lệ, càng đáng giá càng tốt, kim quang lấp lánh thật tốt nha!

“Chúc mừng nương nương, chúc mừng nương nương!”

Lúc này bên ngoài bỗng nhiên có một đại cung nữ vội vàng chạy đến, vẻ mặt vui mừng tiến lên hành lễ, “Bẩm nương nương, vừa rồi Kính Sự Phòng tới chuyển lời, nói là đêm nay Hoàng Thượng lật thẻ bài của nương nương!”

Vu Yên: “.....”

Cô chậm rãi đem chung trà đưa cho Tiểu Lâm, tâm tình tức khắc ngũ vị trần tạp, chuyện thị tẩm này tới quá nhanh, căn bản cùng cốt truyện không giống nhau, không phải nói này Hoàng Thượng không gần nữ sắc sao?

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Cứu Vớt Nữ Phụ Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 30: Thiên kim tiểu thư bị tài tử vút bỏ (5)

"Nương nương có điều không biết, Hoàng thượng cả tháng trời cũng khó lắm mới thấy di hậu cung một lần, nhưng cũng không lưu lại ban đêm, ban ngày ngẫu nhiên gặp phải các vị nương nương khác cũng đều đi đường vòng, cho nên trong cung đến nay chưa có người sinh được long duệ, hiện giờ chỉ có

một mình nương nương là người đầu tiên, có thể thấy Hoàng thượng nhất định là rất thích người." Mộc Miên so với cô còn kích động hơn, chủ từ có tiền đồ như vậy, nàng ấy năm mơ cũng cười tỉnh.

Nghe vậy, Tiểu Lâm bên cạnh cũng vui mừng, không nghĩ tới tiểu thư nhà mình nhanh như vậy đã được Hoàng thượng sủng hạnh.

Vu Yên không nói gì, hiện tại trong cung nhiều mỹ nhân như vậy, ai biết Hoàng thượng vì sao lại chọn cô làm đối tượng "tấn công" chứ, vì kẻ sách câu dẫn nam nhân đi lên con đường sủng phi, công phu trên giường ắt là không thể thiếu, có thể ngồi ngắm lại những văn hóa phẩm không lành mạnh bạn cùng phòng từng để cử cho mình.

Cùng lúc tin tức Hoàng thượng lật thẻ bài Nguyên Phi được truyền ra, trong cung không biết bao nhiêu ám chén uống trà đã vỡ vụn trên mặt đất.

Đêm khuya trăng sáng sao thưa, Vu Yên sau khi tắm gội thì bị người đưa đến Càn Thanh cung, lần đầu thị tắm không tránh khỏi có chút khấn trương, Vu Yên ngồi trong cung điện, tắm cung hoàng đế đúng là không giống nhau, nơi nơi đều lộ ra vẻ xa hoa.

Trong phòng chỉ có ánh nến mờ ảo, thao tiếng chào hỏi của cung nhân bên ngoài, cửa phòng cũng bị mở ra.

Vu Yên ngồi trên giường, cũng không ngẩng đầu, khoảng nửa khắc sau trước mặt bị che phủ bởi bóng người, một bàn tay thon dài lộ rõ khớp xương nâng cằm Vu Yên lên, khiến cô đối diện với ánh nhìn sâu không thấy đáy của đối phương.

"Còn nhớ rõ trăm?" Ánh mắt Hách Liên Cẩn sâu thẳm một mảnh.

Hắn mặc áo bào gấm đen tuyền, đầu đội ngọc quan, ánh nến chiếu trên sườn mặt uy nghi tuấn đạt, bất giác làm cho người ta cảm thấy bị áp bách. Vu Yên cố gắng không để sắc đẹp của đối phương mê hoặc, chỉ là cảm thấy câu này của hắn cũng thật dư thừa, Hoàng thượng đối với diện mạo của mình không đủ tự tin như vậy sao?

"Cũng chỉ mới có mấy ngày, thần thiếp tự nhiên nhớ rõ, chỉ không nghĩ ngày ấy lại gặp được hoàng thượng."

Nàng hơi cúi đầu, thanh âm uyển chuyển nhẹ tênh. Nữ tử một thân áo lụa xanh nhạt, xương quai xanh trắng nõn dưới ánh nến như ẩn như hiện, khuôn mặt nhỏ oánh bạch mang theo thẹn thùng, tiêu sái ngày ấy nhìn không ra chút nào.

"Nàng không cần câu lệ, quy củ trong cung cũng không phải là để đốc thúc nàng." Hắn bình tĩnh nhìn chăm chú nàng.

Người sau thần sắc biến đổi, không khỏi ngẩng đầu, đánh bạo nhìn vào mắt hắn, "Nhưng nếu thần thiếp không đúng quy củ, hoàng thượng chém đầu thiếp thì làm sao?"

Hắn hơi cúi người, một tay phủ lên khuôn mặt trắng nõn, ánh mắt thâm thúy, "Nàng cảm thấy trăm sẽ lừa nàng?"

Bốn mắt nhìn nhau, có lẽ là khoảng cách hai người quá gần, Vu Yên không còn chống chọi được giá trị nhan sắc của đối phương, ho nhẹ một tiếng, liếc mắt một cái, hờn dỗi, "Hoàng thượng phải nói chuyện giữ lời, bằng không chính là kẻ đại lừa đảo."

Hách Liên Cẩn trong mắt hiện lên ý cười khó thấy, cúi đầu chậm rãi bám trụ cằm nhỏ tinh xảo, thanh âm trầm thấp, "Nàng thế nhưng mắng trăm?"

"....."

Nhìn nàng vẻ mặt bất an, Hách Liên Cẩn bỗng nhiên cười khế, nhẹ nhàng hôn lên má nàng một cái, ánh mắt tối lại, "Bất quá, nếu nàng sinh cho trăm một vị hoàng tử, trăm liền tha thứ cho nàng."

Dứt lời, Vu Yên còn chưa kịp lấy lại tinh thần thì đã bị người đẩy ngã xuống giường, sau đó bóng người kia tiến lại gần mình, cô cảm thấy tai nóng lên như lửa đốt...

Con mẹ nó quá kích thích rồi.

Trong mấy thế giới mà Vu Yên đi qua, có thể khẳng định hoàng thượng chính là người đẹp mắt nhất.

Nhan khôngng Vu Yên vui quên đường về.

Người dưới thân da thịt trắng nõn hoàn mỹ, khuôn mặt nhiễm một màu ửng đỏ như ráng chiều, mỹ lệ động lòng người. Hách Liên Cẩn luôn cảm thấy nữ sắc không có cái gì tốt, giờ lại phát hiện, khó trách sử sách lại có nhiều hôn quân bị sắc đẹp mê hoặc như vậy.

Tay vuốt ve vòng eo mảnh khảnh, hắn cúi đầu chôn ở cằm cổ nàng hít sâu một cái, thanh âm trầm đục, "Cũng may nàng không phải là thích khách, bằng không lúc này mạng của trăm hẳn là đã rơi vào tay nàng."

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Cứu Vớt Nữ Phụ Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Thiên kim tiểu thư bị tài tử vút bỏ (6)

Bàn tay to di chuyển trên người Vu Yên, tựa hồ muốn gỡ đai áo của cô ra.

"Hoàng thượng! Lý đại nhân có truyện quan trọng cầu kiến!"

Giữa lúc gay cấn, bên ngoài lại truyền đến giọng nói cao vút của Vương công công, Vu Yên sững sốt, mà người kia cũng sững lại rồi ngồi dậy, ánh mắt nhân nhật quét qua, "Nàng nghỉ ngơi trước đi."

Nói xong, người kia lập tức ra khỏi tầm điện, để lại Vu Yên một mình ngồi trên long sàng. Quả nhiên hoàng thượng là hoàng thượng, nếu là nam nhân khác, ôn hương nhuyễn ngọc trong tay như vậy, nhẫn được sao? Xem ánh mắt của hắn, cũng không phải là cực kì ưa thích mình, cũng lắm là có hảo cảm mà thôi. Nhưng lấy tính tình quá mức lí trí của hắn, đột ngột đối tốt với Vu Yên, cho dù nhất kiến chung tình cũng không đến mức như vậy đi?

Không nghĩ ngợi thêm, Vu Yên quay về Thừa Dương điện ngủ, thẳng đến sáng hôm sau.

"Tiểu thư, hiện giờ trong cung khắp nơi đều nói..." Tiểu Lâm ngập ngừng.

Vu Yên ngồi trước gương trang điểm, tay sờ sờ mái tóc mềm như lụa, "Nói ta bị hoàng thượng ghét bỏ?"

Trong cung chưa có Hoàng hậu, các phi tử không cần đi thỉnh an, Thái hậu cũng chỉ yêu cầu đi chào hỏi mỗi sáng mừng một mười lăm, nhưng cho dù là như vậy, tin tức trong cung vẫn được truyền đi nhanh chóng, cô có thể nghĩ đến cảnh nhà nhà người người chê cười mình.

Tiểu Lâm nghe vậy, vẻ mặt muốn nói lại thôi. Người trong cung trở mặt nhanh hơn lật sách, hôm qua còn một câu hai câu tỷ tỷ, hôm nay nhìn thấy nàng còn không thèm liếc một cái.

"Hà tất phải để ý ánh mắt người khác? Người không phạm ta, ta không phạm người là được."

Hôm nay Vu Yên muốn ra ngoài đi dạo, sáng nay lơ đãng nhiều điểm tâm, ngồi một lúc cũng không tài nào tiêu hết được. Bất quá vừa đi qua Ngự Hoa viên thì đã chạm mặt một đám người.

"Đây không phải là nguyên phi nương nương sao? Như thế nào? Thanh thế lớn như mặt trời ban trưa mà hoàng thượng cũng không ban nãi cho người cái kiệu liễn?"

Lên tiếng là Trang quý nhân mặc cung trang màu lam, thoát nhìn khí thế không nhỏ, nói xong còn quay ra cười với đám người đứng đằng sau, tựa hồ cười nhạo chuyện Vu Yên bị hoàng thượng ghét bỏ.

Vu Yên cũng không thèm tránh nữa, người đã đánh đến cửa, sao còn có thể nhường nhịn?

"Ồ? Người là ai? Nhìn thấy bốn cung còn không hành lễ, quy củ đều cho chó ăn rồi sao?"

Dứt lời, đám người sắc mặt biến đổi, nghĩ đến phân vị của nàng, đành làm bộ cong eo hành lễ, lại nghĩ đến việc con gái của một tri huyện nhỏ ý thể đề đầu mình, tức giận nhưng lại không thể làm gì.

Nhìn Trang quý nhân, loại người tâm cao khí ngạo này ở trong hoàng cung, cung đấu một lần, tuyệt đối không sống quá một tập, "Rảnh rồi thì về học lại quy củ một lần đi."

Vu Yên vút cho nàng ta một câu rồi mang theo Tiểu Lâm rời đi.

Nhìn thân ảnh nàng dần dần biến mất ở trong tầm mắt, một đám người đều có chút bất an, Nguyên Phi lần này có thất sủng hay không cũng chưa biết, nếu Hoàng Thượng không thật sự chán ghét nàng, ngày sau chẳng phải là.....

"Sợ cái gì, con gái một tri huyện nhỏ, bất quá là có vài phần tư sắc mà thôi, thật đúng là đem chính mình đương thành cái gì!" Trang quý nhân vẫn là một bộ vênh vao tự đắc bộ dáng.

Những người khác cũng không có nói nhiều, dù sao hôm nay đắc tội Nguyên Phi chính là Trang quý nhân, đâu có liên hệ gì với bọn họ.

Trở lại Thừa Dương điện, Mộc Miên vẫn là một bộ dáng ưu sầu, tựa hồ cảm thấy chủ tử đúng là thất sủng thật rồi, Vu Yên cũng mặc kệ các nàng.

Thẳng đến lúc chuẩn bị dùng cơm trưa, bên ngoài lại truyền đến "Hoàng thượng giá lâm!"

Nhìn thấy mặt hoàng đế kia, cô chậm rì rì xuống nệm, hành lễ, "Thần thiếp tham kiến hoàng thượng."

Một tay đem nàng nâng dậy, Hách Liên Cẩn đi vào giường ngồi xuống, sau đó liền có cung nhân bưng trà lên, hắn cầm thoải bản trên nệm lên, nhìn nàng, "Cô nương đều thích xem loại sách này sao?"

Ở cổ đại, loại sách truyện như thế này đều không thể đường hoàng mà xem, Vu Yên nhờ Tiểu Lâm trộm giấu một ít, cũng chỉ là một ít truyện xưa của tài tử giai nhân, chưa đến mức xem sách cấm, chưa thôi.

"Trong cung lại không có việc gì có thể làm, thần thiếp cũng chỉ tùy tiện nhìn xem một ít mà thôi." Nàng hơi cúi đầu trên mặt lộ ra một tia ủy khuất.

Đám người trong cung đúng là rất rảnh rỗi, cho nên khắp nơi mới có nhiều tranh đấu như vậy.

Nhìn về ủy khuất trên mặt nàng, Hách Liên Cần chỉ là đuôi lông mày khẽ nhúc nhích, bình tĩnh lật xem quyển sách kia, bỗng nhiên nói: "Đêm qua có việc, không phải trẫm cố ý để nàng ngủ một mình."

Vu Yên nghe vậy hơi tròn mắt, vì sao hắn nói như cô mới là người muốn thị tẩm vậy?

"Hoàng thượng đừng lo lắng, thiếp vẫn còn là tiểu hài tử, vẫn là để thiếp đợi thêm hai năm nữa đi."

Mắt hơi nhấc, nhìn khuôn mặt nhỏ nghiêm túc của nàng, Hách Liên Cần tiếp tục cúi đầu nhìn về phía thọa bản trong tay, thanh âm thanh đạm, "Vậy thì đợi cho lớn thêm chút nữa đi."

Vu Yên: "....."

Có lẽ là chính mình đầu óc bậy bạ đi Vu Yên không tự giác cúi đầu nhìn ngực mình.

"Hôm nay trẫm có thời gian, cùng trẫm ra ngoài cung một chuyến."

Thấy đối phương xem thọa bản có vẻ rất tập trung tinh thần, Vu Yên nhin xuống khác thường trong lòng, thò đầu qua bình tĩnh nhìn đối phương, ôn nhu hỏi: "Hoàng Thượng vì sao muốn mang thần thiếp ra cung?"

"Không phải nàng nói ở trong cung nhàm chán?" Đuôi lông mày hắn khẽ nhúc nhích.

Vu Yên cảm thấy Hoàng Thượng không giống như là yêu thích gì mình, chỉ là giống như thích thú sùng nịnh thú cưng mới như vậy, xem ra con đường công lược còn rất dài.

Bất quá nếu có thể ra ngoài cung bồi dưỡng cảm tình, cô tự nhiên sẽ không cự tuyệt, cái gọi là cái trang vi hành cũng chính là mặc thường phục mang theo hai thị vệ mà thôi, nhưng vừa thấy nhất cử nhất động hai thị vệ kia, cô liền mặc danh cảm thấy đây nhất định là hai cao thủ tuyệt đỉnh.

Ngồi ở trong xe ngựa, lần nữa cảm nhận được ồn ào đông đúc bên ngoài, Vu Yên nhin không được vén màn lên ngắm vài lần, đột nhiên có chút nhớ nhà.

"Hình Bộ vừa vận thiếu một Hữu thị lang, có thể cho dựng nàng thử xem."

Thanh âm nhàn nhạt kéo Vu Yên khỏi dòng suy nghĩ, Vu Yên quay đầu lại, đối phương vẫn như cũ không mặn không nhạt ngồi đọc sách, quý khí quần thân, không nghĩ tới chưa cần cô mở lời hắn đã chủ động "ban thưởng" như vậy, Vu Yên cũng coi như là có qua có lại, ngồi xích lại gần hắn, tay vòng qua ôm lấy cánh tay hắn, nói khẽ, "Tạ ơn hoàng thượng."

Phi tử trong chỉ cần vừa thấy hắn đã mở miệng nịnh hót lấy lòng, đổi lại những người khác, ở vị trí như nàng, chỉ sợ mặt đã vênh ngược lên trời. Mà Vu Yên cũng không có, đây cũng là lần đầu tiên nàng chủ động quay sang nịnh nọt, không biết như thế nào, khoe miệng hắn không khỏi cong lên một độ cung nhân nhạt.

"Nàng loại trừ những lúc như thế này, ngày thường sao không thấy thân cận với trẫm như vậy?" Hách Liên Cần cũng không nghĩ xem Vu Yên vào cung hôm nay mới là ngày thứ hai, lấy đâu ra thời gian mà đi vuốt nũng nịu ngựa.

Bốn mắt nhìn nhau, Vu Yên hơi sững sốt, lập tức lại ôm hắn cánh tay nhẹ nhàng quơ quơ, "Thần thiếp lúc nào cũng thân cận Hoàng Thượng nha. Chỉ là người không có chú ý mà thôi."

Vu Yên cảm thấy một màn làm nũng này quá ghê tởm rồi, nhưng nhìn bộ dáng tựa hồ rất thương thức của đối phương, cô lập tức tiến thêm một bước, thò tay ôm lấy cổ hắn, nhân lúc đối phương còn đang ngây người thì nhướn lên hôn lên môi hắn một cái, sau đó vui vẻ nhìn hắn cười đến tít mắt.

Có lẽ là không nghĩ tới nàng còn dám to gan mạo phạm thánh nhan như vậy, Hách Liên Cần sững sốt, xúc cảm ấm áp mềm mại lưu luyến trên bờ môi, nhìn gương mặt đắc ý của nàng, ánh mắt trầm xuống, duỗi tay ôm lấy vòng eo mảnh khảnh, đem người ôm sát vào lòng, nhìn nàng chăm chú, "Thân cận như vậy không đủ."

Nói xong, người kia cúi đầu phủ lên môi anh đào phấn đạm của nàng, cảm nhận xúc cảm mềm mại ngọt ngào khiến người mê đắm, dường như vô sự tự thông, dùng sức vuốt ve đôi môi phồng nộ, giống như phát hiện một sự vật mới mẻ khiến hắn hứng thú, nghiêm túc thăm dò nghiên cứu.

Cảm giác hoàng thượng này giống như chưa từng thấy nữ nhân, Vu Yên có chút thờ không nổi, chỉ có thể dùng sức xô đẩy hắn một chút, "Hoàng thượng..."

Thanh âm kiều mềm tức khắc làm người nào đó dừng động tác, cảm giác không thể không chế làm trong lòng hắn dâng lên một cổ cảnh giác, đem nàng buông ra sau đó, liền như vậy ánh mắt thâm trầm ôm lấy nàng an tĩnh một hồi lâu.

Đi được một lát thì xe ngựa ngừng lại.

Tốc độ lật mặt của nam nhân tuyệt đối không thua nữ nhân, hoàng thượng lúc này đã khôi phục bộ dáng chính nhân quân tử, giống như người chiếm tiện nghi lúc này không phải là hần, cùng Vu Yên xuống xe ngựa.

Đây là một quán trà, Vu Yên đã từng nghe di Trương nhắc đến, nghe nói ở đây đều phải đặt trước mới có chỗ, người đến cũng đều là đại phú đại quý.

"Mời khách nhân lên lầu."

Chàng quay nhìn thấy khách tới thì lập tức tiến đến nhiệt tình tiếp đón, trong mắt có một tia cũng kính, có thể thấy hần biết thân phận của Hách Liên Cẩn.

Chỉ là vừa lên lầu hai, hành lang đối diện lại xuất hiện một hình bóng quen thuộc, Vu Yên thầm than, quả nhiên là oang gia ngõ hẹp. Mà đối phương cũng chú ý đến bọn họ, nhìn thấy Hách Liên Cẩn thì sợ tới mức sắc mặt đại biến, lập tức tiến lên, túm người bên cạnh quỳ xuống, "Vi thần...."

"Đây là bên ngoài cung,, Lục đại nhân không cần như thế." Thị vệ bên cạnh lập tức lên tiếng, nói như vậy cũng là để tránh tầm mắt của người khác.

Nghe vậy, Lục Chí An lập tức đứng lên, nhưng vẫn một bộ dáng vâng vâng dạ dạ như cũ, làm cho Tô Uyển bên cạnh cũng khản trương lên, chỉ thấy nam tử đối diện diện mạo tuấn dật bất phàm, một thân y phục đen phong thần tuấn lãng, quanh thân quý khí bất phàm làm người không dám nhìn thẳng, cư nhiên là đương kim hoàng thượng!

Cũng may đường đi cũng không có người nào, nhìn hai người có đôi có cặp vui vẻ dạo chơi chón chón, Vu Yên không khỏi cảm thán tiểu bạch kiêu này quả nhiên thấu hiểu tâm tư nữ nhân, đồ dành thiên kim thừa tướng đến xoay vòng như vậy.

Quay sang phía Hách Liên Cẩn, "Ta và Tô tiểu thư cũng đã gặp qua, chúng ta còn cùng thích một cây trà đào."

Nữ tử đối diện một thân váy lam nhạt, yêu kiều động lòng người, tiến cung liền được phong Phi, lần này tin tức toàn bộ trên dưới đều biết, Lục Chí An tự nhiên cũng không ngoại lệ, chỉ là nhìn nữ tử đối diện vừa quen thuộc lại vừa xa lạ, hần cảm thấy lòng bàn tay bắt đầu đổ từng trận mồ hôi, hần chẳng thể nghĩ tới, bất quá mấy ngày không thấy, đối phương liền nhảy lên thành sủng phi của Hoàng Thượng.

"Thích cái gì thì làm thợ thủ công chế tạo là được." Hách Liên Cẩn kéo tay nàng, ánh mắt nhàn nhạt quét mắt qua thần sắc khản trương trên mặt Lục Chí An, thanh âm thanh đậm, "Ta đã sớm muốn tìm Lục đại nhân tâm sự, kia liền ngày mai đi."

Dứt lời, Vu Yên vẻ mặt khó hiểu, bất quá thị vệ bên cạnh lại có chút đồng tình nhìn tân Trạng Nguyên Lục Chí An, xem ngừ khí Hoàng Thượng, vị Trạng Nguyên này hần là đã chọc giận Hoàng Thượng rồi.

Lục Chí An cũng thực khản trương, nhưng lúc này cũng chỉ có thể vâng vâng dạ dạ gật đầu, ngay sau đó Vu Yên đã bị hần lôi vào một gian ghé ló ở chỗ ngoặt, để lại hai người đằng sau thần sắc khác nhau.

Vào ghé ló, Vu Yên liền mở cửa sổ nhìn ngắm cảnh sắc bên ngoài, cũng không biết lần sau khi nào có thể ra ngoài, hoàng cung đúng là một chỗ khiến người buồn bực.

Chỉ là không bao lâu, cô liền nhìn thấy một hình bóng quen thuộc bước vào quán trà, Vu Yên có chút hoài nghi có phải mình nhìn lầm rồi hay không, nhưng một lúc sau, ngoài cửa bỗng nhiên truyền đến tiếng nói của thị vệ, "Chủ tử, Vương gia tới rồi."

Còn có những người khác?

Vu Yên vừa quay đầu lại, từ bên ngoài bước vào một hình bóng quen thuộc, vẫn là khuôn mặt tuấn mỹ vô song ấy, lần nữa bốn mắt nhìn nhau, hai người đều có một lát dừng lại.

Thấy hần nhìn chăm chăm vào Vu Yên, Hách Liên Cẩn lập tức buông chén trà, đạm thanh nói: "Khó được hôm nay trẫm rảnh rồi, mới nhớ ra thật lâu rồi không cùng đệ uống trà."

Chuyện con gái tri huyện Nam huyện được phong Phi đã được đám người trong triều làm ầm ầm lên, Hách Liên Tuyên tự nhiên là cũng biết được. Chỉ là không nghĩ tới vị hoàng huynh này của hần cư nhiên lại coi trọng nữ nhân mà hần thích, người này ngày thường không phải không gần hậu cung một bước sao? Hiện giờ lại muốn nhận người thị tẩm, bất quá cũng may, hôm qua hần có thể cho người ngăn cản, nhưng tối nay thì như thế nào, chẳng lẽ thật sự phải cùng lão yêu bà kia hợp tác?

"Hoàng Thượng trăm công ngàn việc, thần đệ suốt ngày chơi bởi lêu lổng ăn không ngồi rồi làm sao có thể so được?" Hần cũng không ngồi xuống, cúi đầu tự giễu.

Bầu không khí trong phòng tựa hồ có chút quái, Vu Yên nhất thời chưa biết nên phản ứng như thế nào, chỉ cảm thấy vận khí của mình thật là không còn lời gì để nói, tùy tiện ra tay cũng có thể vớt được một vị Vương gia.

"Người cũng không phải là chơi bởi lêu lổng, đừng tự coi nhẹ mình." Hách Liên Cẩn nhấp trà, ánh mắt sâu kín nhìn người đối diện.

Cảm giác không khí trong phòng càng lúc càng không đúng, Vu Yên lập tức thành thật ngồi ở bên cạnh bàn, an an tĩnh tĩnh làm một cái bình hoa.

"Thần đệ không rõ ý tứ hoàng huynh." Hách Liên Tuyên cúi đầu, ánh mắt không tự giác đảo qua người mà hắn luôn mong nhớ trong lòng.

Nhận thấy được tầm mắt hắn, Hách Liên Cẩn trong lòng có chút không thoải mái, chỉ là đột nhiên giữ chặt Vu Yên tay, ánh mắt sáng quắc nhìn người đối diện: "Lần này tuyên tử có không ít nữ tử ưu tú, trẫm cảm thấy hoàng đệ vẫn luôn tri hoãn không nạp Vương phi không phải chuyện tốt, đích nữ Lễ Bộ Thượng Thư phẩm hạnh đoan chính, trẫm thấy hai người định là một đoạn lương duyên tương xứng."

Dứt lời, Hách Liên Tuyên ánh mắt khẽ nhúc nhích, tầm mắt không tự giác chuyển hướng đến người Vu Yên, mà người ngồi kia cũng không có phản ứng, ánh mắt lơ đãng nhìn ra cảnh trời bên ngoài.

Hách Liên Tuyên bất giác cảm thấy, giống như ánh mắt thanh triệt có thể câu hồn phách của nàng, giống như ý cười nhàn nhạt trên môi nàng, hết thấy đều là ảo giác của một mình hắn.

"Đa tạ hảo ý của hoàng huynh, thần đệ trước mắt còn chưa tính toán thành gia." Hách Liên Tuyên cung kính cúi đầu.

Tựa hồ đã sớm dự đoán được hắn sẽ nói như vậy, Hách Liên Cẩn thật không có bức bách hắn, chỉ là nhàn nhạt nói: "Người đã muốn thay trẫm phân ưu, không bằng chuyện lữ lự Tiên Châu liền giao cho người đi xử lý, như thế nào?"

Đối diện, Hách Liên Tuyên chỉ là dừng một chút, tiếp theo liền nói "Tuân chỉ".

Vu Yên cảm thấy không khí giữa hai huynh đệ này có chút quái, hoàng gia vốn không có cái gì gọi là tình thân, không biết như thế nào, trong đầu cô xuất hiện thuyết âm mưu, trong cốt truyện còn ẩn giấu tuồng kịch tranh quyền đoạt vị?

Lúc này tiểu nhị đem điểm tâm lên, Hách Liên Cẩn lại cùng Hách Liên Tuyên nói chuyện biên quan thiên tai, Vu Yên không định làm tài nữ chen lời gì cả, một mình ăn điểm tâm.

Có lẽ là phát hiện nàng một mình có chút nhạt nhẽo, Hách Liên Cẩn theo bản năng duỗi tay đỡ cho nàng ly trà, ôn tồn, "Đồ ngọt ăn nhiều có hại cho thân thể."

Vu Yên tay vẫn cầm điểm tâm, lẳng lặng nhìn người bên cạnh chớp chớp mắt.

Nhìn thấy hành động của hoàng huynh, Hách Liên Tuyên đột nhiên trong lòng có chút không thoải mái, hắn tình nguyện hoàng huynh chỉ là gấp díp thì chơi, nhưng hoàng huynh này thực tế làm người thực lãnh ngạo, mấy năm nay không nạp hậu cung, tuyệt sẽ không khuất phục triều thần áp bách, nhưng hôm nay hắn cư nhiên sẽ quan tâm người?

"Nhìn cái gì?" Thấy nàng nhìn chằm chằm mình, Hách Liên Cẩn lập tức nhấn mi nhìn nàng.

Vu Yên nâng chung trà lên nhấp một ngụm, hơi nhắc lông mày nói: "Ta chỉ là nghĩ Hoàng Thượng tự mình rót trà, bỗng nhiên muốn uống một ít?"

Nàng mặt mày tràn đầy đắc ý, rốt cuộc cũng chính là hắn cho phép nàng không cần câu nệ, không biết nữ nhân có phải đều được một tác lại muốn tiến một thước như vậy, Hách Liên Cẩn chỉ có thể ngăn lại độ cung trên khóe miệng, bày ra vẻ mặt không vui liếc mắt nhìn nàng, người sau cũng cong môi từng mắt nhìn hắn.

Mà Hách Liên Tuyên vẫn còn đứng trong phòng, hắn siết chặt tay: "Thần đệ còn có việc, cáo lui trước."

Nghe vậy, Hách Liên Cẩn chỉ là bình tĩnh nhìn hắn, "Đi đi."

Lúc đi, Hách Liên Tuyên không tự giác nhìn người kia thêm một lần, sau đó cất bước ra khỏi phòng.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Cứu Vớt Nữ Phụ Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Thiên kim tiểu thư bị tài tử vứt bỏ (7)-1

"Nàng cảm thấy tam đệ như thế nào?" Hách Liên Cẩn bỗng nhiên đem ánh mắt nhìn về phía Vu Yên vẫn còn đang ăn điểm tâm.

Gian phòng thoáng thoáng hương trà, Vu Yên cầm lên một khối bánh hoa quế, nghe vậy không khỏi ngập ngừng, cảm giác đây là vấn đề trí mạng.

"Cái này thần thiếp như thế nào biết được, hậu cung sao hiểu được việc triều chính, Vương gia như thế nào cũng chỉ có Hoàng Thượng biết." Nói xong, nàng lại tiếp tục cắn điểm tâm, ăn đầy miệng.

Dứt lời, Hách Liên Cẩn bình tĩnh chăm chú nhìn nàng.

Kỳ thật làm hoàng đế, hẳn tự nhiên phải lưu lại huyết mạch cho hoàng thất, chỉ là những nữ tử trong cung luôn cho hẳn cảm giác giả dối, hẳn sẽ không cường bách bản thân làm chuyện mình không thích, dù cho triều thần bức ép cũng chưa từng nghỉ lại với phi tử hậu cung một lần, chỉ là ngày ấy ở trên phố nhìn thấy một nữ tử không màng lễ tiết đuổi theo tiểu tặc, hẳn chỉ là cảm thấy nàng kì lạ, vốn nghĩ nàng là một nữ tử hành vi thô bỉ, nhưng thực tế người lại đầy đủ lễ nghi, tựa như một người đầy mâu thuẫn nhưng lại cảm giác rất chân thực, hẳn thừa nhận chính mình có lòng hiếu kỳ, vốn tưởng rằng chỉ là vì kéo dài huyết mạch hoàng gia mà thôi, nhưng dần dần lại phát hiện chính mình giống như không tự chủ được muốn thân cận nàng, đây là một loại cảm giác không thể khống chế, cũng không biết là vì sao?

Phát hiện hẳn nhìn chằm chằm vào mình, Vu Yên cảm thấy có chút không thoải mái, không biết mình có phải là nói sai rồi hay không, thẳng đến khi cô ăn xong, vị Hoàng Thượng này liền muốn mang cô đi.

Lúc sau ngồi ở trên xe ngựa cũng không để ý tới cô, không biết đây có thể gọi là gần vua như gần cọp hay không?

Chờ đến trở lại hoàng cung đã là giờ Dậu, vị Hoàng Thượng kia đã đi ngự thư phòng, Vu Yên mới thay đổi một thân quần áo, liền nghe được Thái Hậu triệu kiến.

Nhấp một ngụm trà, cô dựa mình vào giường nệm, ánh mắt nhàn nhạt nhìn cung nữ truyền lời, "Không biết Thái Hậu nương nương truyền gọi thần thiếp có chuyện gì?"

Bên ngoài sắc trời đã sẫm tối, chân trời một mặt hà sắc cũng dần dần biến mất, trong phòng yên tĩnh dường như chỉ còn lại có tiếng hít thở, cung nữ hơi cúi đầu, không kiêu ngạo không siểm nịnh nói: "Nô tỳ chỉ là đến đây truyền lời, đến nỗi mặt khác cũng không biết được."

Dứt lời, Vu Yên bình tĩnh nhìn cung nữ một hồi, mới nhích người cùng nàng đi Trường Thọ cung.

Chạm mặt thoáng qua lúc tuyển tú, Vu Yên đã biết Thái Hậu không phải là người dễ đối phó, làm người thắng cuối cùng một hồi cung đấu, Thái Hậu lúc này truyền triệu cô khẳng định không đơn giản như vậy.

Chờ đến trường thọ cung khi, nàng ở ngoài điện đợi một lát, thẳng đến cung nữ đi vào thông truyền sau mới cho một mình Vu Yên đi vào.

Đàn hương lượn lờ trong nội điện, xung quanh bài trí đơn giản cổ xưa, cũng không xa hoa, trên giường nệm một lão bà đang ngồi, người mặc cung bào tím đen rộng thùng thình, khóe mắt đầy nếp nhăn những cũng mơ hồ nhìn được ngũ quan tinh tế khi còn trẻ, nhất định năm đó cũng là một mỹ nhân hiếm có.

"Thần thiếp thỉnh an Thái hậu nương nương." Cô chậm rãi khom lưng hành lễ, chỉ là nghe trong căn phòng này hương vị không thoải mái.

Chậm rãi buông bút lông sói trong tay, nhìn kính phạt đã sao chép được một nửa, Thái Hậu bưng ly trà, nhẹ nhàng nhấp một ngụm nhỏ, qua nửa ngày, dường như là rút cuộc nhớ tới vui, liếc cô qua khóe mắt, "Được hoàng thượng sủng ái như thế, tổ tiên ngươi cũng tích đức không kém."

Cảm giác được ánh mắt bất thiện tập trung vào chính mình, Vu Yên cũng không ngẩng lên, ra vẻ sợ hãi cúi đầu, "Hoàng Thượng hậu ái, thần thiếp cảm động đến rơi nước mắt, chắc chắn sẽ hảo hảo hầu hạ Hoàng Thượng, không phụ Thái Hậu nương nương ký thác."

Nữ tử trước mắt một bộ thu thủy hương sắc, lung linh động lòng người, một khuôn mặt xu lệ tinh xảo bên trong hậu cung vẫn chẳng sợ không nổi bật, bất đồng với những phi tử khác sợ hãi cùng lấy lòng, ánh mắt nàng tự nhiên lộ ra mặt cảnh giác, Thái Hậu cũng không biết hoàng đế vì sao sẽ sủng ái một nữ tử như thế.

Đời trước Vu Yên này cũng chưa từng xuất hiện ở buổi điện tuyển, hơn nữa nữ tử này luôn luôn lãnh tính, từ nhỏ đã không thân cận với bà, hiện giờ cư nhiên lại vì một nữ tử vi phạm tổ chế tấn phong, ngay cả Hách Liên Tuyên kia cũng không tiếc vì nữ tử này cùng bà hợp tác?

"Ai gia đối với ngươi ký thác kỳ vọng cao, chỉ hy vọng ngươi có thể hảo hảo hầu hạ Hoàng Thượng, nhưng hôm nay Hoàng Thượng thế nhưng vì ngươi vi phạm quy củ lão tổ tông định ra, như thế nào, ngươi là muốn trở thành họa quốc yêu phi mê hoặc Hoàng Thượng sao!"

Thái Hậu đột nhiên đem chung trà đặt lên bàn, ánh mắt sáng quắc nhìn Vu Yên, ánh mắt tràn ngập phần nộ.

Không nghĩ tới này Thái Hậu quả nhiên muốn ra oai phủ đầu, cũng may Vu Yên đã để người nói cho Hoàng Thượng, hy vọng này Hoàng Thượng có thể hảo tâm lại đây cứu cô một phen.

"Thần thiếp không dám! Lời Thái Hậu nương nương đã nói, thần thiếp trăm triệu lần không dám bất tuân!" Cô cúi đầu, giọng nói tràn đầy cung kính.

Dứt lời, Thái Hậu bỗng nhiên phát tay áo một cái, ly trà tức khắc "Bang" một tiếng rơi trên mặt đất chia năm xẻ bảy, "Ngươi không dám? Ai gia xem ngươi chính là muôn mê hoặc Hoàng Thượng, họa loạn triều cương!"

Thái Hậu mày nhăn lại, lạnh giọng: "Ngươi tới!"

Chốc lát gian, bên ngoài bỗng nhiên đi vào tới hai cái khuôn mặt bất thiện ma ma, thấy vậy, Thái Hậu lập tức tức giận nói: "Nguyên phi phẩm hạnh không hợp, có nhục hậu phi lời nói việc làm, các ngươi đem nàng quan tiền phòng tối như vậy tính tư mình quá!"

Trong chốc lát, bên ngoài xuất hiện hai ma ma, khuôn mặt bất thiện. Thái hậu tức giận nói, "Nguyên Phi nương nương phẩm hạnh bất chính, lời nói việc làm không hợp khuôn khổ, đem nàng giam vào phòng tối tự mình tư tính đi!"

Nói xong, Vu Yên lập tức trừng lớn mắt, theo lý thuyết cô hiện tại còn có hoàng đế sủng ái, Thái Hậu vì sao lỗ mắng, không màng hoàng đế cũng muốn nhaim vào nàng?

Chốc lát gian, kia hai cái ma ma lập tức tiến lên túm chặt cánh tay Vu Yên, tựa hồ muốn đem cô kéo đi, ngay lúc này, bên ngoài bỗng nhiên vang lên "Hoàng Thượng giá lâm".

Một mặt mình hoàng tiến vào, hai ma ma lập tức cung kính quỳ gối trên mặt đất, "Lão nô tham kiến Hoàng Thượng."

Ánh mắt quét qua một vòng, Hách Liên Cần liếc mắt một cái liền thấy được Vu Yên cung trang tấn thượng nghiêng lệch, ánh mắt không khỏi chột lóe, đem tâm mắt đặt ở trên người Thái Hậu, "Nhi thần ở ngoài cửa nghe được mẫu hậu tức giận, không biết Nguyên Phi sao lại chọc giận mẫu hậu rồi?"

Nam tử trước mắt đáng người đỉnh bạt phong thần tuần lãng, ánh mắt nhìn bà lộ ra vẻ xa cách, Thái Hậu trong lòng có chút buồn cười, cũng là bà không tính toán kĩ, nhi tử này hẳn là đã biết sự kiện kia đi, bà vậy mà không thấy trước được

"Nguyên phi phẩm hạnh bất chính, ai gia khiển trách nàng, như thế nào, hoàng đế là vì một hậu phi tới trách cứ ai gia sao?" Thái Hậu nhăn mi, mắt sáng như đuốc đối chọi tầm mắt Hách Liên Cần.

Nhìn thấy người tới, Vu Yên tự nhiên là nhẹ nhàng thờ ra, lập tức tránh ở phía sau hẳn không nói chuyện nữa.

Bốn mắt nhìn nhau, Hách Liên Cần như cũ thần sắc bất biến, thanh âm ngược lại lộ ra mặt cung kính, "Người của nhi thần, tự nhiên nhi thần có giáo huấn, không nhọc lòng mẫu hậu."

Dứt lời, Thái Hậu hừ lạnh một tiếng cũng không nói gì nữa, thấy vậy, Hách Liên Cần mới nói "Nhi thần cáo lui trước" đi ra liền mang theo Vu Yên rời đi nơi này.

Nhìn thân ảnh hai người rời đi, Thái Hậu khoe miệng không khỏi gọi lên một độ cung nhân nhặt, nếu các ngươì đều để ý nữ tử này như vậy, vừa lúc có thể biến nàng thành nhược điểm.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Cừu Vớt Nữ Phụ Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32-2: Thiên kim tiểu thư bị tài tử vứt bỏ (7)-2

Ra khỏi Trường Thọ cung, Vu Yên ngồi trên long liễn của Hách Liên Cần, dọc theo đường đi đối phương như cũ một câu cũng không nói, chờ đưa cô đến Thừa Dương điện khi bên ngoài trời đã tối rồi, nhưng hẳn cư nhiên còn phải về ngự thư phòng.

Không biết mình chọc phải chỗ nào của hẳn rồi, Vu Yên bỗng nhiên từ sau lưng ôm lấy người phải rời khỏi, ôn nhu nói: "Hoàng Thượng tức giận?"

Ánh nền từ trong nội điện hắt ra chiếu lên hình bóng hai người, xung quanh đều là mùi hương của nàng, cảm nhận được thân mình mềm mại bé nhỏ ôm lấy mình, Hách Liên Cần không khỏi nhíu mày, hẳn biết mình có cảm giác không bình thường với nữ tử này, nhưng hẳn tuyệt đối không cho phép loại cảm giác này vượt tầm khống chế.

"Trẫm còn có việc cần xử lý, nàng nghỉ ngơi trước đi." Hắn lạnh giọng bẻ cánh tay bên hông ra, không chút nào lưu luyến.

Vu Yên ngẩn người, xem hẳn còn phải đi, lập tức tiến lên từ chính diện ôm chặt lấy hẳn eo, hồng mắt về mặt ủy khuất ni non lên, "Hoàng Thượng nhất định là sinh khí, ngài không phải nói vô luận ta làm cái gì đều sẽ không trách ta sao?"

Vu Yên ngẩn người, thấy hẳn đi thật thì lại tiến lên từ chính diện ôm chặt lấy eo hẳn, mắt hồng lên, về mặt ủy khuất, Hách Liên Cần giãy giụa một lát, hẳn cảm thấy dù sao này nữ tử đã là người của hẳn, nàng cũng không phải thích khách, liền tính chính mình đối nàng hảo điểm cũng không có gì vấn đề.

Như vậy tưởng tượng, hẳn liền cùng đi ra ngõ cụt giống nhau, bỗng nhiên duỗi tay vòng lấy nàng mảnh khảnh vòng eo, cúi đầu ánh mắt sáng quắc nhìn chăm chăm nàng nói: "Biết trẫm tức giận, vậy nàng định là thế nào để trẫm nguôi giận?"

Cảm giác nam nhân thay sắc mặt liền nhanh như lật sách, Vu Yên hừ nhẹ một tiếng giờ tay nắm hẳn một quyền.

Hách Liên Cần cúi đầu nhìn người trong lòng, khuôn mặt nhỏ hơi nhăn lại, lông mi dài còn ướt át, Hách Liên Cần ánh mắt khẽ nhúc nhích, một cái ôm đem người bé vào bên trong phòng, đặt xuống giường, ngay sau đó cả người đều đè lên, liền như vậy gát gao vòng lấy eo nàng, ánh mắt ám trầm nhìn chăm chăm nữ tử nhỏ xinh động lòng người trước mắt.

"Hoàng Thượng..... Không phải chuẩn bị đi ngự thư phòng sao?" Vu Yên ánh mắt mơ hồ quay đầu đi, bị hẳn nhìn đến gương mặt nóng lên, đôi tay cũng không biết nên để chỗ nào.

Ánh nền chiếu lên làm cho mỗi tác da thịt trên người nàng tựa hồ đều phiếm ánh quang, khuôn mặt nhỏ hơi phiếm hồng mang theo thẹn thùng, Hách

Liên Căn bỗng nhiên cảm giác yết hầu căng thẳng, bàn tay to liền trực tiếp phủ lên đai lưng nàng, thanh âm trầm đục, "Nếu nàng đã giữ trầm lại, trầm tự nhiên phải thuận theo."

~

Trăng sáng sao thưa, lúc này hoàng cung sớm bị bao phủ ở trong bóng tối, còn là có không ít cung điện sáng lên ánh nến, tựa hồ ở chờ đợi cái gì.

Thanh phong từ từ, thẳng đến canh ba, Vương công công ngoài điện nhin không được ngủ một cái, quay đầu nhìn lại, ánh nến trong phòng đều đã tàn, còn một canh giờ nữa sẽ đến giờ thượng triều.

Trong mơ hồ gian, Vu Yên có thể cảm giác được bên cạnh có động tĩnh, nhưng mí mắt căn bản không mở ra được, thẳng đến ngày kế tỉnh lại, thứ đầu tiên lọt vào trong tầm mắt chính là cánh tay phủ kín vệt đỏ, khiến cô sợ tới mức lập tức nhét tay vào trong chăn, cảm thấy cả người như bị ai lấy chày giã qua, vừa động nhẹ cả người liền không thoải mái.

"Tiểu Lâm."

Cô hướng ra bên ngoài hô một cái, sau đó đành che được người nhẹ nhàng vén lên, chỉ thấy Tiểu Lâm vẻ mặt ngưng ngưng nhìn mình nói: "Chủ tử muốn tắm gội?"

Không có gì phải kiêng dè, cô chỉ là nhẹ nhàng "Ừm" một tiếng, liền thấy Tiểu Lâm lập tức chạy ra khỏi nội điện.

Trải qua tối hôm qua, Vu Yên hoàn toàn minh bạch một đạo lý, nam nhân rụt rè vẫn nhả chỉ cần lên giường đều sẽ biến thành cảm thú!

Hoàng Thượng ngày thường một bộ bình tĩnh lạnh lùng cảm dục, vừa đến trên giường liền thay mặt, nhìn đầu cũng không thấy bộ dáng Hoàng Thượng không gần nữ sắc.

Chờ tắm gội xong, ăn xong cơm trưa Vu Yên cũng chỉ nằm liệt giường nghỉ ngơi lấy lại sức, bất quá nghe Tiểu Lâm nói có rất nhiều phi tử tới bái phỏng, chuyện nghỉ ngơi cũng đều phải từ bỏ.

Người trong cung từ xưa đến nay đã hay nịnh nọt như vậy, nhưng không biết vì sao, người trào phúng cô lần trước, Trang quý nhân lại tới.

Nội điện thanh nhã nhưng bài trí đều là vật bất phàm, nữ tử trên giường nệm càng là tuyệt sắc tư dung khó nén, một bộ váy đơn giản sắc vàng nhạt cũng đã khiến nàng phình phình động lòng người, Trang quý nhân vừa tiến đến đã giấu không được tia ghen ghét trong lòng, nhưng kia thì thế nào, cha nàng chính là Lễ Bộ Thượng Thư, Thái phó chỉ nữ nhìn nàng còn lễ nhượng ba phần, một cái tri huyện nho nhỏ chỉ nữ mà thôi, chẳng lẽ thật sự muốn đối cứng với nàng?

"Tần thiếp thỉnh an Nguyên Phi nương nương." Nàng vẫn là tiến lên hành lễ, không đợi đối phương nói liền tự mình đứng lên. Trước mặt nữ tử bộ dáng đoan chính tú lệ, chính là thần sắc rất là ngạo khí, gia thế nàng Vu Yên tự nhiên đã biết.

"Bốn cung thấy Trang quý nhân quy củ học cũng chưa đâu vào đâu cả, không bằng lại tìm ma ma tới dạy dỗ người một chút?" Nàng lười nhác ngồi trên giường nệm liếc mắt nhìn.

Dứt lời, người sau tựa hồ có chút không phục, trực tiếp ngẩng đầu mắt đối diện với ánh mắt của cô, âm thanh lạnh lùng nói: "Nương nương chỉ là một phi tần, thần thiếp quy củ như thế nào sợ là không tới phiên ngài tới dạy dỗ?"

Nói xong, Vu Yên chỉ là hơi hơi mỉm cười, "Vốn định nếu người cùng bốn cung chịu thua liền cũng thế, nhưng nếu người cảm thấy ta không có bốn sự này, kia bốn cung liền chỉ có thể làm người nhìn xem ta hay không có tư cách này!"

"Người tới!"

Nhìn đến cô gọi người, kia lâm quý nhân cũng có chút luống cuống, nhưng giường nệm thượng nữ tử như cũ vẻ mặt cười nhạt nhìn chính mình, trong mắt lạnh lẽo tựa hồ là tới thật sự.

Ngay sau đó, hai tiểu thái giám tiến vào, Vu Yên lạnh lùng nói: "Trang quý nhân không có lễ giáo, lời nói việc làm không có quy củ, lập tức đem nàng kéo xuống đánh mười đại bản!"

"Người..... Người có cái gì tư cách đánh ta!" Tiến quý nhân nghe vậy lập tức lui ra phía sau vài bước, vẻ mặt phẫn nộ cùng không dám tin tưởng.

Vu Yên cười lạnh một tiếng, nhượng mảy, "Có hay không tư cách không phải người định đoạt!"

Nói xong, cô lập tức nhìn Mộc Miên liếc mắt một cái, người sau liền lập tức làm kia hai cái tiểu thái giám đem la to lâm quý nhân kéo đi xuống, dù cho nàng cảm thấy không nên đắc tội Trang quý nhân thế lực sau lưng, nhưng trong cung chủ tử nhà nàng muốn tạo uy tín cũng chỉ có thể như thế.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Cứu Vớt Nữ Phụ Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 32-3: Thiên kim tiểu thư bị tài tử vút bỏ (7)-3

(7)-3

Giờ Dậu, Càn Thanh cung cho người đến truyền lời, muốn Vu Yên đi qua dùng bữa tối, miễn cho người khác cáo trạng. Vu Yên thấy mình vẫn nên đi nói trước cho thỏa đáng, chỉ là đang đi đến Càn Thanh cung, lại trên đường nhỏ Ngự Hoa viên gặp được người quen.

Nhìn nữ tử đối diện, Lục Chí An có một tia hoảng hốt, nhìn gương mặt thanh lệ lóa mắt, nghĩ đến bản thân lúc trước cũng từng có một đoạn tình cảm, chỉ là muốn đứng vững chân trong triều, hẳn chỉ có thể nghiêng thủ thiên kim Thừa tướng. Không nghĩ tới cổ nhân giờ một bước thành sùng phi, cũng đứng, lấy dung mạo này của nàng chuyện này cũng không hiếm lạ, nhưng lần nầy hẳn bị điều về huyện nhỏ xa lắc xa lơ, nhất định là kiệt tác của nàng, nhất định là nàng trả thù mình.

Oan gia ngõ hẹp, mắt thấy chung quanh không có người, Vu Yên cũng không né tránh, trực tiếp nhìn đối phương, "Lục đại nhân chúng ta lại gặp mặt."

Tiểu Lâm bên cạnh nhìn thấy đối phương cũng sợ tới mức hồn muốn bay, lập tức nhìn trái phải, nếu như có người biết được chuyện trước kia của Lục đại nhân và tiểu thư, Hoàng thượng nhất định sẽ tức giận.

"Nguyên Phi nương nương tựa hồ sống rất tốt?" Hắc khê nhú mày, khuôn mặt trắng nõn mang ý vị không rõ.

Vu Yên câu khoe miệng, giờ tay nghịch châu ngọc trên tay áo, thanh âm thanh đậm, "Đề Lục đại nhân lo lắng, bản cung tự nhiên rất tốt.""

Trở thành sùng phi của hoàng thượng có thể không tốt sao? Chỉ là nghĩ đến việc nàng vì trả thù mình mà để hoàng thượng biếm hán đi Vân huyện, ánh mắt Lục Chí An hiện lên một tia lệ khí, quét qua Vu Yên một cái, thấp giọng nói, "Vi thần cung chúc nương nương tiếp tục mạnh khỏe."

Nói xong, xoay người lập tức dời đi.

Nhìn bóng dáng tiểu bạch kiểm kia, Vu Yên khẳng định hẳn lại có chủ ý gì trong đầu rồi.

Không tiếp tục để ý người này, chờ Vu Yên đến Càn Thanh cung, Vương công công thấy cô lập tức nhiệt tình tiếp đón, "Thái y còn ở bên trong, nương nương không bằng chờ một lát."

"Thái y? Hoàng thượng làm sao vậy?"

Dứt lời, Vương công công nhìn xung quanh, tiến lên nói nhỏ vào tai Vu Yên, "Cũng không phải đại sự gì, chỉ là hôm nay Hoàng thượng đau nhức đầu, gọi thái y tới bắt mạch một lần xem sao.""

Nói xong, một vị thái y già bước ra từ bên trong phòng, nhìn thấy Vu Yên cũng cúi người hành lễ, sau đó mang hòm thuốc rời đi, bước chân tựa hồ có chút trầm trọng.

Thấy vậy, Vu Yên cũng lập tức đi vào nội điện, chỉ thấy nam nhân ngồi trước án thư đang xoa nhẹ trán, nhìn tấu chương chất đầy bàn, Vu Yên cảm thấy hoàng đế quả là một ngành nghề không dễ chịu.

"Thái y vừa rồi nói gì vậy?" cô từ từ đi ra phía sau hắn, đưa tay nhẹ nhàng ấn bóp bên thái dương.

Hách Liên Cẩn chậm rãi nhắm mắt lại, im lặng hồi lâu rồi mới chậm rãi nói, "Không có việc gì, chỉ là biên quan thiên tai, có chút hao tổn tinh thần mà thôi."

Nghe vậy,, Vu Yên cũng không nói gì thêm nữa, trong phòng tức khắc cũng yên tĩnh lại.

Nàng động tác thực nhẹ, giống loại này huyết vị Hách Liên Cẩn cũng không sẽ làm người đụng vào, cũng không biết vì sao, đối với nàng tới gần chính mình cũng không có bố trí phòng vệ, chỉ là nghĩ đến thái y nói.....

"Nàng vào kinh cũng đã lâu, có muốn về nhà thăm cha mẹ vài ngày?" Hắc khê nhú tay thon nhỏ mềm mại, trực tiếp kéo người ngồi lên đùi, ánh mắt sâu thẳm nhìn nàng.

"Hoàng thượng đây là muốn tìm mỹ nhân khác, cho nên mới muốn đuổi thần thiếp đi đúng không?"

Cười khê một tiếng, hắn nắm lấy vòng eo nhỏ của nàng mà xoa nắn, bàn tay lại không thành thật, "Nàng không muốn đi tìm người khác, vậy giữ lại nhiều một chút, đừng lúc nào cũng nói không muốn không muốn."

"Trẫm để nàng về nhà chỉ là vì muốn tốt cho nàng, quá đoạn thời gian tới trong kinh sợ là có náo động, nàng không cần lưu lại nơi này." Nói đến này, Hách Liên Cẩn bỗng nhiên khoe môi một nhấp, cúi đầu chôn ở giữa cổ nàng nhẹ giọng nói: "Trẫm cũng không biết vì sao sẽ đối với nàng để ý như thế, chờ nàng có thai, trẫm liền có thể phong hậu cho nàng, nàng nói được không?"

Vu Yên thân mình cứng đờ, mặc danh cảm thấy Hách Liên Cẩn hôm nay có chút kì quái, nhưng lại không thể nói rõ là kì quái chỗ nào, nghe thấy hẳn muốn phong hậu cho mình, trong lòng có chút chấn động, hoàng thượng đúng là có nhiều nữ nhân nhưng lại không hoa tâm, không động đến các nàng,

người lớn lên đẹp trai sáng sủa, vì sao phải đối xử tốt với mình như vậy?

"Trong kinh thành xảy ra chuyện, Hoàng Thượng sẽ gặp nguy hiểm sao?" Nàng kiều mi hơi chau nhìn hần.

Mắt tịch một rũ, hần khẽ cười một tiếng, "Tự nhiên sẽ không."

Khi nói chuyện, ngoài phòng bỗng nhiên truyền đến Vương công công thanh âm, "Hoàng Thượng, Liễu đại nhân có việc gấp cầu kiến!"

Thấy vậy, Vu Yên tự nhiên không ở lại, đi Tây điện bên kia trước, có lẽ là thấy nàng hiểu chuyện như vậy, ánh mắt Hách Liên Cẩn lại càng thêm thâm thúy lên.

Từ bên ngoài, một lão nhân mặc triều phục màu lam tiến vào, nhìn người ngồi sau án thư, hần lập tức uốn gối quỳ xuống cung thanh nói: "Vi thần tham kiến Hoàng Thượng!"

Một tay gõ ở trên bàn, Hách Liên Cẩn thần sắc bất biến, nhàn nhạt nói: "Sự tình kia như thế nào rồi?"

Dứt lời, lão thần lập tức cung kính trả lời: "Như Hoàng Thượng sở liệu, Trương Hiến quả nhiên là người của Tuyên vương, mấy năm nay cũng vẫn luôn làm việc cho đối phương, hơn nữa gần nhất đã đem thê tử con cái đi khỏi kinh thành, xem ra là tính toán từ chiến đến cùng!"

Yên tĩnh nội điện dường như liền như vậy trầm mặc xuống dưới, trung niên nam nhân không khỏi hơi hơi ngẩng đầu nhìn mắt bọn họ Hoàng Thượng, lại thấy đối phương như cũ không có gì biểu tình, căn bản làm người nhìn không thấu trong lòng suy nghĩ.

"Theo kế hoạch hành sự có thể, trăm niệm hần đối triều đình có công, hần vừa không trung. Trăm cũng không cần niệm cập quá nhiều." Hách Liên Cẩn chậm rãi chuyển động trong tay ngọc ban chỉ, ánh mắt bất biến.

Nghe vậy, trung niên nam nhân tự nhiên là nói câu "Tuân chỉ", chỉ là không biết nghĩ đến cái gì, hần vẫn là nhìn không được muốn nói lại thôi nói: "Thứ vi thần lẩm miệng, kia tuyên vương tựa hồ đối Nguyên Phi nương nương rất để ý, nữ tử mang lại nguy hiểm cho triều chính như vậy, Hoàng Thượng nhất định không thể bị người này mê hoặc!"

*vote truyện đi~ truyện còn 2tg nữa là full, hay không hay gì cũng nên vote làm động lực cho ta nha các tiểu thiên sứ♥□

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Cú Vót Nữ Phụ Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Thiên kim tiểu tiểu thư bị tài tử vút bỏ 8

Hách Liên Cẩn không nói tiếp, ánh mắt sâu kín nhìn tấu chương trước mặt, thật lâu sau, mới nhàn nhạt nói: "Việc hậu cung trăm có chừng mực, người tự làm tốt việc của mình là được."

Nghe ngữ khí này của Hoàng thượng, lão nhân liền biết hần có chút không cao hứng, tự nhiên là không dám nói gì nữa, đánh lảng sang chuyện khác.

Đến khi trời đã tối sẫm, giờ ăn cũng đã trôi qua, đồ ăn nguội ngắt, Hách Liên Cẩn mới đi đến tẩm điện, Vu Yên đói bụng hồi lâu, nhìn thấy người thì khẽ hừ nhẹ một tiếng.

"Về sau không cần chờ trăm, đói bụng thì có thể dùng bữa trước." Nói đến này, hần bỗng nhiên đi vào nàng bên cạnh ngồi xuống, khoe miệng hơi câu, "Trăm thích nàng béo chút."

Che lại gương mặt nóng lên Vu Yên không khỏi liếc hần, "Này trong cung béo gầy cái gì không có, còn không phải tùy ý Hoàng Thượng chọn lựa?"

Cung nhân đã bày chén đĩa lên, đầy bàn đều là sơn hào hải vị, hương thơm mê người tỏa ra, Hách Liên Cẩn tựa hồ đã quen với mùi vị này, ăn cũng không có cảm giác gì, nhưng liếc nhìn nữ tử bên cạnh ăn uống ngon miệng, nhìn nàng nuốt vào một miếng rồi lại một miếng đầy đồ ăn, tâm tình bất giác có chút tốt lên, khoe miệng gọi lên độ cong nhàn nhạt, "Ăn uống giống như đói ba ngày đêm vậy."

Vu Yên đỏ mặt không nói gì, cũng may nơi này không có người ngoài, nhưng cô vẫn là rầu rĩ ăn đồ vật không nói lời nào.

Một đêm này Hách Liên Cẩn cũng không có làm gì cô, lại một hai phải ôm cô ngủ, Vu Yên cảm thấy khả năng chính là hần quá mức lý trí, không cho phép chính mình trầm mê sắc dục đi.

Chờ đến ngày kế tiếp, cô cho thuộc hạ thu thập đồ vật, thật vất vả mới được về nhà một chuyến, tự nhiên muốn mang tốt hơn đồ vật trở về hiếu kính phụ mẫu, bằng không liền lão cha lấy lương bổng thanh tri huyện, tiền tiêu vật còn chưa đủ giá trị một cái bình hoa trong hoàng cung này.

Lại chính mình tự mình trang phục, Vu Yên bỗng nhiên nghĩ đến ngự thư phòng có treo một bộ tiền triều đại gia danh họa, lão cha chính là thích nhất tranh vẽ gì gì đó, làm một sùng phi, cô tự nhiên đến cấp giành một chút phúc lợi, lập tức liền nhích người đi ngự thư phòng chuẩn bị hỏi Hoàng Thượng

một chút có thể cho mình hay không.

Gió thu hiu quạnh, không trung tựa mang theo một mặt lạnh lẽo, chờ đến ngự thư phòng, nhìn thấy lão thái y từ trong tấm điện đi ra.

Vu Yên đứng chờ kia lão thái y, chờ đối phương hành lễ khi thì nhìn Mộc Miên bên cạnh, người sau tự nhiên là hiểu ý, lập tức đi đến một bên đi canh chừng.

"Chu thái y, Hoàng Thượng thân thể rốt cuộc như thế nào?" Vu Yên vẻ mặt nghiêm túc hỏi.

Dứt lời, Thái y sợ đến mức quỳ rạp xuống đất, sợ hãi cúi đầu, "Bẩm nương nương, Hoàng thượng chỉ là lao lực quá độ, cũng không đáng ngại."

"Nói hươu nói vượn!" Vu Yên lạnh giọng, ánh mắt sáng quắc nhìn chăm chăm hán, "Bổn cung muốn nghe lời nói thật, nếu người còn giấu giếm, hậu quả như thế nào bổn cung cũng không biết được đâu."

Nếu chỉ là bệnh tật bình thường, Hoàng Thượng sao lại nhiều lần kêu thái y, còn giấu giếm, lấy tính tình Hách Liên Cẩn, nếu không phải bệnh nghiêm trọng hẳn tuyệt đối không có khả năng kêu thái y, càng đừng nói là gọi tới hai lần.

Truyện được đăng đầu tiên trên wattpad: icedcoffee0011. Vào wattpad ủng hộ editor www.wattpad.com/user/icedcoffee0011

Sau núi giả lúc này không có bóng người đi qua, thái y run bần bật quỳ trên mặt đất nửa ngày, ậm ừ không nên lời.

Thái y không dám ngẩng đầu, hán trong lòng cũng thực khổ, trong lúc nhất thời tựa hồ ở do dự, nửa ngày, nhưng vẫn còn thành thật nói: "Việc này..... Hoàng Thượng cũng không cho vì thần nói."

Vu Yên cúi xuống, chăm chú nhìn người đối diện, thanh âm lạnh lùng, "Người không nói ta không nói, lại có ai sẽ biết?"

Nghe vậy, thái y thở dài thỏa hiệp, "Kỳ thực, Hoàng thượng là trúng một loại độc từ Tây Vực, tên là Văn Diệt độc."

"Đây là một loại hương, vốn dùng cho Thánh Nữ tiểu quốc Tây Vực, nữ nhân chỉ cần ngửi qua mùi hương này, về sau nếu phát sinh quan hệ, nam tử quan hệ với nàng chắc chắn sẽ trúng độc, một tháng sau chắc chắn sẽ mất mạng, mục đích của độc này là bảo vệ trinh tiết Thánh Nữ, vì thần đã tra qua, tình huống của Hoàng thượng hiện tại hoàn toàn giống với tình trạng trúng độc này, chỉ là tiểu quốc kia đã sớm biến mất vô tung vô ảnh, giải dược cũng đã sớm mất tung tích, vì thần đã nhiều ngày tra xét thư tịch cổ hi vọng có thể tìm được giải dược."

Thái y nói xong Vu Yên chỉ cảm thấy cả người rét run, Hách Liên Cẩn chỉ lâm hạnh qua một người là cô, nhưng cô cũng không phải là cái gì Thánh Nữ, rốt cục đã xảy ra chuyện gì?

"Nếu tìm được người mang hương này liệu có chế được giải dược?" Cô lập tức hỏi.

Dứt lời, thái y chỉ là dừng một chút, ngay sau đó cũng là thở dài, "Loại hương này đã sớm thất truyền, nếu như có được phương thức phối hương, tìm giải dược cũng không khó, nhưng hôm nay thiên hạ có ai dùng hương phối này?"

Vu Yên không có nói nữa, làm thái y giữ bí mật rồi liền quay trở về thừa dương điện, nếu người dùng hương kia là cô, vậy ai là người cho mình dùng hương này, đối phương khẳng định là muốn hại Hách Liên Cẩn, nhưng cô chỉ là một tri huyện chi nữ, ai lại hao tổn tâm huyết bày mưu hết thảy?

Biết bản thân trúng độc, rất có khả năng là vì cô, Hách Liên Cẩn vì sao lại tỏ ra không có việc gì như vậy, chẳng lẽ hẳn không nên đem chính hung thủ nhanh chóng bắt lại sao?

Càng nghĩ càng thấy đau đầu, nghĩ đến việc có khả năng là cô làm cho Hách Liên Cẩn trúng độc, Vu Yên tâm tình vô cùng phức tạp, nhưng lúc này cô cũng không có biện pháp gì.

Buổi tối Hách Liên Cẩn đến Thừa Dương điện, Vu Yên chỉ có thể làm như cái gì cũng không phát sinh, nhưng tâm tình phá lệ trầm trọng.

Thẳng đến ngày ra khỏi cung, cô lại có chút không muốn đi nữa, sợ mình lần này đi rồi, quay trở về thì Hách Liên Cẩn đã chết.

Cửa thành.

Chiếc xe ngựa sơn đen vậy đầy người hầu nam tử áo bào trắng tuấn dật như thiên tiên.

Vu Yên ngồi ở trong xe ngựa, đem đầu vươn ra khỏi cửa sổ bình tĩnh nhìn người bên ngoài, trong mắt có một tia lưu luyến, "Hoàng Thượng nhất định phải bảo trọng."

Nói đến đây, nàng bỗng nhiên cười một cái, "Lời Hoàng thượng nói thiếp đều nhớ rõ."

Bất đồng với ngưng ngừng ngày xưa, hôm nay lá gan nàng rất lớn, Hách Liên Cẩn giờ tay sờ sờ đầu, trên mặt hiện lên ý cười, "Được."

Chung quanh người hầu chỉ hận không thể bịt kín lỗ tai, từ chối bị nhét cầu lương, Hoàng Thượng sung ái nguyên phi như thế, sau này nếu sinh hạ hoàng tử chẳng phải là.....

"Thần thiếp nhất định sẽ nhớ Hoàng Thượng." Vu Yên nhợt nhạt cười, tiện đà buông mình che.

Cửa thành người đến người đi, mọi người đều sôi nổi nhìn thế trận một đám người bên kia, cho rằng lại là vị đại quan quý nhân nào muốn đi ra ngoài.

Theo xe ngựa đi xa dần dần, nhìn phương hướng nàng rời đi, Hách Liên Cẩn đứng trầm mặc hồi lâu, hồi tưởng một câu cuối cùng của nàng, trong lòng lại có một tia khác thường.

"Hoàng Thượng, ngài nói chuyện này Nguyên Phi nương nương thật sự không biết sao?" Bên cạnh thị vệ nhin không được hỏi.

Dứt lời, Hách Liên Cẩn chỉ là nhàn nhạt liếc hắn, thanh âm trầm thấp, "Trăm tin tưởng nàng."

.

Lấy tốc độ của xe ngựa thì trở lại Nam huyện đã là một tháng sau, Vu Yên lo sợ lúc quay trở về không được thấy Hách Liên Cẩn, cô liền trở thành một góa phụ.

Chẳng là nếu không quay về, khó trách sẽ làm người hoài nghi, vẫn chỉ có thể ôm tâm tình bức bối trở về, hy vọng thái y có thể tìm được giải được.

Xe ngựa lúc này đang đi trong một khu rừng thì đột nhiên dừng lại, bên ngoài tức khắc vang lên tiếng người đánh nhau.

Vu Yên đen mặt vén lên, lại thấy bên ngoài đã loạn thành một đoàn, một đám hắc y nhân bao vây xe ngựa, đang chiến đấu với thị vệ.

"Tiểu thư, có rất nhiều thích khách!" Tiểu Lâm sợ hãi đứng ở bên cạnh xe ngựa đại kinh thất sắc.

Bên ngoài tất cả đều là tiếng chém giết, Vu Yên khó hiểu, cô đi ra ngoài một người trong cung cũng không biết, trừ người của Hách Liên Cẩn, mà vì sao còn có người muốn ám sát cô?!

Mất thấy bọn họ đều đánh thành một đoàn, Vu Yên nhìn mắt bên cạnh cánh rừng, đang chuẩn bị trốn vào đi đào tẩu trước, nhưng mới vừa chờ cô chui ra xe ngựa, không biết từ nào bay tới một đạo màu đen thân ảnh một chưởng liền bổ vào bên cổ cô, chốc lát, cô trước mắt tức khắc tối sầm.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Cứu Vớt Nữ Phụ Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Thiên kim tiểu tiểu thư bị tài tử vút bỏ 9

Lại lần nữa tỉnh lại, bên tai một mảnh yên tĩnh không tiếng động, bên cổ còn ần ần đau, Vu Yên chậm rãi mở mắt ra.

Đầu tiên lọt vào trong tầm mắt là màn che màu lam, cô đang nằm trong một căn phòng xa lạ, cực kỳ xa hoa, kẻ bắt cóc còn cho cô phòng nghỉ ngơi như vậy, có thể thấy được đối phương tạm thời là không muốn lấy mạng cô.

Xoa cổ, chậm rãi ngồi dậy, lúc này cửa phòng bỗng nhiên bị người nhẹ nhàng đẩy ra, chỉ thấy Tiểu Lâm bung một ít điểm tâm đến.

"Tiểu thư, ngài không cần sợ, đây là biệt viện của Vương gia, hắn sẽ không thương tổn ngài." Tiểu Lâm mang điểm tâm chậm rãi đến bên này.

Vu Yên dựa vào đầu giường bình tĩnh nhìn nàng, "Người bán đứng ta?"

Lần này Vu Yên ra cung là chuyện được giấu kín chỉ có thuộc hạ bên người biết, nhìn bộ dáng không chút sợ hãi của Tiểu Lâm, kiểu này không phù hợp với tính cách của nàng.

Tiểu Lâm tức khắc sắc mặt biến đổi, quỳ rạp xuống đất, trên mặt một mảnh sầu khổ, "Nô tỳ... nô tỳ chỉ là muốn giúp tiểu thư mà thôi, Vương gia nói... chỉ cần hắn đăng cơ, tiểu thư chính là tần Hậu."

"Câm mồm!" Vu Yên một tay nắm chặt đệm chăn, nhìn nàng tràn đầy thất vọng, "Người rớt cuộc là vì ta tốt, hay là vì chính người!?"

Bụng người cách một lớp da, lần này là cô không đủ cẩn thận, cư nhiên bị người bên cạnh cấp bán!

"Tiểu thư có thể hận nô tỳ, lần này hết thấy thật là nô tỳ sai, ngài nhưng đừng tức giận hồng rồi thân mình." Tiểu Lâm nghẹn ngào quỳ trên mặt đất run bần bật.

Nhìn nha hoàn từ nhỏ đi theo nguyên chủ, Vu Yên hiện tại cũng không nghĩ nhìn nàng nhiều thêm một cái, lúc này ngoài phòng bỗng nhiên xuất hiện một thân ảnh cao lớn đỉnh bạt, nhìn hắn, Tiểu Lâm cũng cực có ánh mắt lui ra ngoài.

Vu Yên khóe mắt thoáng nhìn, hừ lạnh một tiếng, "Vương gia hảo thủ đoạn, nhà hoàn theo ta nhiều năm như vậy cũng có thể bị thu mua!"

Biết được nàng sẽ tức giận, Hách Liên Tuyên cũng không nói gì, liền như vậy từng bước một đi vào trước giường nàng, trên cao nhìn xuống nữ tử nói: "Hắn chỉ có thể cho nàng phi vị, mà ta lại có thể cho nàng hậu vị, có gì không bằng hắn?"

Ánh mắt sáng quắc của Hách Liên Tuyên cho người ta một loại cảm giác áp bách, Vu Yên nhấc khóe môi lạnh lùng nhìn hắn, châm chọc "Đa tạ vương gia nâng đỡ, một nữ không thờ hai chồng, chỉ cần Hoàng thượng không làm chuyện có lỗi với ta, hắn cả đời này đều là phu quân ta."

Căn phòng bỗng nhiên một mảnh yên tĩnh, nữ tử trước mắt mặt mày như họa, trên mặt tràn đầy quật cường, nhìn nàng, Hách Liên tuyên tâm tình phức tạp, nếu nàng vì danh lợi mà khuất phục hắn, chỉ sợ cũng không phải đáp án hắn muốn đi?

"Vốn chính là ta gặp được nàng trước, là hắn đoạt người ta sở ái, ta đoạt lại đồ vật thuộc về chính mình có gì không thể?" Hắn mày kiếm nhíu chặt, hình như có bất mãn.

Vu Yên sớm biết rằng mình thế nào cũng chọc ra một mối họa, lúc trước hắn là để Tiểu Lâm đi qua cho hắn được mới đúng.

"Ta là người, không phải là đồ vật, ta có suy nghĩ của mình, nếu trước đây Vương gia ngăn cản ta tiến cung, ta cũng sẽ không trở thành phi tử của Hoàng thượng, đã thành người của Hoàng thượng, đời này ta cùng Vương gia cũng sẽ không có bất luận quan hệ gì."

Hách Liên Cần tuy rằng hậu cung có nhiều nữ nhân, nhưng hắn cũng không hoa tâm, đối với cô cũng tốt, dù cho khả năng chỉ là sủng ái, nhưng hắn biết cô hại hắn trúng độc cũng không có đối cô làm cái gì, nhân tâm khó lường, nếu lúc này Vu Yên chọn rời bỏ hắn, đó mới là quá phận.

Thấy nàng chấp nhất như thế, Hách Liên Cần nắm ngón tay căng thẳng, ánh mắt sâu thẳm nhìn chăm chú nàng, không biết suy nghĩ cái gì.

"Hon nữa ta trúng độc, chỉ cần cùng ta phát sinh quan hệ một tháng sau sẽ phát độc mà chết, chẳng lẽ ngươi không sợ?"

Dứt lời, Hách Liên tuyên cũng là ánh mắt khê biến, có lẽ là nhận thấy được tầm mắt nàng, lập tức mày nhăn lại, không vui nói: "Nàng không cần nhìn ta như thế, vô luận như thế nào ta cũng sẽ không làm ra thủ đoạn dâm tiện như thế."

Nói xong, hắn liền rời đi, tựa hồ có chút cao hứng, Vu Yên mới không để ý đến người này, cô chỉ là suy nghĩ nên chạy đi như thế nào, hơn nữa Hách Liên Cần tình huống hiện tại không biết đã tìm được giải dược hay chưa?

Ban đêm

Ngự thư phòng một mảnh ngưng trọng, nghe thuộc hạ bẩm báo, người ngồi sau án thư bàn tay nắm chặt, mắt hiện lên một tia dị sắc, lúc lâu sau mới nhàn nhạt lên tiếng, "Các người điều tra hành tung gần đây của hắn, xem gần đây hắn đi những chỗ nào."

Nghe vậy, thị vệ phía dưới lập tức cung kính đáp một tiếng, tiện đà bước nhanh ra khỏi ngự thư phòng.

Nhìn bóng đêm vô biên ngoài cửa sổ, Hách Liên Cần bỗng nhiên có chút mệt mỏi xoa trán. Hắn cũng không biết vì sao chính mình sẽ chấp nhất đối với một nữ tử như thế, biết rõ là nàng hại chính mình trúng độc lại vẫn là tin tưởng nàng, phân tín nhiệm này, hắn ai cũng chưa từng cho.

Ở biệt viện ở mấy ngày, Vu Yên cũng không thấy Hách Liên Tuyên thêm lần nào, thẳng đến một buổi chiều mới nhìn thấy hắn đột nhiên xuất hiện, đưa cho cô một lọ thuốc.

"Nàng trúng độc là Thái Hậu làm ra, giải dược ta đã để người tiết lộ cho thái y, hoàng huynh chắc hắn sẽ không có việc gì, ta tuy đối với hắn bất mãn, nhưng cũng sẽ không dùng loại biện pháp dâm tiện này hại hắn."

Hách Liên Tuyên nói xong trong lòng cũng có chút giận dữ, lão yêu bà kia đánh một tay bàn tính cũng thật như ý, nếu như hắn cũng chạm vào nàng, đến lúc đó cũng chỉ còn đường chết, bà ta lại muốn qua cầu rút ván, không nghĩ tới chính mình sẽ đem người tiết lộ lại đây đi.

Nhìn lọ thuốc trước mắt, Vu Yên nhận lấy, do dự một lát, vẫn là mở ra nuốt xuống, dù sao hắn yếu hại chính mình cũng là dễ như trở bàn tay.

"Mặc kệ nàng có nguyện ý hay không, chung có một ngày nàng sẽ nguyện ý, quá mấy ngày ta liền sẽ hành động, lấy về đồ vật vốn nên thuộc về ta!" Nói xong, Hách Liên tuyên tựa hồ không muốn lại nhìn đến thấy châm chọc bộ dáng của nàng, lập tức liền rời đi.

Vu Yên dựa vào giường nệm thượng cũng có chút bức bối, lấy thân phận trọng sinh giả hiện tại, thoát nhiệm vụ này sợ là sẽ thất bại, không biết sau khi thất bại sẽ thế nào?

Không quá mấy ngày, ngay cả biệt viện không khí cũng dần dần ngưng trọng lại, Hách Liên Tuyên cũng không tới, Vu Yên vốn định đánh bài cảm tình làm Tiểu Lâm thả cô ra ngoài, nhưng thẳng đến một buổi tối, trong viện đột nhiên xuất hiện một nhóm người, thị vệ biệt viện đều có chút chống đỡ không được.

Tướng Hách Liên Cần phái tới cứu, nhưng nhìn thấy những người đó ánh mắt hung ác ánh mắt Vu Yên liền không dám chạy ra, chỉ có thể tránh ở trong phòng giữ cửa.

"Tiểu thư, chạy mau!"

Tiểu Lâm còn ở bên ngoài "Bạch bạch" vỗ cửa, Vu Yên trong lòng vừa động, thì một tiếng kêu thê lương thâm thiết vang lên, cửa phòng đột nhiên bị người một đá văng ra, một đám hắc y nhân cầm kiếm xông vào, một tay đem cô khiêng lên chạy!

Trong tầm mắt, Tiểu Lâm còn nằm trong vũng máu, Vu Yên muốn kêu đều kêu không ra tiếng, bởi vì bị khiêng, máu tụ lên đỉnh đầu, liền như vậy một đường bị đàn hắc y nhân mang, xuyên qua đường phố, cuối cùng đi vào một tòa viện trong con hẻm nhỏ.

"Nương nương, đằng sau chúng ta còn có truy binh, còn gặp phải người của Hoàng Thượng, lát nữa sợ là gặp phiền toái."

Trong căn viện đơn sơ vậy kén hắc y nhân, mà ngồi giữa là một lão nhân ngồi ngay ngắn khí thế không tầm thường. Hắc y nhân đem Vu Yên ném xuống dưới đất rồi cung kính quỳ một gối hành lễ.

Nhìn nữ tử trên mặt đất xoa đầu tựa hồ rất khó chịu, Thái hậu nhin không được cười lạnh một tiếng, "Từ xưa đến nay cái gọi là hồng nhan họa thủy quả nhiên không giả, tiện loại kia biết rõ nguoi hại hấn trủng độc, cư nhiên còn nhớ mãi không quên, ai gia thật là nhìn không ra tiện nữ như nguoi có mị lực gì."

Kiếp trước tiện loại Hách Liên Cẩn biết bà hại chết mẫu thân hấn rồi thu dưỡng hấn, cuối cùng đem bà nhốt trong Phật đường mãi mãi không thấy thiên nhật, kiếp này thái hậu tiên hạ thủ vi cường, không nghĩ Hách Liên Tuyên lại vô dụng như vậy, trừ bị lâu nay hủy trong tay một nữ nhân, bị Hách Liên Cẩn phát hiện, chính bà bị đuổi giết phải chạy trốn.

Nhìn khoảng sân xa lạ, Vu Yên chậm rãi đứng lên, không có sợ hãi, lạnh lùng liếc mắt quét Thái Hậu một cái, "Thái Hậu nương nương muốn giết cứ giết, dù sao thân thiếp chỉ là một phi tử, nếu có Thái Hậu nương nương chôn cùng cũng là không tồi."

"A, khẩu khí thật lớn!" Thái Hậu mắt nhiu lại, ánh mắt bất thiện nhìn nữ tử trước mắt, "Ai gia thật muốn nhìn Hoàng Thượng sẽ có bao nhiêu coi trọng nguoi nha đầu thú!"

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Cừu Vết Nữ Phụ Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Thiên kim tiểu tiểu thư bị tài tử vứt bỏ 10

Nói xong, Thái Hậu nhìn về phía hắc y nhân ở bên cạnh, người kia lập tức cầm dây thừng đem cô gắt gao trói lại, thẳng đến hừng đông, Vu Yên bị bọn họ mang lên xe ngựa chuẩn bị ra khỏi thành.

Không biết cảnh tượng bên ngoài, thẳng đến khi đi qua cửa thành, cô có thể nghe được thủ vệ bên ngoài nói muốn nhìn bên trong người, tra xét qua một lần, bất quá không biết bên ngoài nói gì, xe ngựa vẫn tiếp tục ra khỏi thành.

Có lẽ là nhìn thấy thất vọng trong mắt cô, Thái Hậu bỗng nhiên cười lạnh một tiếng, "Ai gia sống nhiều năm như vậy, nếu không phải kia Hách Liên tuyên vô dụng, lúc này thiên hạ hấn là trong tay ai gia mới đúng!"

Xe ngựa lung lay, Vu Yên bị trói dùng tay chân dựa vào trong xe dứt khoát nhắm hai mắt không nghĩ nói chuyện, kỳ thật cô rất tò mò, Thái Hậu vì sao muốn làm vậy với thân nhi tử của mình, trong đó rốt cuộc đã xảy ra cái gì?

Xe ngựa đi được một lát thì đột nhiên dừng lại, đầu tức cô khấn nện ở trên vách xe, Thái Hậu cũng không quát, chỉ thấy bà không vui hướng người bên ngoài hỏi: "Vì sao dừng lại?"

Dứt lời, bên ngoài cũng không có người trả lời, có lẽ là nhận thấy được cái gì, Thái Hậu một tay đem màn xe vén lên, mới thấy bên ngoài tất cả đều là cấm quân, Thái Hậu về mặt ngưng trọng, trong mắt đều ô m từ chỉ.

Đám người bỗng nhiên tránh ra, chỉ thấy một người mặc áo bào trắng tuấn dật bất phàm cưỡi ngựa đi lên trước, như vậy nhìn phương hướng xe ngựa trầm giọng nói: "Mẫu hậu, dù cho ngài làm rất nhiều việc trầm vô pháp chịu đựng, trầm vẫn nể mặt ngài là thái hậu, nhưng lần này ngài hành sự quá nóng nảy rồi, cho nên vô luận như thế nào trầm đều sẽ không nương tay." []

Nhìn cái hảo nhi tử bà một tay nuôi lớn, hảo hoàng đế, Thái Hậu đột nhiên a cười ra tiếng, cười lớn, trong mắt xuất hiện một mặt bi thương, đúng vậy, hấn tự nhiên sẽ không nương tay, mà đem bà cầm tù ở Phật đường trong không thấy thiên nhật kia, như vậy, bà tình nguyện chết!

Nhìn đến bên ngoài người, Vu Yên cũng là trong lòng vui vẻ [], bất quá không đợi cô cao hứng, giữa cổ đột nhiên nhiều thêm một thành chủy thủ sắc bén, Thái Hậu hung ác nhìn cô, "Nguoi nói nguoi sẽ không nương tay với ai gia, hảo a, một khi đã như vậy, ai gia dứt khoát liền đem tiểu mỹ nhân của nguoi giết chết!"

Khi nói chuyện, Vu Yên chỉ cảm thấy giữa cổ tê rần, giống như có cái gì chất lỏng chảy vào vạt áo, Thái Hậu giống như điên rồi, động tác trên tay càng ngày càng dùng sức.

"Dừng tay!"

Trong tầm mắt, nhìn cô giữa cổ chảy xuống một dòng đỏ tươi, Hách Liên Cẩn chỉ cảm thấy hô hấp như nghẹn lại, lập tức trầm giọng nói: "Người ta nàng, trầm cũng thả người!"

Nhìn người đối diện bộ dáng khản trương, Thái Hậu rốt cuộc nhìn không được phá lên cười, thanh âm thâm lương lại trào phúng, "Năm đó phụ hoàng người cũng là như vậy mê luyện thân mẫu phi người, nhưng thì tính sao, ai gia liền đem nàng sống sờ sờ đẩy vào trong ao chết đuối!! Mấy năm nay người nhất định rất thống khổ đi, không sao, ai gia sẽ làm người càng thống khổ!"

Nói xong, Thái Hậu trong mắt hiện lên một tia điên cuồng, dao nhỏ trong tay đột nhiên thọc mạnh vào cổ Vu Yên!

"Đình!"

Vu Yên nhắm mắt lại, nhưng đau đớn trong dự đoán cũng không có truyền đến, cô hơi hơi mở mắt ra, lại thấy trên tay Thái Hậu còn cầm một mũi tên, chủy thủ thỉnh linh đã rơi xuống trên mặt đất.

"Thái Hậu nương nương!" thủ vệ của thái hậu khản trương nhìn lại.

"Giết nàng! Mau giết nàng!" Thái Hậu che lại tay đang chảy máu, ánh mắt hung ác nhìn chăm chăm Vu Yên, tựa hồ một khắc cũng không nghĩ làm nàng sống lâu.

Nghe vậy, không đợi người bên ngoài có động tác, một mũi tên dài nháy mắt đâm vào ngực cận vệ của thái hậu, người kia liền như vậy trừng mắt ngã xuống trên mặt đất.

Vu Yên trừng mắt, chỉ thấy bên ngoài tức khắc vang lên từng trận tiếng chém giết, người Thái Hậu khẳng định ngăn cản không được, thấy vậy, Thái Hậu bên cạnh tức khắc dùng một tay khác nhặt chủy thủ trên mặt đất lên, hung ác triều đâm tới!

Vu Yên hô hấp ngưng trệ, nhưng trong dự đoán thứ trên tay bà ta cũng thọc không đến, dây thừng trên tay cũng đột nhiên buông lỏng, cô hơi hơi mở mắt ra, chỉ thấy Hách Liên Cẩn bỗng nhiên xuất hiện, đến bên cạnh, cẩn thận dùng khăn tay thấm nàng che lại vết thương trên cổ đang không ngừng chảy máu, động tác mềm nhẹ tựa hồ rất sợ làm đau nàng.

Thái Hậu không biết như thế nào ngắt đi, chống cự bên ngoài cũng dần dần tiến vào kết thúc, Vu Yên tim đập còn vẫn luôn không có bình phục, lúc này chỉ có thể hồng mắt tiến lên nhào vào hân trong lòng ngực, nhẹ giọng nói: "Hoàng Thượng....."

Không có người không sợ chết, cô không biết nhiệm vụ sau khi thất bại sẽ thế nào, cũng may này hết thấy không có phát sinh, trời biết cô vừa mới có bao nhiêu khản trương.

"Có Trầm." Hách Liên Cẩn nhẹ nhàng đem cô ôm vào trong ngực, bàn tay to nhẹ vỗ về sau lưng, trong mắt cũng hiện lên một tia may mắn, đương nhìn đến kia đem chủy thủ muốn huy hướng nàng kia một chốc kia, hân chính trái tim liền cùng đình chỉ nhảy lên giống nhau, kia một khắc hân suy nghĩ cẩn thận rất nhiều sự, quãng đời còn lại, hân nhất định phải cho nàng khắp thiên hạ tốt nhất.

"Hoàng Thượng, bên ngoài người toàn đã tự sát, Thái Hậu nương nương....." Bên ngoài thị vệ đột nhiên đại gây mất hứng đã đi tới.

Nghe vậy, Hách Liên Cẩn đón hạ, cũng không có quay đầu lại, "Đưa đi kim hoa chùa, cuộc đời này không chuẩn bước ra cửa chùa một bước."

Dứt lời, Vu Yên mới phản ứng lại đây, cô có quá nhiều câu hỏi trong đầu, bất quá lúc này không phải thời điểm thích hợp, chờ trở lại trong cung, thái y thế băng bó xong, cô hướng cung nhân hỏi thăm một ít việc, nguyên lai đêm qua hoàng cung đúng là có dị động, bất quá cuối cùng chỉ nghe nói tuyên vương sáng sớm liền đi biên quan, hết thấy lại dường như trở về yên bình.

Hách Liên Cẩn buổi tối quay lại đây, Vu Yên vừa định hỏi một ít việc, đã bị người ôm tiến trong lòng ngực, cực nóng hô hấp tức khắc phun bên tai.

"Phụ hoàng qua đời quá đột nhiên, chưa kịp lưu lại di chỉ, năm đó mẫu hậu giả tạo di chỉ, cho nên tam đệ vẫn không cam lòng, nhưng cho dù phụ hoàng dù chưa lưu lại di chỉ, lại đã sớm cho trẫm ngọc bài truyền thừa của hoàng thất, trẫm vẫn luôn không muốn đề cập, thẳng đến đêm qua, hân biết được hết thấy sau mới tự nguyện thỉnh chỉ vĩnh viễn trấn thủ biên quan."

Hân thanh âm bình bình tĩnh tĩnh trung lại mang theo một khác ý vị, Vu Yên bị hân ôm vào trong ngực, cũng dứt khoát thuận thế ôm lấy hân eo, nhẹ giọng nói: "Hoàng Thượng biết rõ là bởi vì thân thiếp mới trúng độc, vì sao cũng không trách thân thiếp?"

Hiện tại tâm tình nhất phức tạp chính là nàng mới đứng, đối với Hách Liên tuyên nàng thực xin lỗi, duyên phận thứ này thật là ai cũng nói không chừng, trách chỉ trách lúc trước ở trên phố gặp được khi hân nên ngăn cản chính mình mới đứng.

"Cổ nhân sớm có tiên kiến, chết dưới hoa mẫu đơn, thành quỷ cũng phong lưu không phải sao?" Hách Liên Cẩn khó được khai nổi lên vui đùa.

Vu Yên đỏ mặt tức giận trừng mắt nhìn nàng mặt, ngay sau đó lại bỗng nhiên bị người đè ở giường nệm thượng, thì thầm ní non, "Trầm muốn, cũng chỉ có người này một đóa mẫu đơn."

Phản môi bỗng nhiên bị người phong bế, Vu Yên đỏ mặt chậm rãi nhắm mắt lại, nhậm người đem nàng ôm đến trên giường.....

Đêm dài lợ trọng, gió đêm từ từ, lại thổi không tiêu tan này một thất kiều diễm.....

Nửa tháng sau cử hành đại điển phong hậu, người nhà Vu Yên cũng được đưa vào kinh thành, cha cũng được tấn chức quan nhân tãn, bất quá có nữ nhi làm Hoàng Hậu, dù cho là chức quan nhân tãn cũng sợ là mỗi ngày đều có người tới cửa nịnh bợ.

- hoàn thế giới 3 -

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Cú Vót Nữ Phụ Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36: Nữ sinh bị bạo lực học đường (1)

Bên tai một mảnh yên tĩnh, Vu Yên tỉnh lại đầu tiên lọt vào trong tầm mắt chính là căn phòng vô cùng có hương vị thiếu nữ, trên bàn có hai chồng sách dày, còn có vô số bài thi, cô ôm lấy đầu đang đau nhói, đồng dạng vì nguyên chủ mà cảm thấy bị ai.

Nguyên chủ là một học sinh cấp ba, thành tích ở hạng trung đẳng, bởi vì cha mẹ ly dị từ nhỏ, nguyên chủ ở với mẹ, bất quá mẹ nguyên chủ thường xuyên đi công tác, cho nên nguyên chủ từ nhỏ đến lớn cũng dường thành tính tình nội liễm, bất quá năng lớn lên phi thường đẹp, nhưng mỗi ngày đều khoác tóc không dám nhìn thẳng người khác, ở lớp học bạn bè cũng ít.

Nguyên chủ yêu thầm hot boy cùng lớp, bất quá là chỉ có đúng một lần cùng hắn nói một câu nói, bị nữ học bá cùng lớp nhìn thấy sau đó bắt đầu luôn chống lại nguyên chủ, bắt nạt nguyên chủ, cứ như vậy ở trường luôn bị bạo lực, nguyên chủ nội tâm lại miễn cưỡng, không có cha mẹ bằng hữu khai đạo, cuối cùng thể nhưng tự sát.

Vu Yên cũng coi như có thể lý giải tâm tình nguyên chủ, tuổi này vốn dĩ chính là thời điểm miễn cưỡng, hơn nữa hoàn cảnh trường học lại như thế kia, cộng thêm tính cách nguyên chủ, nhất thời liền luẩn quẩn trong lòng.

Bất quá Vu Yên cũng không cảm thấy nữ học bá kia là xấu xa gì, một đám hài tử sau lưng khua môi múa mép mà thôi, chính là không hiểu chuyện, không cho rằng lời nói của mình có thể hãm hại người khác đến như vậy.

Hệ thống: "Lần này tiêu chuẩn thay đổi vận mệnh nguyên chủ là cho nguyên chủ một cái nhân sinh tốt đẹp."

Vu Yên: "Cái gì tốt đẹp?"

Hệ thống không nói gì, giống như mất tín hiệu, Vu Yên không biết nên nói cái gì, lấy đầu óc Vu Yên lý giải, hẳn là thi vào trường đại học tốt, kết giao bằng hữu, thuận tiện làm quan hệ mẹ con nguyên chủ tốt hơn, cuối cùng lại tìm bạn trai tốt, này hẳn là nhân sinh tốt đẹp đi?

Cảm giác nhiệm vụ này hoàn toàn không có tính khiêu chiến, chỉ là nhìn đến kia một chồng bài thi, Vu Yên lập tức liền ý thức được thế giới này quá gian nan, nguyên chủ học cũng là cái biết cái không, cho nên thành tích trung đẳng, muốn như thế nào thi đại học tốt bây giờ?

Đột nhiên tâm tình có chút trầm trọng, mấy ngày nay mẹ nguyên chủ đều đi công tác, bất quá sinh hoạt phí vẫn đủ, ngày mai liền phải đi học, Vu Yên liền nhanh chóng suốt đêm đem mấy bài thi làm xong.

Ngày hôm sau sáng sớm liền rời giường, đem kia một đầu tóc chải gọn gàng, quần áo nguyên chủ quá đơn điệu, không phải quần áo vận động chính là áo thun trắng, một chút cũng không có sức sống thanh xuân, tìm nửa ngày mới ở trong ngăn tủ lấy ra một cái một cái hồng nhạt váy liền áo mẹ nguyên chủ mua cho, soi gương nửa ngày, cảm giác chính mình đáng yêu ngây thơ, lúc này mới cầm bánh mỳ ngồi xe đi học.

Hôm nay là thời điểm đổi chỗ ngồi mỗi tháng, phòng học một mảnh lộn xộn, dựa theo ký ức nguyên chủ, lần này nguyên chủ được xếp ngồi cùng bàn học bá, chính là bởi vì có cơ hội cùng bàn, mới làm nguyên chủ yêu thầm hot boy học bá kia, bất quá người ta ngồi cạnh cũng chỉ đọc sách, hai người cơ hồ không có mấy câu giao lưu.

Sáng sớm trong phòng học khắp nơi đều nam sinh đang đùa giỡn nhau, nữ sinh ở một chỗ trò chuyện bát quái linh tinh, thẳng đến khi một nữ sinh váy hồng nhạt một tay vẫn cầm sữa đậu nành một tay cầm truyện tranh đi vào, tầm mắt mọi người đều bị hấp dẫn qua.

Da nữ sinh kia trắng đến cơ hồ sáng lên, thân hình mảnh mai tinh tế, khuôn mặt nhỏ nhắn mang theo ý cười nhạt, có lẽ quá chăm chú đọc truyện, liền như vậy thẳng tắp đụng vào một người.

"Xin lỗi, đụng vào cậu."

Vu Yên lập tức lui ra phía sau một bước, lại thấy trước mắt một nam sinh so với cô còn cao hơn một cái đầu, khuôn mặt trong sáng lập thể, mang theo lãnh đạm, trên tay còn cầm một cái ấm nước, thấy Vu Yên xin lỗi cũng chỉ là nhẹ nhàng "Ừ" một tiếng liền đi.

Vu Yên quay đầu lại, nhìn thân ảnh cao kều kia, uống sữa đậu nành, trong mắt hiện lên một tia hứng thú, thực hảo, tiểu nam sinh thành công khiến cho tỷ hứng thú, đây hẳn là hot boy nguyên chủ yêu thầm đi, nếu nguyên chủ thích hắn, cô liền dứt khoát thay thế năng hoàn thành tâm nguyện là được.

Nhìn nữ sinh xinh đẹp kia, đám nam sinh đều bắt đầu sôi nổi lên, đây là Vu Yên đi, bọn họ như thế nào không phát hiện Vu Yên lớn lên đẹp như vậy?

"Đi đường không có mất sao, nhìn đáng yêu kia, khẳng định là cố ý."

"Đúng vậy đúng vậy, hôm nay còn đổi kiểu tóc, cũng chỉ là đồ nhà quê, chính là đồ nhà quê!"

Một ít nữ sinh tức khắc thấp giọng nghị luận, trong mắt đều là ghen ghét, bọn họ mới không thích nhìn đến người vốn dĩ sẽ không trang điểm đột nhiên trở nên so với bọn họ còn xinh đẹp hơn!

Vu Yên cũng không có để ý tới những cái đó nhàn nhàn toái ngữ, tiểu nữ sinh đều là như thế này, nếu là đi so đo kia mới là choáng váng

Giờ tự học, chủ nhiệm lớp đến thay đổi vị trí, mọi người thấy Vu Yên cư nhiên cùng Cố Minh ngồi cùng bàn, nam sinh khó tránh khỏi có chút mất mát, mà các nữ sinh tất cả đều là ghen ghét, không nghĩ tới cậu ta thế nhưng lại được ngồi cùng Cố Minh của bọn họ!

Khi đổi vị trí còn có bạn học giúp Vu Yên chuyển đồ đạc, cô cũng không có cự tuyệt, chỉ là cùng cô bé nói câu cảm ơn.

"Truyện tranh của cậu, có thể hay không cho mình mượn nhìn không?" Nam sinh bàn trên cười hi hi nhìn cô nói.

Nguyên chủ lúc trước cùng nam sinh tên Trương Quân cũng chưa từng có quá nhiều giao lưu, khó được đối phương khách khí như vậy, Vu Yên tự nhiên cũng là đem truyện tranh đưa cho hắn, "Đọc cẩn thận, đừng để bị thu."

"Yên tâm yên tâm!" Trương Quân lập tức cười làm bảo đảm, lại nhìn ý cười trên mặt Vu Yên trái tim non nớt của Trương Quân đều nhảy theo "Bùm bùm".

Thấy một màn như vậy, một ít nữ sinh trong lòng lại nhin không được phun tào, quả nhiên là hồ ly tinh biết câu nhân!

Chờ tiếng chuông hết giờ học vang lên, tất cả mọi người ngồi trở lại vị trí, còn là riu rít cùng bạn cùng bàn bắt đầu giao lưu, Vu Yên trộm nhìn vị học bá đại nhân bên cạnh, đột nhiên có chút bội phục không thôi, nếu là thành tích cũng có thể 666 như vậy sáu thật là tốt biết bao.

Đây là một tiết tự học, lão sư lại phát bài thi cho học sinh, Vu Yên gian nan làm được một nửa liền có chút đau đầu, lại xem vị học bá bên cạnh, người ta cơ hồ đều sắp làm xong.

"Lớp trưởng, bài này cậu thấy sao?"

Nữ sinh ngồi phía trước Cố Minh đột nhiên quay người lại, cầm đề thi chỉ vào, trên mặt tràn đầy chờ mong, Vu Yên cắn bút đầu bủn mủi, đây là cái gọi là ý của Tuy Ông không phải ở rượu đi?

Đối mặt với bài thi, Cố Minh chỉ là thô sơ giản lược nhìn lướt qua, nhàn nhạt nói: "Cái này có ở ví dụ mẫu rồi."

Vu Yên: "....."

Cô nhin xuống không cho chính mình cười ra tiếng, nữ hài kia tựa hồ cũng cảm thấy xấu hổ, liền không nói nữa, Vu Yên quay đầu, liền như vậy trộm ngấm góc nghiêng hoàn mỹ của tiểu ca ca cùng bàn.

Vu Yên tự cho là mình đang trộm nhìn nhưng trong mắt người nào đó lại không phải là như vậy, rốt cuộc, Cố Minh bỗng nhiên quay đầu, ánh mắt lãnh đạm nhìn bạn cùng bàn mới, "Cậu nhìn cái gì?"

Bốn mắt nhìn nhau, Vu Yên chớp chớp mắt, cười nói, "Nhìn cậu nha."

Dứt lời, bạn học ngồi bàn dưới tức khắc tan nát cõi lòng đầy đất, trời xanh, thật vất vả chủ nhiệm lớp phân phối cho hắn một vị mỹ nữ, như thế nào lại bị lớp trưởng câu đi rồi, còn có hay không có nhân tính a!!!

"Không biết xấu hổ!" Nữ sinh ngồi trước mặt Cố Minh nhin không được ở trong lòng mắng một câu.

Hiển nhiên không nghĩ tới Vu Yên sẽ nói cái này, Cố Minh nhìn khuôn mặt nhỏ tiều tụy thanh thuần, còn có đôi mắt thanh triệt sáng ngời đang chăm chú nhìn hắn, Cố Minh khẽ nhu mày không để ý đến cô nữa.

Thấy hắn không để ý tới mình, Vu Yên lập tức cầm bài thi nhẹ nhàng hỏi: "Có mấy bài tôi không biết làm, cậu biết không, giúp tôi nhé?"

"Tự mình làm." Hắn cũng không quay đầu, lạnh lùng trả lời.

Nghe vậy, nữ sinh ngồi phía trước vui vẻ trong lòng, Vu Yên bủn mủi, dứt khoát ghé vào trên bàn rầu rĩ nhìn chằm chằm bài thi.

Ánh mặt trời ngoài cửa sổ chiếu trên cửa kính, chiết xạ một tia nắng chiếu trên khuôn mặt nữ sinh, thấy bạn cùng bàn đột nhiên lại an tĩnh như vậy, Cố Minh hơi nghiêng người liếc cô, thấy bạn cùng bàn rầu rĩ không vui, ánh mắt vừa động, bỗng nhiên cảm thấy chính mình ngữ khí có phải quá nặng hay không?

Vuron tay lấy bài thi của cô, hần cau mày tựa hồ không kiên nhẫn nói: "Bài nào không biết làm?"

Chốc lát gian, nữ sinh ngồi phía trước tức khắc lòng bàn tay căng thẳng, lớp trưởng chưa từng có thời gian giảng đề cho người ta!

Thấy hần lấy bài thi của mình, Vu Yên đem ghế dịch qua đi chút, liền như vậy chống đầu bình tĩnh nhìn gương mặt 360 độ không góc chết của hần, tay nhỏ trắng nõn ở trên mặt giấy, kéo từ cuối đề thi xuống dưới, "Đều không biết làm."

Cô chỉ cho Cố Minh đều là vài bài khó, hần liếc qua một cái rồi bắt đầu nghiêm túc giảng bài, lần đầu tiên Cố Minh giảng bài cho người khác, cũng không rõ là đối phương nghe có hiểu hay không, nhưng nữ sinh thỉnh thoảng cũng đặt bút ghi nhớ, tựa hồ thực sự nghe hiểu.

"Hiểu rồi, cậu đợi tôi một lát, tôi sẽ tự mình làm lại một lần rồi cậu kiểm tra cho tôi nhé." Vu Yên thực ra cũng nghiêm túc nghe hần nói, tốt xấu gì cũng đã thi đại học một lần, tuy đã quên khá khá nhưng nghe người khác nhắc lại thì cũng có chút hiểu được.

Cố Minh không nói gì, để yên cho cô làm bài.

Muốn thi đại học tốt, Vu Yên cũng chỉ có thể liều mạng làm bài, Cố Minh nhìn cô cắn bút, mày liễu khẽ nhíu, khuôn mặt nhỏ thanh lệ lại mang theo mặt ưu sầu, hiển nhiên là lại gặp bài khó, Cố Minh cũng chỉ liếc qua một cái rồi không thèm để ý nữa, trong lòng tựa hồ đang ước gì đối phương có thể an tĩnh một chút.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Cú Vọt Nữ Phụ Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Nữ sinh bị bạo lực học đường (2)-1

Nguyên chủ học trường nội trú, cho nên cơm nước xong sẽ quay về phòng ngủ nghỉ trưa, phòng ngủ vốn dĩ riu rít nhìn thấy Vu Yên trở về, một đám lập tức không nói, dùng ánh mắt khác thường như có như không ngắm Vu Yên.

"Vu Yên, nghe nói hôm nay lớp trưởng giảng bài cho cậu?" Trưởng phòng ngủ nhân duyên tốt nhất bỗng nhiên ngồi đối diện Vu Yên hỏi.

Đối mặt nhiều ánh mắt tò mò như vậy, cô chỉ là cười nói: "Đúng vậy, tôi phát hiện chỉ cần hỏi một ít câu hỏi khó cuối đề thì lớp trưởng vẫn sẽ trả lời."

Dứt lời, những người khác trong phòng ngủ đều lộ ra một vẻ bưng bít đại ngộ, rốt cuộc đều vẫn là học sinh, không có đa tâm quá, nhìn thấy Vu Yên biến hóa lớn như vậy, Vương Lệ Lệ đột nhiên hỏi nói: "Vu Yên cậu hôm nay như thế nào đổi kiểu tóc? Còn có váy này mua khi nào nha, cũng chưa gặp cậu mặc qua?"

Làm người cùng phòng ngủ, bọn họ tự nhiên biết Vu Yên thực tế là rất xinh đẹp, chỉ là không thích trang điểm mà thôi, không nghĩ tới người ta trang điểm lên nguyên lai đẹp như vậy, hơn nữa giống như thay da đổi thịt, không chỉ trở nên thích cười, người cũng hướng ngoại rất nhiều.

Nghe vậy, Vu Yên chỉ là một bên ăn snack khoai tây, một bên dựa vào trên tường nhìn bài tập tiếng Anh cười một tiếng, "Đây là đồ mẹ mua cho, giờ mới nhớ ra để mặc, đẹp sao?"

"Đẹp, tôi nói nhé cậu trang điểm lên nhất định không hề kém Trịnh Thu Nghiên nha!" Vương Lệ Lệ cũng là một bộ hiếm lạ.

Nói xong, cách vách Lâm Tuyết nhưng khẽ hừ một tiếng, trong mắt hiện lên một tia ghen ghét nhưng không nói chuyện.

Bạn cùng phòng nguyên chủ quan hệ coi như hòa thuận, chỉ có một mình Lâm Tuyết quan hệ không tốt nhất, đều là một đám tiểu nữ hài, nói tới nói đi cũng chỉ có từng ấy chuyện, Vu Yên cũng không có để ý quá nhiều, cô hiện tại cần hảo hảo ôn tập tranh thủ đậu đại học.

Tiết tự học buổi tối, mọi người đa phần đều nghiêm túc ôn tập, còn có một bộ phận người lại vui cười chơi đùa, Vu Yên cũng đang liều mạng làm bài, nhưng khóe mắt lại để ý đến một nữ sinh mặc váy liền màu lam bước chân đi tới, trong tay còn cầm một quyển đề luyện tập, liền như vậy lập tức đi vào ngồi bên cạnh Cố Minh, nũng nịu hỏi: "Lớp trưởng cậu có thể giảng bài này cho tôi không?"

Trịnh Thu Nghiên là hoa khôi được toàn ban công nhận, biết trang điểm làm điệu, thành tích tốt, đầu óc thông minh, người gặp người thích, hoa gặp hoa nở.

Vu Yên liền trộm nghiêng mắt nhìn, chỉ thấy hần không thèm nâng khỏi quyển bài tập, thanh âm bình tĩnh, "Vội Khôn biết làm."

Vội Khôn là đại biểu môn toán, khẳng định là biết làm, nhưng người ta vốn dĩ ý của Túy Ông không phải ở rượu, chỉ thấy kia Trịnh Thu Nghiên đột nhiên có chút khó xử nhìn Hạ Vội Khôn bên kia, "Hần đang bận giảng đề cho Trương Mai, cho nên mình mới lại đây tìm cậu."

Lấy đẳng cấp cung đấu mà nói, Vu Yên cảm thấy này Trịnh Thu Nghiên nếu đi hậu cung khẳng định có thể sống đến trận bán kết.

Nghe vậy, Cố Minh hơi giương mắt, cuối cùng vẫn là lấy qua bài tập của Trịnh Thu Nghiên, thấy vậy, Trịnh Thu Nghiên lập tức trên mặt vui vẻ, bỗng

nhiền đem tằm mắt đặt trên người Vu Yên cười nói, "Vu Yên, chúng ta có thể đổi vị trí không?"

Vu Yên: "....."

Cô cắn kẹo que, chậm rãi buông bút trong tay, bỗng nhiên hơi hơi mỉm cười, "Nhưng tôi cũng có rất nhiều câu không hiểu muốn hỏi lớp trưởng."

Dứt lời, Trịnh Thu Nghiên rõ ràng sùng sốt, không nghĩ tới Vu Yên này còn trang điểm, tính cách cũng thay đổi, trước kia căn bản sẽ không cự tuyệt người.

"Vói Khôn có thời gian rồi, đi tìm cậu ta đi." Cố Minh bỗng nhiên mang đề đưa lại cho Trịnh Thu Nghiên.

Quay đầu lại, lúc này Vói Khôn bên kia đích xác đã giảng bài xong cho Trương Mai, Trịnh Thu Nghiên hơi hơi cắn môi dưới, lại nhìn thấy ánh mắt bình tĩnh lãnh đạm của Cố Minh, cuối cùng vẫn là cảm đề tránh ra.

Thấy một màn như vậy, một ít nữ sinh chung quanh trong lòng đều là nói thật sáng, hoa khôi ban thì thế nào, còn không phải bị cự tuyệt!

Trong phòng học lại đầy tiếng nói chuyện, Vu Yên cắn kẹo que tâm tình không tồi tiếp tục làm đề, người bên cạnh khỏe mắt thoáng nhìn, nhìn sùnn mặt trắng trẻo của cô, âm thanh lạnh lùng nói: "Cậu không phải có vấn đề sao?"

Vu Yên quay đầu sang, bốn mắt nhìn nhau, lại chỉ vào một câu hình học, "Không hiểu bài này."

"Như thế nào xuẩn như vậy, thấy giáo đã chữa kiểu bài này rồi mà." Cố Minh cau mày lấy bài thi của cô.

Vu Yên trừng mắt, lập tức đem bài thi đoạt lại, "Cậu mới xuẩn, tôi rất thông minh được không, về sau không bao giờ hỏi cậu là được!"

Nói xong, cũng chỉ thấy cô còn đem ghế dịch qua đi một chút, cách một khoảng xa làm bài, tựa hồ tức giận, mày đều nhăn thành một đoàn, Cố Minh nhẹ nhàng cười, không nói gì.

Vu Yên là thật sự sinh khí, cô quyết định về sau không bao giờ hỏi Cố Minh vấn đề, đề này cẩn thận nghiên cứu một chút cũng không phải rất khó, Vu Yên tốt xấu cũng đã từng là học bá.

Truyện được đăng đầu tiên trên wattpad:icedcoffee0011. Vào wattpad ủng hộ editor www.wattpad.com/user/icedcoffee0011

Liên như vậy cả tiết tự học buổi tối đều không có để ý tới hần, chờ buổi tối về phòng ngủ, liền nghe được Lâm Tuyết ở sau lưng cùng người riu rít nói xấu người, nhìn thấy cô tiến vào liền lập tức không nói.

Vu Yên cũng liền làm bộ không thấy, chờ tắm rồi chuẩn bị đi giặt quần áo thì lại phát hiện không thấy bột giặt, tìm khắp toàn bộ phòng ngủ cũng không tìm được.

"Vu Yên cậu đang tìm cái gì?" Trường phòng ngủ tò mò hỏi.

Vu Yên bụng chậu giặt, nhìn bốn phía xung quanh, "Không tìm thấy lọ bột giặt của tôi."

Dứt lời, Lệ Lệ đang nằm trên giường chơi điện thoại tháo tai nghe xuống, có chút do dự nói, "Hình như bị Lâm Tuyết dùng hết rồi, nếu không cậu dùng của tôi đi."

Nghe vậy, Lâm Tuyết đang chơi di động chỉ là lười nhác quay đầu lại nhìn, "Thực xin lỗi, tôi cũng không phải cố ý."

Nói xong, những người khác đều là một bộ dị sắc, tự nhiên biết Lâm Tuyết cùng Vu Yên quan hệ không tốt, khẳng định là cố ý đi.

"Như vậy, tôi cũng là mới vừa mua, ngày mai cậu trả tôi một bao khác là được." Vu Yên một bộ không sao cả ném cho Vương Lệ Lệ một bao khoai tây, cầm bột giặt của cô bé đi giặt quần áo.

Những người khác nghe vậy đều là một bộ biểu tình thấy quý, Lâm Tuyết sắc mặt cũng có chút không tốt, cuối cùng chỉ hừ nhẹ một tiếng tiếp tục chơi.

Tiểu nữ sinh mâu thuẫn Vu Yên nhưng không muốn ăn một, nhần nại cũng không phải tính cách của cô, miễn cho người khác cho rằng cô thật sự dễ khi dễ, có thể lẽ là nhiều người đều nghe được, ngày hôm sau Lâm Tuyết vẫn là trả lại cho một bao bột giặt, sau đó nói thêm mấy lời châm chọc mỉa mai.

Vu Yên không để ý đến Lâm tuyết thường xuyên ở sau lưng nói xấu mình, liền đắm chìm xem phim, đột nhiên nhận được điện thoại của mẹ, nói là có đồ vật mang cho cô.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Cứu Vớt Nữ Phụ Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37-2: Nữ sinh bị bạo lực học đường (2)-2

2-2

Giữa trưa, bên ngoài mặt trời chói chang, mới vừa cơm nước xong, Vu Yên nhận được điện thoại liền lập tức từ phòng ngủ chạy tới cổng trường, chỉ thấy mẹ mặc một thân váy dài màu đen đang đứng ở cửa bảo vệ, trong tay còn cầm một cái túi giấy.

"Mẹ!"

Cô lập tức chạy qua, trên mặt tràn đầy nhân nhậ ý cười, có lẽ là hiếm thấy được con gái cười vui vẻ như vậy, Vói Hoàng cũng hơi hơi mỉm cười, giờ tay đem túi đưa qua, "Đây là đồ ăn vặt bạn của mẹ từ nước ngoài mang đến, nhìn xem có thích hay không?"

Vói Hoàng là một office lady chính hiệu, thoát nhìn phi thường ôn nhu cùng trí thức, nhưng cùng nguyên chủ không có quá nhiều giao lưu, rốt cuộc muốn cung cấp đủ cho con gái cho nên vẫn luôn bận rộn việc công tác, nguyên chủ sẽ không chủ động cùng mẹ thân thiết, cho nên Vu Yên thay nàng làm.

"Cảm ơn mẹ, cuối tuần chúng ta đi dạo phố đi? Cảm giác quần áo có chút nhỏ." Vu Yên tiếp nhận túi giấy mỉm cười.

Vói Hoàng hoàn toàn sững sờ, khuôn mặt mang theo kinh ngạc, nhìn khuôn mặt con gái, trong trí nhớ, Vói Hoàng cũng không nhớ rõ đã bao nhiêu lâu không nhìn kỹ nữ nhi, cũng rất ít nhìn thấy con gái cười, nhưng hôm nay tựa hồ phá lệ bất đồng.

"Đương nhiên có thể, là mẹ không chú ý, con tuổi này hẳn là còn lớn thêm nữa." Vói Hoàng phản ứng lại, trong lòng cũng có chút ảo não, lúc trước đích xác bỏ qua quá nhiều chuyện của con gái.

Nói xong, lại nhìn sắc mặt hơi tái nhợt của Vu Yên nói: "Con có phải có chỗ không thoải mái?"

Chung quanh người đến người đi, Vu Yên không dám lớn tiếng, chỉ có thể đến gần nhỏ giọng nói: "Con đến kỳ, có chút đau bụng."

Hơn nữa vẫn là ngày đầu tiên, đau thiếu chút nữa ngất xỉu đi.

Nghe vậy, Vói Hoàng lại là sững sờ, liền nữ nhi tới cái này sẽ bụng đau cũng không biết, lập tức có chút đau lòng giữ chặt cánh tay mảnh khảnh của Vu Yên, "Mẹ đi mua thuốc giảm đau cho con nhé?"

"Không cần, nghe nói thuốc giảm đau đối với thân thể không tốt, sang ngày mai liền không có việc gì." Vu Yên nhẹ nhàng cười cười.

Thấy vậy, Vói Hoàng cũng không có nói gì thêm, chỉ là lại cho con gái mấy trăm đồng tiền để nữ nhi ăn nhiều tắm rửa một chút, đừng tự mình áp lực quá lớn.

Hôm nay bụng đau, Vu Yên không có tâm tình đọc sách, thể dục đại bộ phận đều ở bên ngoài hoạt động, chỉ có một ít ở phòng học ôn tập, cô ghé vào trên bàn mở hộp lạnh hâm đĩa, rõ ràng trời nóng mà lại cảm thấy cả người rét run, rơi vào đường cùng, đành phải nhờ Vương Lệ Lệ mang một ly trà sữa ấm lại, bất quá Vương Lệ Lệ nói phải về phòng ngủ một chuyến, đưa cho Trương Quân thuận tiện mang lại đây.

*tôi cho rằng các bạn nữ bị đau bụng kinh đừng nên uống trà sữa, có thể uống nước ấm là tốt nhất vì cá nhân tôi bị mà uống sữa cho dù nóng hay lạnh cũng càng đau bụng hơn ==))

Tuy rằng mắt nhìn sách, nhưng Cố Minh vẫn là nhìn không được lặng lẽ nghiêng đầu, lại thấy nữ sinh bên cạnh về mặt tái nhợt ghé vào trên bàn, hôm nay cả ngày đều là như thế này, thoát nhìn tựa hồ là thân thể không thoải mái, nhưng mấy ngày nay Vu Yên đều không cùng hắn nói chuyện, tựa hồ vẫn còn tức giận.

Hắn do dự một lát, khóe môi hơi nhấp, vẫn là hỏi: "Làm sao vậy?"

Vu Yên hơi hơi híp mắt, hữu khí vô lực nhìn hắn, "Không sao."

Cố mình đang định nói cái gì, lại thấy Trương Quân đột nhiên cầm một ly trà sữa đi đến, còn đưa cho Vu Yên, người sau lập tức cười nhận lấy, như cũ hữu khí vô lực nói: "Cảm ơn."

"Vu Yên cậu không thoải mái sao?" Trương Quân nhìn Vu Yên như vậy đột nhiên thời điểm chính mình xum xoe tới rồi!

"Không có việc gì, khả năng là ăn lung tung bị đau bụng thôi," Vu Yên hút trà sữa ấm, cảm giác được một cỗ ấm áp trong cơ thể, cũng cảm thấy thoải mái hơn chút.

Nghe vậy, Trương Quân vẫn là cau mày không tán đồng nói: "Có cần tôi xuống phòng y tế lấy thuốc cho cậu không?"

"Không cần không cần, thật sự không có việc gì!" Vu Yên vội vàng cự tuyệt, dù sao cũng không thể nói là mình bị đau bụng kinh với cậu ta.

Thấy vậy, Trương Quân đành phải thôi, còn hỏi han ân cần một hồi lâu mới đi theo mặt các bạn học nam khác đi chơi.

Cố Minh ngồi cạnh bỗng nhiên khóe mắt thoáng nhìn, không nghĩ tới Vu Yên nhỏ mọn như vậy, nói tức giận liền tức giận, cùng người khác nói chuyện

liền lại một mặt thẳng thắn thành khẩn, còn lừa hấn nói không có việc gì?

Nhìn khuôn mặt nhỏ tái nhợt, Cố Minh ánh mắt khẽ nhúc nhích, đột nhiên âm thanh lạnh lùng nói: "Bụng đau đi xuống khám, đừng như cái tiểu hài tử ba tuổi giống nhau."

Vu Yên ghé vào trên bàn bình tĩnh liếc hấn, môi khẽ nhúc nhích, "Đa tạ quan tâm."

Dứt lời, cổ mình cũng không có nói nữa, hai người lại bắt đầu gây chiến.

Ngày hôm sau tổ chức thi thử, mọi người nhiều ít có chút khản trương, Vu Yên cảm thấy chính mình phát huy thực thuận lợi, thẳng đến khi có thành tích lần này, nhìn thấy Vu Yên từ hạng thứ hai mươi bảy trong lớp nhảy lên thứ mười, chủ nhiệm lớp phi thường vui vẻ, còn ở trước mặt mọi người khen ngợi cô một chút.

Bất quá một ít nữ sinh không cho rằng như vậy.

Dù cho không có cố tình đi nghe, cô cũng có thể biết những nữ sinh kia đang nói cái gì, đơn giản chính là cô chép bài Cố Minh, không biết là ai nói cho cô giáo, không bao lâu đã bị kêu vào văn phòng giáo viên.

"Vu Yên nha, em tiến bộ lớn như vậy tôi so với ai khác đều cao hứng hơn, chỉ là nem vì sao lập tức có thể tiến bộ lớn như vậy, có thể cùng cô chia sẻ một chút kinh nghiệm sao?" Chủ nhiệm lớp là người dạy học sinh cũng đã lâu, ăn nói khéo léo, thời điểm nói chuyện cũng ôn hòa mỉm cười, rất uyển chuyển.

Vu Yên đứng ở trước bàn làm việc của cô giáo nghiêm túc nói, "Đều là lớp trưởng phụ đạo tốt, em có thể tiến bộ như vậy đều là cậu ấy giúp đỡ, nếu lão sư không tin em có thể ngồi đây làm lại bài thi một lần."

"Không cần không cần." Chủ nhiệm lớp vội vàng cự tuyệt nói, trên mặt cũng mang theo xin lỗi, "Cô không phải hoài nghi em, ngàn vạn đừng để trong lòng, em có thể có tiến bộ lớn như vậy cô thật sự thật cao hứng, chỉ hy vọng em về sau còn có thể không ngừng cố gắng, được không?"

Vu Yên đã nói có thể một lần nữa lại làm bài thi, rõ ràng chính là ý không có gian lận gì, chủ nhiệm lớp đương nhiên sẽ không tiếp tục hoài nghi làm ảnh hưởng đến học sinh của mình, hơn nữa kiểm tra có giám thị, có camera tra xét, khẳng định có chép cũng chỉ có thể nhìn hai ba câu, không đáng nói.

Nghe vậy, Vu Yên cũng là cười gật gật đầu, "Cô yên tâm, em nhất định sẽ cố gắng!"

Từ văn phòng giáo viên đi ra, vừa đến cửa phòng học, liền nghe được cách đó không xa Lâm Tuyết đứng ở trung tâm mấy nữ sinh lăm lăm nhìn nói nàng nói xấu.

"Cậu ta khẳng định là chép bài, trước kia thi toán chỉ được 60 điểm, hiện tại liền hơn một trăm hai mươi, trừ phi là thần đồng mới có thể tiến bộ nhanh như vậy!"

Chờ Lâm Tuyết nói xong, một nữ sinh khác cũng phụ họa, "Đúng vậy, như thế nào trước kia không thấy được cậu ta tiến bộ nhanh như vậy, cùng lớp trưởng ngồi cùng bàn, lần này chắc chắn là chép bài lớp trưởng!"

"Lớp trưởng lần này lại là đứng đầu toàn khối, tùy tiện chép mấy câu là tốt rồi, không có biện pháp, người ta thị lực tốt, chúng ta so ra kém!"

"Lần này cô giáo kêu cậu ta qua đi khẳng định cũng là hoài nghi, xem cậu ta giải thích như thế nào!"

Đám kia người nói "thâm", thanh âm không nhỏ, chỉ là nhìn thấy cô tiến vào thì lập tức hạ giọng nói sang chuyện khác.

Vu Yên không tính nhẩn nại, trực tiếp đi qua, cười nói: "Tôi chép hay không là chuyện của tôi, các cậu không tin có thể lấy bộ bài thi khác cho tôi làm, nếu tôi làm được hơn 80 điểm, vậy một đám đứng ra xin lỗi tôi cho từ tế, thế nào?"

Dứt lời, tất cả mọi người sững sờ, nói sau lưng nói là một chuyện, không nghĩ tới Vu Yên cư nhiên còn có gan đến nói thẳng như vậy, trong nháy mắt tất cả mọi người có chút không được tự nhiên.

Thấy vậy, Lâm Tuyết hí hóp mắt, đột nhiên tiến lên một bước, "Được, đây chính là cậu nói, nếu cậu không qua 80 điểm, đi tìm cô giáo nói cậu chép bài đi!"

Dù sao đánh chết Lâm Tuyết Vu Yên sẽ đột nhiên có thể lợi hại như vậy!

Nói xong, trong phòng học những người khác cũng đều sang nhìn bên này, một ít nam sinh có chút không hiểu đám nữ sinh đang làm cái gì, chỉ có Cố Minh lo lắng quét mắt nhìn nữ sinh bên kia, nói thật, hấn cũng không nghĩ tới Vu Yên tiến bộ sẽ lớn như vậy, nhưng sự thật chứng minh bạn cùng bàn đúng là rất thông minh, đồng dạng cũng rất chăm chỉ.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Cứu Vớt Nữ Phụ Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37-3: Nữ sinh bị bạo lực học đường (2)-3

Ước định giữa trưa liền làm bài thi, dù sao lão sư phát nhiều đề khác nhau như vậy, Lâm Tuyết nói sẽ tùy tiện chọn một đề ra.

*Ngày xưa ôn thi đại học lớp tôi 3 mấy người mỗi người làm một đề =))) thật sự không chép được, các bài bên trong khác nhau hết, trùng dạng bài thôi, tôi thấy thầy dạy toán tôi hồi ấy đúng là rất dốc công sức làm đề.

Chờ đến giữa trưa cơm nước xong, nữ sinh đều không trở về phòng ngủ mà ở lại xem báo nhiệt, các nam sinh cũng như thế.

Nói là tránh gian lận, Vu Yên không thể ngồi ở chỗ cũ làm bài, Vu Yên cũng không nhiều lời, dứt khoát cầm bài thi ngồi ở chỗ Lâm Tuyết làm.

Một ít nữ sinh đều ở bên cạnh xem, nhưng nhìn Lâm Tuyết sắc mặt có chút không tốt, thành tích Lâm Tuyết cũng không kém, tự nhiên cũng nhìn ra được Vu Yên làm đúng hay không, thậm chí có một ít Lâm Tuyết không biết làm Vu Yên cũng làm rất thuận tay, những nữ sinh kia tựa hồ trong lòng đều có chút trách cứ Lâm Tuyết, đều là cậu ta, một hai phải đánh cuộc cái này!

Không bao lâu, Vu Yên liền viết xong, vì công chính, đề đại biểu môn toán cùng một nữ sinh giỏi toán khác chấm điểm, này hai người đều nói Vu Yên như thế nào đều qua 80 điểm, thấy vậy, Lâm Tuyết mấy người kia tức khắc xấu hổ.

"Được rồi, tôi chỉ muốn nói rõ tôi không phải là đi chép bài người khác, xin lỗi liền cũng thôi đi, chỉ là các cậu đừng nói lại mấy lời này nữa." Vu Yên cười cười, trong miệng còn cắn kẹo que.

Chốc lát, mấy nữ sinh đều là hai mặt nhìn nhau, cuối cùng vẫn về mặt xin lỗi nhìn cô: "Xin lỗi Vu Yên, tôi không nên nói cậu như vậy."

"Tôi cũng thế, không nghĩ tới cậu tiến bộ nhanh như vậy, tôi về sau có thể tới hỏi bài cậu không?" Một cái khác nữ sinh cũng xin lỗi.

Chỉ có Lâm Tuyết đen mặt không nói một lời liền chạy lấy người, một ít các nam sinh cũng đều cùng nhìn tròng báo nhiệt giống nhau, mặt khác nữ sinh cũng đều khen Vu Yên tiến bộ, chỉ có Trịnh Thu Nghiên ánh mắt phức tạp nhìn Vu Yên, về mặt tối nghĩa không rõ.

Làm sáng tỏ chính mình, Vu Yên tâm tình tự nhiên thực không tồi, ngay cả gần nhất tới nữ sinh chơi cùng cũng nhiều lên, chỉ là người chán ghét cũng tỷ lệ thuận theo.

Không để ý đến những chuyện ba lằng nhằng đó, mỗi ngày đều cố gắng ôn tập, Vu Yên đang còn nghĩ như thế nào làm câu giải tích số 4 này, chỉ là Vương Lệ Lệ ngồi đối diện chơi, tay vô thức mò vào gầm bàn lấy ra một hộp chocolate được bọc gói gọn gàng.

"Hàng nhập khẩu nha." Vương Lệ Lệ lại thuận tay dứt trở về, ánh mắt mờ ám nhìn Vu Yên, lấy khẩu vị của một con nghiện ăn vặt nhận xét một câu.

Cố Minh một bên khỏe mắt thoáng nhìn, thấy chocolate trong gầm bàn, mặt trên còn buộc nợ con bướm hồng nhạt, Chu Cần người này hẳn biết, thành tích vẫn luôn trong top năm, không nghĩ tới cũng có tư tưởng yêu đương.

Vu Yên chậm rãi cúi eo, "Hôm khác đem trà, tôi không thích ăn chocolate."

Mấy ngày nay nam sinh trong ban cũng có chút để ý Vu Yên, nhưng Vu Yên là cái người chấp nhất, vô luận như thế nào cũng muốn bắt lấy bạn cùng bàn!

Dứt lời, Vương Lệ Lệ lập tức lại nhìn bốn phía chung quanh, phát hiện Cố Minh làm bài bên cạnh, lúc này mới thò đầu qua nhẹ giọng nói: "Ngốc hã, đây là tâm ý người ta, cậu trả về chính là cự tuyệt người khác đó!"

"Chẳng lẽ tôi không nên cự tuyệt sao?" Vu Yên bĩu môi, từ từ nói: "Yêu sớm là không tốt, tôi kiên quyết phản đối loại hành vi này."

Wang Le Le: "....."

Không biết là ai còn nói sớm hay muộn cũng đem lớp trưởng bắt lấy?

Vu Yên vẫn cứ tiếp tục sự nghiệp học tập, dù sao mới chỉ được 120 trên 150 điểm, cách mạng thành công còn một chặng đường dài.

Đang suy nghĩ bài tập, lơ đãng cánh tay vừa động, bút trên bàn đột nhiên lăn xuống mặt đất, còn thẳng tắp lăn đến dưới chân Cố Minh, chính là đối phương như cũ không có chút động tĩnh, Vu Yên cảm thấy tiểu nam sinh chính là đặc biệt mang thù.

Vu Yên vẫn là cau mày chỉ xuống đất, vỗ vai bạn cùng bàn, "Có thể nhặt giúp tôi cái bút không?"

Người kia hơi nghiêng đầu, sau đó cúi người đem bút vớt lên bàn Vu Yên, một câu đều không nói.

Vu Yên mắt liếc hần, có chút biệt nữ nói: "Cảm ơn."

Cảm giác phương thức đáp lời này có chút sứt sọ, Vu Yên đang muốn lại nói gì thêm, nhưng người bên cạnh lại bỗng nhiên quay đầu sang, nghiêm túc nhìn cô, "Yêu sớm không tốt."

Vu Yên: "....."

Cô thuận thể thờ đầu qua, bình tĩnh nhìn Cố Minh, "Nếu là cậu yêu thích một nữ sinh thì sao?"

Dứt lời, người kia tầm mắt hơi đổi, nhìn Vu Yên nhàn nhạt nói: "Sẽ không có một ngày kia."

Tác giả có lời muốn nói:

Không bao lâu sau.....

Nhìn người giữ chặt tay mình, Vu Yên vẻ mặt mỉm cười: "Cậu không phải không yêu sớm sao?"

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Cứu Vớt Nữ Phụ Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Nữ sinh bị bạo lực học đường (3)

(3)

Nghe Cố Minh nói xong, Vu Yên thần sắc có chút vi diệu, chần chờ, lúc này mới nói tiếp: "Chẳng lẽ cậu về sau cũng sẽ không kết hôn sao?"

Hai học sinh cấp ba nói chuyện kết hôn, Vu Yên nói xong cũng tự cảm thấy kỳ quái, cổ mình lại chỉ nhàn nhạt liếc cô, "Tôi nói chính là hiện tại."

Vu Yên không có nói nữa, như có như không nhìn người bên cạnh, cô cảm giác Cố Minh chính là một tên đầu gổ, điểm hình IQ cực cao mà EQ mẫu giáo, xem bắt lấy người này sợ là có chút gian nan.

Buổi tối trở lại phòng ngủ, lại nhìn thấy mấy nữ sinh phòng ngủ bên cạnh cùng Lâm Tuyết ở nơi đó lăm nhăm lăm nhăm cái gì, nhìn thấy Vu Yên về phòng sau lập tức liền rời đi.

"Vu Yên cậu biết không, ngày mai sinh nhật lớp trưởng đấy!" Vương Lệ Lệ ngồi ở trên giường đột nhiên nói.

Đang chuẩn bị đi tắm rửa Vu Yên hơi ngừng bước chân, quay đầu lại tò mò hỏi: "Sao cậu lại biết?"

Hiện tại bát quái truyền đều lợi hại như vậy sao, liền sinh nhật người ta đều biết.

"Tôi cũng là nghe người ta nói, ban chúng ta thật nhiều nữ sinh đều chuẩn bị quà tặng, cậu có định chuẩn bị gì không?" Vương Lệ Lệ cười nói.

Dứt lời, Lâm Tuyết dựa vào trên giường ăn chocolate cũng là cười lạnh một tiếng, vừa thấy liền biết Vu Yên thích lớp trưởng, mỗi ngày đều tìm người ta nói chuyện, thật là lằng lằng!

Thẳng đến ngày hôm sau, vừa đến phòng học liền nhìn thấy trên bàn Cố Minh chồng chất rất nhiều đồ vật nhỏ, đều là gói ghém buộc nơ gọn gàng, mặt trên còn có tấm card, phần lớn đều là một ít lời chúc sinh nhật còn có lưu danh gì đó, càng đáng sợ chính là còn có nữ sinh ban khác lại đây tặng lễ vật, thỉnh thoảng ở cửa đuổi thờ đầu vào nhìn ngó, còn có một người khác bắt lấy tay Vu Yên.

"Bạn học, có thể giúp tôi đem cái này cho Cố Minh không?" Nữ sinh giữ chặt cánh tay cô về mặt khẩn cầu.

Vu Yên đứng ở cửa ngăn người, mắt nhìn nữ sinh đáng yêu này, cuối cùng vẫn là gật gật đầu, "Có thể."

"Cảm ơn!" Nữ sinh nói xong lập tức liền thẹn thùng bỏ đi.

Cầm hộp quà, Vu Yên tâm tình phức tạp đi vào chỗ ngồi.

Chờ đến sát giờ học Cố Minh mới đến, nhìn thấy đồ vật trên bàn, nhú nhú mi, tựa hồ thấy bàn không còn chỗ, liền dứt khoát cầm cặp sách phóng trên mặt đất.

Nhìn hần động tác nước chảy mây trôi này, hiển nhiên là đã thói quen, Vu Yên đành phải đem hộp quà của nữ sinh kia tiếp tục đưa qua, "Này."

Nhìn lễ vật đột nhiên đưa qua, Cố Minh ánh mắt khẽ nhúc nhích, bình tĩnh nhìn nữ sinh bên cạnh, đột nhiên đuổi tay nhận lấy, lại còn thuận thể đem nó chạm rãi mở ra.

Bên trong là một khối khăn thêu, thêu hai chữ Cố Minh, mặt trên còn thêu một hình trái tim, cái này nhất định phải tốn không ít công phu, nhưng Cố Minh chưa bao giờ nhìn thấy Vu Yên thêu mấy cái này, chẳng lẽ là buổi tối ở phòng ngủ thêu?

Phát hiện hần tinh tình quái quái nhìn chính mình, Vu Yên lập tức giải thích: "Đây không phải tôi làm, là nữ sinh bạn khác nhờ tôi đưa cho cậu."

Nói xong, lại thực biệt nữ liếc hần, "Lớp trưởng, cậu thật đúng là điểm phúc không cạn nha!"

Trong hộp còn có một tấm card ghi tên người tặng quà, Cố Minh hiện giờ mới chú ý tới, nghe thấy không phải là cô đưa, Cố Minh không nói gì, tùy tay lại đem hộp bỏ vào trong túi, thanh âm tùy ý.

"Kia cũng là người khác thích cậu mới có thể đưa." Nói, Vu Yên bỗng nhiên từ học bàn học lấy ra một cái hộp nhỏ, sau đó lặng lẽ đặt ở trên bàn Cố Minh, sau đó lập tức xoay đầu đọc sách.

Nhìn hộp đột nhiên đưa qua, Cố Minh nhìn nữ sinh mặt nghiêm trang đọc sách bên cạnh, hơi hơi cau mày, chậm rãi đem hộp mở ra, bên trong là cũng chỉ là một hộp bút chì, hơn nữa vẫn là loại Cố Minh thường hay dùng.

Quay đầu, cô thò lại gần nhìn chăm chăm Cố Minh, nhẹ giọng nói: "Cậu có cảm cái này quá tùy tiện không?"

Đem bút bỏ vào bàn học, Cố Minh cũng không có nhìn cô, mà là lấy ra đề ôn tập, nhàn nhạt nói: "Đều như nhau."

"Nhưng tôi lại thấy không giống nhau." Vu Yên chớp chớp mắt, khóe môi cong lên, trông mắt khẽ nhúc nhích, nhẹ nhàng nói: "Bởi vì như vậy cậu mới có thể mỗi ngày đem nó nắm ở lòng bàn tay nha."

Giọng nói của nữ sinh vang bên tai, Cố Minh hơi hơi nghiêng đầu, nhưng nữ sinh sớm đã quay đầu tiếp tục đọc sách, chỉ là khuôn mặt nhỏ có chút ửng đỏ, hơn nữa ngay đều dừng lại ở một trang sách kia.

Cố minh dừng một chút, không biết như thế nào, mà xui quỷ khiến lấy ra bút mà cô tặng, sau đó nghiêm trang viết lên bài thi.

Vu Yên tâm tình không tồi cũng bắt đầu làm đề, cái chủ ý này là hôm qua Vu Yên đọc được trên truyện tranh, hôm nay liền áp dụng thử, bất quá cô đều ám chỉ rõ ràng như vậy, liền tính là khối đầu gỗ cũng sẽ có thể phát hiện đi?

Thẳng đến lúc này Vương Lệ Lệ lại đột nhiên đi tới, còn vút cho Vu Yên ánh mắt mờ ám, khẽ neho nhìn mắt ngoài cửa, "Chu Cần tìm cậu."

Vu Yên: "....."

Cảm thấy vẫn là nên nói rõ ràng thỏa đáng, Vu Yên lập tức đứng dậy đi khỏi phòng học, Cố Minh liền như vậy nhìn cô rời đi, tâm tình đột nhiên có chút không tốt, không biết như thế nào, cau mày đôi một cái bút khác.

Đi vào hành lang phòng học, thấy một nam sinh mặc áo thun thể thao dáng người cao lớn đứng dựa vào lan can, hần rất cao, lớn lên cũng tương đối thanh tú, nhìn thấy Vu Yên tựa hồ có chút khẩn trương, bất quá giống như gần đó còn đứng một đám hần nam đồng học, một đám đều làm bộ người qua đường cho hần cổ vũ.

Vu Yên làm bộ cái gì cũng không thấy, đi qua sau mới nhìn hần nghiêm túc nói: "Có việc sao?"

Có thể là biểu tình Vu Yên quá mức nghiêm túc, Chu Cần càng khẩn trương, phía trước đều là khán giả quan sát từ cự ly xa, hiện tại Chu Cần chỉ cảm thấy nữ sinh trước mắt rất xinh đẹp, khẩn trương nửa ngày, cuối cùng vẫn là đánh bạo chậm rãi nói: "Cậu..... Không thích ăn chocolate sao?"

"Tôi thích ăn sẽ tự mình mua, cảm ơn hảo ý của cậu, lúc này tôi muốn hảo hảo đọc sách, nghe nói thành tích của cậu rất tốt, tôi nhất định sẽ nỗ lực vượt qua cậu." Vu Yên cười nói.

Chu Cần ngẩn người, nhìn ý cười trên mặt Vu Yên, dù cho bị cự tuyệt, nhưng bị cự tuyệt tựa hồ tâm tình cũng thoải mái không ít.

"Cậu cũng cố lên, mình chờ cậu." Hần cũng cười một cái, trong mắt vẫn có một tia tiếc nuối.

Mặt sau các nam sinh làm bộ người qua đường đều là vẻ mặt tiếc hận, quả nhiên mỹ nữ không có dễ theo đuổi như vậy!

Trở lại phòng học, Vu Yên cũng nhẹ nhàng thở ra, nếu không thích vẫn là cự tuyệt cho thỏa đáng, miễn cho chậm trễ người khác học tập.

Nhìn đến thấy Vu Yên trở về, lại còn cười vui vẻ như vậy, cố minh cái gì cũng không nói, liền như vậy lạnh mặt làm bài.

Vu Yên phát hiện hần lại đổi bút, đột nhiên có chút bất đắc dĩ, người này như thế nào hi nộ vô thường?

Thẳng đến lúc Vương Lệ Lệ thần bí cười cười đã đi tới, còn kề bên tai cô nhẹ giọng hỏi: "Đáp ứng rồi sao?"

Đang muốn nói cái gì, Vu Yên lại liếc mắt nhìn Cố Minh bên cạnh, nhẹ nhàng nói: "Cậu ấy khá tốt."

Dứt lời, Cố Minh đột nhiên dừng bút giữa trang giấy, Vương Lệ Lệ cũng là vẻ mặt giật mình, tựa hồ không nghĩ tới Vu Yên vậy mà đáp ứng rồi, không phải nói không yêu sớm sao? Chẳng lẽ nhanh như vậy liền quên đi lớp trưởng đi tình biệt luyện?

Lúc này tiếng chuông vào học đột nhiên vang lên, Vương Lệ Lệ đành phải ngăn chặn nghi vấn trong lòng trở lại chỗ ngồi của mình, bạn học khác cũng

đều ai về chỗ người nấy, Vu Yên cũng lấy ra sách ôn tập cùng bài thi, chờ lão sư giảng trọng điểm.

Giảng nửa tiết, cô giáo để cho mọi người tự mình ôn tập, chờ cô giáo vừa ra đi đổi nước trà, trong phòng học lập tức lại ảm ỉ lên, Trương Quân ngồi sau lại tìm cô nói chuyện, Vu Yên không có cùng hần nói quá nhiều, chỉ là bàn luận mấy bài tập cô giáo vừa giao.

Thẳng đến khi gặp được một bài tập tương đối khó, cô vẫn là không ngại học hỏi, bạn cùng bàn, "Cái này làm như thế nào nhỉ?"

Bài tập hình này lão sư rất ít giảng, cũng tương đối phức tạp, cô không biết cũng là rất bình thường, bởi vì Cố Minh phát hiện, chỉ cần là bài tập cô giáo từng giảng qua, Vu Yên đều có thể làm được.

"Cậu đem sức lực yêu sớm đặt trên học tập, khẳng định cái gì cũng có thể biết." Hần lạnh mặt tiếp tục làm đề, không thêm liếc mắt một cái.

Vu Yên bĩu môi, bỗng nhiên đem ghế dịch qua đi chút, "Tôi không có yêu sớm, người ta cũng lại không thích tôi."

Bút trong tay hơi dừng, c liền như vậy hơi hơi quay đầu sang, bốn mắt nhìn nhau, ngũ quan trong sáng lập thể hơi căng chặt.

"Cậu nói..... Cậu ta có thích tôi không nhỉ?" Vu Yên chớp chớp mắt, liền như vậy nhìn hần.

Cố Minh quay đầu đi không nói chuyện nữa, bút nắm trong tay có chút khấn trương.

"Nếu cậu ta không thích tôi, tôi cũng sẽ không lại thích người ta, tôi cũng không thích tương tư đơn phương."

Âm thanh xung quanh rất ồn ào, trong phòng học lộn xộn một mảnh, Cố Minh hơi hơi nghiêng đầu, nhìn khuôn mặt nhỏ không cao hững của cô, lúc sau, bỗng nhiên ho nhẹ một tiếng, "Học bài, đừng nghĩ lung tung."

Nói xong, lại lấy bài thi của Vu Yên sang, nghiêm túc nói: "Cậu vừa mới nói đề nào?"

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Cừu Vết Nữ Phụ Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Nữ sinh bị bạo lực học đường (4)

(4)

Liền như vậy chống đầu đem bài thi ném cho Cố Minh, Vu Yên nhìn đối phương cùng khối đầu gối giống nhau, tâm liền có chút mệt.

"Cậu về sau muốn ghi danh trường nào?" Cô tò mò hỏi.

Cố Minh đang giảng đề, nghe vậy chỉ là trầm mặc xuống, lúc này mới nhàn nhạt liếc Vu Yên một cái, "Làm cái gì?"

"Bởi vì tôi muốn cùng cậu vào cùng một trường học nha." Cô thò đầu qua, nhìn chăm chăm hần.

Bốn mắt nhìn nhau, ánh mắt của cô quá mức trực tiếp, Cố Minh tầm mắt vừa chuyển, thanh âm bình tĩnh, "Có thể là đại học thủ đô."

Thành tích tốt giống như hần chỉ cần lấy ra tám phần thực lực đều có thể đỗ đại học thủ đô, bất quá Vu Yên cảm thấy chính mình muốn đuổi theo bước chân hần tựa hồ có chút gian nan, phải càn nỗ lực mới được nha.

"Vậy cậu muốn học chuyên ngành gì?" Cô chống cằm tiếp tục thẳng tắp nhìn chăm chăm hần, khuôn mặt nhỏ oánh bạch tràn đầy tò mò.

Dứt lời, Cố Minh lại nhìn nàng một cái, "Máy tính."

Nghe vậy, Vu Yên lại là nhú nhú mi, tựa hồ có chút khó xử, "Vậy phiền toái, thành tích của tôi hiện tại như vậy, sợ là không đậu."

Kỳ thật nếu đều đều nỗ lực thì cô lẽ vẫn có thể, chỉ là như vậy sẽ rất vất vả, mỗi ngày Vu Yên đều phải ôn tập, trí nhớ nguyên chủ kiến thức rất gà mờ, cho nên Vu Yên chỉ có thể tự thân vận động các môn đều học lại một lần.

"Mọi việc vô tuyệt đối." Dừng một chút, hần lại bình tĩnh nhìn cô, khóe môi hơi nhấp, "Tôi cũng không nhất định phải đi cái trường học kia."

Vu Yên sững sốt, ngay sau đó lại có chút ngượng ngùng xoay đầu, vẻ mặt biệt nữ nói: "Tôi nhất định sẽ nỗ lực, cậu chờ tôi là được."

Ánh đèn chiếu trên hàng mi dài hơi hơi rung động, lần đầu tiên nhìn thấy cô còn ngượng ngùng, Cố Minh hơi hơi cau mày, đột nhiên lại lạnh mặt nhìn đề trước mặt, "Còn muốn nghe hay không?"

Vu Yên: "....."

Cô hơi hơi bĩu môi, cũng đen mặt tiếp tục nghe hán giảng đề.

Nói muốn nỗ lực liền nhất định phải làm được, lần sau thi thử tiếp theo Vu Yên thành công tiến vào top năm toàn ban, chủ nhiệm lớp chưa từng giật mình như vậy, dạy học nhiều năm tựa hồ là lần đầu tiên nhìn thấy học sinh tiến bộ nhanh chóng như vậy, làm cho giáo viên hoài nghi tiếp theo Vu Yên có phải hay không muốn cùng Cố Minh tranh hạng nhất?

Thành tích sau lưng là Vu Yên không biết ngày đêm ôn tập, cũng may đã từng đều học qua, chỉ là có một ít đề vẫn tương đối khó, bắt quá có bạn cùng bàn ở đâu, không có đề gì là không được.

Mỗi ngày ôn tập cảm giác chính mình giấc ngủ đều không đủ, tiết thể dục, thầy giáo cho nữ sinh chạy 800 mét, chờ thầy giáo một thời còi, Vu Yên liền cảm giác bên cạnh có người đẩy cô một cái, không kịp dự phòng Vu Yên cả người đều ngã ở trên đường băng chạy, cẳng chân cũng va vào bệ xuất phát.

"Vu Yên cậu không sao chứ?" Vương Lệ Lệ lập tức chạy tới ngồi xổm xuống cạnh Vu Yên muốn đỡ cô dậy.

Nhìn thấy có người ngã, thầy thể dục cũng chạy tới xem xét, Lâm Tuyết bên cạnh còn không âm không dương nói: "Này cũng quá không cẩn thận, như thế nào liền quăng ngã đâu."

Vu Yên chỉ cảm thấy đầu gối từng trận phát đau, chờ ngồi xuống dưới đất, chỉ thấy bên trên đã rách một mảng lớn, chậm rãi lộ ra tơ máu, chỗ va vào bệ xuất phát còn chảy máu đầm đìa do đâm vào kim loại, Vu Yên đau đến nhủu mày.

"Em mau đưa bạn học đi phòng y tế." Thầy thể dục lập tức nhìn Vương Lệ Lệ nói.

Một ít nữ sinh đều ở nơi đó lăm lăm nhìn đồng tình Vu Yên, không nghĩ tới xui xẻo như vậy, cư nhiên quăng ngã, mà nam sinh bên kia cũng đang xem náo nhiệt, còn có một ít đau lòng người mình thích cư nhiên quăng ngã, đáng tiếc thầy giáo ở đây không thể tiến lên xum xoe, Cố Minh nhìn phương hướng bên kia nhủu mày, cuối cùng vẫn là nhìn xuống xúc động.

"Thầy giáo, là Lâm Tuyết cố ý đẩy em." Vu Yên được Vương Lệ Lệ đỡ lên, một bên nghiêm túc lên án.

"Đúng đúng đúng, em cũng thấy được." Vương Lệ Lệ lập tức phụ họa một câu.

Thấy vậy, cái kia Lâm Tuyết lập tức bất mãn cười lạnh một tiếng, "Không cần nói hươu nói vượn được không, chính mình không có mắt liền trách người khác."

Một đám nữ sinh cũng là không biết nên tin tưởng ai, thầy thể dục cũng có chút khó xử, chỉ có thể trước tiên để Vương Lệ Lệ đem Vu Yên đi phòng y tế lại nói.

Trước khi đi Vu Yên còn giận dữ nhìn Lâm Tuyết một cái, "Cậu có thể phủ nhận, bắt quá tôi có nhân chứng, đây là tội cố ý gây thương tổn, cậu nếu nhất định không xin lỗi tôi, tôi có thể báo án xử lý, cậu không tin có thể thử xem."

Truyện được đăng đầu tiên trên wattpad: icedcoffee0011. Vào wattpad ủng hộ editor www.wattpad.com/user/icedcoffee0011

Có lẽ là Vu Yên ánh mắt quá mức có tính áp bách, Lâm Tuyết trong lúc nhất thời cũng có chút luống cuống, nhưng cẩn thận nghĩ cũng có chút không để bụng, cô mới không tin Vu Yên sẽ báo cảnh sát.

Vu Yên cũng không phải là tùy tiện nói, trên đường đi phòng y tế trực tiếp liền báo cảnh sát, bên cạnh Vương Lệ Lệ cũng trợn mắt há hốc mồm, không nghĩ tới là gan cư nhiên lớn như vậy, thể nhưng thật sự dám báo án.

Chờ cô băng bó miệng vết thương không bao lâu cảnh sát liền tới rồi, còn kinh động chủ nhiệm lớp, biết được sự tình cũng là hy vọng Vu Yên có thể cùng Lâm Tuyết xử lý, rốt cuộc đại nháo nháo coi, nhưng Vu Yên không cho, một hai muốn Lâm Tuyết trước toàn ban xin lỗi mới được, hôm nay đẩy Vu Yên một phen, ngày mai ai biết có thể hay không càng quá phận, thật sự đem cô làm học sinh tiểu học dễ khi dễ sao?

Chủ nhiệm lớp muốn thông báo cho hai bên phụ huynh, lúc này Lâm Tuyết mới có chút luống cuống, có lẽ là không muốn làm ba mẹ biết loại sự tình này, cuối cùng mới đồng ý xin lỗi.

Cảnh sát đi rồi chủ nhiệm lớp cũng có chút phần nộ nhìn hai người, "Đều là bạn học, nhất định phải nháo thành như vậy sao?"

Vu Yên có thương tích, chỉ có thể ngồi ở trên ghế phòng y tế, một bên không tán đồng giải thích nói: "Cô giáo, Lâm Tuyết ngày thường hành động thù ghét nhắm vào em, em vẫn luôn nhường nhịn cậu tôi, nhưng lần nữa nhường nhịn chính là cổ vũ khí thế của kẻ bắt nạt, đối với tâm lý trưởng thành của cậu tôi hay là của em cũng không tốt, em không hy vọng mình biến thành một kẻ yếu đuối, cho nên hôm nay báo án, đây là đang bảo hộ quyền lợi chính mình, chẳng lẽ cái này cũng sai sao?"

Chờ cô nói xong, chủ nhiệm lớp hoàn toàn sững sờ ở tại chỗ, nhìn Vu Yên trước mắt tựa hồ có chút xa lạ, phiên lời nói còn cô giáo chắc chắn tuyệt không phải một học sinh cấp ba có thể nói được.

Trong lúc nhất thời, chủ nhiệm lớp tâm tình cũng có chút phức tạp, bạn học với nhau có một chút mâu thuẫn lên giải quyết thì tốt rồi, bắt quá Vu Yên nói

rất đúng, có đôi khi loại mâu thuẫn trong trường học này đối với phát triển tâm lý của học sinh cũng thật không tốt.

Trầm mặc nửa ngày, chủ nhiệm lớp mới thở dài, nhìn hai người liếc mắt một cái, "Đều là bạn học cùng ban, chỉ còn một tháng liền phải trời nam đất bắc, cho dù không ưa thích nhau, hà tất cứng rắn nháo nhay vậy."

"Em cũng là nghĩ như vậy, Lâm Tuyết cậu để tôi lên ngực tự hỏi mình đi, tôi nhìn cậu bao nhiêu lần, cậu cũng không còn bé, có thể hay không thành thực lên một chút, đừng làm những trò ngu ngốc chường mắt như vậy nữa, cậu không thích tôi có thể không để ý tới tôi, nhưng cậu làm như vậy chỉ biết tăng thêm mâu thuẫn giữa chúng tôi, hôm nay tôi cũng lui ra phía sau một bước, cậu có thể không ở trước mặt toàn ban xin lỗi tôi, nhưng ít nhất chuyện hôm nay cậu cũng phải biết cậu sai đến mức nào."

Vu Yên nói năng có khí phách, hoàn toàn tựa như một cái đại nhân thuyết giáo, chủ nhiệm lớp lại nhìn không được nhìn cô một cái, không rõ cái này tiêu cô nương làm sao tâm trí lại thành thực như vậy.

Lâm Tuyết đứng ở kia vô dụng nói chuyện, chỉ là hốc mắt có chút hồng, cũng không biết suy nghĩ cái gì, có lẽ là bởi vì có mặt cô giáp ở đây, nhìn Vu Yên như vậy cúi đầu nhẹ giọng nói: "Thực xin lỗi."

Người sau ngồi ở trên ghế nhàn nhạt nói, "Hôm nay việc này tôi có thể coi như không phát sinh, tôi cũng hy vọng sau này sẽ không có di chứng, về sau cậu chán ghét tôi có thể cách tôi xa một chút, lão sư nói rất đúng, chúng ta lập tức liền trời nam đất bắc, hà tất phải như vậy?"

Chủ nhiệm lớp sắc mặt có chút không đúng, cảm giác Vu Yên đem lời nói chính mình cấp đoạt, nữ sinh trước kia hướng nội thẹn thùng như thế nào trở nên như vậy thành thực ôn trọng?

Lâm Tuyết chỉ là nhẹ nhàng "Ừm" một tiếng, Vu Yên cũng mặc kệ có thật sự nghe lọt tai hay không, nếu hôm nay cô không báo cảnh sát, giáo viên khẳng định sẽ không coi trọng chuyện này, Vu Yên cũng không phải là tiêu hải tử, ăn một khẳng định đến muốn dạy dỗ Lâm Tuyết một lần.

Vu Yên được Vương Lệ Lệ đỡ vào phòng học, chân cũng chỉ bị một chút vết thương ngoài da, bất quá thời tiết hiện tại dễ nhiễm trùng, hơn nữa đi đường còn phi thường đau, lại không thể dính nước, thời điểm tắm rửa khẳng định thực phiền toái.

Chờ trở lại phòng học, tất cả mọi người động tác nhất trí nhìn hai người, ánh mắt xem Vu Yên liền cùng xem thần nhân giống nhau, tựa hồ không nghĩ tới cô thực sự có lá gan dám báo án.

"Hôm nay phát sinh sự tình phi thường ác liệt, đây là một loại không khí không tốt, các em không còn nhỏ, mọi người có thể trở thành bạn học của nhau đều là một loại duyên phận, nên bao dung lý giải lẫn nhau, đừng làm cho bao nhiêu năm sau lại nhớ đến hối hận hành vi chính mình đã từng làm."

Chủ nhiệm lớp đứng ở trên bục giảng về mặt nghiêm túc nhìn phía dưới: "Còn có một tháng các em liền ai đi đường này, ba năm thời gian cũng đã qua, chỉ còn một tháng có cái gì là không thể nhường nhịn? Đương nhiên, tôi là đến nghiêm khắc phê bình bạn học Lâm Tuyết, hành vi của em cực kỳ ác liệt, tôi có thể không thông báo cho người nhà cùng trường học, nhưng cũng đến xem biểu hiện sau này, đồng dạng, Vu Yên đồng học cũng quá mức chuyện bé xé ra to, có chuyện có thể nói cho giáo viên, giúp em chủ trì công đạo, báo án với cảnh sát ảnh hưởng có bao nhiêu không tốt, bất quá em cũng rộng lượng tha thứ Lâm Tuyết đồng học, tóm lại, tôi không hy vọng về sau tái xuất hiện loại sự tình này!"

Chờ lão sư nói xong, khiến cho mọi người ôn tập, trong phòng học tức khắc náo nhiệt lên, các nam sinh đều nhìn không được nhận Vu Yên làm đại ca, phân là gan này thật là ngu bức, mà các nữ sinh cũng ôm hai cực phân hoá thái độ, vẫn có một ít người cảm thấy Vu Yên quá mức khoa trương.

Vu Yên coi như cái gì cũng không xảy ra ngồi yên nhìn sách vở, Cố Minh ngồi cạnh không tự giác nhìn cái chân được bọc như bánh chưng của Vu Yên, nhìn không được hỏi: "Miếng vết thương rất lớn?"

Vu Yên quay sang, đáng thương vô cùng ghé vào trên bàn, bĩu môi, "Đặc biệt đau, bác sĩ nói thời tiết nóng nếu là xử lý không tốt liền sẽ chảy mủ, lão sư nói tôi chuyện bé xé ra to, tôi cũng chỉ là muốn vì chính mình lấy lại công đạo mà thôi."

Vu Yên vẫn đang mặc quần đùi thể thao, lộ ra hai hai chân dài, trên da thịt trắng nõn bọc hai khối băng gạc, thoạt nhìn phá lệ đáng thương, Cố Minh ánh mắt giật giật, thanh âm hơi trầm xuống, "Cậu không có làm sai."

"Tôi cũng cảm thấy tôi không sai, nhưng tôi thật sự rất đau làm sao bây giờ?" Vu Yên ghé vào trên bàn liền như vậy bình tĩnh nhìn hấn, bỗng nhiên vươn cánh tay cũng bị bầm tím của mình ra, một bộ đáng thương vô cùng, "Hơn nữa cánh tôi cũng bị đập xuống, vừa động liền đau."

Bốn mắt nhìn nhau, Cố Minh nhú nhú mi, ma xui quỷ khiến giữ chặt cánh tay mảnh khảnh của cô, gương mặt có chút căng chặt, "Vậy cậu muốn thế nào?"

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Cứu Vớt Nữ Phụ Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40: Nữ sinh bị bạo lực học đường (5)

(5)

Nhìn Cổ Minh bắt lấy cánh tay mình, Vu Yên có chút ngượng ngùng chớp chớp mắt, nhưng cũng không có rút về, "Tôi..... Tôi có thể thế nào, cậu tự nhiên kéo tay tôi làm gì?"

Bốn mắt nhìn nhau, Cổ Minh dường như nhớ tới cái gì giống nhau, đột nhiên nhẹ buông tay, ho nhẹ một tiếng lại nghiêm trang nhìn đề bài, thần sắc bình tĩnh, "Cậu không thoải mái liền đi tìm bác sĩ, cùng tôi nói cũng vô dụng."

Dứt lời, hần lại cảm bút Vu Yên đưa làm đề, Vu Yên bĩu môi, nhìn khối đầu gỗ này liền có chút bất đắc dĩ.

Nhìn phía trước này một màn ve vãn đánh yêu, bàn dưới Trương Quân cồi lòng tan nát đầy đất, hần ngồi cùng bàn cũng là vẻ mặt an ủi vỗ vỗ vai hần ý bảo hần đừng quá thương tâm, muốn cùng người đoạt người, đầu tiên phải đánh bại được cái giá trị nhan sắc kia nha.

Buổi chiều ăn cơm Vu Yên là bị Vương Lệ Lệ đỡ đi nhà ăn, chỉ là nhìn đến Cổ Minh bên kia, Vu Yên lập tức mang theo Vương Lệ Lệ ngồi qua đi.

"Lớp trưởng, không ngại chúng ta cùng nhau ngồi đi?" Vu Yên liền như vậy cười tủm tỉm nhìn hần.

Cổ Minh ngẩng lên, quét mắt hai người trước mặt không nói gì, hần không nói lời nào Vu Yên coi như đồng ý, lập tức cùng Vương Lệ Lệ ngồi xuống.

Lần đầu tiên cùng lớp trưởng đóa hoa cao lãnh này cùng nhau ăn cơm, tuy nhiên Vương Lệ Lệ cảm thấy đối phương tựa hồ có chút không vui.

"Nhà ăn đồ ăn một chút cũng không có hương vị, tôi tới trường học đều gây thật nhiều cân." Vu Yên một bên cắn cái trắng một bên phun tào.

Cổ Minh hơi hơi ngẩng đầu, mắt nhìn trong chén cô toàn cái trắng cùng củ cái, bị thương đích xác nên ăn thanh đạm, chỉ là cô quá gầy, bộ dáng nhỏ gầy kia phảng phất gió thổi qua liền sẽ ngã mất.

"Cậu cảm thấy đồ ăn nhà ăn ngon sao?" Vu Yên siêng năng ở nơi đó một người nói chuyện.

Nghe vậy, Cổ Minh chỉ là cũng không ngẩng đầu lên nói: "Còn tốt."

"Vậy cậu cũng quá không kén chọn, rõ ràng rất khó ăn." Nói đến này, Vu Yên bỗng nhiên trông mất chuyển động, thò qua đầu nói: "Ngày mai buổi chiều có nửa ngày nghỉ, nếu không chúng ta đi ra ngoài ăn đi?"

Wương Lệ Lệ: "....."

Wương Lệ Lệ rất tò mò trong khoảng thời gian này Vu Yên rốt cuộc đã trải qua cái gì, lá gan lớn đến nỗi mạnh nha, cư nhiên dám trắng trợn táo bạo đảo lên gốc hoa cao lãnh như lớp trưởng!

Mà người đối diện nghe vậy chỉ là trầm mặc hạ, cũng không có nói gì, thấy vậy, Vu Yên lập tức nở nụ cười, "Cậu không nói lời nào tôi coi như cậu đáp ứng rồi à!"

Wương Lệ Lệ vẻ mặt mộng bức, nguyên lai cũng có thao tác này?!

Cảm giác tư duy giống như bị đổi mới, bất quá trước kia không phải không có nữ sinh mời lớp trưởng đi chơi, nhưng hần đều rõ ràng mạch lạc cự tuyệt nha, vì cái gì hiện tại lại không nói, chẳng lẽ.....

Cảm giác chính mình giống như phát hiện cái bí mật gì, Vương Lệ Lệ lập tức bung hộp cơm vội vã nói: "Tôi còn có việc, đi trước, lớp trưởng đợi lát nữa nhớ rõ đem Vu Yên đưa về phòng học nha."

Nói xong, Vương Lệ Lệ liền lập tức xoay bước chạy lấy người, mặc kệ nói như thế nào cô cũng không muốn làm bóng đèn nha!

Nhìn thấy Vương Lệ Lệ đi rồi, Vu Yên lặng lẽ ngẩng đầu xem người đối diện, đối phương chỉ đang ăn cơm cũng không có cái biểu tình gì.

Tuy rằng chân đi lại có chút đau, nhưng dù sao cũng là trước mặt công chúng, cô cũng không thật sự muốn Cổ Minh đỡ mình về phòng học, chỉ có thể một người khập khiễng đi ở phía trước.

Có lẽ là nhìn không được, người đứng sau vẫn là quang minh chính đờ cánh tay Vu Yên mang cô đi về phía trước, lần này làm cho một loạt các bạn học ngỡ ngàng, đôi này cũng quá trắng trợn táo bạo đi, hơn nữa nam sinh kia hảo soái à!

Không nghĩ tới hần cư nhiên không kiêng dè như vậy, Vu Yên cũng không có nói cái gì nữa, vì thế cơ hồ toàn ban đều thấy được lớp trưởng bọn họ đỡ Vu Yên trở lại, còn nắm chặt cánh tay người ta, thả chậm bước chân rõ ràng là đang chiếu cố tốc độ của Vu Yên, trong lúc nhất thời toàn bộ trong phòng học đều sợ ngây người.

Trở lại chỗ ngồi, đối mặt với những ánh mắt vụng trộm đưa qua đưa lại, Vu Yên có chút xấu hổ liếc mắt nhìn người bên cạnh, "Cậu..... cũng quá không chú ý hình tượng, nếu làm người khác hiểu lầm làm sao bây giờ?"

Dứt lời, Cổ Minh chỉ là bình tĩnh nhìn khuôn mặt nhỏ đang hồng hồng của cô, thanh âm bình tĩnh, "Hiểu lầm cái gì?"

Liền biết hán giả ngu giả ngơ, Vu Yên không để ý đến hán nữa, vì tị hiềm, lúc sau cũng không dám hỏi lại Cố Minh bài tập, dù cho như thế, cô vẫn là có thể cảm giác được ánh mắt những nữ sinh đó nhìn mình tức khắc tràn ngập địch ý.

Tiết tự học buổi tối xong, Vu Yên là được Vương Lệ Lệ đỡ đi, có lẽ là nhìn không được, Vương Lệ Lệ vẫn là lặng lẽ hỏi, "Cậu cùng lớp trưởng..... Chẳng lẽ..... Có cái gì?"

"Tôi cũng muốn có cái gì, chính là chủ yếu là không có gì." Vu Yên bắt đầu dĩ nhún nhún vai.

Ban đêm, sân trường nơi nơi đều là học sinh đi về phía ký túc xá, gió đêm hơi lạnh, hai người đi trên đường nhỏ tốc độ phi thường chậm, Vu Yên vẫn là khép khiêng, thẳng đến khi thấy hai thân ảnh cách đó không xa, Vương Lệ Lệ lại nhìn không được mở to hai mắt nhìn.

"Vu Yên cậu xem kia có phải lớp trưởng cùng Trịnh Thu Nghiên?" Vương Lệ Lệ trừng mắt thẳng tắp hướng về phương hướng kia.

Nghe vậy, Vu Yên cũng nhìn sang, chỉ thấy dưới tàng cây có hai bóng người như giao hòa vào nhau dưới ánh trăng, còn có quần áo trên người, xem ra là Cố Minh cùng Trịnh Thu Nghiên.

Trở lại phòng ngủ, Vu Yên một câu cũng không có nói, mọi người đều cảm giác được tâm tình cô có chút không đúng, cũng không có lại cười giỡn chơi đùa, chỉ có Vương Lệ Lệ một bộ muốn nói lại thôi, kỳ thật liên tính lớp trưởng cùng Trịnh Thu Nghiên đứng cùng một chỗ nói chuyện cũng không đại biểu hai người này sẽ có cái gì nha.

Vu Yên không phải thực sự tức giận, Cố Minh người này chính là một đầu gỗ, Vu Yên tán tỉnh hán lâu như vậy hán cũng một mực không nóng không lạnh, nhưng so với những người khác như vậy đã là tốt hơn nhiều rồi, nhưng chuyện hôm nay tức giận thì vẫn nên tức.

Chờ ngày hôm sau đi phòng học khi Vu Yên cũng không thèm cùng Cố Minh nói một câu, vẫn luôn ngồi làm đề.

Nhìn người bên cạnh vẫn luôn không để ý tới chính mình, Cố Minh đã quen Vu Yên mỗi ngày lảm nhảm lảm nhảm bên tai, hôm nay đột nhiên không nói lời nào Cố Minh thật sự có chút không quen, Cố Minh vẫn là chủ động lên tiếng nói: "Hôm nay không có bài tập cần hỏi sao?"

"Làm sao dám làm phiền lớp trưởng đại nhân." Nói xong, Vu Yên đột nhiên cầm bài thi quay người lại, sau đó Trương Quân bàn dưới nói: "Cậu lúc trước không phải có nói bài tập không biết làm sao? Tôi hiện tại giải thích cho cậu một lần."

Trương Quân: "....."

Hạnh phúc tới quá nhanh tựa như gió lốc!

Nhìn hai người đầu dựa đầu ở nơi đó nói chuyện, còn có Trương Quân một bộ mơ ước thành sự thật, Cố Minh tức khắc trong lòng có chút không thoải mái, trực tiếp kéo tay Vu Yên, liền như vậy bình tĩnh nhìn cô.

Bốn mắt nhìn nhau, Vu Yên lập tức dùng sức tránh khỏi tay hán, nhưng người sau như cũ không dao động nhìn chăm chú cô, thanh âm trầm thấp, "Cậu tức giận?"

Biểu tình trên mặt Cố Minh phá lệ nghiêm túc, Vu Yên nhìn hán, híp mắt lại bộ dáng nguoi còn dám hỏi sao, xoay người ghé vào trên bàn không nói, "Tôi chân đau, không muốn cùng nguoi nói chuyện."

Cố Minh khước môi hơi nhấp, nhìn cái người ghé vào bàn không chịu nhìn hán, Cố Minh cũng không để ý Trương Quân còn đang ngồi hóng chuyện đằng sau, trực tiếp thò đầu qua kẻ bên tai Vu Yên thấp giọng nói: "Tôi cùng cậu ta không có gì cả."

"Không có gì, chỉ là đứng dưới tàng cây nhỏ anh anh em em." Vu Yên tức giận nói.

Cố Minh khước miệng gọi lên một độ cung nhân nhật, bỗng nhiên giữ chặt bàn tay Vu Yên, nhẹ giọng nói: "Vậy cậu muốn như thế nào mới bằng lòng tin tưởng?"

Cố Minh thực bắt đầu đi, rõ ràng biết nên lấy việc học làm trọng, nhưng chính là nhìn không được muốn ở gần cô thêm một chút, ở bên nhau nói chuyện, nhìn thấy cô cười, hán chỉ cảm thấy cả người tâm tình đều tốt hơn.

Không nghĩ tới oắt con còn chơi lưu manh, Vu Yên một phen rút về bàn tay của mình, trộm liếc hán, hừ nhẹ một tiếng nói: "Vậy cậu nói, cậu rốt cuộc có thích tôi hay không?"

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Cứu Vớt Nữ Phụ Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Nữ sinh bị bạo lực học đường (6)-1

Tựa hồ không nghĩ tới Vu Yên sẽ hỏi trực tiếp như vậy, Cố Minh ngẩn người, bắt lấy bàn tay cô vẫn luôn không có buông ra, ánh mắt khẽ nhúc nhích, "Cậu cảm thấy vì cái gì tôi chỉ dạy một mình cậu làm bài hả?"

Hai người hiện tại thật sự gần, nhưng Vu Yên vẫn là thực biệt nữ trường mất nhìn hấn, "Tôi mặc kệ, tôi muốn nghe cậu nói thẳng."

Cô mới không thích chơi trò mập mờ!

Trương Quân liền như vậy nhìn hai người ở nơi đó thâm thà thâm thì dựa dựa sát gần như vậy, lớp trưởng trong mắt không phải chỉ có học tập sao, vì cái gì hiện tại không đi đọc sách, chẳng lẽ không biết yêu sớm sẽ chậm trễ học tập sao!

Cố Minh liền như vậy kể bên tai Vu Yên nói một câu, câu trả lời này Vu Yên vừa lòng, tiếp tục chống đầu đem bài thi ném cho hấn giảng.

Vương Lệ Lệ phát hiện một sự kiện, đó chính là gần đây hai người kia càng ngày càng trắng trợn táo bạo, không chỉ có ăn cơm muốn ở cùng nhau, liền tiết tự học buổi tối cũng muốn đi về cùng đường, nghiêm trọng ảnh hưởng tới trạng thái sinh hoạt của độc thân cô là cô.

Hai người động tác nhỏ khẳng định không lừa được lão sư, chỉ là hai người học tập vẫn luôn đều đều tiến bộ, cô giáo cũng không tiện nói gì, coi như mắt nhắm mắt mở cho qua.

Truyện được đăng đầu tiên trên wattpad: icedcoffee0011. Vào wattpad ủng hộ editor www.wattpad.com/user/icedcoffee0011

Kỳ thi đại học sắp đến gần, Vu Yên cũng vẫn luôn nỗ lực học tập.

Thi đại học trước mắt, mẹ cũng gọi điện thoại cho cô, nói cô cứ nhẹ nhàng mà thi, liên tính thi không đậu đại học tốt cũng không sao, Vu Yên tự nhiên là cũng lựa lời trả lời bà, nói bà không cần lo lắng.

Trong phòng ngủ mặc danh đầu có chút bồi hồi, rốt cuộc lập tức đều phải tốt nghiệp, về sau cũng không biết có thể gặp lại hay không, hết thảy mâu thuẫn theo thời điểm chia lìa cũng đều tan thành mây khói.

"Vu Yên, nếu cậu không thi đậu đại học cùng với lớp trưởng thì làm sao bây giờ?" Vương Lệ Lệ ghé vào trên giường một bên ăn khoai lát một bên nhìn đề.

Mọi người trong phòng cũng phụ họa, "Vậy thắm, đại học nhiều mỹ nữ như vậy, lớp trưởng thực dễ dàng bị người dụ hoặc."

Nghe bọn họ ngơ ngác một lời ta một câu, Vu Yên chỉ là dựa vào trên giường nhìn đề luyện tập nhàn nhạt nói: "Trường chúng ta cũng có rất nhiều mỹ nữ, muốn dụ đi đã sớm dụ đi rồi."

Vu Yên tin tưởng Cố Minh, trong khoảng thời gian này hai người vẫn luôn ôn tập chuẩn bị thi đại học, cũng chưa có thời gian phát triển cảm tình, chờ lên đại học rồi cuộc có thời gian có thể quang minh chính đại yêu đương.

"Chắc chắc chắc, cậu cũng thật đủ tự tin." Nói rồi Vương Lệ Lệ đột nhiên có chút chua xót thở dài, "Không nghĩ tới lớp trưởng bông hoa cao lãnh này cuối cùng lại bị Vu Yên của chúng ta bắt lấy, thật là thế sự vô thường a!"

Vu Yên khẽ cười một tiếng không nói gì, vẫn là chủ nhiệm lớp an bài vị trí hảo, bằng không thật đúng là không có nhiều có tìm Cố Minh nói chuyện phiếm.

Thi đại học ngày đó trời rất nắng, tất cả mọi người đều thực khẩn trương, Vu Yên cũng là coi như đỡ hơn một chút, dù sao là lần thứ hai đi thi, phát huy cũng không tồi, bên ngoài sóng nhiệt cuộn cuộn, chờ hoàn toàn khảo thí xong khi học sinh đều ủa ra khỏi trường học, tựa hồ cảm thấy mình rất cuộc cũng được giải phóng.

Vu Yên cũng là như thế, bất quá cũng không có lập tức đi ra ngoài.

Vu Yên nhìn đồng hồ trên màn hình điện thoại, sau đó nói với người bên cạnh: "Nếu tôi không thi đậu cũng không sao, nguyện vọng hai cũng vẫn ở thủ đô, chúng ta vẫn có thể gặp nhau."

Nhìn nữ sinh trước mắt vẫn luôn đi bên cạnh mình, cố mình bỗng nhiên duỗi tay đem người ôm lấy, cảm nhận được người trong lòng ngực cứng đờ, hấn nhin không được cúi đầu kể bên tai cô nhẹ giọng nói: "Tôi cũng không nhất định phải đi nơi đó."

Đây là lần đầu tiên hấn chủ động, Vu Yên đỏ mặt nhưng vẫn biệt nữ nói: "Cậu nhất định phải đi đại học thủ đô, đây là chuyện lớn đời người, không thể làm như trò đùa, bằng không cậu về sau khẳng định sẽ hối hận."

"Nếu là cậu ủng hộ người khác đi rồi tôi mới có thể hối hận." Cố Minh liền như vậy nắm vai Vu Yên bình tĩnh nhìn cô.

Bốn mắt nhìn nhau, Vu Yên cảm thấy hiện tại đối phương quả thực là đang giải phóng thiên tính, nào có cao lãnh như lúc trước, chỉ có thể bất đắc dĩ trừng mắt nhìn hấn nói: "Ồ trong mắt cậu, tôi là cái loại người này sao?"

Chung quanh không có người, cố mình liền như vậy ánh mắt sáng quắc nhìn chăm chăm cô, bỗng nhiên cúi đầu phủ lên cánh môi hồng như hoa đào của nữ sinh, khiến cho trái tim liền nháy mắt như được lấp đầy, cánh tay ôm lấy vai cô càng ngày càng gấp gáp.

Vu Yên: "....."

Cảm thụ Cổ Minh bắt đầu như chú chó con liếm mát cánh môi mình, Vu Yên mới đỏ mặt một tay đem hán đẩy ra, bộ dáng muốn nói lại thôi hung hăng trừng mắt nhìn hán mắt, "Cậu... cậu..."

Trong lúc nhất thời không biết nên nói cái gì, Vu Yên chỉ có đỏ mặt xoay người bỏ đi, nhìn thân ảnh cô rời đi, Cổ Minh trong mắt hiện lên một tia đáng tiếc, sớm biết vậy hán không nên chờ đến bây giờ.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Cứu Vớt Nữ Phụ Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41-2: Nữ sinh bị bạo lực học đường (6)-2

Vừa ra cổng trường Vu Yên liền thấy được mẹ, liền lên xe, Với Hoàng nhìn đến khuôn mặt nhỏ đỏ bừng của con gái, cho rằng do thời tiết quá nóng, Với Hoàng còn cố ý đem nhiệt độ trong xe thấp chút, cũng không có hỏi thi thổ thể nào, tựa hồ là không muốn áp lực con gái.

Vu Yên ngồi trên xe qua nửa ngày mới cảm giác mặt hết đỏ, một cái lão a đi làm mấy tháng học sinh cấp ba vậy mà thật sự biến mình thành học sinh cấp ba sao, như thế nào da mặt còn càng ngày càng mỏng, hán là phải phản ứng lại, biến thủ thành công qua đi mới đúng!

Không nghĩ tới Cổ Minh cư nhiên muộn tao như vậy, quả nhiên nam nhân đều là cùng một cái đức hạnh, lúc trước kêu không muốn không muốn, lúc sau còn không phải biến thành như vậy.

Vu Yên cảm thấy về sau mình không nên chủ động nữa, hán là để hán chủ động mới đúng.

Bất quá khiến người kinh hi chính là Vu Yên cuối cùng vẫn là thu thư thông báo trúng tuyển của đại học thủ đô, hơn nữa vẫn là gần đạt số điểm trong quá khứ, nhưng dù như thế Với Hoàng vẫn là kinh hi cả ngày vẫn cũng không dám tin tưởng, tựa hồ không nghĩ tới nữ nhi cư nhiên có thể thi đậu loại trường học này.

Vu Yên cảm thấy chính mình nỗ lực không có uổng phí, thời điểm khai giảng không có làm Với Hoàng đưa mình đi, mà là cùng Cổ Minh đi, làm tốt thủ tục nhập học liền đi tìm phòng ngủ mới.

Dọc theo đường đi nơi nơi đều là tân sinh, nhưng hai người đi ngang qua đều bị khiến cho trăm phần trăm tỉ lệ quay đầu, tựa hồ không nghĩ tới tân sinh lần này còn có giá trị nhan sắc cao như vậy, bất quá thật đáng buồn chính là người ta giống như đều có chủ.

"Chính cậu chú ý một chút, không cần cùng khác nữ sinh thân cận quá, bằng không nếu như bị tôi nhìn thấy tôi liền mắng cậu!"

Vu Yên hung tợn trừng mắt nhìn hán rồi vào phòng ngủ, bên trong đã có hai nữ sinh, đương nhìn đến bên ngoài xuất hiện một nữ sinh xinh đẹp, còn chuẩn bị tiến lên chào hỏi một cái, chỉ là phát hiện Cổ Minh đứng đằng sau, một đám nháy mắt hít hà một hơi gắt gao bắt lấy thành giường, tựa hồ lần đầu tiên tiếp xúc gần một soái ca như vậy.

"Được rồi, cậu trở về đi, bất quá phải nhớ kỹ lời tôi!" Vu Yên xem hán buông hành lý của cô xuống lúc này mới chậm rì rì nói.

Trực tiếp bỏ qua mặt hai nữ sinh kia, Cổ Minh nhìn cô bỗng nhiên nói: "Buổi tối chúng ta cùng nhau ăn cơm"

Dứt lời, Vu Yên chỉ là một bên kéo hành lý, một bên rung đùi đắc ý: "Cái này a... phải suy xét suy xét."

Bên cạnh hai nữ sinh thiếu chút nữa không lao tới, để ta đi!

Cổ Minh cúi người vuốt tay sờ sờ mặt cô, thanh âm nhu hòa, "Vậy cậu muốn suy xét bao lâu?"

Bị người truy cảm giác chính là không giống nhau, Vu Yên nhìn hán cười một chút, "Xem tâm tình."

Biết Vu Yên thích đùa giỡn, Cổ Minh cũng đi theo hơi hơi câu môi, dặn dò cô vài câu có việc gọi hán rồi rời đi.

Hán vừa đi, hai nữ sinh trong phòng ngủ lập tức liền không giữ nổi bình tĩnh.

"Cái kia..... Cái soái ca này là đang theo đuổi cậu sao?" Một nữ sinh nhin không được ngồi trên giường đối diện hỏi.

Dứt lời, Vu Yên chỉ là quay đầu lại chớp chớp mắt, "Không phải."

Nói xong, không đợi kia hai nữ sinh thờ phào nhẹ nhõm, cô lại nói tiếp: "Là bạn trai tôi."

Nghe vậy, hai nữ sinh đều là hai mặt nhìn nhau, Vu Yên mới giải thích tiếp: "Chúng ta là cùng nhau thi lên."

Dứt lời, hai nữ sinh vẫn là vẻ mặt chua xót, cầu lương quá lớn, ăn không tiêu!

Nửa ngày, nữ sinh còn lại là nhìn cô bằng ánh mắt hâm mộ, "Bạn trai cậu thật soái, bắt quá cũng phải nhìn hấn một chút, trường học chúng ta rất nhiều mỹ nữ."

"Đây là khẳng định, bắt quá tôi tin tưởng bạn trai mình." Vu Yên đậm đậm cười, tiếp tục đem đồ vật lấy ra tới.

Mỗi người đều nói như vậy, nhưng Vu Yên đối chính mình có tin tưởng, hệ thống đến bây giờ còn không có truyền tống đã nói lên năng nhiệm vụ còn chưa có hoàn thành, nguyên chủ nhân sinh còn chưa đủ mỹ mãn, cũng không biết nơi nào không có hoàn thành đúng chỗ?

Truyện được đăng đầu tiên trên wattpad: icedcoffee0011. Vào wattpad ứng hộ editor www.wattpad.com/user/icedcoffee0011

Cuộc sống đại học là muôn vẻ muôn màu, ngày hôm ấy Vu Yên về nhà với mẹ thì lại nghe được một tin tức cực lớn.

Ban đêm, TV còn đang chiếu một gameshow, Với Hoàng ngồi ở trên sofa muốn nói lại thôi nhìn con gái, do dự hơn nửa ngày, mới nói: "Yên Yên con đề ý về sau trong nhà nhiều thêm người sao?"

Vu Yên: "....."

Đem tâm mất từ TV thượng thu hồi tới, cứng đờ xoay đầu nhìn mẹ.

Với Hoàng hiển nhiên cũng thực không xác định, cuối cùng vẫn là nói thẳng ra tới, "Là cái dạng này, mẹ có quen biết một người này, một năm nay người ta vẫn luôn theo đuổi mẹ, bắt quá mẹ vẫn luôn không có đáp ứng, hiện tại Yên Yên cũng thi vào đại học, cho nên mẹ liền muốn đem chuyện này cùng con nói một chút, đương nhiên, nếu con không đồng ý vậy khi mẹ sẽ không nhắc lại lần nữa."

Phía trước Vu Yên vẫn luôn chuẩn bị thi đại học, Với Hoàng không nghĩ quá rầy con gái học tập cho nên liền vẫn luôn nhen đến bây giờ, bắt quá nếu nữ nhi không đồng ý, bà khẳng định cũng sẽ không đáp ứng.

Vu Yên sững sốt hơn nửa ngày mới lấy lại tinh thần, ôm gối ôm trầm mặc nửa ngày, lúc này mới nghiêm trang nhìn mẹ nói: "Đây là lựa chọn của mẹ, nếu mẹ thích nói con khẳng định cũng thích."

Dứt lời, Với Hoàng liền nhẹ nhàng thờ ra, cả người đều thả lỏng xuống dưới, trên mặt cũng hiện ra một nụ cười nhẹ, nói thật, bà ngay từ đầu thật sự sợ nữ nhi phản cảm, không nghĩ tới con gái cư nhiên không có ý kiến.

"Bắt quá có thời gian mẹ có thể mang đến cho con xem một chút, con gái cũng háo hảo trần cửa ải cho ngài." Vu Yên chớp chớp mắt cười một cái.

Thấy vậy, Với Hoàng lại là tức giận ném một cái gối đầu qua đi, "Quý linh tinh!"

Tiếp nhận gối đầu, Vu Yên bĩu môi, "Nữ nhi cũng là vì mẹ suy nghĩ thôi, về sau tìm bạn trai cũng sẽ mang về cho mẹ kiểm tra."

Nói đến đây, Với Hoàng giống như bắt được cái gì mấu chốt, bỗng nhiên vẻ mặt hồ nghi nhìn cô nói: "Con có bạn trai?"

Phát hiện chính mình nói rồi, Vu Yên lập tức lắc đầu, "Không có không có, nếu là tìm được khẳng định sẽ nói cho mẹ."

Hiện tại còn không phải thời điểm nói chuyện này, vẫn là chờ thêm đoạn thời gian rồi nói sau, bắt quá Vu Yên cảm thấy mẹ hấn là sẽ không chán ghét Cố Minh.

Nói như thế nào việc mẹ tìm mùa xuân thứ hai việc này vẫn là không nhỏ, bắt quá này cũng bình thường, nếu không tìm nói Vu Yên cũng cảm thấy mẹ một thân một mình quá cô tịch.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Cứu Vớt Nữ Phụ Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42: Nữ sinh bị bạo lực học đường (7)

(7)

Trở lại trường học cũng vừa lúc là sinh nhật Vu Yên, cô chuẩn bị kêu Cố Minh cùng đi ăn cơm, nhưng mấy nữ sinh trong phòng ngủ một hai phải đi theo cọ cơm, nếu tên mấy độc thân cầu này đều không sợ, Vu Yên tự nhiên cũng không có gì để nói.

Khoa máy tính có chút xa, chờ bọn họ một đường tìm được phòng học Cố Minh, bên trong phần lớn đều là nam sinh, bắt quá Vu Yên vẫn là liếc mắt một cái liền thấy được Cố Minh, hấn đang ở cùng một nữ sinh đáng người cao gầy nói chuyện, nữ sinh kia cười lên phá lệ tươi đẹp, chung quanh cũng

vây quanh rất nhiều nam sinh, chẳng qua trong mắt nữ sinh kia giống như chỉ có Cố Minh.

"Đây là hoa khô khoa vũ đạo Phương Duyệt Ngưng." Bên cạnh Chu Hồng cầm một cánh tay cô, nhướn mày, "Nhìn dáng vẻ cậu giống như bị đào góc tường."

Phòng học cửa đột nhiên nhiều thêm mấy nữ sinh vẫn là hấp dẫn không ít người chú ý, đặc biệt là nữ sinh đứng giữa tựa hồ so với hoa hậu giảng đường còn xinh đẹp hơn, trong lúc nhất thời đại bộ phận người đều hướng về phía cửa mà nhìn, mà người kia cũng đi bước vào trong phòng học, đến chỗ Cố học bá nhà bọn họ.

"Bạn sao?" Vu Yên khoanh tay, liền như vậy từ từ nhìn nam sinh.

Chốc lát gian, mấy cái nam sinh chung quanh cũng là một bộ hai mặt nhìn nhau, Cố Minh vận đào hoa cũng thật tốt quá đi, cư nhiên quen biết nhiều mỹ nữ như vậy!

Nhìn đến cô, Cố Minh cũng là lập tức ngoan ngoãn chạy sang, tiến lên ôm vai cô, thuận tiện quay đầu lại đám người đằng sau: "Tôi còn có việc, các cậu vấn đề gì lần sau lại nói."

Nhìn hành động hai người, Phương Duyệt Ngưng cũng là có chút xấu hổ, cô không nghe Cố Minh có bạn gái nha.

Đi khỏi phòng học, Vu Yên lập tức duỗi tay kéo móng heo đang đặt bên hông mình ra, hung tợn nói: "Anh như thế nào không thành thật như vậy, nơi nơi hái hoa ngắt cỏ, anh như vậy tôi đây cũng nên đi tìm một người đẹp khác đến nhìn đúng không!"

"Không được!" Cố Minh kéo tay Vu Yên, không màng người qua đường kia chung quanh, như cũ một bộ nghiêm túc biểu tình, "Anh không quen biết người kia."

"Nam nhân mấy người liền thích trộn mắt nói nói dối, nữ sinh kia xinh đẹp như vậy, dáng người cũng tốt như vậy, tôi nếu là nam nhân khẳng định cũng thích người ta." Vu Yên chẹp miệng ném tay hất ra lập tức đi ở phía trước.

Mấy người cùng phòng ngủ đều là yên lặng trở về, vốn tưởng có thể chịu đựng cầu lương đi đòi cơm ăn một lần, hiện tại xem ra bọn họ năng lực còn xa mới đủ.

Ra khỏi trường học, bên ngoài tất cả đều là quán ăn vặt, chờ hai người vào một tiệm cơm, Vu Yên tìm một bàn ngồi xuống, ngoài cửa sổ đều là người đến người đi.

Rầu rĩ điểm chút đồ ăn, Vu Yên lại nhìn không được không cao hứng đi xem đối diện người, "Anh có phải hay không đã quên hôm nay là ngày mấy?"

Cô thề, nếu Cố Minh thật sự quên, cô..... hai người tạm thời chia tay!

Gian hai người ngồi đều được kéo màn che, người bên ngoài nhìn không ra tình huống bên trong, Cố Minh không nói gì, mà là yên lặng lấy ra một cái hộp màu đỏ, không nhanh không chậm đẩy đến trước mặt cô.

Nam sinh đối diện đã rút đi một chút ngây ngô, ngũ quan lập thể thành thực lên không ít, dần mất đi hình Cố Minh mình tiến bộ quả thực là bay nhanh nha, cư nhiên nhanh như vậy liền hướng cô cầu hôn?

Chậm rãi mở hộp, vốn tưởng rằng bên trong là nhẫn, bất quá bên trong chỉ là phóng sợi dây chuyền, Vu Yên hoàn toàn sửng sốt, cô sớm nên nghĩ đến, Cố Minh sao có thể sẽ có giấc ngộ cầu hôn!

"Không thích sao?" Cố Minh đối diện nhìn chăm chăm vào thần sắc trên mặt Vu Yên, trong lòng cũng có chút mong lung, lúc trước nghe nói một cái vòng cổ của cô bị đứt mất, cho nên hắn mới muốn mua một cái, bất quá thoát nhìn cô cũng không giống như rất thích.

Hít sâu một ngụm, Vu Yên cứng đờ cười một cái, sau đó liền đem hộp thu lấy, "Không có, ta thực thích."

Cố Minh cảm thấy Vu Yên còn tức giận vì chuyện vừa rồi, Cố Minh bình tĩnh nhìn cô nói: "Anh cùng cô ta không có gì."

Vu Yên khề hừ một tiếng không nói gì, người đối diện ánh mắt càng ngày càng phức tạp, bỗng nhiên duỗi tay cố định gáy Vu Yên, tức khắc phủ lên cái miệng nhỏ đỏ búng kia, hết sức nhu hòa trần trọc thâm nhập.....

"....." Vu Yên trừng mắt nhắm vai hắn.

Nửa ngày, hắn mới chậm rãi buông ra, ánh mắt ám trầm, "Em muốn như thế nào mới có thể tin tưởng anh?"

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Cứu Vớt Nữ Phụ Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Nữ sinh bị bạo lực học đường (8)

(8)

Tuy rằng có mảnh che, nhưng ai biết có cameras theo dõi hay không, Vu Yên đỏ mặt tức giận trừng mắt nhìn hắn, "Đều là tôi sai, tôi lúc trước như thế nào sẽ coi trọng đại đầu gối như anh!"

Nói xong, Vu Yên lại cúi đầu chơi đi động, lúc trước Cố Minh này thoát nhìn rất khôn khéo, ai biết EQ hoàn toàn không dám nhìn thẳng, nhưng có thể làm sao bây giờ, cũng chỉ có thể chậm rãi dạy dỗ.

Người kia vẫn luôn ngồi kể chuyện gần đây ở trường, Vu Yên chỉ là câu được câu không cùng hắn trò chuyện, tựa hồ còn giận dỗi. Ăn cơm xong, Vu Yên nói Cố Minh đem cái vòng cổ kia mang lên cho mình, kỳ thật vòng cổ vẫn là khá xinh đẹp.

Cuối tuần Vu Yên đi cùng mẹ đi ra ngoài ăn cơm, thuận tiện thấy được gặp được người tên Dư Huy vẫn luôn theo đuổi mẹ Với Hoàng, người này thoát nhìn một bộ bộ đáng khôn khéo, bất quá thoát nhìn đối với mẹ vẫn là khá tốt, chi tiết nhỏ không lừa được người.

Một thời gian sau Với Hoàng cùng người kia đi đăng kí kết hôn, như không sử hành hôn lễ, Vu Yên cũng có hỏi qua, bà chỉ là cho rằng từng tuổi này rồi không cần những thứ kia.

Vu Yên cũng không có cách nào, vừa vặn thuận tiện đem Cố Minh mang về cho mẹ nhìn, quả nhiên Với Hoàng thực thích Cố Minh, cũng không có phản đối hai người kết giao.

Bất quá cảm tình hai người cũng không phải thuận buồm xuôi gió.

Năm thứ tư, Cố Minh cùng người khác nghiên cứu phần mềm, cũng dọn ra khỏi ký túc xá, cả ngày không nhìn thấy bóng người, bọn họ cả tháng có khi không gặp nhau được mấy lần.

Thẳng đến một buổi tối đột nhiên có điện thoại gọi tới, người bên kia tựa hồ uống nhiều quá, lảm bảm lảm bảm một hồi không nghe đầu vào đầu, Vu Yên lập tức bực mình ngắt điện thoại. liền đem điện thoại cấp treo

"Tôi nghe nói khoa bọn họ hôm nay có tụ hội, đêm đen phong cao rượu sau loạn tính, dễ xảy ra chuyện, cho dù Cố Minh không có ý tưởng gì, khoa bọn họ nhưng có không ít người mơ ước bạn trai cậu, vẫn là đi xem đi." Hạ Phương, Chu Hồng nhìn không được khuyên một câu.

Vu Yên nghĩ nghĩ một hồi vẫn là xuống giường mặc áo khoác hệ đeo khăn quàng cổ ra cửa, nhấn hỏi địa chỉ xong, Vu Yên vừa đến cửa ktv kia, liền thấy khoa bọn họ một đám người ở đó chuyện trò vui vẻ, tựa hồ đều chuẩn bị đánh xe rồi đi, Vu Yên liếc mắt một cái liền thấy được Cố Minh trong đám người, bên người là một nữ sinh mặc váy lam, kia tựa hồ chính là hoa khôi khoa máy tính.

Đẩy ra cửa xe đi xuống đi, Vu Yên lập tức liền hướng phương hướng hắn tiến đến, mọi người nhìn thấy Vu Yên đều có chút kinh ngạc, bọn họ tự nhiên là nhận ra tân nhiệm hoa hậu giảng đường, không phải nói người này đã cùng Cố Minh chia tay sao, như thế nào hiện tại sẽ xuất hiện tại đây?

Thực ra chia tay cũng không phải là thật, chỉ là thời gian này Vu Yên bực mình Cố Minh không thêm quan tâm mình, mới quay ra đối hắn, người khác liền tưởng Cố Minh cùng tân hoa hậu giảng đường đã chia tay.

"Uống đủ rồi sao!" Vu Yên đi đến bên người Cố Minh, cau mày liền như vậy bình tĩnh nhìn hắn.

Người sau tựa hồ không nghĩ cô thật sự sẽ đến, thần sắc căng cứng trên mặt lập tức nhu hòa một chút, mà Lý Sân bên cạnh bỗng nhiên cười nói: "Cố Minh thật là uống nhiều một chút, nhìn đáng vẻ là không tự về được."

Vu Yên xoay đầu, nhìn nữ sinh vẫn đang cười như hoa bên cạnh khoe miệng hơi cong lên, "Ta sẽ đưa hắn trở về, cảm ơn quan tâm."

Nhìn tân hoa hậu giảng đường Lý Sân lòng bàn tay căng thẳng, trên mặt như cũ mang theo ý cười, "Đều là bạn học, hắn là."

Cố Minh giữ chặt tay Vu Yên, cũng không màng nhiều người tại đây như vậy, trực tiếp đem Vu Yên ôm vào trong ngực, đầu chôn ở vai cô nỉ non, "Anh rất nhớ em."

Gió đêm lạnh lẽo gào thét bên tai, những người khác đều là vẻ mặt tròn mắt há hốc mồm, này thật là bọn họ ban kia ít khi nói cười cố học bá sao?

Lý Sân sắc mặt có chút khó coi, nhưng vẫn là có chút không kiên nhẫn không cam lòng, chỉ cần bọn họ còn không kết hôn, cô ta vẫn là có cơ hội, không phải sao?

Không nghĩ tới hắn cư nhiên không màng trường hợp như vậy, Vu Yên một tay đem hắn đẩy ra, cuối cùng vẫn là trừng mắt đem người lôi đi, lưu lại quần chúng đứng suy tư, mọi người đều biết, hai người này sợ lại là hợp lại.

Truyện được đăng đầu tiên trên wattpad: icedcoffee0011. Vào wattpad ủng hộ editor www.wattpad.com/user/icedcoffee0011

Vu Yên vất vả đưa Cố Minh về nhà, vứt người trên sofa sau đó liền trầm mặt chuẩn bị chạy lấy người.

Nhưng chân còn chưa kịp động, cánh tay liền bỗng nhiên bị người một phen giữ chặt, cả người đều bị đè lên tường, một nụ hôn lập tức đánh lấp lại, lâu như vậy tới nay, Cố Minh EQ tuy rằng không có được bao nhiêu tiến triển, nhưng hôn kỹ của người này tuyệt đối là bay vọt, không bao lâu, thẳng đến khi áo khoác Vu Yên khi nào bị người cởi ra cũng không biết, chỉ có thể thở hổn hển dựa vào tường, giữa cổ còn chôn một cái đầu.

"Anh thật sự rất nhớ em." Hân thanh âm trầm khàn, bàn tay to nắm bắt kham nắm chặt eo thon, từng hôn nồng nhiệt rơi trên càn cổ trắng nõn, "Nhớ đến phát điên."

Nhà ở trang hoàng thực giản lược, Vu Yên hiện tại gần như vô lực, đôi tay quàng quanh cổ hân, vô lực nhìn đồng hồ trên tường màu hồng nhạt bên kia, đó là Vu Yên treo lên, bất quá Cố Minh cũng không có phản đối loại phong cách nhà ở không hợp nhau này.

"Anh làm sao còn có thời giờ nhớ tôi, không phải rất bận sao!" Vu Yên quay đầu đi.

Người sau ngẩng đầu, đối diện tầm mắt Vu Yên, ánh mắt ám trầm nói: "Anh thật sự rất nhớ em, anh trước nay đều không có nghiêm túc xem qua bất luận cái gì một vật thể là nữ nào, cô ta trông như thế nào anh cũng chưa nhìn kỹ quá."

Vu Yên đương nhiên biết Cố Minh không có cùng nữ sinh khác có cái gì, chỉ là tức giận hân vì sao nhiều hoa đào bám đuôi như vậy, lại có chút cô đơn không thể ở bên cạnh giúp đỡ Cố Minh lúc hân bận rộn, nếu tín nhiệm giữa hai người bọn họ không đủ, lần này khẳng định sẽ tách ra đi?

"Anh nói cái gì em phải tin sao?" Khuôn mặt nhỏ tất cả đều là bất mãn.

Cố minh ôm lấy eo cô, ánh mắt càng thêm ám trầm, "Em không tin có thể ở cái định vị trên điện thoại anh, anh ở đâu em sẽ đều biết."

Vu Yên: "....."

Không nghĩ tới hân cư nhiên còn nghiêm túc như vậy, bất quá cái này vẫn là đến ý thức tự giác, người không thành thật muốn định vị cũng vô dụng.

Chep miệng, Vu Yên lại vòng lấy cổ Cố Minh ôm thật chặt, không cao hứng trùng mắt nhìn hân, "Thời điểm nên nghiêm túc không nghiêm túc, không nên nghiêm túc thời điểm lại ngu ngốc như vậy, nếu là đổi lại nữ sinh khác sợ là sớm đã cùng anh chia tay rồi."

Bốn mắt nhìn nhau, mùi hương nhẹ nhàng trên người nữ sinh như có như không bao lấy giác quan của Cố Minh, ánh mắt hân không khỏi tối sầm lại, cúi đầu hôn lên cánh môi đỏ bồng mềm mại kia, bàn tay to dần dần chui vào bên trong lớp áo mỏng, da thịt trơn mịn phấn nộn làm từng dây thần kinh của hân run rẩy.

Suốt thời gian này hai người cùng chỉ là hôn hôn một chút, bất quá hôm nay Vu Yên cảm thấy kỹ thuật của Cố Minh chính là đã tiến thêm một bước nữa.

Cố Minh hơi ngừng lại, nhẹ nhàng hôn vành tai Vu Yên, thanh âm kim nén thấp giọng nói: "Có thể chứ?"

Trong giọng Cố Minh lúc này tràn ngập dục vọng, ở bên nhau mấy năm nay cũng rất nam sinh có thể nhẫn lâu như vậy.

Lúc này, Vu Yên đột nhiên đẩy hân ra, cô dùng sức làm cho Cố Minh có chút bất ngờ, lùi về sau mấy bước, "Nếu anh còn để em tức giận lần nữa, xem em xử lý anh thế nào."

Cố Minh nghiêm túc nhìn cô, "Được."

Thấy vậy, đối phương lấy đà tức khắc nhảy lên người hân, sau đó vòng tay ôm lấy cổ hân, hôn chụt một cái, Cố Minh vòng tay cố định để cô treo trên người mình, đi về hướng phòng ngủ, ngoài cửa sổ gió lạnh phơ phất, trong phòng lại ấm áp như mùa xuân...

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Cứu Vớt Nữ Phụ Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Nữ sinh bị bạo lực học đường (9) (Hoàn)

(9)

Vu Yên tỉnh lại thời điểm chỉ thấy trong chăn thật ấm áp, không giống bình thường ngủ một giấc dậy đến hừng đông ổ chăn đã lạnh căm căm, vốn định xoay người, nhưng vừa động dậy liền cảm giác cả người tức khắc nhúc nhích vô cùng.

Mở mắt ra, đầu tiên lọt vào trong tầm mắt chính là một gương mặt quen thuộc, đối phương cũng bình tĩnh nhìn cô, trầm mặc một lát, Vu Yên rất không có tiền đồ chậm chậm đỏ mặt chui vào ổ chăn.

Nhìn thấy hành động này, Cố Minh cũng nhin không được cong khóe miệng, bàn tay to ôm lấy vòng eo mềm mại trong ổ chăn kia, thanh âm trầm thấp, "Về sau chúng ta ở cùng nhau được không?"

Đều nói nam nhân khai huân không được, nhanh như vậy liền muốn ở chung với nhau, Vu Yên đương nhiên sẽ không tiện nghi hán như vậy, xoay người đưa lưng về phía Cố Minh, "Chưa nghe câu hôn nhân là nắm mồ của hạnh phúc sao?"

Nhìn người trong lòng ngực, Cố Minh lập tức cúi đầu dựa gần bên tai cô nhẹ giọng nói: "Vậy em nguyện ý gả cho anh sao?"

Vu Yên: "....."

"Không có nhẫn không có hoa tươi, ai muốn gả cho anh!" Vu Yên gắt gao nắm chặt chần, khuôn mặt nhỏ đỏ bừng, tên đầu gỗ này thật là một chút cũng không lãng mạn!

Nghe vậy, cố mình bỗng nhiên trở tay từ ngăn kéo tủ đầu giường lấy ra một cái cái hộp nhỏ, chậm rãi đặt ở trước mắt cô, "Hoa tươi về sau có thể bỏ sung chứ?"

Cho rằng lại là cái gì vòng cổ, Vu Yên lập tức cầm giận đem cái kia hộp mở ra, nhưng xuất hiện trong mắt lại là một chiếc nhẫn kim cương sáng long lanh, Cố Minh có tiền nạng biết, hình như là thời điểm năm ba cùng người thành công phát triển cái cái gì phần mềm, chỉ là không nghĩ tới hán cư nhiên đã sớm chuẩn bị nhẫn?!

"Thực xin lỗi." Cố mình ôm lấy vòng eo mềm mại của cô, chôn ở giữa cổ cô thấp giọng nói: "Mấy năm nay anh chưa từng có hảo hảo dễ dàng chiều chuộng em, đều là em vẫn luôn ở bên cạnh anh, anh sẽ không nói, nhưng anh biết, cuộc đời của anh đã không thể không có em."

Lời Cố Minh làm cho Vu Yên cái mũi có chút cay cay, kỳ thật Cố Minh đã thực tốt, cơ bản mỗi lần cô nhảm chán, vô luận hán đang làm cái gì đều sẽ lại đây bồi cô, vô luận cô tức giận như thế nào hán sẽ không cùng cô cãi nhau, vẫn luôn bao dung cô, có lẽ người yêu chính là bổ sung cho nhau đi như thế này đi.

"Miệng ngọt như thế, lại là ai dạy cho hả?" Vu Yên khóe mắt thoáng nhìn, yên lặng duỗi tay qua.

Người sau lập tức cười đem nhẫn mang lên cho cô, khoe miệng tất cả đều là ý cười không kiềm chế được, "Anh chỉ là đem lời nói trong lòng nói ra mà thôi."

Nhìn một cái, còn không phải là khai huân sao, nhanh như vậy liền sẽ nói lời âu yếm, đây là nam nhân.

Mất nhìn nhẫn trên tay, Vu Yên còn muốn hỏi hán là mua lúc nào, nhưng trên người lại nhiều ra một bàn tay không thành thật, Vu Yên lập tức liền bắt đầu lui ra sau, "Cố mình..... trời đã sáng!"

"Không sao, chúng ta có thể biến nó trở thành buổi tối."

Người sau bỗng nhiên xoay người ép lấy người cô, gần như si mê hôn lên da thịt trơn mềm kia, Vu Yên giãy giụa, nhưng xử nam khai huân thật sự không thể trừu vào, đôi phương căn bản không cho cô cơ hội giãy giụa, không bao lâu trong phòng lại một mảnh kiều diễm.

**còn một vị diện nữ là full~ vote đi các tiểu tiên nữ~ comment xem mọi người muốn up full vị diện hay xong chương nào up chương đó nha~*

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Cứu Vớt Nữ Phụ Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45: Danh viện bị vứt bỏ (1)-1

1-1

Lại lần nữa tỉnh lại, chung quanh một mảnh ấm áp, đầu vẫn còn trướng đau, chờ sửa sang tốt ký ức trong đầu, Vu Yên nhìn đồng hồ treo trên tường thờ dài.

Nguyên chủ lần này là đệ nhất danh viện, trong nhà mở công ty, ôn nhu thiện lương lại có mỹ mạo, lúc trước không biết có bao nhiêu công tử theo đuổi, bất quá cuối cùng nguyên chủ lựa chọn liền hôn thương nghiệp, cũng không xem như kết hôn hoàn toàn vì lợi ích, bởi vì bản thân nguyên chủ rất thích đối phương, chỉ là vừa lúc hai nhà liền hôn, đối phương lại không thích nguyên chủ, kết hôn rồi cũng rất ít về nhà, sinh hoạt vợ chồng cơ bản không có, nguyên chủ mỗi ngày đều phòng không gối chiếu, một tháng không gặp mặt chồng được mấy lần.

Thẳng đến một lần nguyên chủ phát hiện tượng phụ cư nhiên mê luyến một nữ minh tinh, cuối cùng còn muốn vì ả mà ly hôn, nguyên chủ muốn vẫn hỏi nhưng nữ minh tinh kia lại mang thai, rơi vào đường cùng nguyên chủ đành phải ly hôn, cuối cùng lại bị người trong giới danh viện khinh thường, gia tộc sau khi thoát ly với nam chủ cũng nơi nơi bị người chèn ép, cuối cùng nguyên chủ đành phải đi nước ngoài, cả đời cô độc một mình.

Vu Yên phi thường khó hiểu, loại tra nam này không ly hôn còn giữ làm cái gì, chẳng lẽ lấy điều kiện như nguyên chủ liền tìm không ra nam nhân tốt sao? Nữ minh tinh kia còn đã tìm đến khiếu khích nguyên chủ, một tiểu tam còn mặt mũi kiêu ngạo như vậy!

Hiện tại đã là 6 giờ chiều, hôm nay vừa lúc là ngày chồn nguyên chủ tìm nguyên chủ ly hôn, trong ký ức nguyên chủ còn làm một bàn đồ ăn ngon, nhưng kết quả lại chờ được một câu ly hôn.

Nấu cơm cho tra nam ăn?

Này khẳng định là không có khả năng, Vu Yên nhìn thời gian, dứt khoát liền nằm ở trên sofa nhìn tạp chí, biệt thự to như vậy chỉ có một người đích xác có chút không bố, không bao lâu sau cửa biệt thự bị người đẩy ra, bên ngoài bước vào hai bóng người.

"Trịnh tổng, ngài lát nữa còn đi đến chỗ Phương tiểu thư sao?" Tài xế theo sau thấp giọng hỏi nói.

Nhìn nữ nhân nằm trên sofa kia, Trịnh Nam xua xua tay, "Ra ngoài trước, tôi lập tức liền ra tới."

Dứt lời, tài xế lập tức gật gật đầu, đi theo lại có chút đáng thương nhìn mắt thiếu nữ này trên sofa kia, ai, không có biện pháp, ai bảo tổng tài không thích thiếu nữ này đâu.

Nữ nhân trên sofa mặc một cái váy ngủ đơn giản màu lam, lộ ra hai chân trắng nõn thon dài, lúc này lười biếng dựa vào ghế nhìn tạp chí, Trịnh Nam đi qua hơi dừng một chút, cũng không nhiều lời vô nghĩa, trực tiếp đem một phần văn kiện ném trên bàn.

"Phòng ở cho cô, năm ngàn vạn phí phụng dưỡng, chúng ta ly hôn."

Thanh âm lạnh băng không chút độ ấm, hẳn chính là như vậy, trực tiếp, một câu vô nghĩa cũng không có.

Vu Yên ngẩng đầu, nam nhân dưới ánh đèn người mặc một bộ tây trang màu đen trong mắt không chút nào lưu luyến, tựa hồ gấp không chờ được muốn rời đi.

Vu Yên chậm rãi ngồi dậy, lấy văn kiện qua nhìn nhìn, phát hiện ly hôn vẫn là có thể có đến không ít chỗ tốt, cũng gật gật đầu, thanh âm đạm nhiên, "Được, ngày mai đi Cục Dân Chính làm thủ tục đi."

Vốn dĩ đã làm tốt chuẩn bị đối phó nữ nhân này níu kéo mình, nhưng nhìn trước người trước mặt thần sắc bình tĩnh, Trịnh Nam không khỏi nhẩn máy, "Cô đây là đang lạt mềm buộc chặt?"

Vu Yên: "....."

Người này không phải đầu óc có vấn đề sao?

Buông văn kiện, cô hơi hơi nhướn mày, ngữ khí có chút châm chọc, "Bằng không thì sao? Đương nhiên, anh nếu muốn cho tôi thêm tiền tôi cũng không có ý kiến."

Nữ nhân trước mắt ngũ quan phi thường diễm lệ, thân hình cũng phi thường tốt, nhưng khí chất đạm nhiên làm người nhìn qua cũng không diễm tục, tựa hồ là lần đầu tiên nghiêm túc nhìn người vợ này một lần, Trịnh Nam cũng đi theo ngồi bên cạnh, liền như vậy bình tĩnh nhìn cô, tựa hồ muốn ở trên mặt cô tìm ra dấu vết nguy trang.

"Tôi biết anh có người bên ngoài, tôi cũng không thích miễn cưỡng người khác, hảo tự hảo tán đi, miễn cho hai bên cùng khó chịu." Vu Yên dựa vào sofa không mặn không nhạt nói.

Đại sảnh yên tĩnh, thẳng đến lúc một tiếng chuông điện thoại vang lên, Trịnh Nam vừa thấy người gọi đến, liền do dự nhìn Vu Yên, bỗng nhiên nói: "Ký đi, chúng ta ngày mai đi làm thủ tục."

Vu Yên không chần chờ, cầm lấy bút nhanh chóng ký tên, động tác lưu loát cũng làm Trịnh Nam phát hiện người kia tuyệt đối không phải là lạt mềm buộc chặt, trong lúc nhất thời, ánh mắt nhìn đối phương cũng phức tạp lên.

"Ngày mai có vũ hội, cùng đi đi." Trịnh Nam cầm lấy văn kiện bỗng nhiên nói.

Chi Lan tuy tốt, nhưng rốt cuộc chỉ là người giới giải trí, nếu mang người đi nhiều ít có chút không tốt, dù sao cũng là tụ hội giới làm ăn.

Nghe vậy, Vu Yên cũng là dứt khoát gật gật đầu, "Được."

Tuy rằng trên mặt đáp ứng sáng khoái, nhưng trong lòng lại phun tào, hiện tại biết tìm cô, nữ minh tinh kia không phải tốt nhất sao, tìm nàng đi?

Nhưng hiện tại không phải thời điểm gây chuyện, cô chỉ có thể trước tiếp tục lá mặt lá trái.

"Vu Yên... về sau có cái gì khó khăn đều có thể tới tìm tôi." Trịnh Nam ánh mắt khẽ nhúc nhích, trong lòng nhiều ít xuất hiện một tia áy náy, kỳ thật người vợ này cũng không có cái gì không tốt, vô luận là gia thế hay ngoại hình tuyệt đối là xuất sắc, chỉ là.....

Đột nhiên có chút hoài nghi vì sao mình lại muốn li hôn, nhưng nghĩ đến đứa bé trong bụng Chi Lan, Trịnh Nam ánh mắt lại kiên định lên, sau đó lập tức rời khỏi biệt thự.

Vu Yên nhìn phân vân kiện trên bàn thiếu chút nữa cười ra tiếng, cho rằng như vậy liền có thể đền bù sao? Đối với một nữ nhân mà nói, đặc biệt là trong đám nhà giàu này, ly hôn thanh danh có bao nhiêu khó nghe!

Kẻ có tiền luôn là có rất nhiều chuyện không thể lộ ra ánh sáng, lúc này thám tử tư liền có tác dụng, bằng hữu nguyên chủ đã từng cùng nguyên chủ đề cử qua một người, nguyên chủ lúc trước vẫn luôn đều không có để ý tới, bất quá hiện tại thì không.

Nửa ngày lục lợi mới tìm được tấm danh thiếp của thám tử tư kia, Vu Yên cũng không chậm trễ, lập tức cầm lấy điện thoại phụ gọi qua, yêu cầu theo dõi minh tinh Lan Chi kia, hơn nữa đem vị trí bản thân có thể xuất hiện nói cho đối phương.

Bởi vì là minh tinh, cho nên giá không tính như bình thường, Vu Yên không nói hai lời chuyển khoản mười vạn, tựa hồ không nghĩ tới cô sáng khoái, như vậy người bên kia cũng liền đáp ứng.

Ngày hôm sau đi làm thủ tục phí thường thuận lợi, chờ chính thức ly hôn, Vu Yên so với Trịnh Nam còn vui vẻ hơn, bất quá cô cũng không biểu hiện ra ngoài, như cũ một bộ dáng bình tĩnh.

Trên xe, nhìn nữ nhân bên cạnh vẫn luôn trầm mặc không lên tiếng, Trịnh Nam thần sắc có chút phức tạp, "Cô không hận tôi?"

Vu Yên: "..."

Cô ngồi dựa trên ghế hơi hơi mỉm cười, thanh âm thanh đậm, "Đương nhiên hận, những năm tháng tuổi trẻ đều cho anh, vậy mà đáp lại chỉ có thương tổn không thể xóa nhòa."

Nữ nhân qua một đời chồng, lại còn bị người đội nón xanh, nếu không phải năng lực không đủ, kế hoạch trả thù còn phải lui lại sau!

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Cứu Vớt Nữ Phụ Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45-2: Danh viện bị vứt bỏ (1)-2

1-2

Cho rằng cô là đang trách hấn không đối xử tốt với cô, Trịnh Nam trên mặt cũng xuất hiện một tia xin lỗi, vừa lái xe vừa giọng nói: "Lần này là tôi có lỗi, về sau có yêu cầu hỗ trợ đều có thể tới tìm tôi."

Nghe vậy, Vu Yên khẽ cười một tiếng không nói gì, giết người rồi nói có tác dụng?

Một đường không nói chuyện, xe cuối cùng cũng ngừng trước một tòa hội sở cửa, bên ngoài tất cả đều là xe hơi đắt tiền, Vu Yên biết nhà hội sở này tiêu phí có bao nhiêu cao, hơn nữa chỉ có hội viên mới có thể đi vào, mà muốn trở thành hội viên cần một năm tiêu 500 vạn, nghĩ có bao nhiêu xa xỉ.

Đi vào, nữ phục vụ lập tức tiến đến, tươi cười đầy mặt nhìn Trịnh Nam nói: "Kỳ tổng đã tới, tôi mang ngài qua đi."

Nghe thấy cái tên này Vu Yên cũng có chút sững sốt, Kỳ Phạn là bạn từ thuở nhỏ của Trịnh Nam, cùng nguyên chủ cũng là thanh mai trúc mã, lại còn thực thích nguyên chủ, đáng tiếc nguyên chủ lại thích Trịnh Nam.

Đi theo người phục vụ vào phòng riêng, đẩy cửa ra, chỉ thấy bên trong ngồi đầy một đám cả trai lẫn gái, có lẽ là nhìn thấy người tới, một đám đều hướng ra cửa vẫy tay, "Trịnh Nam, lại đến muộn, mau tự phạt ba ly!"

Kẻ có tiền đều vòng tròn xã giao của chính mình, mà người trong phòng vip lúc này đều là bạn bè của Trịnh Nam, đương nhiên, nhà bọn họ tiền cũng tuyệt đối không thiếu, nếu mang Lâm Chi Lan lại đây, ít nhiều sẽ bị người ta nói hấn đầu óc thế nào ở cùng một nữ minh tinh, rốt cuộc kẻ có tiền đều cảm thấy những cái con hát đó đều không phải cái gì sạch sẽ.

"Cậu chúc say tôi, buổi tối muốn đưa tôi trở về?" Trịnh Nam đột nhiên nổi hứng vui đùa, còn không nói hai lời lưu loát làm ba ly rượu, may một chút cũng không nhăn.

"Trịnh thiếu đã có lão bà bên cạnh, nào còn cần chúng ta nha!" Một nam sinh làn da đen sạm đột nhiên nhường may nở nụ cười.

Những người khác bắt đầu trêu ghẹo theo, Vu Yên mặt không đổi sắc ngồi ở một bên, nhìn Trịnh Nam cùng mấy người kia bắt đầu đề tài của nam nhân, nhìn dáng vẻ là không tính toán nói chuyện hấn cùng Vu Yên đã ly hôn.

"Ai, lão bà nhà Trịnh thiếu hôm nay như thế nào không thích hợp nha, cãi nhau?" Nam nhân da đen sạm bỗng nhiên chột chột cánh tay Trịnh Nam.

Dứt lời, bên cạnh một cái người ăn mặc áo sơ mi đỏ cũng đi theo phụ họa, "Đúng vậy, làm nam nhân không thể khi dễ lão bà nhà mình nha!"

Trước kia Vu Yên không phải thích nhất là đàn lấy Trịnh Nam sao, hôm nay cư nhiên giống như người xa lạ, này cũng quá kỳ quái.

Luôn luôn biết vợ mình, không, vợ cũ giao tiếp với người khác cũng rất được hoan nghênh, trước kia không cảm thấy, hiện tại Trịnh Nam đã nhận ra, chỉ cảm thấy trong lòng đột nhiên không thoải mái, rầu rĩ uống rượu, gần từng chữ một: "Chúng ta rất tốt!"

Đám người trong phòng cũng không để ý nhiều, bắt đầu vui vẻ ca hát, bởi vì là huynh đệ tụ hội, từng người đều mang theo nữ nhân lại đây, người đi cùng cũng đều rất có ánh mắt không có quấy rầy đám huynh đệ nói chuyện, mà là tự ngồi lại với nhau nói chuyện phiếm.

Trong đám huynh đệ lúc này có một nam nhân mặc tây trang đen, khuôn mặt tuấn dật, ngũ quan lập thể, mọi người cơ hồ đều lấy hắn làm trung tâm, nghe Trịnh Nam nói vậy đem tầm mắt nhìn qua, "Nữ mình tính chơi vui không?"

Dứt lời, những người khác đều là vẻ mặt mừng rỡ, kỳ thật đại gia nhiều ít đều biết một ít, cùng nhau chơi từ nhỏ đến lớn, Trịnh Nam đối với Vu Yên là có điểm không đúng.

"Đây là chuyện của tôi."

Trịnh Nam nhún nhún mày, tựa hồ có chút không cao hứng, một người một mình ngồi uống hết ly này sang ly khác, những người khác cũng là vẻ mặt bất đắc dĩ.

Vu Yên một người ở trong góc chơi đi động, những nữ nhân kia cũng không tìm cô nói chuyện, Vu Yên cũng thoải mái tự tại, thẳng đến khi bên cạnh sô pha bỗng nhiên có người ngồi xuống, cô mới hơi hơi ngẩng đầu, lại thấy một hình bóng quen thuộc.

"Không vui?" Kỳ Phạn ánh mắt nhu hòa nhìn nữ nhân an tĩnh trước mắt.

Nguyên chủ cảm thấy rất có lỗi với người tên Kỳ này, lúc trước cùng Trịnh Nam ly hôn xong, người này vẫn luôn đối tốt với nguyên chủ, nhưng nguyên chủ vẫn luôn cự tuyệt giúp đỡ của hắn, cuối cùng nhà tan cửa nát, cuối cùng đi xa tha hương không trở về một lần, nhưng ước chừng người này đợi nguyên chủ mười năm.

"Không có gì không vui, giải thoát rồi." Cô nhún nhún vai, hơi mỉm cười, thanh âm thanh đậm, "Hai chúng ta đã ly hôn."

Nghe vậy, Kỳ Phạn lại không giật mình, đối với nhất cử nhất động của cô, hắn so với ai khác đều rõ ràng, chỉ là nhìn bộ dáng hiện giờ tiêu sái không để ý, trong đó nhất định đã trải qua rất nhiều.

"Vì sao?" Ngừng một lúc, hắn vẫn là hỏi tiếp.

Hai người ngồi ở góc cũng không có thu hút sự chú ý của người khác, có lẽ cho dù có chú ý cũng không thể làm thế nào, Vu Yên dựa vào sofa thờ dài, câu khoe miệng mắt sáng như đuốc nhìn nam nhân bên cạnh, "Không thích cũng liền không có gì để tiếp tục chấp nhất, người ta đã đội nón xanh cho mình, chẳng lẽ còn phải tiếp tục chờ người thay lòng đổi dạ? Trên đời này lại không phải không còn nam nhân."

Kỳ Phạn nghe xong không nói gì, liền như vậy rầu rĩ uống rượu, thần sắc cũng có chút phức tạp.

Thấy hắn không nói lời nào, Vu Yên lại nhích qua một chút, nhìn hắn thấp giọng nói: "Anh vì sao không nghiêm túc yêu đương một lần xem?"

Dứt lời, Kỳ Phạn bỗng nhiên ngừng tay, chậm rãi quay đầu, vừa vặn đối diện với ánh mắt cô, bốn mắt nhìn nhau, hắn sững sờ một lát, mới chậm rãi ra tiếng, "Không nóng này."

"Nhưng anh đã 30 rồi nha." Nói đến đây, Vu Yên phát hiện Trịnh Nam cách đó không xa lặng lẽ nhìn sang bên này, Vu Yên cong môi cười, cố ý thò đầu kề bên tai Kỳ Phạn nói: "Không mau mau kết hôn sẽ biến thành lão nam nhân nha."

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Cứu Vớt Nữ Phụ Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Danh viện bị vứt bỏ (2)

(2)

Hơi thở ấm áp phun bên tai Kỳ Phạn, thanh hương như có như không vờn quanh chóp mũi, Kỳ Phạn định định thần, bỗng nhiên nhìn về người phía bên cạnh, hắn phát hiện cô hôm nay tựa hồ có chút bất đồng.

Thấy hắn bình tĩnh nhìn chính mình, Vu Yên lấy lại tinh thần, nhin không được giải thích: "Thực xin lỗi, tôi chỉ là nói đùa một chút mà thôi."

Thấy Vu Yên lại khôi phục bộ dáng ôn nhu có lẽ trước kia, Kỳ Phạn đậm đậm cười, kỳ thật hắn càng hy vọng cô có thể hoạt bát chút, chẳng sợ giống như vừa rồi, cả người thoát nhìn đều sinh động không ít.

"Em nói rất đúng, tôi đã già rồi." Hấn ra vẻ thâm trầm nhấp khẩu rượu, tựa hồ thật ờ tự hỏi vấn đề này.

Thấy vậy, Vu Yên bĩu môi, đành phải lập tức an ủi hấn, "Anh sợ cái gì, nam nhân 31 chi hoa, hơn nữa anh có tiền lại có nhan sắc, một bó lớn nữ nhân cho anh chọn lựa, không giống tôi nữ nhân đã một đời chồng, về sau muốn tìm nam nhân tốt đã rất khó."

Trước kia Vu Yên sẽ không cùng hấn nói loại lời nói này, Kỳ Phạn cũng không nghĩ tới cô trong lòng thế nhưng lại nghĩ vậy, trong lúc nhất thời cười khẽ ra tiếng, nhìn người bên cạnh ánh mắt càng thêm tối nghĩa khó hiểu, "Em nghĩ muốn nam nhân tốt là như thế nào?"

Bốn mắt nhìn nhau, dưới ánh đèn mờ ảo, ánh mắt tối nghĩa không rõ mang theo tia ý vị khác, Vu Yên bỗng nhiên bị hấn dọa sợ, đột nhiên phát hiện cái này lớp xe dự phòng vạn năm của nguyên chủ tựa hồ so Trịnh Nam còn khó đối phó hơn, cho nên hấn rốt cuộc là như thế nào bại bởi Trịnh Nam kia?

"Các người đang nói cái gì vậy?"

Lúc này Trịnh Nam đột nhiên đi tới, nhìn hai người thân mật như vậy ở kề tai nói nhỏ, tâm tình đột nhiên có chút không tốt, giống như bị người đeo nón xanh, cả khuôn mặt đều trầm xuống.

Vu Yên nhìn hấn không nói gì, ngược lại Kỳ Phạn ánh mắt lập tức lạnh xuống, "Nói chuyện cậu cùng cô mình tỉnh kia."

Dứt lời, Trịnh Nam không khỏi sắc mặt khế biến, ánh mắt phức tạp nhìn Vu Yên, hấn nhận ra hình như mình chưa bao giờ hiểu rõ nữ nhân này.

"Tôi mệt, đi trước." Vu Yên đột nhiên đứng lên, cầm túi ý muốn rời đi.

Thấy vậy, Trịnh Nam lập tức giành nói: "Cùng nhau đi."

Nói xong, còn ý vị không rõ nhìn Kỳ Phạn, "Hôm nay uống chưa đủ, chỉ có thể lần sau uống tiếp."

Vu Yên cũng không có để ý hấn âm dương quái khí, trực tiếp cầm túi xách chạy lấy người, Trịnh Nam đằng sau lập tức đi theo.

Thấy vậy, lập tức liền có mấy người vây quanh Kỳ Phạn, tựa hồ có chút khiển trách, "Huynh đệ, như vậy quá không đạo đức rồi, vợ bằng hữu không thể đụng vào."

Kỳ Phạn thích Vu Yên cũng không phải chuyện gì bí mật, tất cả mọi người đều cảm thấy hấn so với Trịnh Nam càng thích hợp ở cạnh Vu Yên, nhưng ai biết người ta liền thích Trịnh Nam, đây cũng là chuyện làm người nghĩ trăm lần cũng không ra, nhưng nói như thế nào, người ta đều đã kết hôn, nếu đeo nón xanh cho huynh đệ, này thật quá không có đạo đức.

Đối mặt với ánh mắt khiển trách của những người kia, Kỳ Phạn tựa hồ có chút không vui, liền như vậy nhàn nhạt quét mấy người liếc mắt một cái, "Hấn lúc trước cạy ta chân tường nhưng không nghĩ tới cùng ta là huynh đệ."

Dứt lời, những người khác đều là hai mắt nhìn nhau không biết nên nói gì.

Lúc trước Trịnh Nam muốn cùng Vu Yên kết hôn, bọn họ cũng đều khuyên qua, nhưng Trịnh Nam vẫn cứ khẳng khái, làm huynh đệ bọn họ xảy ra ít nhiều mâu thuẫn, bất quá có một số việc cũng không phải người ngoài bọn họ có thể quản.

Đưa Vu Yên trở về, Trịnh Nam ngồi ghế lái vẫn luôn xụ mặt, giống như có người thiếu nợ hấn mấy trăm vạn không bằng, Vu Yên không để ý tới hấn, cô vì sao phải nhìn sắc mặt tên này chứ.

"Cô cùng Kỳ Phạn là có ý gì?"

Rốt cuộc, bên trong khoang xe yên tĩnh không tiếng động vẫn là vang lên một câu chất vấn từ phía Trịnh Nam, Vu Yên không khỏi buồn cười, nhưng nhin xuống, ngược lại chậm chọc đáp lời, "Cho dù có cái gì, anh trước nay đều không thích tôi, chúng ta cũng đã ly hôn, anh còn có thể làm cái gì?"

Nghe ngữ khí trào phúng kia, Trịnh Nam cũng ngẹn xuống, đúng vậy, bọn họ đã ly hôn, cho dù cô tìm nam nhân khác cũng không phải là chuyện của hấn.

"Đích xác không liên quan đến tôi, nhưng tôi vẫn là khuyên cô một câu, hấn cũng không đơn giản như cô nghĩ đâu." Trịnh Nam bỗng nhiên về mặt nghiêm túc nói.

Dù sao cũng là huynh đệ từ nhỏ đến lớn, Kỳ Phạn là người như thế nào, Trịnh Nam hấn rất rõ ràng, Kỳ Phạn làm việc chưa bao giờ cho người ta lưu đường lui, Trịnh Nam thật sự sợ Vu Yên bị đối phương chơi đùa xoay vòng vòng.

Nếu Vu Yên biết suy nghĩ lúc này trong đầu hấn sợ là sẽ cười đến rụng răng, trên thế giới còn có cái gì so với người chồng không thèm để ý đến chính thất, tìm tiểu tam ngoại tình, còn làm tiểu tam mang thai, quay sang ly hôn chính thất?

"Đa tạ nhắc nhở, tôi tự có cân nhắc." Vu Yên khách sáo cười một cái, cảm thấy người này sợ là có bệnh, nói đến không có ý tốt, chính hấn là cái đức hạnh gì hấn còn không tự mình rõ ràng sao?

Dù cho Kỳ Phạn ở trên thương trường thủ đoạn có chút tàn khốc, nhưng với chuyện tình cảm, hẳn tuyệt đối là cái người đáng thương nhất, Kỳ Phạn trước nay đều không có cường bách nguyên chủ, đợi nguyên chủ suốt mười năm đều không quay đầu lại, nam nhân như vậy đi nơi nào tìm.

Chờ xe ngừng ở bên ngoài biệt thự, không biết như thế nào, Trịnh Nam đột nhiên có loại xúc động muốn đi vào ngồi một chút, nguyên bản đây chính là nhà của hắn.

"Cảm ơn đã đưa tôi v." VuêYên đẩy cửa xe, dứt khoát lưu loát đi xuống.

Nhìn Vu Yên rời đi thân ảnh, Trịnh Nam tựa hồ muốn nói cái gì, nhìn động tác không chút do dự của cô, cuối cùng vẫn là không nói gì nữa.

Về đến nhà, Vu Yên tra xét tài khoản, phát hiện tra nam kia vẫn là rất có chút uy tín, lại còn có cho nhiều một ngàn vạn, bất quá này tính là cái gì, hắn cấp nữ mình tinh kia biệt thự cao cấp, đầu tư đại chế tác cho nàng, 6000 vạn chỉ là chút lòng thành mà thôi.

Chỉ là Vu Yên còn đang chờ cái tin tức từ thám tử tư, tiểu tam kia cư nhiên còn chủ động liên hệ cô!

Lúc trước mình tinh kia đã đi qua khiêu khích nguyên chủ, hiện tại cư nhiên lại tìm đến muốn nói chuyện, chẳng lẽ Trịnh Nam không nói với cô ta chuyện hắn đã ly hôn sao?Truyện được đăng đầu tiên trên wattpad: icedcoffee0011. Vào wattpad ủng hộ editor www.wattpad.com/user/icedcoffee0011

Dù thế nào, Vu Yên vẫn đúng hẹn đi đến quán cà phê kia, vừa bước vào đã có thể nhìn thấy nữ nhân ngồi trong góc quán đầu đội mũ lưỡi trai, rất điệu thấp, tựa hồ rất sợ người khác nhận ra mình, Vu Yên đi qua ngồi xuống, sau đó bình tĩnh nhìn đối phương.

"Lâm tiểu thư có việc?" Nói xong liền giờ tay hướng người phục vụ điểm ly cà phê.

Lâm Chi Lan dù điệu thấp nhưng trên mặt vẫn trang điểm tí mẩn, có lẽ nữ mình tinh đều có thói quen này, đặc biệt là thời điểm đối diện với địch nhân càng muốn tí mẩn trang điểm hơn, bất quá lúc này trên khuôn mặt điểm lệ lại hiện lên một tia khác thường, Lâm Chi Lan liền như vậy bình tĩnh nhìn Vu Yên, một lời cũng không nói.

Lần trước gặp mặt, Vu Yên kia chính là một bộ dáng nhu nhu nhược nhược, bị Lâm Chi Lan nói đến sắp khóc, mà nữ nhân hiện tại trước mắt một thân trang phục cao cấp đều là định chế, cái loại quần áo có tiền cũng không mua được, hơn nữa khí chất cũng hoàn toàn bất đồng, cả người đều trở nên tự tin, chẳng lẽ là bị kích thích?

"Lần trước đã nói rất rõ ràng, hôn nhân không có cảm tình tương đương hôn nhân chỉ tồn tại trên danh nghĩa, điểm này Vu tiểu thư hẳn là biết, nếu tiểu thư còn chút tự tôn thì nên rời xa Trịnh Nam, như vậy đối với cô cùng hắn đều có lợi."

Vu Yên nghe vậy khẽ cười một tiếng, coi như được mở mang kiến thức, lần đầu tiên gặp được tiểu tam da mặt dày như vậy, bất quá thoát nhìn Trịnh Nam hẳn là chưa đem chuyện hai người ly hôn nói cho tiểu tam.

Lúc này vừa vặn cà phê được bung đây, Vu Yên nhàn nhạt nhấp một ngụm, khoe miệng mỉm cười nhìn người đối diện nhân: "Nguyên lai Lâm tiểu thư còn biết đến hai chữ tự tôn?"

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Cẩu Vết Nữ Phụ Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Danh viện bị vứt bỏ (3)-1

"Vu tiểu thư nói chuyện tốt nhất chú ý một chút."

Lâm Chi Lan sắc mặt lập tức trầm xuống dưới, liền như vậy bình tĩnh nhìn cô nói: "Tôi tưởng rằng Vu tiểu thư biết hai chữ buông tay này là đúng đắn, nhưng hiện tại cô đau khổ giãy giụa như vậy có ích lợi gì, Trịnh Nam sẽ không thích cô, hơn nữa Vu tiểu thư sẽ chỉ làm hắn đối với cô càng thêm chán ghét."

Nghe được lời nói Lâm Chi Lan nói, Vu Yên bật cười ra tiếng, thấy vậy, Lâm Chi Lan càng mảy mẩn lợi hại hơn, "Cô cười cái gì!"

Vu Yên nhướng mày, mắt sáng như đuốc, "Tôi suy nghĩ Lâm tiểu thư có phải hay không đầu óc có vấn đề, lấy dũng khí ở đâu ra đến nói mấy lời này với tôi? Một tiểu tam đến nói chuyện tự tôn? Xin hỏi trong mắt Lâm tiểu thư câu dẫn chồng người khác giành tài sản người khác, khiêu khích người khác, đây là cái gì gọi là tự tôn?"

"Cô!" Lâm Chi Lan lòng bàn tay căng thẳng, lại lập tức trái phải nhìn quanh một vòng, sau đó tiếp tục không kiên nhẫn nhìn nữ nhân đối diện nói: "Tôi cùng Trịnh Nam là chân ái, cô mới là tiểu tam phá vỡ cảm tình chúng tôi!"

Thấy đối phương một bộ chính khí lẫn nhiên Vu Yên cũng là được mở mang kiến thức, hiện tại mạch não tiểu tam đều là cái dạng này sao?

"Vậy Trịnh Nam chân ái hẳn là rất nhiều đi, hẳn lúc trước còn có thật nhiều cái chân ái đâu, bắt quá những cái đó chân ái cuối cùng đều bị tiền đuổi rồi, Lâm tiểu thư nói xem hiện tại chân ái có phải hay không quá giá rẻ?"

Vu Yên khoe miệng cong lên, lại nhẹ nhàng nhấp cà phê, không màng sắc mặt khó coi của đối phương nói tiếp: "Công ty chủ quản hiện tại của Lâm tiểu thư vừa vận là nhà băng hữu ta mở, cô nói xem ta nếu cùng người kia nói hai câu, để Lâm tiểu thư giải ước, hảo hảo bồi bên cạnh Trịnh Nam đi?"

Nữ nhân đối diện khoe miệng mang ý cười, khí chất dịu dàng động lòng người, một bộ dáng danh môn khuê tú, mà khi đối diện ánh mắt trào phúng của đối phương, Lâm Chi Lan cũng có một khắc hoảng loạn, ả đã quên cân nhắc gia thế nữ nhân này, nhưng vậy thì thế nào, chỉ cần Trịnh Nam còn thích mình, nữ nhân này cũng không dám thế nào, hơn nữa chỉ có như vậy mới có thể khiến Vu Yên kia đột hiện ác độc, đến lúc đó Trịnh Nam khẳng định sẽ càng chán ghét cô ta.

"Có thể, tôi đây liền chờ Vu tiểu thư như thế nào phong sát tôi." Lâm Chi Lan bỗng nhiên đắc ý cười một cái, liền mang lên kính râm, tin tưởng tràn đầy dẫn cầm túi đi rồi.

Nhìn thân ảnh dần dần biến mất, Vu Yên bỗng nhiên cầm lấy di động trên bàn, ngừng ghi âm.

Trên đời luôn là có một loại nhân cách ngoại tự cho là đúng như vậy, lại còn có luôn thích đem người khác coi là đồ ngốc, Lâm Chi Lan chính là nhân tài kiệt xuất trong đó.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Cứu Vớt Nữ Phụ Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47-2: Danh viện bị vứt bỏ (3)-2

3-2

Trở lại biệt thự, ngày hôm sau Trịnh Nam liền tới tìm Vu Yên.

Vu Yên đang nấu ăn, hôm nay sinh nhật, Kỳ Phạn nói muốn lại đây cọ com, cho nên cô liền làm nhiều thêm vài món thức ăn, còn kém một món cá cuối cùng, liền nhìn thấy trước cửa phòng bếp đứng một nam nhân.

Vu Yên chậm rì rì đem đồ trong tay đặt xuống, sau đó lau sạch tay nhìn hắn nói: "Chúng ta đã ly hôn, vào nhà người khác chẳng lẽ không nên xin phép một câu?"

Trịnh Nam đứng một hồi lâu, Lâm Chi Lan trước nay đều không nấu ăn, hiện giờ lại nhìn đến phòng bếp bốn phía mùi hương hẳn đột nhiên nảy sinh trong lòng một loại cảm giác gia đình, hẳn suy nghĩ thật lâu, cảm thấy có lẽ Vu Yên nhân tài như vậy thích hợp làm lão bà, có thể mang đi ra ngoài, cũng có thể chiều cổ gia đình, đối với cha mẹ hẳn cũng tốt, mà Lâm Chi Lan lưu lại cũng không có gì, rốt cuộc hẳn cùng Chi Lan không có khả năng kết hôn, gia tộc khẳng định sẽ không đồng ý.

Đứng lặng nửa ngày, Trịnh Nam mới bình tĩnh nhìn cô nói: "Cô ngày hôm qua đi tìm Chi Lan?"

Nghe vậy, Vu Yên hơi nhướn mày, không nghĩ tới tiểu tam kia còn ác nhân cáo trạng trước, bắt quá cô cũng không có giải thích, mà là lấy ra di động, để Trịnh Nam thấy rõ ràng là ai tìm gặp ai trước, hơn nữa phát đoạn ghi âm kia ra.

"Lần trước đã nói rất rõ ràng, hôn nhân không có cảm tình tương đương hôn nhân chỉ tồn tại trên danh nghĩa, điểm này Vu tiểu thư hẳn là biết, nếu tiểu thư còn chút tự tôn thì nên rời xa Trịnh Nam, như vậy đối với cô cùng hắn đều có lợi."

"Nguyên lai Lâm tiểu thư còn biết đến hai chữ tự tôn này?"

"Vu tiểu thư nói chuyện tốt nhất chú ý một chút."

"Tôi tưởng rằng Vu tiểu thư biết hai chữ buông tay này là đúng đắn, nhưng hiện tại cô đau khổ giãy giụa như vậy có ích lợi gì, Trịnh Nam sẽ không thích cô, hơn nữa Vu tiểu thư sẽ chỉ làm hắn đối với cô càng thêm chán ghét."

Ghi âm còn tiếp tục truyền phát, Trịnh Nam sắc mặt có chút tối nghĩa khó hiểu, Vu Yên liền như vậy dựa vào cửa phòng bếp không mặn không nhạt nhìn nam nhân tây trang giấy da trước mắt nói: "Chúng ta đã ly hôn, hy vọng anh có thể để cho chân ái nhà anh về sau không cần lại đến tìm tôi."

Trên người cô còn đeo một cái tạp dề hồng nhạt, dù cho như thế, lại không có cảm giác bà chủ gia đình, ngược lại lộ ra cổ tự tin cùng dịu dàng khác, Trịnh Nam trước nay đều không có một lần nghiêm túc nhìn xem người vợ trước này là như thế nào, kỳ thật nghiêm túc nhìn, cô so với Chi Lan đẹp hơn rất nhiều, hơn nữa cũng không chinh mặt, cho nên hẳn lúc trước vì cái gì muốn văng về cô lâu như vậy? Truyện được đăng đầu tiên trên wattpad: icedcoffee0011. Vào wattpad ủng hộ editor www.wattpad.com/user/icedcoffee0011

Liền như vậy chăm chú nhìn Vu Yên hồi lâu, Trịnh Nam cuối cùng đột nhiên kéo tay cô, thanh âm trầm thấp, "Lúc trước..... Là tôi không đối....."

Nhìn thấy Trịnh Nam đột nhiên như vậy, Vu Yên lập tức ném ra tay hất lui ra phía sau vài bước, trên mặt một vẻ chăm chọc, "Hiện tại nói cái này có ý nghĩa? Tôi cảm thấy anh giờ này khắc này hẳn là hảo hảo quan tâm chân ái một chút, một thai phụ uống cà phê, không biết hài tử có tốt không?"

Trên mặt đối phương mang theo ý cười ý vị không rõ, Trịnh Nam cũng như ý thức được cái gì, ánh mắt khẽ biến, nhưng cuối cùng vẫn là tiến lên nắm chặt tay cô nói: "Tôi biết hiện tại nói cái này quá trễ, nhưng tôi là hy vọng em có thể tha thứ, có lẽ..... Chúng ta có thể bắt đầu một lần nữa."

Vu Yên: "....."

"Bắt đầu một lần nữa?"

Không phải là Vu Yên nói chuyện, mà là một giọng nói lạnh băng vang lên cách đó không xa, chỉ thấy Kỳ Phạn cầm theo một cái túi hồng nhạt đi tới, hẳn là quà sinh nhật cho Vu Yên, một đại nam nhân dẫn theo phần nộ đồ vật như vậy vẫn thật sự rất tương phản mạnh, Vu Yên không nghĩ hẳn tới nhanh như vậy, đồ ăn đều còn chưa làm xong.

Kỳ Phạn liền như vậy ánh mắt sáng quắc nhìn Trịnh Nam nói: "Tôi hối hận nhất chính là lúc trước đem Vu Yên giao cho cậu!"

Vu Yên: "....."

Mẹ nó, cốt truyện hình như có chút không đúng rồi.....

"Này....."

"Anh nhìn xem bản thân đang làm cái gì!" Trịnh Nam đột nhiên đánh gãy lời Vu Yên, cười lạnh tiếp tục nhìn về phía Kỳ Phạn, ngữ khí trào phúng, "Bằng hữu thế không thể khinh, anh lại tính làm cái gì!"

Vu Yên: "Các người....."

"Đó là vợ trước, hơn nữa, tôi liền tính khinh, cậu lại có thể thế nào?" Kỳ Phạn rồi, bỗng nhiên một phen giữ chặt tay Vu Yên, trực tiếp đem người kéo đến bên người chính mình.

Người sau vẻ mặt mộng bức, Trịnh Nam tức giận cũng túm chặt cánh tay Vu Yên, giống như cảnh cáo nói: "Vừa ly hôn liền tìm nam nhân khác, cô nguyên lai là loại nữ nhân này!"

Đương không khí bỗng nhiên trở nên giương cung bạt kiếm lên, toàn bộ phòng bếp phảng phất chỉ còn lại tiếng nôi canh cá đang sôi, nhìn Trịnh Nam kia vẻ mặt tức giận, Vu Yên nhìn không được nhìn Kỳ Phạn bên cạnh, đối phương cũng đang nhìn cô, bốn mắt nhìn nhau, hình dáng tuấn dật trong sáng mang theo mặt nghiêm túc, Vu Yên không biết đối phương hôm nay là làm sao, cư nhiên chủ động như vậy, chẳng lẽ không sợ dọa đến cô sao?

Cảm thấy cá khăng định sắp chín nát rồi, Vu Yên hít sâu một ngụm, bỗng nhiên đem tay Trịnh Nam ném ra, nhàn nhạt nhìn hắn nói: "Anh nói rất đúng, tôi chính là loại nữ nhân này, hiện tại phát hiện cũng không muộn."

Nói xong, cô vội qua tắt bếp nôi cá, sau đó lại nhanh chóng thêm chút nước sôi, đi theo lại bắt đầu nêm gia vị, tựa hồ trong mắt chỉ có nôi canh cá.

Trịnh Nam mày nhíu chặt, hẳn nhớ rõ từng có thời gian ánh mắt Vu Yên nhìn hắn tất cả đều là tình yêu, cũng thường xuyên nấu ăn, nhưng hẳn trước nay đều không có ăn qua, mà chăm chọc hơn chính là, hiện giờ ở trong mắt cô, chính mình thế nhưng còn không bằng một nôi cá?

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Cứu Vớt Nữ Phụ Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Danh viện bị vứt bỏ (4)

(4)

"Cô luôn miệng nói tôi làm chuyện có lỗi với cô, nhưng cô để tay lên ngực tự hỏi, cô chẳng lẽ không có làm chuyện có lỗi với tôi sao!" Hắn nắm tay nắm chặt, ánh mắt xem hai người đều tràn ngập phần nộ, hẳn không nghĩ tới huynh đệ chính mình cư nhiên sẽ cho hắn đội nón xanh!

Cá còn cần đun thêm một hồi, Vu Yên cũng quay đầu nghiêm túc nhìn hắn nói: "Tôi chưa bao giờ làm chuyện gì để bản thân phải hổ thẹn, mặc kệ anh nghĩ như thế nào cũng được, từ sau khi kết hôn anh đếm xem anh về nhà được bao nhiêu lần? Anh có từng cùng tôi ăn được bữa cơm nào? Hiện tại còn nói tôi có lỗi với anh? Xin hỏi tôi chỗ nào có lỗi với anh?"

Lời noi của Vu Yên làm Trịnh Nam có chút chột dạ, cẩn thận ngấm lại thời gian bọn họ ở bên nhau một bàn tay đều có thể đếm lại đây, nhưng cô liền phải cho hắn đội nón xanh sao?

"Chưa nói tôi cùng Kỳ Phạn không có gì, cho dù có cái gì thì thế nào, anh ngoại tình, tôi cho anh đội nón xanh, lễ thượng văng lai, không đúng sao?" Vu Yên khoanh tay ánh mắt sáng quắc nhìn hấn.

Trịnh Nam sắc mặt có chút khó coi, liền như vậy hung hăng trừng mắt nhìn hai người một cái, rồi mới đi nhanh rồi đi, tựa hồ là vô cùng tức giận.

Kỳ Phạn vẫn luôn không nói chuyện, chỉ là ánh mắt nhìn Vu Yên có chút phức tạp, nguyên lai sau khi kết hôn cô đều là trải qua cái dạng sinh hoạt này, cho nên mới sẽ trở nên cường thế như vậy sao?

Chờ hấn đi rồi, Vu Yên rốt cuộc có thể chuyên tâm nấu cá, chờ đến không sai biệt lắm liền lập tức đem cá bày ra tới, thấy Kỳ Phạn còn sững sờ ở kia, cô không khỏi cười một tiếng, "Có thể lại đây giúp tôi bụng đồ ăn không?"

Lấy lại tinh thần, người sau lập tức đi qua, bung lên kia chén canh tăn ra mùi hương đặt ở trên bàn bên ngoài, Vu Yên thu thập bếp xong, liền cầm chén đĩa đi ra ngoài, cô chỉ làm bốn món ăn, hai người ăn coi như dư dả, mà Kỳ Phạn tựa hồ còn mua bánh kem, nguyên chủ thích nhất là bánh kem phô mai.

"Tuy rằng đã không phải tiểu hài tử, nhưng tôi vẫn là rất thích điều ước nha." Vu Yên cầm bật lửa đốt, sau đó cười nhắm mắt lại ở trong lòng mặc niệm vài câu.

Ánh đèn mờ ảo, gương mặt nữ nhân dịu dàng điềm tĩnh làm người xem không chân thật, Kỳ Phạn liền như vậy bình tĩnh nhìn cô, dù cho biết lời lúc trước của cô nói chẳng qua là vì muốn làm tức Trịnh Nam.

"Tôi không phải nói giỡn."

Trầm mặc giây lát, hấn bỗng nhiên nói: "Tôi đối với em có ý tứ gì em hấn là biết, tôi cho rằng em gả cho hấn sẽ vui vẻ, không nghĩ tới là tôi sai rồi, làm em chịu nhiều đau khổ, sớm biết, lúc trước tôi cũng không nên buông tay."

Vu Yên thần sắc cứng đờ, liền như vậy chậm rì rì đang ăn cơm, cúi đầu không nói gì, làm người nhìn không ra cô ở trong lòng suy nghĩ cái gì.

Kỳ Phạn ngồi ở bàn đối diện, liền như vậy bình tĩnh chăm chú nhìn cô, thanh âm trầm thấp, "Lúc này đây, vô luận như thế nào tôi cũng sẽ không lại buông tay."

Biệt thự thực yên tĩnh, không khí tựa hồ có chút quỷ dị, Vu Yên không nói gì, cô chỉ là suy nghĩ trực tiếp đáp ứng có thể quá không rụt rè hay không?

Nghĩ vậy, Vu Yên vẫn là ra về u buồn nhú nhú mi, hơi hơi giương mắt, "Tôi..... cần nghỉ lại, có thể cho tôi chút thời gian sao?"

Kỳ Phạn đã làm tốt chuẩn bị tinh thần bị cự tuyệt, mà khi nghe được lời nói của cô, trên mặt lại hiện ra một mặt ý cười, "Bao lâu đều có thể."

Hấn cho rằng bản thân sẽ vẫn luôn chờ đợi, nhưng hôm nay chẳng khác nào nhìn thấy một ánh rạng đông, chiếu sáng toàn bộ thế giới.

Thấy đối phương rốt cuộc bắt đầu ăn cơm, Vu Yên cũng đi theo cười một tiếng, "Vậy anh có thể hay không giúp tôi một chuyện?"

Dứt lời, Kỳ Phạn chỉ là hơi ngừng, "Lâm Chi Lan?"

Người thông minh căn bản không cần nói quá nhiều, Vu Yên lại một bộ u buồn gât gât đầu, cô nói muốn trả thù cái kia tiểu tam cũng không phải là muốn hù dọa cô ta, mà muốn làm thật, Kỳ Phạn trong nhà năm đời thương nghiệp, sản nghiệp đã sớm liên quan ngành giải trí, muốn trả thù một Lâm Chi Lan dư dả sức, qua một màn mách lẻo hôm nay, Trịnh Nam bên kia hấn là sẽ không tín nhiệm cái tiểu tam nữa.

"Chuyện của em chính là chuyện của tôi, không có hai chữ hỗ trợ này." Kỳ Phạn ánh mắt nhu hòa nhìn cô.

Trai đơn gái chiếc, Vu Yên khẳng định không thể lưu Kỳ Phạn lại quá lâu, chờ tiền đi đối phương xong, Vu Yên đi nhìn xem đối phương tặng lễ vật gì, là một chiếc vòng cổ, mặt sau khắc tên cô, hấn là đặt làm, có thể thấy được hấn hấn là thật lâu đã bắt đầu chuẩn bị, Vu Yên vẫn là có điểm cảm động. Truyện được đăng đầu tiên trên [wattpad.icedcoffee0011](https://www.wattpad.com/icedcoffee0011). Vào [wattpad](https://www.wattpad.com/user/icedcoffee0011) ủng hộ editor www.wattpad.com/user/icedcoffee0011

Ngày hôm sau thám tử tư lại mang tới tin tức, phát cho cô mấy tấm ảnh chụp, nhưng khiến cho Vu Yên chú ý lại là tấm ảnh chụp Lâm Chi Lan cùng một nữ nhân ở tiệm cơm, ảnh chụp Lâm Chi Lan chính mình bung một chén rượu trắng uống, lúc trước uống cà phê, hiện tại lại uống rượu, này liền có chút ý tứ.

Bất quá không đợi Vu Yên đem chứng cứ cho Trịnh Nam, không mấy ngày Lâm Chi Lan liền nổi giận đùng đùng tìm tới cửa, mấy ngày không gặp, Lâm Chi Lan thoát nhìn tiểu tụy không ít, cao ngạo cũng ít đi rất nhiều.

Xong vào biệt thự, Lâm Chi Lan liền tháo kính râm xuống, chỉ vào Vu Yên trên sofa mắng: "Không nghĩ tới mày lại là như vậy ác độc, mặc kệ thế nào, Trịnh Nam vĩnh viễn đều sẽ không thích mày!"

Vu Yên đang xem tạp chí, chuẩn bị mua điều cái này quý tân ra một cái kiểu dáng, vừa thấy đến Lâm Chi Lan như chó điên xông vào, chỉ là cười khẽ một tiếng, cho đối phương một cái ánh mắt lạnh nhạt, "Trả thù tiểu tam phá hư gia đình, có chỗ nào sai sao?"

Không cần nghĩ cũng biết là Kỳ Phạn bắt đầu hành động, bằng không cái này Lâm Chi Lan sẽ không như vậy phẫn nộ, bất quá nhìn bộ dáng chó cùng rứt giậu lúc này, Vu Yên trong lòng vẫn là thực sáng.

"Mày có thể trả thù tao, nhưng kia thì thế nào, máy bắt quá là cái oán phụ, Trịnh Nam vẫn là yêu tao, mày vĩnh viễn đều chỉ có thể phòng không gói chiếc!"

Lâm Chi Lan khuôn mặt vận vẹo, trời biết mấy ngày nay cô ta mất đi bao nhiêu tài nguyên, công ty cũng giảm bớt rất nhiều hoạt động, giống như muốn đóng băng hoạt động của cô ta, nhưng càng đáng giận chính là, từ ngày nữ nhân này gặp cô ta, Trịnh Nam liền vẫn luôn đối với cô ta hờ hững, muốn cáo trạng đều không có biện pháp. Nhất định là nữ nhân này ở trước mặt hẳn nói gì đó!

"Ha ha, phòng không gói chiếc?" Vu Yên nở nụ cười, liền như vậy lạnh lùng nhìn chằm chằm Lâm Chi Lan nói: "Chẳng lẽ Trịnh Nam không nói cho cô, chúng ta đã ly hôn sao?"

Bốn mắt nhìn nhau, Lâm Chi Lan hoàn toàn cứng đờ ở tại chỗ, trên mặt mang theo giạt mình cùng không dám tin tưởng.

Vu Yên lười nhác dựa vào sofa, chậm rãi khép lại tạp chí, cười như không cười nhìn đối phương nói: "Ta cùng Lâm tiểu thư cũng không phải là người cùng thế giới, Lâm tiểu thư vẫn chưa hiểu được sao, cô thích Trịnh Nam, vậy cảm hẳn đi thì tốt rồi, dù sao người theo đuổi tôi không thiếu, tôi nếu là muốn trả thù cô, liền tính Trịnh Nam che chở cũng vô dụng, các người nữ mình tính một khi thanh danh nhiễm vết nhơ không sạch sẽ? Liền tính hậu đãi Trịnh Nam cho cô tẩy trắng lại làm sao, một ngày là tiểu tam, cả đời liền đều là tiểu tam, vĩnh viễn đều không thể gặp ánh sáng, tự mình suy nghĩ đi."

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Cú Vọt Nữ Phụ Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 49

Không màng Lâm Chi Lan sắc mặt xanh mét, Vu Yên dường như nhớ tới cái gì, đột nhiên cười, "Thiếu chút nữa quên, Lâm tiểu thư tựa hồ thực thích uống cà phê, chẳng lẽ cô không biết cà phê nhiều sẽ sinh non sao?"

Dứt lời, Lâm Chi Lan đột nhiên thần sắc biến đổi, lòng bàn tay hơi hơi hơi căng, miệng tựa hồ muốn giải thích cái gì.

"Hay là nói....."

Vu Yên chợt ngừng, nhìn chằm chằm Lâm Chi Lan nói: "Hay là kỳ thật căn bản Lâm tiểu thư là không mang thai."

Lâm Chi Lan nhắc cảm, trên mặt mang theo châm chọc, "Vu tiểu thư năng lực bịa đặt thật là lợi hại, chính mình sinh không ra liền phải đi nói người khác, cô không tin nói có thể cùng tôi đi bệnh viện làm một chút kiểm tra, thuận tiện lại kêu Trịnh Nam, cũng làm hẳn nhìn xem người vợ trước đây là cái đức hạnh gì."

Lâm Chi Lan trên mặt không có chút hoảng loạn, dường như hết thảy đều là Vu Yên bịa đặt, quả nhiên là diễn viên, khó trách gần đây được đề cử nữ chính xuất sắc nhất, Vu Yên chỉ là mỉm cười, chậm rãi đem tạp chí đặt ở một bên, liền như vậy nhìn cô ta.

"Được thôi, chúng ta đây không bằng hiện tại liền đi đi? Tôi ở bệnh viện có người nhận thức, kiểm tra đơn giản..... Hẳn là thực mau có thể có kết quả." Vu Yên thuận thế đáp ứng cô ta.

Chốc lát, Lâm Chi Lan trên mặt dường như hiện lên một tia khác thường, lại giờ tay nhìn đồng hồ, châm chọc nói: "Tôi cùng Vu tiểu thư loại ăn không ngồi rồi bất đồng, tôi phải tự mình kiểm tra, buổi tối còn có hoạt động, không thể bởi Vu tiểu thư chơi đùa."

Thấy đối phương muốn đi, Vu Yên chỉ là đậm đậm cười, "Lâm tiểu thư uống cà phê lại uống rượu, hài tử trong bụng không biết chịu nổi không, cô cũng không cần ở chỗ này làm bộ làm tịch, nói thật cho Lâm tiểu thư biết, ta đã tìm thám tử tư điều tra nhất cử nhất động, nơi này chính là có rất nhiều chứng cứ, nếu bị Trịnh Nam biết ngạo lừa hẳn, không biết cô cái này chân ái có phải hay không còn có thể tiếp tục lưu tại bên người?"

"Cô điều tra tôi?" Lâm Chi Lan khuôn mặt thượng trần đầy phẫn nộ, qua nửa ngày, lại hơi hơi ngẩng đầu lên, "Tôi chính là lừa hẳn thì thế nào, không sợ nói cho cô, tôi lúc trước đích xác không có mang thai, nhưng ngày hôm qua đi bệnh viện tra xét, hiện tại trong bụng đích xác có cốt nhục Trịnh Nam, đến lúc đó muộn một hai tháng sinh ra cũng không có gì, mà cô, bắt quá là vợ cũ mà thôi."

Nói rồi thế nhưng đắc ý nở nụ cười, xem ra, ả cũng không phải là nói dối, Vu Yên không nói gì, liền như vậy cười cười nhìn về phía sau Lâm Chi Lan.

Có lẽ là chú ý tới tầm mắt Vu Yên, Lâm Chi Lan trong lòng mặc danh sinh ra một loại cảm giác không ổn, quay đầu lại, lại chỉ thấy Trịnh Nam bình tĩnh đứng ở phía sau, ánh mắt nguy hiểm lại phức tạp, còn mang theo mặt thất vọng.

"Cô lừa tôi?"

Thanh âm lạnh băng làm Lâm Chi Lan sắc mặt đại biến, tựa hồ không nghĩ tới hẳn thế nhưng sẽ xuất hiện tại đây, vội vàng qua đi giữ chặt hẳn cánh tay giải thích lên, "Em...em không phải cố ý muốn gạt anh, lúc ấy em đã có mang thai dấu hiệu, không nghĩ tới thế nhưng không có hoài thai, nhưng hiện tại xác xác thật thật là có mang, không tin chúng ta có thể đi bệnh viện làm kiểm tra!"

Lâm Chi Lan trên mặt tràn đầy hoảng loạn, nào có ngao khí vừa rồi, Vu Yên liền như vậy nằm ở trên sofa xem diễn, cái này có thể so với phim truyền hình trên TV còn gay cấn hơn nhiều.

Chợt buông tay ra, Trịnh Nam chỉ là lạnh lùng nhìn đối phương, "Cút đi."

Thần sắc cứng đờ, Lâm Chi Lan có chút không dám tin tưởng nhìn trước mắt nam nhân này, rõ ràng lúc trước hắn còn nói muốn cưới à, hiện giờ lại có thể tuyệt tình như vậy?

"Em...em thật sự có hài tử." Lâm Chi Lan hồng mắt, kéo tay hắn phủ lên bụng mình.

Trịnh Nam chỉ là chán ghét một tay đem người đẩy ra, "Tôi nói rồi, tôi chán ghét lừa gạt, hài tử? Cô cho rằng tôi còn có thể để cô lừa lẩn nữa?"

Trịnh Nam không phải ngốc tử, hắn là thích Lâm Chi Lan, nhưng giới hạn cô ta ngoan ngoãn hiểu chuyện, nhưng nữ nhân này trăm phương ngàn kế lừa gạt hắn, ở đoàn phim còn cùng nam diễn viên ái muội không rõ, thật đem hắn coi thành đứa ngốc sao!

"Em..." Lâm Chi Lan có chút tuyệt vọng lui ra phía sau vài bước, tiện đà lại dần dần đem cừu thị hướng về Vu Yên.

"Lâm tiểu thư đừng nhìn tôi, tôi còn là hy vọng cô cùng Trịnh tiên sinh tiếp tục ở bên nhau, rốt cuộc vị trí tôi cũng đã nhường ra, huống hồ hai người còn có hài tử, hài tử là vô tội, các người có thể tiếp tục tương thân tương ái, tôi nhất định sẽ chúc phúc các người." Vu Yên về mặt chân thành nói.

"Mày căm thù!" Lâm Chi Lan nổi giận gầm lên một tiếng, nắm tay nắm chặt, nếu ánh mắt có thể giết người, lúc này Vu Yên không biết đã chết bao nhiêu lần.

Đúng lúc này, Trịnh Nam bỗng nhiên từ trong túi lấy ra một tờ chi phiếu, ở trên tùy tay viết xuống một con số rồi xé xuống ném cho Lâm Chi Lan, "Tôi không nghĩ nhìn thấy đứa bé kia."

Lâm Chi Lan đầy bi thương, tựa hồ không nghĩ tới hắn cư nhiên tuyệt tình như vậy.

Vu Yên cũng cảm thấy Trịnh Nam có chút quá phận, lúc trước còn vì Lâm Chi Lan cùng mình ly hôn, hiện tại liền hài tử cũng từ bỏ, quả nhiên nam nhân đều là động vật tuyệt tình, lật mặt so với lật sách còn nhanh hơn.

Biết Trịnh Nam hiện tại còn đang nổi nóng, Lâm Chi Lan tính toán lúc sau hảo hảo giải thích một phen, rốt cuộc vẫn là có cảm tình, chỉ là đi trước, còn oán độc nhìn Vu Yên.

Biệt thự chỉ còn lại hai người, Vu Yên bỗng nhiên mở miệng nói: "Về sau không cần lại qua đây, tôi đã tính toán đem biệt thự bán."

Phòng ở quá lớn, một người ở quen, còn không bằng bán đi, dù sao nơi này cũng không còn gì để lưu luyến.

Trịnh Nam liền như vậy bình tĩnh nhìn cô, cho tới hôm nay, hắn mới phát hiện chính mình tựa hồ đã hoàn toàn mất đi cô.

"Chúng ta..... Có phải hay không đã trở về không được?"

Đột ngột thanh âm làm Vu Yên có chút buồn cười, trên mặt bỗng nhiên mang theo mặt châm chọc, "Trước đây, tôi lúc nào cũng ở chờ đợi anh trở về, chẳng sợ anh ở bên ngoài có nữ nhân, tôi cũng làm bộ làm như không thấy, nhưng thẳng đến khi anh đưa ra ly hôn kia một khắc, tôi đột nhiên thanh tỉnh, tôi làm sao phải làm khổ chính mình như vậy? Hiện tại tôi buông tay, lúc trước rung động đã sớm bị anh giẫm đạp không dư thừa mây may, chúng ta vẫn là hảo tự hảo tán đi, như vậy đối với hai bên đều tốt."

Vu Yên cơ hồ đem lời trong lòng nguyên chủ muốn nói nói ra, đồng dạng cũng là vì nguyên chủ bất bình, nam nhân tuyệt tình như vậy, lại có điểm nào đáng giá nguyên chủ chấp nhận?

Trịnh Nam trong lòng chua xót, hắn không nói gì, trực tiếp xoay người liền đi rồi, có thể là yêu cầu bình tĩnh bình tĩnh đi, rốt cuộc hài tử sự vẫn là làm hắn thực không thoải mái.

Vu Yên thấy hắn đi rồi liền đem số tiền còn lại chuyển cho thám tử tư, cô liền như vậy buông tha tiểu tam sao?

Đương nhiên không có khả năng, nguyên chủ rơi vào cái kia kết cục há là điểm này trừng phạt có thể triệt tiêu, tuy rằng nàng hiện tại còn không thể trả thù Trịnh Nam, nhưng trả thù Lâm Chi Lan vẫn là dư dả, cô cũng muốn làm nữ nhân này ném thù thân bại danh liệt tư vị.

Vu Yên gọi điện cho Kỳ Phạn, bên kia không vang hai tiếng liền chuyển được, vang lên một đạo quen thuộc tiếng nói, "Chuyện gì?"

Đem điện thoại mở loa, Vu Yên cầm một quả táo cắn lên, "Ý của anh là tôi không có việc gì liền không thể tìm anh sao?"

Cắt lời, điện thoại kia đầu đột nhiên phát ra một trận cười khẽ, "Khi nào cũng đều có thể."

Thật sự là lúc nào cũng được sao.....

Phòng họp đầy bàn người đều đang nhìn bọn họ tổng tài phá lệ cười tươi tiếp điện thoại, hơn nữa này mở họp thời gian đều tới rồi, bọn họ tổng tài không phải ghét nhất người khác chậm trễ mở họp thời gian sao?

"Tôi tính toán mua một căn phòng nhỏ, có thể giúp tôi tìm an tĩnh chung cư sao?" Vu Yên cắn quả táo mồm miệng không rõ nói.

Nghe vậy, điện thoại kia đầu lại trầm mặc nửa ngày, bỗng nhiên vang lên một đạo trầm thấp tiếng nói, "Nhà tôi vừa vặn thích hợp hai người trụ."

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Cửu Vết Nữ Phụ Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50: Đại kết cục - Hoàn chính văn 2

Vu Yên thiếu chút nữa không sắc táo, ho khan hai tiếng, lúc này mới bắt mắt đối với điện thoại nói: "Nhà anh là nhà anh, đâu có chuyện gì liên quan tới tôi."

Biết c ở giả cầm vờ điếc, Kỳ Phạn cũng không hào bức cô thật chặt, chỉ là khẽ cười nói: "Nhà tôi sớm hay muộn sẽ biến thành nhà em."

Vu Yên: "....."

Cắt đứt điện thoại, nàng cảm thấy nguyên chủ cái này lớp xe dự phòng như thế nào biến cùng trước kia không giống nhau, trước kia vẫn luôn là vẫn nhả có lẽ, chẳng sợ nguyên chủ không kết hôn phía trước cũng là như thế này, như thế nào hiện tại cư nhiên còn dám liều nàng?

Không biết người này bị cái gì kích thích, bắt quá chờ đến ngày hôm sau khi, nàng lại ở trên mạng thấy được một cái tin tức, liền tính tưởng không nhìn đến đều khó, bởi vì là toàn vòng đầy đủ, mặt trên là Lâm Chi Lan cùng một cái đạo diễn ở phòng cộng độ một đêm video, buổi tối đi vào, đến ngày hôm sau buổi sáng mới ra tới, có ý tứ gì người trưởng thành đều hiểu, bắt quá này rõ ràng là trước đây sự, bằng không Lâm Chi Lan không cần phải lại đi bán mình cấp những cái đó đạo diễn, Trịnh Nam chính là thế nàng kéo không ít tài nguyên.

Không biết là ai đem loại này video phóng ra, hiện tại toàn vòng đều đang mắng Lâm Chi Lan, ô ngôn uế ngữ cái gì khó nghe mắng cái gì, hơn nữa nàng hẳn là cũng có rất nhiều kẻ thù, bằng không cũng sẽ không ngăn ngừa một ngày liền cơ hồ là toàn vòng hắc, khẳng định có không ít người ở sau lưng quật gió thêm củi.

Giới giải trí thủy rất sâu, một cái nữ minh tinh nhiễm loại này gièm pha, trừ phi có nghịch thiên bối cảnh, bằng không một năm nội tuyệt đối sẽ không có người lại tìm nàng đóng phim, không biết hiện tại Lâm Chi Lan là cái gì cảm giác, dù sao Vu Yên là rất sáng.

Không quá hai ngày Kỳ Phạn liền tới đây, còn vừa lúc ở nàng ăn cơm thời điểm, rõ ràng là nghĩ tới tới cọ cơm.

"Ngày mai ta bồi người đi xem phòng ở." Kỳ Phạn tự quen thuộc lo chính mình ngồi ở bàn ăn bên.

Hắn tựa hồ vừa mới từ công ty trở về, trên người còn ăn mặc chính trang, Vu Yên có chút bất đắc dĩ đi phòng bếp cho hắn cầm phó chén đĩa, "Lâm Chi Lan sự là người làm?"

Loại này cổ xưa video khẳng định là bị người cấp áp xuống, hiện tại còn có thể một lần nữa nhảy ra tới cũng không phải là người bình thường có thể làm được.

Nàng làm đồ ăn với Kỳ Phạn mà nói so bất luận cái gì khách sạn hương vị đều hảo, không tự giác liền gấp một chiếc đĩa đồ ăn phóng trong chén, nghe vậy cũng chỉ là thần sắc bất biến "Àn" một tiếng, tựa hồ cũng không có cái gì xúc động.

Vu Yên cũng không đáng thương Lâm Chi Lan, chỉ là làm nàng nếm thử nguyên chủ lúc trước buồn bức mà chết mọi người sở chỉ thống khổ, đến nỗi Trịnh Nam, trả thù hắn phương pháp Vu Yên còn đang suy nghĩ.

Chờ Kỳ Phạn cơm nước xong, nàng liền cầm lấy chén đĩa đi phòng bếp thu thập. Thẳng đến bên cạnh người bỗng nhiên lặng yên không một tiếng động đứng một người, nàng mới nhận không được cười một tiếng, "Người còn không quay về sao? Đúng rồi, ngày mai ta một người đi xem phòng ở liền hảo, người còn muốn đi công ty, ta điểm này việc nhỏ như thế nào có thể chậm trễ người?"

Ánh đèn hạ, nàng ăn mặc một cái màu tím váy ngủ, chỉ lộ ra nửa thanh tề bạch cẳng chân, trên mặt còn mang theo mặt nhàn nhạt mỉm cười, Kỳ Phạn trong lòng vừa động, bỗng nhiên từ sau lưng vòng lấy nàng eo, cúi đầu kề tại nàng bên tai nhẹ giọng nói: "Chuyện của người đều không phải việc nhỏ."

Vu Yên thân mình cứng đờ, cảm nhận được kia nóng rực hô hấp phun ở nàng vành tai bên, nàng không tự giác rụt rụt cổ, nhưng trên tay tất cả đều là bọt biển, nàng không hào đẩy ra hắn, chỉ có thể dùng khuỷu tay nhẹ nhàng chống lại hắn ngực, "Người..... Người đừng như vậy."

Lúc này đây Kỳ Phạn cũng không có cho nàng suy xét cơ hội, trực tiếp đem người để ở trên tường, ánh mắt sáng quắc nhìn nàng, "Cho ta một cái cơ hội, làm ta hảo hảo chiều cổ người?"

Hắn tầm mắt quá mức cực nóng, Vu Yên không tự giác thiên qua đầu, nàng suy nghĩ chính mình muốn hay không lại rụt rè một chút?

"Ta..... Ngô....."

Vu Yên trừng lớn mắt, cảm nhận được trên môi ẩm áp, nàng vươn tràn đầy bọt biển tay không biết có nên hay không đẩy ra hẳn, nhưng đối phương thấy nàng không có cự tuyệt, liền không kiêng nể gì trần trọc thâm nhập.....

Không khí bỗng nhiên trở nên ái muội lên, Vu Yên tràn đầy bọt biển đôi tay chỉ có thể cứng đờ ngừng ở không trung, thẳng đến cuối cùng thờ hồng học khi đối phương mới đưa nàng buông ra, tiện đà đem người ôm tiến trong lòng ngực ôn nhu nói: "Kỳ thật ngươi có thể suy xét một chút nhà ta phòng ở."

Vu Yên: "....."

"Ngươi tưởng bỏ!"

Nàng cảm giận một tay đem người đẩy ra, cũng mặc kệ trên tay có hay không bọt biển, nàng có thể đáp ứng cùng hắn ở bên nhau, nhưng cũng không đại biểu đáp ứng cùng hắn ở chung, nam nhân sao, khẳng định còn phải lại điều một đoạn thời gian.

Kỳ Phạn đi thời điểm khoe miệng là mang theo cười, Vu Yên cũng có chút buồn bực, nàng suy nghĩ khi nào còn phải đem sự tình nói cho nguyên chủ ba mẹ, rốt cuộc cũng lừa không được bao lâu, nguyên chủ ba mẹ vẫn là rất thích Kỳ Phạn, đến lúc đó hẳn là sẽ không quá phản đối đi?

Chờ ngày hôm sau đi xem phòng ở khi nàng cũng không có làm Kỳ Phạn bồi, chỉ là xem phòng ở mà thôi, nàng một người cũng có thể, căn bản không có tất yếu chậm trễ nữa hẳn thời gian.

Địa phương hình như là ở trung tâm thành phố, không cần tưởng cũng biết thực quý, bất quá nàng còn tính có tiền, hai ngàn vạn trong vòng nàng đều có thể đủ thừa nhận khỏi, chờ ra cửa thời điểm nàng còn cố ý cấp Kỳ Phạn đã phát cái tin nhắn, làm hắn ngàn vạn không cần lại đây, bằng không nàng nhất định sẽ tức giận.

Ánh nắng tươi sáng chiếu vào đường cái thượng, đèn đỏ chỗ không có dừng lại mấy chiếc xe, khu biệt thự một đoạn này chiếc xe đều tương đối thiếu, liền ở cách đó không xa một chiếc màu đen xe con lí chính ngồi một cái khuôn mặt giào hảo nữ nhân, nhưng nàng tựa hồ có chút tiêu tụy, cặp mắt kia liền như vậy oán độc nhìn chằm chằm phía trước đang chuẩn bị quá đường cái nữ nhân.

Mấy ngày nay không ai biết Lâm Chi Lan là như thế nào lại đây, công ty không quan tâm, Trịnh Nam tuyệt tình, mọi người chửi rủa, này hết thảy đều là bởi vì nữ nhân này!

Nàng đôi tay gắt gao nắm tay lái, mu bàn tay thượng gân xanh toàn bộ nổi lên, đột nhiên, nàng nhất giẫm chân ga, cũng không màng đèn đỏ, xe liền đột nhiên hăng hái đi phía trước phóng đi.

Di động bỗng nhiên vang lên, không cần xem cũng biết là Kỳ Phạn tin tức, Vu Yên lấy ra di động, một bên nhìn quanh hạ bốn phía, nhưng vừa chuyển đầu, liền nhìn đến một chiếc xe đột nhiên triệu nàng vọt tới, đồng tử phóng đại gian, không đợi nàng chạy đi, thân mình liền cùng một con cắt đứt quan hệ điều bị đụng vào ven đường.

Nhìn cái kia vẫn không nhúc nhích người, trong xe Lâm Chi Lan đột nhiên điên cuồng phá lên cười, đã có thể vào lúc này, ven đường giao cảnh đột nhiên ngăn ở nàng xa tiền, bất quá kia thì thế nào, nữ nhân kia không phải là đã chết!

"Tích —— tích —— tích ——"

Lại lần nữa mở mắt ra khi, hô hấp gian tất cả đều là nước sát trùng hương vị, Vu Yên ngốc ngốc nhìn trần nhà, đột nhiên bị trong óc xuất hiện ký ức làm về mặt mộng bực.

"Bác sĩ! Bác sĩ! Nữ nhi của ta tỉnh!"

Giường bệnh bỗng nhiên vang lên một đạo kinh hi thanh âm, kế tiếp phòng lại là một trận binh hoang mã loạn kiểm tra, Vu Yên ngốc ngốc mặc cho bọn hắn dò hỏi, thẳng đến thấy nàng mẹ khi, nàng cả người mới lấy lại tinh thần, bắt đầu nhìn quanh khỏi bốn phía.

"Người bệnh các phương diện cũng không dị thường, bất quá ngày mai vẫn là đến làm toàn phương vị kiểm tra, để tránh xuất hiện mặt khác di chứng." Ăn mặc áo blouse trắng bác sĩ nghiêm túc nói.

Nghe vậy, giường bệnh bên trung niên nữ nhân cũng là hi cực mà khóc, vội vàng lôi kéo nàng cánh tay oán trách lên, "Ngươi này nha đầu thú, ngươi có biết hay không ngươi làm ta và ngươi ba đều lo lắng gần chết!"

Vẫn là kia quen thuộc □□ thanh, nhìn bên cạnh cái này khuôn mặt quen thuộc trung niên nữ nhân, Vu Yên hơi há mồm muốn nói cái gì, nàng đây là trở lại thế giới hiện thực sao?

Nhưng hệ thống đi đâu? Nàng không phải bị xe cấp đâm chết sao? Chẳng lẽ nhiệm vụ không có thất bại? Nàng trong đầu kia mấy cái thế giới ký ức là chuyện như thế nào, hệ thống không phải nói sẽ thanh trừ sao?

"Mẹ....." Mặc kệ mặt khác, Vu Yên vẫn là hồng mắt, cổ sức vươn tay tỏ kéo nàng mẹ nó cánh tay, "Thực xin lỗi."

Nhìn nàng đáng vẻ này, với mẹ mẹ vẫn là dùng sức điểm hạ nàng đầu, nhưng khoe mắt như cũ mang theo mặt ướt át, tiếp theo lại cùng nàng nói lên gần nhất phát sinh sự.

Cái này Vu Yên mới hiểu được chính mình là hoàn toàn đã trở lại, hơn nữa hệ thống cũng làm nàng sống lại, nàng cũng chỉ hôn mê một tháng, nhưng kỳ quái chính là, cuối cùng một cái thế giới nàng không phải đã chết sao? Vì cái gì còn hoàn thành nhiệm vụ?

Ngày hôm sau làm toàn thân kiểm tra sau, bác sĩ nói nàng chỉ là cánh tay gãy xương còn cần nằm viện tĩnh dưỡng một chút, mặt khác đều là một ít bị thương ngoài da, trong lúc này, không biết có bao nhiêu bạn bè thân thích lại đây xem nàng, đều nói cái gì đại nạn không chết tất có hạnh phúc cuối đời, Vu Yên cũng đều là cười mà qua.

Thẳng đến có một ngày các nàng công ty cái kia tổ tổ trưởng tác phẩm văn xuôi môn tổng giám muốn lại đây xem nàng, Vu Yên lại có vẻ có chút kinh ngạc, hiện tại báo tai nạn lao động đều như vậy khó sao? Còn cần tổng giám lại đây xác nhận? Các nàng đây chính là tổng công ty nha, nàng nhưng cho tới bây giờ đều không có xem qua cái kia bộ môn tổng giám.

Thẳng đến buổi chiều các nàng tổ trưởng lại đây khi, mặt sau còn đi theo một cái thân hình cao lớn nam nhân, Vu Yên nhìn thoáng qua liền nhận không được cảm thán lên, khó trách các nàng trong công ty nữ đồng chí đều nói kế hoạch bộ tổng giám nhan giá trị nghịch thiên, nàng vốn là không tin, mà khi nhìn đến bản nhân khi nàng mới biết được những người đó lời nói phi hư.

"Còn hảo còn hảo người tỉnh, người xảy ra chuyện, chúng ta tổ người nhưng đều lo lắng gần chết."

Dẫn theo trái cây rô tổ trưởng lập tức đem đồ vật đặt lên bàn, thấy trên giường bệnh Vu Yên tinh thần không tồi, lại vội vàng nhìn về phía mặt sau nam nhân, long trọng giới thiệu nói: "Người xảy ra chuyện, chúng ta công ty lãnh đạo cũng thực quan tâm, người yên tâm, người là bởi vì đi công tác khi ra tai nạn xe cộ, cái này công ty sẽ cho người tính tai nạn lao động."

Chợt nhìn đến như vậy soái tổng giám, Vu Yên có chút câu thúc, cũng chỉ là nhân nhật cười một cái, lúc này nàng mẹ cho nàng mua cháo đi, hẳn là muốn quá một hồi mới có thể hồi.

"Lý tổ trưởng." Nam nhân bỗng nhiên nhìn hẩn mắt, "Người đi hỏi một chút bác sĩ, vị này đồng sự tình huống."

Nghe vậy, cái kia Lý tổ trưởng vội vàng gật đầu xưng là, đi theo lập tức liền ra phòng bệnh, đương phòng bệnh chỉ còn lại có hai người khi, Vu Yên bỗng nhiên có chút không được tự nhiên, nàng cũng là lần đầu tiên nhìn đến vị này tổng giám.

Nhìn trên giường bệnh cái này sắc mặt hơi tái nhợt nữ sinh, lục không bỗng nhiên đi vào mép giường ngồi xuống, duỗi tay phủ lên nàng gầy một vòng khuôn mặt nhỏ, ánh mắt hơi phức tạp, "Đi đường đều không xem xe sao?"

Vu Yên: "....."

Mụ mụ, đây là tình huống như thế nào.....

"Cái kia..... Ta..... Ta là ngồi xe thời điểm bị đâm, là tài xế không thấy xe, không phải ta." Vu Yên không tự giác né tránh liền hẩn tay, ánh mắt có chút mờ hồ.

Quảng cáo

Lục không liền như vậy bình tĩnh nhìn nàng sẽ, bỗng nhiên cúi người tới gần nàng bên tai nhẹ giọng nói: "Người ngực chỉ ta còn nhớ rõ."

Vu Yên: "....."

Thân mình có chút cứng đờ, đầu cũng cùng mắc kẹt giống nhau, nàng về mặt mộng bức nhìn trước mắt cái này thấu rất gần nam nhân, gương mặt này thực xa lạ, nhưng này ánh mắt tựa hồ phá lệ quen thuộc.

Nàng ngực đích xác có viên chí, không chỉ có như thế, nàng xuyên qua mỗi một cái nguyên chủ ngực đều có viên chí, không biết có tính không trùng hợp, nhưng..... Nhưng người này là làm sao mà biết được!

Thấy nàng về mặt ngốc lẳng, lục không bỗng nhiên khẽ cười một tiếng, "Người tin tưởng song song thế giới sao?"

Vu Yên như cũ về mặt mộng bức nhìn hẩn.

"Hệ thống là song song thế giới sản vật, ta là nghiên cứu viên." Lục không sờ sờ nàng đầu, buổi sáng bỗng nhiên nhu hòa lên, "Tuy rằng thế giới này kỹ thuật quá mức lạc hậu, nhưng vì người, ta chỉ có thể lưu lại."

Dường như vì chứng minh cái gì, lục không bỗng nhiên lấy ra một cái điều khiển từ xa, chốc lát gian, Vu Yên trong óc tức khắc vang lên một đạo hệ thống thanh âm.

Hệ thống: "Hoan nghênh ký chủ trở về."

Vu Yên: "....."

Nàng yêu cầu chậm rãi.....

Không biết hoàn bao lâu, thẳng đến lúc này nàng mẹ dẫn theo một chén cháo đi đến, chờ nhìn đến phòng bệnh còn có cái xa lạ nam nhân khi, hai người còn ai đến như vậy gần, với mụ mụ thần kinh lập tức bắt đầu căng chặt lên.

"A di người hảo, ta là Vu Yên bạn trai, phía trước vẫn luôn sợ dọa đến ngài, cho nên chỉ có thể trộm lại đây nhìn xem nàng, hiện tại nàng không có việc gì hẳn rồi cuộc có thể quang minh chính đại lại đây." Lục không về mặt khách khí nói.

Chốc lát gian, không chỉ có Vu Yên về mặt xanh mét, với mụ mụ cũng là đầy mặt kinh ngạc, nhưng trên dưới đánh giá mắt này tiểu tử, nàng vẫn là rất vừa lòng, hiện tại người trẻ tuổi đều thích chơi thần bí, cư nhiên giấu nàng đến bây giờ!

Đối thượng nàng mụ mụ chất vấn tầm mắt, Vu Yên cũng là có khổ nói không nên lời, chỉ có thể hung tợn chờ nam nhân kia, cái gì hệ thống, liên tính những cái đó công lược đối tượng là hẳn thi thể nào, hiện tại nàng là độc lập thân thể, truy cũng chưa truy liền muốn làm nàng bạn trai, nào có dễ dàng như vậy!

"Mẹ, người không cần nghe hẳn nói bừa, ta cũng chưa đáp ứng hẳn đâu." Vu Yên rất là ghét bỏ nói.

Dứt lời, với mụ mụ lại không cao hứng, như vậy hiểu lẽ phép lại đoan chính nam hài tử đi nơi nào tìm, nàng cư nhiên như vậy không cho người khác mặt mũi, cái này làm cho nhân gia nhiều xấu hổ nha.

Lục không đậm đậm cười, xem bệnh trên giường người ánh mắt bỗng nhiên có chút sâu thẳm, "Ta sẽ tiếp tục nỗ lực."

Tác giả có lời muốn nói: Kết thúc.....

Hắn là không có phiên ngoại.....

- Hoàn chính văn -

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Cứu Vớt Nữ Phụ Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.